

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ГОСПОДАРКАТА НА РЕЙВЪНСКАР

Част 3 от „Домът Деравенел“

Превод от английски: Лили Христова, 2010

chitanka.info

На Боб с обич

ПЪРВА ЧАСТ

ГОСПОДАРКА НА СОБСТВЕНАТА СИ СЪДБА

*Снях и сънувах, че животът е радост,
събудих се и открих, че животът е дълг.
Действах и видях,
че дългът е радост.*

Рабиндранат Тагор

Приведох се, но не се пречупих.

Жан дьо Лафонтен

Трудът е по-приятен от забавлението.

Ноел Кауърд

1.

— Тя почина!

Сесил Уилямс влезе в трапезарията в „Рейвънскар“ и с бързи крачки се приближи до масата. Против волята си Елизабет Търнър скочи на крака.

— Кога? — попита тя напрегнато.

— Тази сутрин, съвсем рано. Точно преди зазоряване, за да бъдем точни.

Настъпи тишина.

Елизабет чакаше отдавна тази вест, но дълбоко в себе си не вярваше, че някога ще чуе тези думи. Измина миг, преди да ги осмисли, после попита:

— Няма какво да се каже, нали Сесил? Не съм лицемерка и няма да се преструвам, че скърбя за смъртта ѝ.

— Нито аз. Прекрасно разбирам чувствата ти, Елизабет. — Той я прегърна през рамо, целуна я по бузата и се взря дълбоко в блесналите ѝ тъмни очи.

В тях напиреха сълзи, а Сесил знаеше без сянка от съмнение, че не покойницата бе причина за тях. Бяха сълзи на облекчение.

— Свърши се, Елизабет — тихо каза той. — Най-накрая. Дойде краят на мъките ти и вече си в безопасност. Никой никога повече няма да ти заповядва. Сама ще управляваш съдбата си.

Напрегнатото изражение на бледото ѝ лице се проясни.

— Най-сетне свободна! О, Сесил, колко е прекрасна тази мисъл! Но знаеш ли, едва успявам да я проумея.

Плаха усмивка пробяга по устните ѝ и веднага изчезна, сякаш тя не бе напълно убедена в новото си положение. Той се усмихна.

— Предполагам, че ще мине време, преди да го осъзнаеш.

Тя го погледна съсредоточено, а очите ѝ леко се присвиха. Той я познаваше добре. Елизабет изчака миг, за да възвърне самообладанието си, преди да заговори.

— Колко съм груба, Сесил. Нека ти донеса нещо за закуска, сигурно умираш от глад. Лукас донесе достатъчно ядене за цяла армия,

така че какво ти се иска?

— Трябва да призная, че действително съм гладен. Но сам ще си сервирам. Седни, отпусни се и си изпий кафето. Най-вече днес имаш право да му се насладиш.

Елизабет седна. Трепереше вътрешно, усещаше краката си слаби и нестабилни. Когато се облегна, опитвайки се да се овладее, вместо покой я обзе ужас. Неизвестното бъдеще се изправи пред нея. Зави ѝ се свят при перспективата да продължи напред, да изостави стария си живот и да хване кормилото на съдбата си. Всички тези години на безсънни нощи, постоянно тревожна, постоянно изпълнена със страх. Заради сестра си. Никога не знаеше какви номера ще изиграе Мери, какви обвинения ще хвърли в лицето ѝ. Живееше на ръба... без миг покой, откакто се помнеше. Мери я тормозеше още от детството.

Миг по-късно Сесил се завърна с чиния с храна и седна до нея. След като хапна няколко залька бъркани яйца, той отбеляза:

— Сигурно си будна още от тъмно. Изненадах се, когато открих, че вратата ти е отворена, а спалнята — празна в шест и половина сутринта.

— Не можах да спя. Изминалата седмица беше крайно изтощителна. Чувствата ми взеха превес над разума... беше едно безкрайно чакане.

Той я погледна. Настойчивите му сиви очи изучаваха лицето ѝ. От години се безпокоеше за нея. Верността му към Елизабет беше безусловна. Но той не каза нищо, а продължи спокойно да закусва. Бе разсъдлив и предпазлив човек, спокоен и наясно с плановете си. Елизабет отпи от кафето си.

— Така и не се разтревожих от болестта ѝ. Вярно е. И какъв би бил смисълът? И без това знаехме, че умира. Че ракът я разяжда отвътре, че си въобразява, че е бременна. Но последната седмица... не можах да се съдържа да не си припомня някои епизоди от миналото. Хубавите моменти. И лошите. Най-вече от детството... когато баща ни се отрече от нас. Тогава бяхме близки, макар и за кратко. И последния път, когато бях при нея... — гласът на Елизабет се прекърши и тя поклати глава. — През останалото време бе извънредно трудно. В нейните очи бях враг. Към баща ни се отнасяше крайно собственически. Моята майка беше обсебила нейната, а аз — нея, като, разбира се, голямата награда бе баща ми, на когото се подмазваха и

когото обожаваша. Безусловно. Все се надпреварваше с мен и вярваше, че заговорнича против нея. — Елизабет изпусна дълга въздишка. — Както и да е, навлякох си неприязънта на Мери от деня, в който се родих.

— Всичко това свърши, не го мисли. Започваш нов живот... пред теб сега е ново начало — окуражи я Сесил.

— И ще се стремя да водя новия си живот добре — отговори тя, а в тона ѝ се прокрадна оптимизъм.

Стана, приближи се до бюфета и си наля чаша кафе. — Кой знае за смъртта на Мери? Предполагам, всички?

— Не съвсем. — Сесил хвърли поглед към салонния часовник. — Още няма осем. Неделя е, затова ограничих до минимум телефонните си разговори. Засега. Никълъс Трокмън ми се обади първи, за да ми съобщи, че Мери е починала, после веднага след това се чух с Чарлз Брукс, който ме уведоми за същото.

Смръщила вежди, Елизабет възкликна:

— Явно всички се свързват с теб по мобилния! Нищо чудно, че не чух да звъни никакъв телефон.

— Помолих Никълъс и Чарлз да ме търсят на мобилния. Защо трябва цялата къща да се буди в шест сутринта? — Той поклати глава. — Също като теб, аз почти не спях снощи, знаех, че тя няма да изкара още дълго.

— Предполагам, че Никълъс пътува насам. С черната си кутия.

— Да. Всъщност е собственик на кутията от петък. Хората на Мери му я изпратиха същия следобед, за да може да ти я донесе веднага. Предполагаха, че Мери ще заспи вечния си сън още онзи ден, но се оказа фалшива тревога. Тази сутрин, около половин час, след като научил новината, потеглил насам. В момента пътува с колата си и ме помоли да ти съобщя, че чака с нетърпение съботната си закуска с нас.

Тя се усмихна за първи път от дни насам.

— Радвам се да го чуя.

— Сидни Пейн също се обади. И той бързаше да потегли насам, но го разубедих, като му обясних, че по-късно тази седмица ще се наложи да бъде в Лондон и тогава ще се свържа с него. Съобщи ми, че вече са му се обаждали трима души, така че вестта за смъртта на Мери

се разпространява бързо. — Сесил направи гримаса. — Всички обичат интригите и затова важните новини лумват като опустошителен огън.

Елизабет попита с неочакван плам:

— Кого ще поканим за първата ни среща?

— Налага се да присъстват прачичо ти Хауърд, братовчедите ти Франсис Ноулз и Хенри Кери, Сидни Пейн също трябва да дойде, плюс някои от членовете на борда, които отдавна чакат този ден.

Тя кимна.

— Зная кои са и нямам търпение да се срещна с тях. А онези от компанията, които са против мен?

— Какво могат да направят? — попита Сесил и поклати глава. — Нищо! Не могат открито да се изправят срещу теб, Елизабет. Според завещанието на баща ти законната наследница на „Деравенелс“ си ти.

— Могат да ми пречат, да ме спъват, да ме саботират, наречи го както пожелаеш. — Тя сви рамене. — Те са привърженици на Мери и никога няма да ме одобрят. Никога.

— Кой го е грижа? Одобрението им не струва и пукната пара! Длъжни са да те уважават. Това е важното. И съм готов да положа всички усилия да го постигна.

Нейната сестра Мери Търнър беше мъртва. Мери Търнър Алварес, съпругата на Филип Алварес, най-прочутия мадридски магнат, човекът, който се бе възползвал от парите ѝ, изразходвал бе средствата ѝ и я бе изоставил да умре в самота. Но нима не постъпват така всички мъже? Използват жените, а после ги захвърлят. В това отношение баща ѝ бе шампион. Не мисли лошо за него, смърти се тя. Именно последното му завещание ѝ даваше всички права. Тя бе третият и последен наследник. И сега компанията „Деравенелс“ е нейна.

В края на живота ѝ на Мери не ѝ оставаше друго, освен да изпълни желанията на Хенри Търнър, въпреки че по-рано отчаяно се опитваше да отнеме на сестра си падащото ѝ се по закон наследство.

Мери бе нарекла неродения си син свой несъмнен наследник, несъществуващото дете, за което си фантазираше, онова, което си въобразяваше, че носи в издутия си корем. Там зрееше не нов живот, а нелечим рак.

След това я осени най-прекрасното ѝ прозрение, както го наричаше Мери. Трябваше да я наследи съпругът ѝ, испанецът Филип Алварес. В края на краищата не беше ли той най-преуспелият бизнесмен в Испания? И кой по-добре от него щеше да управлява компанията? Когато тази идея бе осуетена, Мери се вкопчи в братовчедка си Мари Стюърт, с шотландско-френски произход и възпитание, францужойка до мозъка на костите си, без капчица английска кръв. По онова време Сесил открито се възмущаваше какво разбира тази келтска въртиопашка от управлението на осемстотингодишна търговска компания със седалище в Лондон, мъжки бастион на егоцентричния сексизъм.

Отдавна Мари Стюърт твърдеше, че е законната наследница, като изтъкваше, че е наследила правото си на наследство от английската си прабаба Маргарет Търнър, най-голямата сестра на Хари Търнър. Но именно Хари наследяваше пряката мъжка линия направо от баща си. Следователно потомците му, без значение на пола си, имаха предимство пред линията на сестра му Маргарет. Всичко бе свързано с традицията първородният син и потомците му да наследяват всичко.

Идеята на Мери Търнър бе убита в зародиш. Управителният борд на „Деравенелс“ не желаше да има нищо общо с Мари Стюърт, която приемаха като враг. И отношението им винаги щеше да си остане същото.

И така, в самия край на живота си сестра ѝ Мери най-накрая я призна, макар и всъщност не по име. Като че нещо ѝ попречи. Но преди десет дни тя изпрати едно ковчеже по един от подчинените си. В него бяха скъпоценностите на семейство Търнър и много ключове от банкови трезори, сейфове и от другите родови къщи.

Нейният мъдър Сесил бе изтъкнал в онзи неотдавнашен следобед:

— Това е нейният начин да те признае, Елизабет. Най-сетне тя ще изпълни последната воля на баща ти. Ще видиш. Действията ѝ са по-важни от всичките ѝ думи.

Но защо сестра ѝ не произнесе името ѝ? Защо не каза: „Сестра ми Елизабет Търнър е наследницата“? Защо само едва чуто промълви нещо за законната наследница на Хари Търнър?

Защото те мразеше, отговори си сега Елизабет, и не можеше да понесе перспективата ти да заемеш мястото ѝ. Минало, минало,

шепнеше в главата ѝ тих гласец и тя се помъчи да отпъди тези мисли. Какво значение има сега? Мери Търнър Алварес е мъртва. Тя, Елизабет Деравенел Търнър, е жива и скоро ще стане управителен директор на „Деравенелс“. Сега всичко ѝ принадлежи: компанията, къщите, скъпоценностите и властта. А тя ги желаше. Кой не би ги пожелал? От край до край тя е едновременно Деравенел и Търнър. Дъщеря е на Хари и му прилича до болка. Мери бе коренно различна. Напомняше на испанската си майка, но бе значително по-дребна от Катрин — ниска и пълна, и дори и наполовина не така красива.

Щом влезе в спалнята си, Елизабет отвори вратата на шкафа, извади ковчежето, което Мери ѝ бе изпратила, и го постави на леглото. Намери ключа в чекмеджето на писалището си, отключи го и разрови съдържанието — кафяви кожени кесии с имена, изписани със сребро. „Уейвърли Корт“, Кент — „Рейвънскар“, Йорк — „Челси Хаус“, и всички те бяха пълни с ключове. Имаше кесии с ключове за банкови сейфове в „Кут“, „Уестминстър“, „Лойдс“.

Сесил я бе уведомил, че тези банкови трезори съхраняват бижутата на Деравенел и Търнър — диамантени диадеми, сребърни предмети и сервизи за чай и стари документи. Налагаше се да посети всеки банков трезор, когато се върнат в Лондон, и да провери всичко в ролята си на нов собственик.

Елизабет остави кафявите кожени кесии и прокара пръсти по няколко кутии от „Картие“, покрити с червена кожа, после ги отвори всичките. Намери превъзходна диамантена огърлица, чифт изумителни смарагдови обици и игла, украсена със сапфири и диаманти. Бижутото бе прелестно, очевидно от трийсетте. Изведнъж тя се зачуди кой член от семейството бе купил подобни накити. И за кого. Запита се също ще носи ли някога някои от тях. Навярно не, но щеше да се закичи с перлите от южните морета, които онзи ден разглеждаха със Сесил.

Извади перлите от ковчежето, подплатено с черно кадифе, и ги вдигна срещу светлината. Как сияеха... наистина бяха великолепни. Да, тях щеше да носи.

След като прибра всичко в сандъчето, тя го върна в шкафа. Имаше по-належащи дела. Налагаше се банковите трезори да почакат, както и двете къщи, „Уейвърли Корт“ и другата в Челси, в която Мери бе живяла в продължение на няколко години, а днес там бе предала Богу дух. По-късно през същата седмица ще погребат сестра ѝ в

семейната гробница тук, в „Рейвънскар“, където почиват всички от клоновете Деравенел и Търнър. Предстоеше ѝ да организира погребението.

Елизабет седна зад писалището си и отвори дневника си. Неделя, седемнадесети ноември, 1996 година. В горния край тя написа: *„Сестра ми Мери Търнър Алварес почина призори тази сутрин. Тя бе на четиридесет и две.“*

Облегна гръб на стола и впери очи в стената. Мозъкът ѝ препускаше. Ужасяваше се от мисълта да отиде в „Деравенелс“ и да поеме управлението на компанията. Но нямаше избор. Какво ще направи първо? Как ще осъществи плановете, които крояха със Сесил? Работеше в „Деравенелс“, откакто навърши осемнадесет, и бе обикнала фирмата, докато Мери не я изрита миналата година. Предстоеше да се върне и да я управлява. Беше само на двадесет и пет и съвсем неопитна. Но трябваше да се заеме, длъжна бе да се справи. Елизабет знаеше едно — налагаше се да докаже на работещите в компанията, че не е некомпетентна и високомерна като сестра си. Всички там бяха женомразци. Неумението на Мери потвърждаваше вроденото им убеждение, че жени не трябва да заемат ръководни постове.

„Длъжна съм да се справя. Нямам друг избор. Трябва да бъда здрава, издръжлива и умна. И, ако е нужно, неискрена. Длъжна съм да победея. Освен това искам компанията. И то — цялата. Аз я наследих и отново ще върна величието ѝ.“

Затваряйки очи, Елизабет подпря лакти на бюрото и облегна глава на дланите си, докато умът ѝ продължаваше да препуска, а гениалният ѝ мозък раждаше планове.

2.

Сесил Уилямс седеше на бюрото си в стил крал Джордж в просторния си кабинет — помещение, обитавано от потомците на Деравенел и Търнър в продължение на много столетия.

Елизабет бе настояла той да го използва, когато преди няколко седмици пристигна в „Рейвънскар“. Тя предпочете по-малкия кабинет, чийто портал водеше към трапезарията. Сесил знаеше, че тя открай време обича „Рейвънскар“, красивата, стара елизабетинска къща на скалите, граничеща с блатата на Северен Йоркшир, която през годините бе успяла да направи своя собственост. Сестра ѝ Мери по някаква причина мразеше къщата и никога не отсядаше в нея, предпочитайки да си остане в Лондон.

Колко глупаво от нейна страна, мислеше Сесил, докато плъзгаше поглед из прекрасната стая, възхищавайки се на изящните, богати, старинни вещи, на подвързаните с кожа книги и портретите на мъжете от рода Деравенел — отпреди много време и наскоро закачените потомци на Търнър. Дори имаше портрет на Ги дьо Равенел, основателя на династията, нормандския рицар, който бе пристигнал в Англия с Вилхелм Завоевателя. Именно той бе сложил началото на търговската компания по-късно наречена „Деравенелс“, сега една от най-известните в света.

Сесил се съсредоточи върху бележките за събитията от деня, после нахвърли имената на всички, с които бе разговарял от шест часа сутринта.

От време на време Елизабет го закачаше за упорството му да си води бележки, но това бе неговият начин да запомня всичко, свързано с бизнеса. Навик от училищните дни. Бе продължил тази практика като студент в Кеймбридж, не я изостави, докато учеше право, а и по-късно, когато започна да работи в „Деравенелс“, първо за Едуард Селмер, после за Джон Дънли.

Беше му трудно да се раздели с навика си, а и отдавна престана да се опитва. Бележникът винаги му беше под ръка и можеше бързо да опресни паметта си. Малцина други се справяха с такава лекота.

На тридесет и осем Сесил напълно съзнаваше, че е достигнал кръстопътя на живота си и че Елизабет Търнър е пред същото раздвоение. Ранната кончина на сестра ѝ означаваше, че тя властва над огромна търговска компания. Освен това той знаеше, че тя го смята за довереник и своя дясна ръка и очаква от него да ѝ дава съвети.

Напусна „Деравенелс“ преди пет години, след като разбра, че няма да му е лесно да работи с Мери Търнър. Бяха противоположни като севера и юга, мислеха различно, а когато тя пое властта, той тихомълком се оттегли и заживя в провинцията. Но от няколко години помагаше при управлението на някои от личните търговски дела на Елизабет, за които продължаваше да се грижи с нейния счетоводител Томас Парел. Ще достигнем хоризонта, реши той. Ще просперираме, можем да вдъхнем нов живот на „Деравенелс“, да му върнем величието от времето на баща ѝ. След смъртта на Хари положението стана нестабилно, това бе мнението на всички.

Братът на Елизабет, Едуард, бе наследил „Деравенелс“, но той бе още ученик и очевидно не можеше да я управлява. Затова чичо му по майчина линия Едуард Селмер оглави компанията, като следваше дадените в завещанието на Хари напътствия.

Но по-късно Селмер опетни репутацията си, бе уволнен от борда на директорите и Джон Дънли пое управлението. Той бе един от старите управници на „Деравенелс“, както и баща му Едмънд Дънли преди него. Джон Дънли бе успял да задържи компанията стабилна за младия Едуард, който му бе помагал и бе работил рамо до рамо с него. Но когато Едуард почина на шестнадесет и Мери Търнър оглави компанията, настана ужасна бъркотия. Тя успя да навреди на компанията тежко, но не и непоправимо. Поне така се надяваше Сесил. Той се облегна и се замисли за Елизабет. За него тя бе една от най-умните личности, които познаваше. Освен че бе получила отлично образование и бе показала истинския си характер, докато работеше в „Деравенелс“, за щастие бе наследила интелекта на баща си и неговата проникателност и прозорливост. В допълнение тя притежаваше търговския усет на Хари и неговата безпощадност. А това бе качество, което щеше да ѝ е нужно, когато следващата седмица започнеше да управлява „Деравенелс“.

Елизабет беше истинска Търнър — като баща си — по характер и външност. Нито покойният ѝ брат Едуард, нито починалата наскоро

нейна сестра Мери приличаха на него толкова много.

На вратата се почука, след което тя широко се отвори, за да пропусне Елизабет. За миг тя застана на входа между портретите на баща си и працядо си, които висяха от двете страни на вратата.

— Безпокоя ли те?

Той поклати глава, за частица от секундата остана безмълвен. Слънцето струеше през прозорците, къпеше я в златната си светлина и подчертаваше разкошната ѝ кестенява коса със златисти кичури, безупречния ѝ английски тен, така светъл и млечнобял, и фино изваяните черти на лицето, характерни за рода Деравенел. Приличаше до болка на двамата мъже, различни бяха единствено очите ѝ. Бяха необикновени — черно-сиви, докато и Хари Търнър, и Едуард Деравенел имаха небесносини.

— Какво има? Гледаш ме извънредно странно — заговори Елизабет и влезе в кабинета.

— Три грахови зърна в една шушулка — отговори Сесил с тих смях. — Мислех си за необикновената прилика между теб, баща ти и дядо ти...

— Нима?

Елизабет се обърна, а очите ѝ се плъзнаха от портрета на баща ѝ към другия — на дядо ѝ, прочутия Едуард Деравенел, бащата на Бес, бащата на нейните родители. Именно от него тя се възхищаваше най-силно, той, който по нейно мнение бе най-способният управителен директор за всички времена... човека, на когото се надяваше да подражава ревностно. Той бе нейното вдъхновение.

— Да, предполагам личи, че сме роднини — отговори тя, а сивите ѝ очи дяволито затамбуваха. Седна срещу Сесил и продължи: — Да се надяваме, че ще завърши това, което те започнаха.

— Ще успееш.

— Искаш да кажеш, че ще успеем двамата.

Той промълви:

— Ще хвърлим всичките си сили.

След като се поразмърда на стола си, Елизабет се втренчи настойчиво в Сесил и попита:

— Как ще организираме погребението? Налага се да бъде тук, нали?

— Тук е единственото подходящо място.

— Имаш ли представа кого трябва да поканим?

— На първо място членовете на борда на директорите. Но при създадените обстоятелства ми се струва, че е уместно да възложим всичко на Джон Норфел. Той е един от старшите административни служители, дългогодишен член на управителния съвет и приятел на Мери. Кой по-добре от него ще подготви всичко? Говорих с него.

Елизабет кимна, а по лицето ѝ се разля облекчение.

— Семейният параклис побира около петдесет души, не повече. Предполагам, че ще трябва и да ги храним... — Тя поклати глава и въздъхна. — Не мислиш ли, че опелото трябва да се отслужи късно сутринта, така че после да сервираме обяд и да се отървем от гостите около три?

Сесил се разсмя.

— Виждам, че вече си го измислила. Намекнах нещо подобно на Норфел и той, изглежда, прие. Съмнявам се, че някой ще умира от желание да дойде дотук посред зима.

Тя се засмя.

— Страшен студ е. Преди малко си показах носа навън. Бог знае как предците ми са преживявали без централно отопление.

— С бумтящи камини — предположи той и хвърли поглед към огъня. — Но все ми се струва, че камините не са били достатъчни... парното е включено на максимална мощ, а едва прогонва студа.

— Централното отопление е едно от големите подобрения, направени от баща ми. — Елизабет се изправи, приближи се до камината и хвърли нова цепеница в огъня, после тихо попита. — Ами вдовеца? Да поканим ли Филип Алварес?

— От теб зависи... но може би трябва. От вежливост, не си ли съгласна? Като се замислиш, той винаги е бил благоразположен към теб.

Аз ли не зная, каза си тя, припомняйки си как веднъж зетят ѝ испанец я ощипа по задника, когато Мери не гледаше. Елизабет изтласка неприятния спомен и кимна.

— Да, по-добре да го поканим. Не са ни нужни повече врагове. И бездруго няма да дойде.

— Имаш право.

— Сесил, доколко е зле в „Деравенелс“? През последните две седмици споменахме някои от затрудненията, но не ги анализирахме.

— И не можем, защото не сме виждали документацията. От четири и половина години не работя там, а теб те нямаше година. Докато и двамата не поемем постове си, няма да разбере — обясни той и добави: — Едно зная със сигурност — че тя даде много пари на Филип за бизнеса му в Испания.

— Колко много?

— Милиони.

— В лири стерлинги или в евро?

— В евро.

— Пет? Десет милиона? Или повече?

— Повече. Опасявам се, че значително повече.

Елизабет се приближи до писалището и седна на стола, без да откъсва очи от Сесил Уилямс.

— Значително повече ли? — повтори тихо тя. — Петдесет милиона? — прошепна обезпокоена.

Сесил поклати глава.

— Към седемдесет и пет.

— Не мога да повярвам! — На лицето ѝ се изписа ужас. — Как е разрешил бордът подобна инвестиция?

— Нямам представа. Поверително ми съобщиха, че е проявено нехайство. Бих го нарекъл престъпна небрежност.

— Можем ли да дадем някого под съд?

— Тя е мъртва.

— Значи Мери е виновна? Това ли ми казваш?

— Така ми подметнаха, но няма да разполагаме с истинските факти, докато не заема мястото си в компанията, а ти не станеш управителен директор. Чак тогава ще започнем да разследваме.

— За мен не е достатъчно скоро — промълви тя напрегнато. Хвърли поглед към часовника си и продължи. — Трябва да отида да се преоблека. Никълъс Трокмън скоро ще пристигне.

Елизабет бе бясна, гневът ѝ бе така всепоглъщащ, че ѝ се искаше да крещи. Тя изтича нагоре към спалнята си, затръшна вратата след себе си, свлече се на колене и заудря дюшека с юмруци, а сълзи на ярост заблестяха в напрегнатите ѝ тъмни очи. Продължи да блъска с ръце по леглото, докато не почувства, че гневът ѝ се уталожва и се

стопява, после изведнъж се разплака. След време, изцедена от връхлетелите я чувства, тя стана и влезе в банята, където изми лицето си. Върна се в спалнята, седна пред тоалетката си и започна внимателно да се гримира.

Как е могла да го извърши? Как ѝ е хрумнало да пъхне всичките тези пари в алчните ръце на Филип? От любов, обожание и желание да го задържи до себе си? Нуждата да бъде около нея в Лондон? Колко глупава бе сестра ѝ. Зет ѝ бе донжуан, беше ѝ ясно като бял ден. Тичаше подир жените, преследваше и нея, по-малката сестричка на съпругата си.

А лековерната и сляпо влюбена Мери наливаше все повече пари в сделките му с недвижими имоти в Испания. И то без колебание, водена единствено от чувствата си. Непоносимият сърбеж между краката... непреодолимото сексуално желание... можеше да заслепи всяка жена.

Нима всичко не ѝ бе до болка известно? Дори и след десет години стройният Том Селмер обитаваше дебрите на съзнанието ѝ. Още един безскрупулен и амбициозен мъж, жлагаещ страстно заварената, едва петнадесетгодишна, дъщеря на новата си съпруга. Оженил се бе за вдовицата на Хари, Катрин, още преди Хари да е изстинал в гроба, и искаше да вкара дъщерята на покойника в леглото си. Не стигаше ли вдовицата да задоволи похотливия Том, често се бе питала Елизабет през всичките тези години.

Филип Алварес бе замесен от същото тесто. Какво, по дяволите, бе направил Филип с всичките тези пари? Седемдесет и пет милиона. Господи, колко пари са загубени... нашите пари... на семейство Деравенел. Както изглежда, никога няма да даде обяснение за тях. А би ли искал?

Ние ще го принудим. Със сигурност съществува документация. Мери надали е била толкова глупава. Или може би е била?

Управлението на сестра ми е граничело с невежество. Отдавна го зная от приятелите си в компанията, а Сесил има собствена мрежа и шпиони. Знае значително повече, отколкото ми казва, опитва се да ме предпази, както винаги. Вярвам на скъпия си Сесил, доверявам му се безусловно. Той ми е предан и е честен човек. Верен до гроб. Тих и непретенциозен, непоклатим като скала и най-почтеният

човек, когото познавам. Заедно ще управляваме „Деравенелс“. И ще преуспеем.

Елизабет се изправи, обърна гръб на тоалетката и тръгна към вратата. Докато излизаше, погледът ѝ падна върху фотографията, поставена на скрина. На нея тя и Мери бяха снимани на терасата на „Рейвънскар“. Беше забравила тази снимка. Взе я и я загледа. Две десетилетия се стопиха и тя отново бе на терасата... петгодишна, толкова малка, невинна и неподозираща колко вероломна е доведената ѝ сестра.

— Хайде, Елизабет, иди при татко. Търси те — каза Мери и я избута напред.

Елизабет вдигна поглед към двадесет и две годишната си сестра и попита:

— Сигурна ли си, че иска да ме види?

Мери сведе очи към червенокосото дете. Така я дразнеше.

— Да. Хайде, върви.

Елизабет се затича надолу към терасата.

— Ето ме, татко — извика тя. Баща ѝ четеше сутрешните вестници.

Хари рязко вдигна глава и скочи на крака.

— Какво правиш тук? Какъв е този шум?

Елизабет замръзна на място и го зяпна ужасена. Той направи крачка към нея, а гневът му ставаше все по-явен. Впи поглед в нея, а очите му станаха леденосини.

— Не ти е мястото на терасата, всъщност изобщо не ти е мястото тук.

— Но Мери ми каза да дойда — прошепна тя, а долната ѝ устна потрепна.

— По дяволите Мери и всичките ѝ приказки, освен това не съм ти баща, чуваш ли? Откакто майка ти почина, ти не си... ничие дете. Ти си *никоя*. — Той пристъпи още по-близо и я изтика с големите си ръце.

Елизабет се обърна и хукна надолу по терасата. Хари Търнър закрачи след нея към дългата зала, крещейки:

— Гувернантката! Къде е гувернантката?

Ейвис Пейсли се появи сякаш от нищото и пребледня, когато забеляза обърканото и ужасено дете, втурнало се към нея с обляно в сълзи лице. Ейвис забърза напред, вдигна момиченцето и го притисна до гърдите си сякаш да го защити.

— Събирай багажа и заминавайте за Кент — заповяда яростно Хари Търнър.

— За „Уейвърли Корт“ ли, господин Търнър?

— Не, за „Стоунхърст фарм“. Ще телефонирам на леля си, госпожица Грейс Роуз Моран, за да й съобщя, че пристигате довечера.

— Да, сър.

Без повече приказки Ейвис поведе Елизабет към стълбището, проклинайки Хари Търнър под нос. Какво чудовище! Наказва детето заради майката. Ненавиждаше го.

Елизабет погледна снимката отново, после я хвърли в кошчето. Време е да се отървем от боклука, помисли тя и излезе от спалнята.

3.

Елизабет слезе тичешком по широкото стълбище и прекоси дългата зала, после спря и се послуша. От близката библиотека дочу мъжки гласове и веднага забърза нататък. На вратата спря изненадана. Очакваше да намери Никълъс Трокмън, а се озова пред Робърт Дънли. Приятелят ѝ от детинство стоеше със Сесил до прозореца. Двамата мъже бяха потънали в разговор и не я забелязаха. Но като че доловил неочакваното ѝ присъствие, Робърт внезапно се обърна. На часа лицето му грейна.

— Добро утро, Елизабет — поздрави я той и закрачи към нея.

— Робин! Не очаквах точно теб да видя тук!

— Нали знаеш, чер гологан не се губи. — Той се засмя и я притисна в обятията си, целуна я по бузата и възкликна: — Когато се обадох на Сесил, го помолих да не ти казва. Искях да те изненадам.

— Е, успя — отвърна тя и се засмя.

Хвана го подръка и двамата се приближиха към Сесил. Елизабет се радваше, че Робин е тук. Открай време той беше неин верен приятел, припомни си всички добрини, които бе сторил за нея, докато тя бе в немилост пред сестра си. Никога нямаше да забрави благородния му жест. Милият Робин ѝ бе толкова скъп. Сесил, който я наблюдаваше с ясните си светлосиви очи, тихо заговори:

— Мъничка измама от моя страна, Елизабет.

— Разбирам — отговори тя и му се усмихна.

— Искаш ли чаша шампанско? Или нещо друго? — попита Сесил и се приближи до количката с напитките.

— Шампанско, моля.

Елизабет застана пред прозореца и зарея поглед към ширналото се Северно море и белите като сметана скали, пръснати до безкрай по целия път до залива Робин Худ и отвъд него.

Каква поразителна гледка, особено днес. Слънцето искреше, небето бе поразително синьо. На свой ред морето не изглеждаше така заплашително и мрачно, понеже отразяваше лазурното небе. Гледката винаги я вълнуваше.

— Оттук прилича на чудесен пролетен ден — промълви Робърт и застана до нея. — Но е само илюзия.

— Зная. — Тя го погледна многозначително. — Като толкова много мигове в живота...

Той не отговори, а миг по-късно Сесил ѝ подаде чаша шампанско. Тя му благодари, седна и след като погледна и двамата мъже, заговори.

— Питам се какво става с Никълъс? Не трябваше ли вече да е тук? Почти е един.

— Сигурен съм, че ще пристигне всеки момент — увери я Сесил, хвърли поглед към Робърт, повдигна вежди и попита: — Как беше движението?

— Поносимо. Но Никълъс може би ще бъде по-предпазлив от мен. Извадих късмет, че не ме спря пътен полицаи. Карах като луд.

— Никълъс ще ми донесе черната кутия — заяви Елизабет, поглеждайки към Робърт. Но преди да успее да отговори, тя рязко смени темата. — Ако не греша, с Филип Алварес сте близки приятели. Не ходи ли в Испания с него преди време?

Робърт кимна.

— Да. Но не бих казал, че сме приятели. Нека го обясня така — той винаги ми е бил симпатичен, а в един момент се нуждаеше от съвет, по-скоро от брат ми Амброуз. Истината е, че заминахме за Испания, за да му свършим една дребна работа.

Елизабет отвори уста, за да каже нещо, но веднага я затвори, когато забеляза предупредителния поглед на Сесил.

Сесил се прокашля.

— Не мисля, че трябва да се впускаме в дълги обсъждания относно Филип Алварес точно в този момент. Робърт, навярно ще ти бъде възможно да хвърлиш известна светлина върху онзи курорт, който той строи в Испания, затова нека поговорим за него по-късно. Струва ми се, че Никълъс току-що пристигна. — Сесил стана и излезе в дългата зала, обявявайки през рамо. — Да, той е.

Секунда по-късно Никълъс Трокмън поздравяваше Сесил, Елизабет и Робърт с широка усмивка на лице. Всички те бяха стари приятели и се радваха, че са заедно. След като прие чаша шампанско, с която вдигна тост, Никълъс заговори:

— Извини ме, че нося *това* по такъв необичаен начин, Елизабет. — Той се засмя. — Във фирмена торбичка от магазин на „Фортъм и Мейсън“. Но точно така го получих. Заповядай.

— Нищо й няма на торбичката от „Фортъм и Мейсън“ — отговори Елизабет, като я пое от него.

Постави я на пода до себе си и извади черната кутия. Впери поглед в нея, като я държеше с две ръце, и почувства, че през тялото й премина тръпка. Кутията приличаше повече на ковчеже за бижута, на чийто капак с релефни, потъмнели от времето златни букви бе изписано името, пред което тя благоговееше: *Едуард Деравенел*. След като я сложи на коляното си и постави ръце върху нея, тя каза с разтреперан глас:

— Когато бях на единадесет, две години след като баща ми отново ме призна за своя дъщеря, той ми показа тази кутия. И ми разказа нейната история. Или по-точно тази на съдържанието й. Да поседнем. Бих желала да чуете какво ми разказа Хари Търнър преди четиринадесет години.

Тримата мъже изпълниха молбата й, както държаха чашите си с шампанско. Всички бяха любопитни и искаха да чуят историята. Елизабет не започна веднага. Още веднъж сведе поглед към кутията, погали я с длан и изведнъж се замисли и се отнесе, потънала в спомени.

Робърт Дънли, който я гледаше съсредоточено, не можеше да се удържи да не забележи колко красиви са ръцете й, нежни и изящни, с издължени пръсти и безупречни нокти. Като че ли бе забравил нейните прекрасни ръце.

От своя страна, Никълъс се възхищаваше на нейната съобразителност и пренебрежение към условностите. Ето я, облечена с яркочервен пуловер и панталони в подходящ цвят в деня на смъртта на сестра си, без пет пари да дава какво би си помислил някой от тях. Но това бе Елизабет, пряма до дъното на душата си. Освен това му бе пределно ясно, че между сестрите нямаше обич, и се възхищаваше на Елизабет, задето не се преструва.

Сесил се замисли за острия и бърз ум на Елизабет, за това как бе споменала Филип и се бе присмяла на Робърт за пътуването му до

Испания. Дънли можеше да се окаже безценен източник на сведения за катастрофалната инвестиция на Мери... щеше да поговори с него по-късно.

Елизабет се размърда на канапето и погледна бегло платното, което висеше над камината тук, в тази библиотека, повече от седемдесет години... Портрет в пълен ръст на Едуард Деравенел... какъв красавец е бил; баща ѝ действително приличаше на него, както и тя самата. Обърната към тримата мъже, тя започна:

— Тази кутия някога е била негова, на дядото на баща ми, както всички знаете. — Тя посочи към портрета, после отвори капака на кутията, извади златен медальон на изящна верижка и го вдигна, за да го видят.

Той проблесна на слънчевата светлина. От едната страна бе фамилният герб с изобразени роза от бял емайл и подкова. От другата страна на медальона се виждаше слънце в цялото му великолепие, ознаменуващо точния ден от 1904 година, в който Едуард бе отнел компанията от семейство Грант от Ланкашър. По ръба на медальона от страната с розата бе гравирани девизът на Деравенел „Вярност завинаги“.

— Ясно ми е, че всички сте виждали медальона и преди, аз също. Но баща ми ми го показва за първи път, когато бях на единадесет години, както ви казах. Той ми обясни, че дядо му го е нарисувал и е поръчал да изработят шест. За него самия, за двамата му братовчеди Невил и Джони Уоткинс, за най-добрия му приятел Уил Хейстингс и за двама негови колеги, Алфредо Оливери и Еймъс Финистър. Това били хората, помогнали му да възглави компанията, предани до края на живота си. След това баща ми довери, че неговата майка, Бес Деравенел, му го дала, когато бил на дванадесет... точно преди тя да почине. По всичко личи, че баща ѝ е искал от нея да го пази за по-малкия си брат, който един ден щял да наследи компанията. Е, знаете историята за двете момченца от рода ни, изчезнали при мистериозни обстоятелства. Баба ми обяснила на баща ми, че го е пазила за по-големия му брат Артър, който неочаквано починал, когато бил на около шестнадесет. И сега искала да го притежава Хари, защото той бил главата на компанията...

— Нима Бес никога не дала медальона на съпруга си Хенри Търнър? — попита Робърт, прекъсвайки я решително.

— Очевидно не — отвърна Елизабет. — Всъщност сега като се замисля, баща ми изобщо не спомена собствения си баща в онзи разговор за медальона, само ми разказа колко развълнуван и горд е бил. Увери ме, че го пази заради историческата му стойност. Той боготвореше майка си и подозирам, че го ценеше още повече, понеже бе един от последните ѝ подаръци.

— А сега е твой — обади се Никълъс и я погледна с обич, нежност и грижа. Досуц като Сесил и Робърт, той я покровителстваше и винаги щеше да защитава нея и интересите ѝ.

Елизабет продължи:

— Брат ми Едуард го получи след смъртта на баща ми, въпреки че бе прекалено млад, за да управлява компанията, както и тримата знаете. Полагаше му се по право. А когато Едуард почина, медальонът отиде при Мери. Който го носи, оглавява „Деравенелс“, но по същество той е само един символ. И все пак винаги е бил извънредно важен за семейство Търнър и веднага се предава на следващия наследник.

Сесил отбеляза:

— Красива вещ. Баща ти го носеше на тържествени случаи с огромна гордост.

Тя кимна.

— Истина е. Знаете ли, има и друго семейно предание, свързано точно с този медальон. Баща ми ми го разказа. Както изглежда, Невил Уоткинс и Едуард Деравенел са се скарали и жестоко се отчуждили един от друг в продължение на години, което било пагубно за всички. — Тя отпи от шампанското и продължи. — Джони, братът на Невил, се разкъсвал между двамата и се опитал да ги помири, но не успял. В края на краищата нямал друг избор и се наложило да вземе страната на брат си. Когато през 1914 загинал при автомобилна катастрофа, под ризата си носел този медальон. Братът на Едуард Ричард му донесъл медальона на Джони и Едуард го носил до края на живота си. Своя собствен дал на брат си.

След като взе медальона отново, Елизабет им показа страната с образа на слънцето в целия му блясък.

— Ако погледнете по-отблизо, ще видите инициалите Дж. У., които очевидно Едуард е гравирал до ръба, а после е добавил и

собствените си инициали. Когато баща ми получил медальона, подобно на него добавил своите инициали, както и тези на Мери.

Тя подаде медальона на Сесил, който го разгледа внимателно и го предаде на Никълъс, който стори същото и го връчи на Робърт. След като огледа поредицата от инициали, Робърт обърна очи към Елизабет и заяви:

— Трябва да го носиш днес, Елизабет. Сега. Защото е твой и означава толкова много. Той е живата история на рода ти. Следващата седмица ще поръчам да добавят и твоите инициали, стига да си съгласна.

— Колко мило от твоя страна. Благодаря ти, Робин.

Робърт се изправи, приближи се до нея и закопча златната верижка на врата ѝ.

— Готово — засмя се той. — Сега ти си шефът!

Преди тя да успее да отговори каквото и да било, на вратата на библиотеката се появи Лукас.

— Обядът е сервиран, госпожице Търнър — обяви той.

— Благодаря ти, Лукас. Веднага сядаме.

Елизабет скочи, прегърна Робърт и нежно прошепна в ухото му:

— Винаги си постъпвал както трябва, още откакто бяхме малки.

— Същото мога да повторя и за теб — отговори той, хвана я подръка и я поведе навън от библиотеката към дългия коридор, последван от Сесил и Никълъс.

След като влязоха в трапезарията, Елизабет се обърна към Сесил:

— Седни до мен, а вие, Никълъс и Робин, се настанете отсреща, моля.

Всички заеха местата си и Елизабет обяви:

— Първо ще хапнем йоркширски пудинг, после агнешко бутче, печени картофи и обичайните зеленчуци. Надявам се да ви се усладят.

Никълъс се усмихна.

— Традиционният неделен обяд е любимото ми ядене. Цяла сутрин го чакам с нетърпение.

— Обзалагам се, че не си ял подобни гозби в Париж, нали, стари приятелю? — подкачи го Сесил. — И, между другото, лично аз се радвам, че се върна.

— Също и аз — обади се Никълъс. — И доколкото разбрах от разговорите ни по телефона, чака ни сериозна работа.

Сесил кимна.

— Вярно е, но преди да започнем да реорганизираме компанията и да я направим по-печеливша, мисля, че трябва да извършим промени в борда на директорите. Прекалено е муден.

— И още как! — възкликна Елизабет. — Мери прие прекомерно много допълнителни членове. По мое мнение трябва да се върне бройката от времето на баща ми. Осемнадесет.

— Съгласен съм и... — Сесил млъкна, понеже Лукас влезе с поднос в ръце, последван от млада прислужница.

Икономът постави подноса на една странична маса и, подпомогнат от слугинята, подаде на всекиго чиния с голям кръгъл йоркширски пудинг. След като сервираха соса, икономът запита:

— Да наля ли виното, госпожице Търнър?

— Защо не, Лукас. Благодаря.

Когато отново останаха сами, Никълъс погледна към Сесил и Елизабет и попита:

— Пренаселеният борд е мъчноподвижен, не сте ли съгласни? Прекалено многото гласове и различни мнения в дългосрочен план създават безкрайни мъчнотии. Радвам се, че сте склонни да го поспретнем.

— Цялата компания се нуждае от потягане — намеси се Робърт. — Много се прахосва. Не само пари, а и таланти. Освен всичко друго фирмата има нужда от млада кръв.

— Робърт, взе ми думата от устата — обади се Сесил и наклони глава. — А сега вдигам тост за теб, Елизабет. — Той взе кристалната си чаша и я вдигна срещу нея. — За новото начало на „Деравенелс“ и блестящите ти успехи!

Двамата други мъже повториха името ѝ и вдигнаха чаши. Елизабет им се усмихна, тъмните ѝ очи заблестяха и всички отпиха от отлежалото кларе.

— Благодаря — каза тя и остави чашата на масата. — Искам да ви уверя колко съм щастлива, че и тримата сте тук с мен днес и заедно ще посрещнем бъдещето на „Деравенелс“. Надали ще успея без вас.

— О, ще се справиш — убедено отвърна Робърт. — Но е по-добре да сме около теб, не мислиш ли?

Тя се засмя, започна да се храни, а мъжете я последваха. От време на време Робърт поглеждаше през масата към нея и срещаше

погледа ѝ, докато тя не сведеше очи към чинията си. Елизабет бе щастлива, че той бе решил да дойде и сподели с нея този изключителен ден. Изглеждаше прекрасно: красив и очарователен. Ненадейно тя осъзна, че се взира в него може би прекалено настойчиво, защото той повдигна тъмните си вежди и я погледна въпросително. Стомахът ѝ се сви и почувства, че се изчервява. За голямо свое изумление през изминалия час чувстваше присъствието му физически, сякаш съществото му изпълваше цялото пространство.

4.

Не се е променил през годините приятелят ми Робин. Най-малко по характер. Винаги е бил сериозен, внимателен, загрижен за благополучието ми. Появява се като гръм от ясно небе, все едно е отгатнал мислите ми. Когато бях дете, все се надявах, че ще убеди баща си да го доведе в Кент да ни гостува. Често падах на колене и се молах да дойде.

Понякога той и баща му идваха в „Уейвърли Корт“, обикновено в петък следобед, и Джон Дъдли оставяше Робърт при нас за през уикенда, а през лятото — дори и за по-дълго. Кат Аш, нашата гувернантка, много харесваше Робин и го приветстваше топло. Като погледна назад, се убеждавам, че именно Кат и бащата на Робин уреждаха тези гостувания, знаейки колко съм самотна.

За първи път се срещнахме в къщата на баща ми в Челси и веднага изпитахме симпатия един към друг. През онзи ден, когато той дойде да обядва и играе с мен, го попитах на колко е години и той ми отговори, че е на осем. Помня колко се изненадах, понеже той бе висок и изглеждаше по-голям, и му доверих:

— Аз също съм на осем. Рожденият ми ден е на седми септември. А твоят?

Не допускам, че ще забравя изумлението на лицето на Робин.

— И моят рожден ден е тогава! На седми септември. Трябва да ги отпразнуваме заедно! — Усмихна ми се и възкликна. — Да му се не знае, че ние сме близнаци, Елизабет!

Винаги ме е поразявало колко си приличаме.

Бях самотно момиченце. Баща ми бе развил ужасна непоносимост към мен, след като майка ми загина при автомобилна катастрофа във Франция. Той ме отбягваше, по-късно се отрече от мен и все ме пращаше да живея при всевъзможни роднини, които бяха склонни да ме приемат. Чувствах се нежелана и необичана, каквато всъщност и бях. Поне от него.

Най-накрая баща ми ме изпрати в Кент да живея в „Стоунхърст фарм“. Кат — също. Тя се превърна в заместница на

майка ми. Кат толкова силно ме обичаше, обича ме и до днес, но както можеше да се очаква, в онези дни аз копнеех за обичта на баща си. Но той ми я отказваше. Истината е, че в отношението си към мен бе жесток и безчовечен.

Баща ми ме изостави, рядко показваше загриженост към мен и не се тревожеше особено за здравето и благополучието ми, като оставяше всичко на Кат. При редките ни срещи ме оскърбяваше, обръщаше се към мен с ужасни имена, наричаше ме копеле, твърдеше, че не той ми е баща, и ми крещеше, че майка ми била невярна уличница. Така и не разбрах напълно защо толкова ме мразеше и все още не разбирам. Ужасявах се от него.

Когато бях малка, се преструвах, че Робин ми е брат, защото отчаяно копнеех за семейство и близки. Имах нужда да обичам някого. Тогаваше обикнах Робин и още го обичам. Той е най-добрият ми приятел. И дълбоко в сърцето си зная, че съм негова, той често ми го повтаря. В детството си бяхме близки, но по-късно животът ни раздели, когато го изпратиха в пансион. И все пак, когато се нуждаех от него, той винаги откликваше, а когато Мери изливаше всичката си злоба върху мен, той бе мил и ме тешеше. Моят верен и всеотдаен Робин.

Радвам се, че Сесил го харесва. Познават се от години, защото навремето Сесил работеше за бащата на Робин. По темперамент някак си са различни. Сесил Уилямс е човек, на когото всички се доверяват и слушат. Като мен притежава известна предпазливост, бдителен е и не взема прибързани решения. Наблюдава и изчаква, както постъпвам аз. Юрист по образование, той добросъвестно се придържа към закона.

Робин е също интелигентен, разсъдлив и проникателен и е доказал, че е гений в бизнеса. Прекрасните му черти, мургавото лице, естественият му чар и дар слово допълват изключителните му дарби. С ръста, широките си плещи и изисканите дрехи привлича жените като магнит. Въпреки че не им обръща много внимание, зная, че обича жените и тяхната компания. Но никога не е бил донжуан, в това отношение репутацията му е безупречна. Единственото, за което съм го предупреждавала, е неговата импулсивност. Но напоследък ми се вижда значително по-въздържан. Радвам се, че миналата събота пристигна в Йоркшир. За мен бе приятна изненада

и заедно с Никълъс и Сесил имахме възможност да поговорим надълго и нашироко за „Деравенелс“ и бъдещите си планове. Той и Никълъс отпътуваха в понеделник сутринта. Със Сесил останахме, за да поработим още няколко дни. Освен това се налагаше да останем в „Рейвънскар“ заради погребението. Присъстваха шестдесет души. Успяхме да натъпчем всички в параклиса. Джон Норфел бе уредил всичко с присъщите си изискан вкус и точност. Параклисът бе богато украсен с цветя, а от двете страни на ковчега вървяха любимият свещеник на Мери и Джон Норфел. След това в къщата сервираха обяд. Изпълних дълга си и изиграх поверената ми роля, останах сериозна и отправих подходящите слова към всички със спокойствие и достойнство. Накрая Сесил ме увери, че съм се държала с нужното приличие. Когато всички си тръгнаха, двамата натоварихме на колата му багажа си и заедно отпътувахме за Лондон.

И ето ме тук в събота сутринта, отново в апартамента си на площад „Итън“ в очакване на скъпата Кат, която ще пристигне всеки момент. Нямам търпение да я видя... изминаха няколко месеца, откакто се срещнахме за последен път.

— Дай да те погледна, скъпо момиче — разнежи се Кат, докато се взираше в лицето на Елизабет. — Трябва да призная, че седмиците в мразовития север не са ти се отразили зле. Дори ще заявя, че изглеждаш в цветущо здраве. Макар и малко бледа.

Елизабет се разсмя, докато прегръщаше жената, която я беше отгледала. След като най-сетне се освободи, тя отговори:

— Кат, как няма да съм бледа, когато ти никога не ми разрешаваше да се излагам на слънце или вятър.

— Точно така, защото в „Рейвънскар“ е винаги ужасно ветровито. Да си призная, боях се, че там лицето ти ще загрубее от вятъра. Както бе станало в миналото — напомни й Кат.

— Когато бях дете. — Като я хвана за ръката и я поведе през преддверието, Елизабет продължи. — Знаеш, че се вслушвах във всяка твоя дума и пазя кожата си от години.

Кат се усмихна.

— Да, зная.

Двете жени влязоха във всекидневната, която Кат бе помогнала на Елизабет да обзаведе преди няколко години. Просторна и слънчева, тя имаше висок таван, издължени прозорци и камина, където весело бумтеше огън. Стаята бе ведра и гостоприемна с жълтите като нарцис стени, белите като сметана канапета и столове, както и с няколкото антични предмета, донесени от таваните на „Рейвънскар“.

Елизабет заговори:

— Имам много да ти разказвам, но първо да донеса кафе...

— Нека отида аз — възрази Кат.

— Не, не. Аз ще донеса подноса — настоя Елизабет. — Поне веднъж ми позволи да направя нещо за теб, Кат. Грижиш се за мен почти цял живот.

— Добре, благодаря ти.

Елизабет забързано излезе, а Кат пристъпи към прозореца и плъзна поглед към градината по средата на площад „Итън“. Дърветата бяха голи, а градината в тази студена събота изглеждаше пуста. В съзнанието на Кат нямаше нищо по-тъжно и мрачно от зимна градина, пълна с мъртви цветя. Една от радостите ѝ сега бе да се грижи за градините си. Друга, значително по-голяма, насладата на живота ѝ, бе Елизабет Търнър, която бе отгледала като собствено дете.

— Ето ме! — Елизабет се върна във всекидневната, понесла голям поднос, който остави върху ниска масичка пред камината. — Да пийнем кафе и да споделим новините, Кат.

Двете жени седнаха на канапето пред огъня и заговориха за какво ли не. Елизабет помоли:

— Разкажи ми, ако обичаш, за гостуването си при леля Грейс Роуз. Как е тя?

— Страхотно — възкликна Кат и се усмихна, а майчинското ѝ лице грейна. — Както обикновено беше истинско удоволствие да бъда с нея. Нали знаеш, трудно е да повярваш, че е на деветдесет и шест. Умът ѝ е остър като бръснач, няма и следа от склероза и освен това изглежда много изискана и елегантна. Изумителна жена, невероятно силна за възрастта си. Разбира се, напоследък се уморява повече, но ми довери, че не спира да се движи през цялото време и не пропуска обеда и вечери с приятели. Ако стигна тази възраст, се надявам да бъда като нея.

— Зная какво искаш да кажеш — отвърна Елизабет и добави. — Отдъхнах си, когато ми съобщи, че няма намерение да идва на погребението на Мери. Представях си, че ще настоява да присъства, защото... ами защото ѝ е близка. Знаеш колко държи на рода.

След като остави чашата си и се облегна на канапето, Кат обясни:

— Призна ми, че вече не ходи по погребения. Не и на нейната възраст, скоро ще присъства на собственото си, та не ѝ трябва генерална репетиция. Прибави, че приема покани само за кръщенета и сватби, но предпочита първите, понеже съвременните бракове не траят дълго, затова защо да си даваш труд да присъстваш на венчавката. Разсмиваше ме през цялото време.

Елизабет кимна и също се засмя.

— Не се е променила, очевидно е пряма както винаги. Нуждае ли се от нещо?

— Ако говориш за пари, не, тя е извънредно богата. Обаче има нужда от нещо конкретно.

Елизабет нетърпеливо се наведе напред.

— Каж ми какво е и се надявам, че ще мога да ѝ го доставя.

— Можеш и още как. Искат теб. И то колкото се може по-скоро. Съзнава колко заета ще бъдеш, но ме помоли да ти припомня, че не разполага с време до безкрай, след като е на деветдесет и шест.

— Защо иска да ме види?

— Нямам представа. Не ми обясни.

— Идващата седмица ще бъде невъзможно, но ще ти дам някои дати през по-следващата. Само че ще се наложи да я посетя вечер — отговори Елизабет. — Ще ме придружиш ли, Кат?

— Боя се, че не мога, скъпа. Грейс Роуз подчерта, че иска да те види насаме. Изглежда, има нещо да ти казва и твърди, че е важно.

— Разбирам. Налага се да измисля нещо.

— Какво ще кажеш за утре следобед, Елизабет? На чай. Ако тя е свободна, разбира се — предложи Кат.

— Утре имам толкова много работа, трябва да си подредя дрехите и да се подготвя за ужасната седмица, която ми предстои. — Елизабет поклати глава с разтревожен вид. — Не ми идва на ума откъде да започна, особено в „Деравенелс“.

Забелязвайки загрижеността ѝ и долавяйки истинското безпокойство в гласа ѝ, Кат хвана Елизабет за ръката, стисна я и уверено каза:

— Всичко ще бъде наред. Ще управляваш „Деравенелс“ както трябва...

— Чуй ме, Кат — прекъсна я Елизабет. — Цена увереността ти в мен и ти благодаря, но няма да бъде толкова лесно. Това имам предвид, като се оплаквам, че не зная откъде да започна. Не съм управлявала голяма компания, а в „Деравенелс“ не работя от година, заради враждебността на Мери. Страх ме е, че ще се объркам и ще оплескам всичко.

— Нищо подобно. Достатъчно добре те познавам, та и през ум не ми минава подобно нещо. Ти си особено интелигентна. Винаги си притежавала търговски усет, стъпила си с двата крака на земята и си особено практична. Освен това няма да управляваш компанията сама, нали?

— Истина е. До мен са Сесил Уилямс, Робин Дънли и Никълъс Трокмън, а вчера Сесил ме уведоми, че след смъртта на Мери Франсис Уолсингтън се е върнал от Париж.

— Всичко, което ти трябва, са неколцина доверени приятели — съгласи се Кат. — А ти ги имаш.

— Така е.

За миг Кат се загледа в далечината, после се обърна към Елизабет.

— Предстоят ти прекалено много задачи, за да се тревожиш за дрехи или други подобни дреболии. Имам предложение.

Тя замълча и се вгледа напрегнато в младата жена, която бе отгледала и познаваше толкова добре.

— Какво има? Защо ме гледаш така?

— Имам предложение, Елизабет. Защо не помолиш Бланш Парел да се занимае с дрехите? Тя се грижеше за това в продължение на години, докато ти растеше. Остави я да пазарува вместо теб, да избира костюми, палта, обувки и аксесоари. Ще носи всичко тук, а на теб остава само да ги премериш, да избираш или да отхвърляш. И можеш да го вършиш вечер.

Лицето на Елизабет се оживи.

— Фантастична идея, Кат! Хрумна ми още една. Ще се заемеш ли с домакинството на този апартамент и в „Рейвънскар“? Както знаеш, справях се сама, но не вярвам в бъдеще да разполагам с много време. Изискванията към мен в „Деравенелс“ ще бъдат огромни.

— Но „Рейвънскар“ е територия на Лукас, нали? Няма ли да се почувства обиден, ако му се меся?

— Няма. Всъщност ти само ще наглеждаш, ще се отбиваш от време на време, за да се увериш, че в имението всичко е наред и къщата е в добро състояние. Няма да му се бъркаш в домакинството. Лукас и съпругата му Марта се справят много добре, а няколко жени от селото идват да помагат при почистването. Колкото до този апартамент, зная, че няма много грижи, а и Анджелина е способна икономка. Но имаме и „Уейвърли Корт“ в Кент. През няколко седмици ходя, за да се уверя, че няма проблеми. Сега няма да ми е възможно. Не и при тоновете работа, които ме чакат.

Кат дори не се поколеба.

— Разбира се, че ще наглеждам всичко! Всъщност дори ще ми бъде приятно... предлагаш ми да стана стюард, както са ги наричали преди столетие — човек, който управлява къщи, имения и финансите, свързани с тях. Права ли съм?

Елизабет се наведе напред и продължи:

— Да не забравяме „Стоунхърст фарм“. Грейс Роуз я подари на баща ми преди години, а Мери винаги я използваше, както и старата къща в Челси. Какво ще кажеш за тези имоти? Какво да правя с тях, Кат?

— Не искаш ли да живееш в къщата в Челси?

— Не. Харесва ми този апартамент.

— Къщата принадлежи на рода от години. Ричард Деравенел я е завещал на баба ти, а Бес я остави на твоя баща. Ако правилно си спомням, и той някога живееше там.

— Но никога не е ходил в „Стоунхърст фарм“. Както знаеш, предпочиташе „Уейвърли Корт“, когато отсядаше в южна Англия. Най-силно обичаше „Рейвънскар“, както и аз.

— Помня. Но нека влезем в кабинета ти и да направим списък на всичко, за което искаш да се грижа. Лично аз съм на мнение, че първо трябва да огледам къщата в Челси и „Стоунхърст фарм“, понеже

години наред Мери живя и на двете места. Редно е някой да прегледа вещите ѝ и да ги сложи в ред.

— О, Боже, права си. Има и още нещо, Кат. — Елизабет скокна и направи знак на Кат да я последва към кабинета. — Трябва да проверя всички банкови трезори. Ще ми помогнеш ли?

— Естествено. Ще се заема, не се безпокой. Сега се налага да се съсредоточиш върху „Деравенелс“.

По-късно същия ден Елизабет си припомни думите на гостенката си да се съсредоточи върху „Деравенелс“. Когато ги изрече тази сутрин, Кат събуди спомени. Баща ѝ бе споменал нещо подобно, когато тя бе на девет. Но за себе си, не за Елизабет. Онзи особен ден остана жив в паметта ѝ. Денят, в който баща ѝ я прие отново в семейството... толкова щастлив ден. Тя облегна глава на стола и затвори очи, унесена в спомена...

— Не стой там като някоя статуя — каза Хари Търнър, а сините му очи се плъзнаха по младата девойка, застанала пред него в библиотеката.

Девойката кимна, пристъпи по-близо и прочисти гърлото си.

Смръщен, той любезно попита:

— Нали не се страхуваш от мен, Елизабет?

След като открай време твърдеше, че не се бои от никого и нищо, Елизабет отрече на часа.

— Не, татко, не ме е страх от теб. Обаче ние не се познаваме особено, затова малко се срамувам.

Устните му се разтегнаха в усмивка, после той каза:

— Няма защо да се срамуваш от мен, аз съм ти баща. Ела и ми дай целувка.

Елизабет се приближи, а Хари се наведе, за да може тя да го целуне по бузата. После той заговори:

— Чувам, че си отлична ученичка, Елизабет.

Елизабет бръкна в джоба на зеления си жакет, извади един плик и му го подаде.

— Това е за теб, татко. Училищното ми свидетелство.

Той кимна, пое го и го прочете.

— Виждам, че получаваш поздравления! — възкликна той и по лицето му се разля широка усмивка. — Първенец на класа си и имаш отличен по всичко. Велики Боже, наистина ли говориш пет езика? — Той я изгледа истински впечатлен.

— Ако добавим английския, да.

Той се засмя.

— А кои са другите четири?

— Латински, френски, италиански и немски.

— Немският е труден. Ти си умна, много умна, Елизабет. Сега се завърти, нека те огледам както трябва.

Тя изпълни желанието му, чувствайки се свободна да му се усмихне и не така уплашена.

— За Бога, ти си истинска Търнър! — извика той. — Моята червеникавозлатиста коса, моят ръст и стройната фигура на баща ми. Също и на Деравенел. Имаш боята на майка ми. Е, мога да отбележа, радвам се, че дъщеря ми е същинска Търнър. Истината е, че направо ми спира дъхът. Да отидем в трапезарията да обядваме и да ти разкажа всичко за „Деравенелс“ и как управлявам.

Елизабет вдигна очи към него и по лицето ѝ се разля широка усмивка.

— С удоволствие, татко, а навярно някой ден ще ме заведеш в „Деравенелс“.

— След обяда — обеща той, хвана я за ръка и я поведе към трапезарията на къщата в Челси.

Елизабет стана, влезе в гардеробната си и се взря в собственото си отражение в огледалото. Да, беше истинска Търнър, с голяма доза Деравенел в добавка.

Усмивката още тантуваше на лицето ѝ, когато влезе в библиотеката и седна в ъгъла. Как би могла да забрави онзи ден?... Денят, когато той отново я призна и тя стана негова любимка... денят, в който тя започна да му се възхищава, разбирайки какъв забележителен магнат е. А обичта към него смекчи цялата омраза, която я бе обгърнала като раковина. Винаги щеше да изпитва смесени чувства към баща си, но през следващите няколко години ѝ стана по-

лесно да го обича, а до момента, в който той си отиде, бе останало съвсем мъничко неприязън и на Елизабет ѝ бе леко от това.

5.

— Хайде, Елизабет, престани да се двоумиш и да тръгваме — подкани я Робърт Дънли и я изгледа настойчиво. — Не е нужно да стоим много дълго, ако не искаш, но съм убеден, че е добре да се поогледаме.

— Добре — съгласи се тя след още миг колебание.

Робърт я бе поканил в неделя да обядват заедно в „Савой“, но когато тя пристигна преди няколко минути, ѝ каза, че първо трябва да се отбият в „Деравенелс“.

Той кимна, хвана я подръка и я поведе през фойето на хотела към вътрешния двор. След секунди пресичаха „Странд“, отправени към внушителната сграда на „Деравенелс“.

— Какво точно искаш да видиш? — попита озадачено тя.

— Изненада. — В тъмните му очи блеснаха искрици смях. — Нямам търпение да видя реакцията ти.

— На какво? — настоя тя, нетърпелива да разбере за какво става дума.

— Не мога да ти кажа — твърдо отговори той пред огромната двойна врата на сградата.

Робърт веднага набра кода на устройството, монтирано на каменната стена вляво от входа, отдръпна се и зачака. Секунда покъсно от интеркома се раздаде безплътен глас.

— Добро утро. Представете се, моля.

— Добро утро. Алфред, аз съм Робърт Дънли.

— Благодаря, сър. Влезте моля.

Чу се силно бръмчене. Робърт бутна тежката врата и поведе Елизабет вътре.

В централното фойе ги очакваше прав неделният портиер Алфред Вайн. При вида на Елизабет лицето му грейна и той възкликна:

— Госпожице Търнър! Какво удоволствие е да ви посрещна отново. Добре дошли.

— И аз се радвам да ви видя, Алфред.

Елизабет топло му се усмихна. Познаваше го от години, както и повечето от служителите.

— Съжалявам за кончината на госпожа Търнър Алварес — продължи портиерът с приглушен тон. — Моите съболезнования, госпожице Търнър.

— Благодаря, много любезно от ваша страна.

Робърт се обърна към него.

— Отиваме в кабинетите на административните директори. Няма да се бавим.

— Не бързайте, сър. Няма проблем.

Елизабет се огледа, докато двамата прекосяваха грамадното мраморно фоайе, а стъпките им отекваха шумно при изкачването по широкото двойно стълбище към първия етаж. Колко я впечатляваше фоайето, когато тя бе младо момиче, какъв страх ѝ внушаваше. Усмихна се сама на себе си. Донякъде още ѝ действаше по същия начин. Внушително, няма две мнения по въпроса.

— Много е тихо тази сутрин, Робин — обади се Елизабет и на часа се сепна от еката на гласа си. — О, Боже, забравила бях какво ехо има тук.

— Нима? — Робърт я погледна и се усмихна. — Не помниш ли времето, когато за първи път го открихме? Бяхме на десет и започнахме да „правим ехо“, както ти го наричаше, като викахме колкото ни глас държи. Страх да те хване.

— Ами да! Бащите ни побесняваха заради олелията, която вдигахме.

— Моят баща ми намали джобните пари. Твоят как те наказва?

Елизабет се подсмихна.

— Не си спомням, май само ми се скара.

Продължиха нагоре по стъпалата в мълчание, тръгнаха по коридора и спряха пред кабинета на управителния директор. Робърт я помоли:

— Затвори очи. Искам *наистина* да те изненадам.

Елизабет изпълни желанието му. Той я хвана за ръката, въведе я в кабинета, запали лампата и нареди:

— Вече можеш да отвориш очи.

Тя погледна и ахна.

— Боже мой! Робин! Как успя да го постигнеш? — Докато говореше, очите ѝ се плъзнаха из стаята, попивайки всеки предмет. После се обърна и го прегърна. — Отново е кабинетът на татко, не нейният. Благодаря ти!

— Харесва ли ти? — нетърпеливо попита той в желанието си да ѝ достави удоволствие.

— Възхитена съм, не си ли личи?

Тя бавно обиколи просторното помещение, заемано през последните сто години от Ричард Деравенел, сина му Едуард Деравенел и по-младия брат на Едуард, Ричард. Беше принадлежал на дядо ѝ, а след като Хенри Търнър почина, баща ѝ Хари управляваше тук години наред.

Докато Едуард Селмер ръководеше компанията от името на по-младия си брат, използваше друг кабинет на същия етаж. След като Мери стана управителен директор, както подобаваше, мястото се превърна в нейно владение, но по мнение на Елизабет тогава величието му помръкна.

Елизабет попита:

— Как постъпи с противните модерни мебели, които Мери купи?

— Изхвърлих ги, със съгласието на Сесил, разбира се — засмя се Робърт и добави. — С радост наблюдавах как ги отнасят. Погледни, Елизабет, на стената зад писалището... прочутата стара карта на света, която Мери бе отнесла в хранилището. Аз я спасих и я сложих, където ѝ е мястото.

Взирайки се в картата, тя отбеляза:

— Както виждам, поръчал си да ѝ сложат рамка.

— Точно така. И сега я виждаш по-добре благодарение на новото стъкло, което ѝ поставиха.

— Робин, колко прекрасно от твоя страна, че си я обнови. Благодаря ти, благодаря ти, направи ме толкова щастлива.

Тя седна на изящното писалище в стил крал Джордж, използвано от предците ѝ, с благоговение погали гладката му кожена повърхност, за миг потънала в мисли. Няколко секунди по-късно сякаш се пробуди, плъзна очи около себе си — по богатия сметанов цвят на стените, старинното тапицирано с тъмнозелена кожа канапе, отразяващо светлината на множеството лампи.

— Всичко е на мястото си, нали, Робин? Всички вещи, които баща ми ценеше толкова много.

— Както и неговия баща преди него, както и всички от рода Деравенел — отговори Робърт. — Дори персийският килим е същият. Обаче държа да те уведомя, че дадох да го почистят! Всичко започна преди три седмици, когато попитах Сесил мога ли да поръчам да преобоядисат стените, преди да се върнеш. Сигурен съм, че помниш онзи отвратителен стоманеносив цвят, който Мери беше избрала. Сесил ми разреши да предприема каквото пожелае и изведнъж и двамата осъзнахме, че купените от Мери мебели не са подходящи нито за теб, нито за кабинета. Така че... ето на! Приятно съм развълнуван, че си щастлива от промяната.

— Така е.

— Тогава нека те заведа на обяд, за да отпразнуваме завръщането ти в „Деравенелс“ и поста ти на шеф на фирмата.

Много глави се обърнаха подире им, докато прекосяваха фоайето на хотел „Савой“ на път за ресторанта. И двамата бяха красавци, а на ръст Елизабет бе почти колкото Робърт. Представляваха приятна за око елегантна двойка, като Елизабет бе особено привлекателна с поразително бялата си кожа и кестенява коса. За случая тя бе избрала безупречно скроено мораво вълнено палто и рокля, подчертаваща стройната ѝ фигура до съвършенство, а коприненият шал в мораво и зелено представляваше изящно допълнение към тоалета ѝ.

Робърт Дънли добре съзнаваше възхищението, което предизвикваха, докато вървяха през ресторанта. Обикновено ставаше така. И двамата обичаха модерните дрехи, а той бе и мъничко суетен. Колкото до Елизабет, тя открай време притежаваше стил и изискан вкус и се обличаше с уникати от „Джозеф“, „Версаче“ и „Кавали“ в силни цветове, излъчващи увереност. И двамата имаха самочувствие и бяха категорични в избора си на облекло.

След като се настаниха на маса до прозореца с изглед към Темза и поръчаха две чаши шампанско, Робърт хвана ръката ѝ и я стисна.

— Нали се радваш, че отидохме до фирмата?

Елизабет кимна.

— Да, определено си прав, както обикновено. Никой не ме разбира като теб, скъпи Робин. Осъзнавам колко се ужасявах от появяването си там утре, а твоята генерална репетиция ме поуспокои. И отново ти благодаря за работата, която си свършил в бащиния ми кабинет. Неприветливият капан от стомана и стъкло и мисълта да работя в него ми бяха непоносими.

— Тръпки ме побиват, като си помисля за него, и с истинска радост изхвърлих нещата ѝ и върнах по местата им всички прекрасни стари предмети. Не само ми бе приятно, но и го сторих с обич — увери я Робърт.

В този момент пристигна сервитьорът с високи чаши с шампанско и двамата вдигнаха тост, Елизабет попита:

— Как мислиш, че е редно да постъпя с къщата в Челси?

— Искаш ли да живееш в нея? — запита Робърт.

— Не зная... по-скоро не. Но сега, като гледам как тече реката, си представям колко красива е Темза тази сутрин, особено на лъчите на изгрева. Не забравяй, че домът е построен на самия бряг на реката.

— Къщата представлява ценност като старинна архитектура и съм убеден, че можеш да получиш много за нея, но не вземай прибързани решения. Нищо чудно да ти допадне да живееш там, но не си длъжна да решаваш сега.

— Не, освен това зная от Кат в какво състояние се намира къщата. Тя ще я прегледа най-основно. Ще се грижи за всичките ми имоти. — Елизабет му се усмихна и добави: — Кат прие предложението да стане мой *стюард*. Зная, че името на професията е доста старомодно, но точно такива ще бъдат задълженията ѝ — като на едновременен стюард.

— Кат ще свърши чудесна работа! Тя е една от най-способните жени, които познавам. — Той се намръщи, облегна се и попита. — Какво ми казваше за Бланш Парел преди малко?

— Точно в този момент Бланш изхвърля всичките ми дрехи, поне с това се занимаваше, когато излизах тази сутрин. По съвет на Кат тя се зае с гардероба ми и досега купчината, предназначена за Армията на спасението, е станала грамадна. Иска да изглеждам подобаващо за новата си роля.

— И защо не? — промърмори Робърт, после бръкна в джоба си, извади един лист и тихо добави. — Донесъл съм ти нещо, което трябва

да видиш. Съкрушително е, но не се разстройвай...

— Какво е? — прекъсна го тя и свъси вежди.

Предупредителните му думи и сериозното му изражение ѝ внушиха, че листът не само вещае неприятности, но и е от жизненоважно значение за нея.

— Прочети сама — отвърна Робърт. — Ще го обсъдим по време на обяда.

Беше банков трансфер, подписан от Мери Търнър Алварес. Преди три години сестра ѝ бе прехвърлила петдесет милиона евро на съпруга си Филип Алварес в Мадрид. Възмутена, тя се вгледа в документа и отново го прочете. Заля я необуздан гняв и ръката ѝ се разтрепери. Възкликна с тих, но яростен тон:

— Не мога да повярвам! Сигурно е била луда, заслепена от любов или той ѝ е промил мозъка.

— Навярно и трите — отговори Робърт.

Ужасна мисъл порази Елизабет и тя попита с дрезгав глас:

— Как мислиш, парите на Деравенел ли са, или нейни собствени?

— Не съм сигурен. Не мога да преценя от този документ.

— Сесил ми съобщи, че тя е инвестирала седемдесет милиона евро в програмата за развитие на недвижимата собственост на Филип. Известно ли ти е?

— Дочух слух, че е проявила щедрост, но не знаех сумата.

— Моля те, не споделяй със Сесил, че съм те уведомила.

— Няма — обеща Робърт.

Елизабет попита:

— Как научи за този банков трансфер?

— Няма значение.

— Със сигурност на мен можеш да кажеш, Робин.

— Предпочитам да не знаеш... Да го кажем така... Работя в „Деравенел“ от години, баща ми и дядо ми също работеха там. И познай... хората имат лошия навик да не си сменят ключалките.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че разполагаш с някои ключове? — попита го многозначително Елизабет.

— Позна.

— Този трансфер очевидно е копие.

— Да. Оригиналът е където му е мястото. Можеш да задържиш този лист, ако искаш, но не го носи във фирмата. Заклучи го в своя сейф вкъщи. Всъщност се натъкнах на него абсолютно случайно и исках да го имаш... Предупреждението си е предупреждение. Бог знае какво ще откриеш, когато започнеш да се ровиш, но искам да си напред в играта, Елизабет.

— Длъжна съм да уведомя Сесил. Напълно сигурна съм, че петдесетте милиона идват от нейната лична банкова сметка.

— Разбира се. Той трябва да знае — отговори Робърт. Изглежда я съсредоточено и промълви. — Не си толкова притеснена, колкото очаквах.

— Бясна съм, по дяволите, ако искаш да знаеш истината! Обаче новините на Сесил от миналата седмица ме карат да осъзная, че седемдесетте милиона евро, които е дала на Филип, са само върха на айсберга.

Робин отново ми направи добро. Да ме убеди да отидем в „Деравенелс“, бе проникновена идея. Забравих за страха си от фирмата. Ужасявах се да се върна след година отсъствие, защото там ме очакват толкова спомени: и лоши, и добри. Всички лоши са свързани с Мери и отношението ѝ към мен. След като оглави компанията, тя се превърна в тиранин за всички, особено за мен. Стана подозрителна и вероломна и се стремеше да игнорира присъствието ми. Накрая ме прогони.

Работата наистина ми липсваше, но не можех да направя нищо. Тя беше управителен директор. Оттеглих се в „Рейвънскар“, но въпреки че тя мразеше къщата и никога не идваше там, се боях от променливия ѝ характер и внезапните ѝ избухвания. Макар и отдалече, тя продължаваше да ми е враг и никога не знаех какво се готви да ми причини.

Хубавите спомени са свързани с баща ми и когато видях, че кабинетът му е точно същият, както по времето, когато той го обитаваше, бях щастлива. Така и не проумях защо Мери го разтури. Освен ако не е било опит да заличи баща ни от съзнанието си. Вечно таеше в сърцето си злоба към него, понеже бе изоставил майка ѝ.

Дълбоко в себе си не вярвам, че тя някога му прости за това, при все че бе достатъчно прикрита и се преструваше, че го обича.

Когато видях стаята във вида, в която е изглеждала векове наред, изпитах вълнение и ме заляха щастливи спомени. След като, когато бях на девет години, баща ми ме върна в живота си, сутрин често ме водеше в кабинета си. Седях на писалището и четях книги за лозята ни във Франция, диамантените ни мини в Индия и златните рудници в Африка. Той пълнеше главата ми със сведения за дълголетната ни търговска компания, преди да ме заведе на обяд в „Савой“ или „Рулс“. Когато пораснах, започна да се впечатлява от интелекта и познанията ми и ми се струва, че точно тогава Мери започна да го ревнува от мен повече от всякога. Мразеше го, когато той ме хвалеше. Ненавиждаше ме, защото приличах на един миниатюрен Хари Търнър с червеникавата си коса, телосложението си и характерното лице. Баща ми често ме уверяваше, че притежавам слабото, жилесто тяло на дядо си, уелсеца, който се бе оженил за Бес Деравенел и бе оглавил „Деравенелс“. Така беше и аз се чувствах горда.

Баща ми почина, когато бях на дванадесет, но ми дари онези прекрасни години, преживени с него и доведения ми брат Едуард. Като погледна назад, те бяха най-щастливите в детството ми. Училището ми вървеше и баща ми се гордееше и с мен, и с Едуард. Тримата прекарвахме много време заедно, бяхме близки и се обичахме. С нас бе и новата ни мащеха Катрин Паркър, която ни обичаше и беше като майка за нас, включително за Мери.

Баща ми нарани чувствата ми, когато бях малка, но се реваншира за лошото си отношение, когато пораснах. От него научих много, по-късно стана пример за мен. Бе прекрасен човек и ръководеше „Деравенелс“ значително по-добре от баща си, когото понякога наричаше „Надзирателя“. Веднъж сподели с мене, че баща му бил стиснат и никога не позволявал на съпругата си Бес да участва в нищо, свързано с „Деравенелс“. Тя бе негова наследница чрез своя баща Едуард и моят баща смяташе, че не е редно нейният съпруг да я изключва от вземането на важни решения. Той обожаваше майка си, която го бе отгледала заедно с по-малката му сестра Мери. Бяха прекарвали дълго време в „Рейвънскар“, затова, предполагам, той обичаше имението така силно. Майка му бе оказала

най-силно влияние в живота му и именно тя бе напълнила главата му с родовите предания и легенди. Баща ми ги предаде на мен и утре ще вляза в „Деравенелс“ и ще заема полагащото ми се по право място на президент на компанията. Аз съм наследница на баща си и това е моя привилегия.

— Елизабет, би ли дошла да хвърлиш един поглед на тоалетите, ако обичаш? — попита Бланш Парел с напевния си уелски акцент от вратата на кабинета.

— Да, ей сега — отвърна Елизабет и скочи на крака.

— Моравото наистина ти отива — отбеляза мимоходом Бланш и забърза през фойето.

— И аз така мисля.

Елизабет последва приветливата жена, забелязвайки колко симпатична изглежда днес Бланш с розовите си бузи, лъскавата черна коса, прибрана на кок, искрящите черни очи и топлата усмивка. Елизабет обичаше Бланш още от дете, ценеше отзивчивата ѝ и чувствителна природа, да не говорим за вкуса ѝ към облеклото, и я приемаше като член на семейството.

— Тук цари безпорядък — заяви Бланш извинително, когато влязоха в спалнята. — Но всъщност зная кое къде стои.

— Бих се изненадала, ако не знаеше!

Елизабет хвърли поглед към разположените край стената гардероби. За нейна изненада в тях все още висяха дрехи, затова възкликна. — Е, добре, предполагам, че ще запазим тези.

— Точно така. Мразя да изхвърлям елегантни дрехи, да не споменавам уникатите на висшата мода, а тези тук са чудесни.

След като посочи няколко купчинки дрехи на пода, Бланш продължи:

— Всички тези вехтории отиват в Армията на спасението и други благотворителни организации и магазини втора ръка, докато онези на леглото трябва да огледаме... дължината на полите е неподходяща, някои сака навярно са доста тесни, а онези на стола са за химическо чистене.

Елизабет кимна разбиращо.

— Свършила си великолепа работа, Бланш. Много ти благодаря. Нямаше да се справя сама.

— Вярно е. Ти не се церемониш с дрехите, за разлика от повечето жени. Държат едни и същи тоалети, в случай че отслабнат, напълнеят или изникне особен случай... и така нататък, и така нататък.

Елизабет промълви:

— Предполагам, че ще искаш да пробвам някои?

— Ще ми бъде от помощ.

— Добре. Трябва също да избира костюм за първия си ден в „Деравенелс“. Според мен е редно да облека нещо елегантно, но съдържано. Да речем костюм с панталон?

— Да, и с колосана бяла риза. — Бланш се приближи до гардеробите. — Да разгледаме тези и може би ще изберем тоалети за цялата седмица, за да си спестиш време.

Томас Парел седеше в кабинета на Елизабет пред включения телевизор, само че нито гледаше, нито слушаше. Едва-що включил апарата, той взе дистанционното и го изключи.

Стаята изведнъж стихна и единствените шумове останаха пращането на огъня в камината и едва доловимото тиктакане на часовника над нея. След като се облегна в удобното кресло и изпъна крака, той се огледа.

Открай време обичаше тази красива и уютна стая със зелена като мъх коприна по стените, килим в същия цвят и тъмнорозови брокатени драперии в тон с удобното канапе и фотьойлите. Махагоновите рафтове, запълващи задната стена, бяха претъпкани до пръсване с всевъзможни книги. Той се усмихна на себе си. Когато Елизабет бе малка, я наричаше „читанка“, а тя радостно се смееше, развеселена от прякора. Никога никой не бе окачествяван с по-подходящо прозвище. Тя не вдигаше глава от книгите дори и днес. Винаги бе изключително ученолюбива, любимка на всичките си частни учители и той никога нямаше да забрави колко впечатлен бе Хари Търнър от ранната ѝ зрялост, интелект и всеотдадени познания.

Томас най-вече се възхищаваше на будния ѝ ум. Беше разбрал, че тя разсъждава с главата, а не със сърцето. Това бе задължително. Беше

му пределно ясно, че хладният ѝ разум и бърза мисъл я бяха пазили от беди — особено идеци от сестра ѝ Мери.

Мери бе мъртва, предстоеше Елизабет да заеме мястото си и той чувстваше облекчение, но и вълнение. Бе работил за Елизабет години наред, водеше сметките и счетоводството ѝ, като едновременно управляваше и делата ѝ. Бе го избрал Хари Търнър и Томас бе винаги признателен и доволен от работата си. За него и за сестра му Бланш обикновено говореха, че са членове на уелската мафия, че са също толкова уелсци като Търнърови и са техни любимци. Веднъж спомена на Елизабет как ги наричат и на нея толкова ѝ хареса, че избухна във весел смях.

— Идеално! И двамата сте мои!

Изправи се, щом чу шум от стъпки в коридора, а когато Елизабет влезе, той се приближи и ласкаво я поздрави.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш, Томас. Сестра ти ми помогна да си избира дрехи, за да спестя време. Желаш ли питие?

— С удоволствие. Шери, ако обичаш.

Миг по-късно тя му подаде чашата, наля на себе си газирана вода и двамата се настаниха до огъня.

— Налагаше се да те видя тази вечер, Томас, защото следващата седмица ще бъде особено натоварена...

— Сигурен съм в това — съгласи се той, без да я изчака да довърши.

— Както ти казвах по телефона — продължи Елизабет — за имотите ми ще се грижи Кат, поне засега, в качеството си на стюард. Помолих я също да провери всичките ми банкови трезори и да ми докладва какво е положението. По думите на Сесил трезорите в „Кутс“, „Уестминстър“ и „Лойдс“ са претърпени с ценни книжа, сребърни и златни предмети и редки бижута. Ще се съгласиш ли да се включиш и да опишете всичко?

— Естествено и то с огромно удоволствие. — Той кимна, отпи от шерито си и отбеляза. — Необходима ти е правилна и истинска оценка за стойността на всеки предмет и аз ще се погрижа да я получиш.

— Много ще ми помогнеш. Искам да посетиш трезорите колкото се може по-бързо. — Елизабет погледна към вратата, на която неочаквано се появи Бланш. — Заповядай при нас, Бланш. Време е да си починеш. Не си се спряла цял ден.

Бланш се приближи до камината и обясни:

— Приключих с тоалетите за седмицата. Утре ще започна подбора за следващата.

— Пресиш си наказанието — възкликна Елизабет.

— Такава съм си, нали знаеш.

6.

Стоеше навън на „Странд“ и се взираше в сградата. Нейната сграда. Построена преди векове, тя бе внушителна, истински монумент, и щеше да се превърне в нейно постоянно обиталище и месторабота. „Деравенелс“. Елизабет пое дълбоко дъх, отвори вратата и пристъпи вътре. Дежурният униформен портиер се изправи.

— Добро утро, госпожице Търнър.

Тя кимна и го дари с най-ослепителната си усмивка.

— Добро утро, Сам.

Прекося огромното облицовано с мрамор преддверие и се заизкачва бавно по стълбището, изпълнена със смесица от чувства: вълнение, страхопочитание, нетърпеливо очакване и ликуване — защото сега мястото ѝ принадлежеше — но и сянка на трепет, примесена с безпокойство. Естествено е, помисли си тя, напълно естествено. Поемам към голямото приключение.

Влезе в кабинета си, съблече палтото, застана в центъра на стаята, хвърли поглед около себе си и се замисли за тримата мъже, използвали помещението преди нея... Нейният прадядо Едуард Деравенел, дядо ѝ Хенри Търнър и баща ѝ Хари Търнър, от когото беше научила толкова много. И тримата бяха хора на честта, почтеността и интелекта. Почувства, че сякаш са в стаята заедно с нея, долови присъствието им, духа им... пожелаваха ѝ на добър час... Прекося кабинета и седна зад писалището. Това бе началото на един нов живот.

Родена съм за това. Да бъда в „Деравенелс“ точно в този ден. Понеделник, двадесет и пети ноември хиляда деветстотин деветдесет и шеста. Да поема властта. Да управлявам мъдро, да превода компанията през настоящата криза и да я върна към живот. Не бива да се страхувам. От никого и от нищо. Трябва да съм решителна, дисциплинирана, всеотдайна, прилежна и предана. Не ми

е разрешено да мисля за нищо друго, освен за „Деравенелс“. Длъжна съм да ѝ върна силата. Така и ще сторя.

Ще разчитам на двамина, на които мога да поверя живота си — Сесил Уилямс и Робин Дъдли. Ние ще бъдем триумвиратът, който ще ръководи „Деравенелс“ и ще ѝ върнем предишната слава. Зная, че имам врагове в компанията, онези, които бяха предани на моята полусестра Мери и които искат да продължат нейната политика. Тя навреди на компанията и идеите ѝ взеха своята дан. Тези хора трябва да се махнат. Налага се да почистя здравата. Така снощи ме нарече Кат: новата метла, която мете по-добре. Тя обича тези старовремски изрази и все са ѝ на езика. Успява да ме разсмее, ако съм мрачна или не ми е добре, във времена, когато никой не е в състояние да ме развесели.

На вратата се почука и Сесил Уилямс прекрачи прага с думите:

— Добро утро, Елизабет. Рано си дошла.

— Рано пиле рано пее — отговори Елизабет с една от старомодните поговорки на Кат. — Денят е определено паметен, нали Сесил?

— Категорично. — Той седна от другата страна на бюрото и се взря в старата карта, окачена на стената. — Щастлив съм да я видя отново. Знаеш ли, помня я от детството си, когато баща ми работеше за Хенри Търнър.

— Така и не разбрах защо Мери я махна — вметна Елизабет. — Но не проумях и много от нещата, които правеше, докато обитаваше този кабинет. Ето банковия трансфер. — Тя извади листа от куфарчето си за документи. — Робин иска да ти го покажа и после да го отнеса вкъщи.

— Правилна идея — отбеляза Сесил, сведе поглед към трансфера и сви устни. Вдигна глава и я погледна. — Не мога да бъда сигурен, преди да го проуча, но ми се струва, че сумите са прехвърлени от личната ѝ банкова сметка.

— И все пак парите са мои, от която и сметка да идват — възрази рязко Елизабет. — Всичко, което е наследила, беше на баща ни и следователно е мое. Няма право да го раздава. — Като се облегна на

писалището с напрегнато и упорито изражение, тя попита: — Можеш ли да върнеш петдесетте милиона евро?

— Да ти кажа честно, не зная, Елизабет. Трябва да прегледам всяка папка, оставена от Мери и счетоводните книги, и се надявам да намеря съответните документи...

— Ако съществуват — прекъсна го тя с нетърпящ възражение тон.

— Абсолютна истина. Опасявам се, че може и да ги няма. След срещата ни започнах да ровя. И между другото реших да наема външна фирма за финансови ревизии. Убеден съм, ще се съгласиш, че е абсолютно наложително.

— Със сигурност. Трябва да съберем колкото се може повече сведения, за да предприемем правилните стъпки.

Сесил кимна.

— И какво точно възнамеряваш да предприемем?

— Да поразчистим, Сесил. Обмислям го от дни и предлагам да освободим петстотин служители от всички клонове.

— Петстотин! С един замах?

— Не непременно всичките наведнъж, но има много трески за дялане в „Деравенелс“. Знаех го още докато работех тук, и Робин го потвърди. Има и хора, които трябва да бъдат пенсионирани. — Тя се намръщи. — Изглеждаш изненадан. Не ти ли допада идеята?

— На същото мнение съм, Елизабет, но трябва да сме предпазливи. Не искам да предизвикаме тревога на борсата. Мнозина ще заключат, че сме в голяма беда. Отстраняването на много служители изведнъж изнервя хората и те са склонни да мислят най-лошото.

— Съзнавам, че се налага да го извършим по най-правилния, най-мекия начин. Не искаме да провокираме слухове. Ранното пенсиониране ще допадне на много от тях. — Елизабет замълча и след кратко колебание добави: — Длъжни сме да ревизираме клоновете си по целия свят, не мислиш ли?

— Определено — отговори Сесил, без да се двоуми. — Споменахме го само мимоходом миналата седмица, но съм наясно, че персоналът ни е прекалено раздут. Може би е редно да възложи тази задача на Сидни Пейн. Той е отличен дипломат, а в създаването се положение трябва да се действа внимателно. Както току-що споменах,

„Деравенелс“ не бива да изглежда слаба, изложена на риск, на опасност от провал.

— Да. Разбирам. Миналия четвъртък, докато пътувахме с колата към града, ти каза, че фирмата има нужда от свежи пари. Откъде планираш да ги намериш, Сесил? Или още не си мислил?

— Напротив. Поне отчасти. Според мен сме длъжни да опитаме да си върнем сумата в евро от Филип Алварес. Освен това бих желал да продам част от имотите ни, но можем да обсъдим въпроса по-подробно следобед, ако искаш.

— Обезателно. Но исках да изтъкна... Бих могла да дам на „Деравенелс“ известна сума.

— В никакъв случай — зяпна той насреща ѝ ужасен. — Никога няма да позволя ти да даваш пари на фирмата, никога, Елизабет. Въпреки че в някакъв момент можеш да ѝ заемеш пари. Или да изкупиш нечии акции. Но да дадеш? Категорично не. Абсолютно съм против. Никога не бих се съгласил на подобна рискована постъпка от твоя страна. Ето списъка на членовете на борда на директорите, който можеш да прегледаш, когато имаш свободно време. Не забравяй, че заседанието е само след две седмици.

— Някакви промени за срещата тази сутрин? — попита Елизабет и се облегна на стола си.

— Не. Ще присъстват всички поканени.

— Не бях планирала да каня когото и да е от тях на обяд. А ти?

— Не, опасявам се, че не. Има твърде много работа — изтъкна Сесил. — Днес е първият ми ден тук от почти пет години. Имам чувството, че трябва много да наваксам.

Щом остана сама, Елизабет прибра банковия трансфер в куфарчето си за документи и взе списъка на борда на директорите, който ѝ даде Сесил. Внимателно го проучи и се зачуди от кого може лесно да се отърве. Открийха се трима — прекалено стари, че да ѝ окажат съпротива. Имаше и други двама, за които знаеше, че не я харесват, така че те трябваше да напуснат.

— Как да ги отстраня? — промълви тя сама на себе си и погледна към вратата.

Отекнаха няколко силни удара. Вратата се отвори и Робърт Дънли влезе забързано, с широка усмивка и букет цветя — кръг червени и бели рози, обрамчени със зелени листа.

— Лична доставка, госпожице Търнър — обяви Робърт, приближи се до масичката за кафе и постави ваза в средата ѝ. — Червените рози са от Търнъррови, а белите — от Деравенел — поясни той и добави. — За да освежат сутринта ти, скъпа моя.

— Робин, добро утро! Благодаря ти от сърце. Цветята са прекрасни.

Докато говореше, тя се изправи, приближи се до него и нежно го прегърна.

— Отбих се само да ти пожелаая късмет — каза той и я притисна в отговор, миг по-дълго от обичайното.

— Показах на Сесил банковия трансфер — заговори Елизабет, след като се отдалечиха един от друг. — Според него парите са изтеглени от личната сметка на Мери.

— Проклятие! — възкликна Робърт. — Ако случаят е такъв, Филип Алварес ще заяви, че са сватбен подарък или нещо подобно, и ще бъде по-трудно да си ги върнем. Надявам се парите да са на компанията.

— Всъщност са мои — изтъкна Елизабет със същия делови тон, с който разговаряше със Сесил Уилямс. — И ти обещавам, че ще си ги взема обратно от онзи ужасен човек, без значение как.

Робърт стоеше в средата на кабинета и се взираше в нея. Свитата ѝ уста и твърдостта в блестящите ѝ тъмносиви очи издаваха решителността ѝ да постигне своето и той си спомни, че през годините бе доловил у нея намек за безпощадност. Може би повече от намек.

Тя попита:

— Защо ме гледаш така, Робин? Нима смяташ, че говоря прекалено твърдо?

— Не, ни най-малко — отговори честно той. — Намирам, че трябва да си твърда, ако обстоятелствата го налагат, и безжалостна. Мислех си за Филип Алварес. Имам намерение да изясня какво точно става в неговата компания за недвижими имоти. Искам да разбера докъде са се развили делата му в Марбея. Длъжен съм да науча всичко, каквото мога.

— Чудесна идея, да. Ако се налага, ще заминеш за Испания, за да бъдеш моите очи там, Робин.

— Първо трябва да проуча.

— Какво точно строи компанията му в Марбея? — Елизабет му хвърли остър поглед.

— Вили, клуб за голф и игрище за поло. Ваканционно селище като онези в Америка — обясни той. — Филип искаше аз и Амброуз да наглеждаме изграждането на игрището за поло, дали се спазват плановете за конюшните и другите постройките, предназначени за конете.

— Разбирам. Ако той не ни върне парите, ще сложим ръка на строежа. Ще се превърне в ценна собственост, особено ако прибавим и спацентър. В последно време те са истинска златна мина и популярността им расте.

— Комплексът би могъл да просперира и да ни донесе сериозни печалби — съгласи се Робърт. — Но едва ли. Четох нещо за него съвсем наскоро... Останах с впечатлението, че Алварес е спрял строежа. И то съвсем внезапно. Навярно има затруднения.

— Никак не съм изненадана, че не дойде на погребението — отбеляза Елизабет. — Възможно е да стои настрана, защото не иска да отговаря на неудобни въпроси за проекта Марбея. — Младата жена поклати глава. — Обяснимо е, нали, Робин?

— Определено. Ще разбере какво се крие там. — Тръгна към вратата и се обърна. — Ще се видим на срещата след час.

Елизабет кимна и се върна към документите на писалището, но само за миг. Мислите ѝ кръжаха около Робърт. Той присъстваше постоянно в ума ѝ, хубостта му, топлотата му и ако трябва да е честна, изразената му сексуалност. Тя наведе глава и помириса самото си: одеколонът му се бе пропил в плата и пробуждаше у нея желания. Лека тръпка премина през тялото ѝ. Защо я спохождаха такива странни мисли за Робърт Дънли, приятеля от детинство? Тя сведе очи и се загледа в страницата, която четеше. После се усмихна на себе си, понеже знаеше точно защо.

7.

Тримата млади мъже, седнали в кабинета му, бяха ядрото на неговия управителен екип. От години бяха попаднали в ползрението на Сесил Уилямс, както и на Елизабет. Причината беше, че са талантиливи, проникателни, достойни за доверие и работливи, без да се брой абсолютната им вяност към нея и към него.

Те седяха в единия край на стаята и разговаряха. Сесил им хвърли поглед за миг и се усмихна. Не само тези качества ги свързваха. И тримата бяха високи, красиви и елегантно облечени, освен това притежаваха чар и лесно успяваха да се харесат на когото си пожелаеха, било то мъж, жена или дете.

Робърт Дънли, най-младият, на двадесет и пет, бе най-високият и най-красивият. При все че проявяваше слабост към изисканото облекло повече от другите двама, освен безупречно скроените костюми от „Савил Роуд“ и „Армани“ той притежаваше множество важни качества. Бе отдавнашен служител на „Деравенелс“, верен на компанията, като собствената му неизменна лоялност се бе изградила още през годините, когато баща му и дядо му бяха служили в нея. Той бе единственият приятел на Елизабет от детинство и несъмнено неин любимец. Робин, както го наричаше тя, бе единственият човек, способен да я убеди да промени плановете си или да вземе уместно решение, и винаги успяваше да я подтикне в правилната посока. Очевидно причината бе, че я познаваше по-добре от всеки друг, включително и от Сесил. Бяха се сблизили като деца, особено през злочестите години, когато бе отхвърлена от баща си и после от Мери. Робърт я разбираше, успяваше да се пребори с множеството ѝ слабости, с редките ѝ избухвания и с пристъпите на хронични болести. Сесил го познаваше от години, както и баща му, и помежду им бе разцъфтяло топло приятелство.

До Робърт седеше Франсис Уолсингтън, на двадесет и шест. Дватамата бяха учили в „Кеймбридж“ и „Грейс Ин“, мислеха еднакво и отдавна бяха съюзници в бизнеса. За Сесил бе удоволствие да има Франсис до себе си. Той бе умен, имаше невероятен психологически

усет към хората и умееше да се справя с всяка ситуация. Бе вещ в сигурността, разузнаването, шпионските техники и тероризма и имаше многобройни странни, но полезни контакти, които Сесил не искаше да признае, но бе благодарен, че съществуват. Докато Мери управляваше „Деравенелс“, Франсис пътуваше из цяла Европа и повечето време отсъстваше от Лондон. От причудливия ѝ маниер да ръководи компанията и от религиозния ѝ плам на Франсис му прилошаваше. Също като майка си Мери бе католичка, чиято ревност му се струваше прекалена. Тя бе в противоречие с широките му протестантски възгледи за живота. Преди няколко седмици Франсис бе пристигнал в Лондон, кипящ от ентузиазъм, напълно наясно, че скоро Елизабет ще управлява компанията, а Сесил грейна от щастие, когато го видя.

От другата страна на Робърт седеше Никълъс Трокмън. Той бе най-възрастен от тримата, четиридесет и три годишен, дългогодишен служител в старата търговска компания. Никълъс бе напуснал в един труден момент от управлението на Мери, неспособен да понася безотговорните ѝ решения и необяснимото ѝ поведение като цяло. Той бе компетентен по всички въпроси, отнасящи се до „Деравенелс“, понеже бе работил за Едуард Селмер по време на управлението му като регент на невръстния син на Хари. Познаваше Елизабет от ученическите ѝ години и беше роднина на Катрин Паркър, шестата съпруга и вдовица на Хари, мащеха на Елизабет и нейна близка приятелка. От тримата, по мнение на Сесил, Никълъс бе най-талантливият дипломат, вероятно защото имаше най-много опит. Тази сутрин Елизабет бе казала на Сесил:

— Всичко, от което се нуждаем, са неколцина благонадеждни мъже.

Беше права. И за щастие, мислеше си Сесил, трима от тях седяха тук сега.

Сесил се приближи до протежетата си и седна на един стол с думите:

— Доволни ли сте? Радвате ли се на постовете, които Елизабет ви предложи миналия петък?

— И още как! — възкликна Робърт. — Кой не би бил признателен?

— Не и аз — обади се Франсис.

— Извънредно щастлив съм, Сесил — промълви Никълъс. — Щастлив и доволен.

— Радвам се да го чуя. Причината да ви попитам, е, че Елизабет ще обяви новите ви постове на срещата и не искам никакви непредвидени усложнения от ваша страна. Очаквам предаването на властта да мине гладко като по вода.

— Как се развиват събитията досега? — попита Франсис, като леко се приведе напред, съсредоточил вниманието си върху Сесил.

— Много добре, за моя радост. Срегнах се с Джон Норфел миналия петък сутринта и по-късно същия ден говорих с Чарлз Броукс. Чарли бе неимоверно облекчен, че сме поели задълженията си толкова бързо, и бе повече от готов да сътрудничи.

— А Норфел? — поиска да знае Никълъс.

— Твърде благоразумен. С него бях търпелив. Да не забравяме, че беше особено близък с Мери, притежава голямо влияние тук и е дългогодишен директор. Действах с кадифени ръкавици, понеже не искам да създавам врагове на Елизабет. Мисля, че го успокоих напълно. Не навреди, че му възложих отговорността да уреди всичко, свързано с погребението на Мери.

Настойчивите черни очи на Робърт се спряха върху Сесил и той каза с предупредителен тон:

— Но той няма да престане да ни наблюдава, помни ми думата.

— О, разбира се. И аз смятам същото, Робърт, както и Елизабет. Да поговорим за срещата. Елизабет иска да дойде, когато вече сме се настанили, и да влезе сама. Тя ще ръководи срещата, затова ние трябва да импровизираме. Внимавайте какво говорите, не издавайте нищо от плановете ни. Разбрахме ли се?

Тримата кимнаха с тържествено изражение на лицата.

Робърт Дъдли седеше от дясната страна на Елизабет и докато я слушаше, го изпълваше неопишуема гордост. Тя бе спокойна, съсредоточена, самоуверена и говореше убедително за „Деравенелс“. Елегантна в морскосиния си костюм на тънки райета, с колосана бяла риза с отворена яка и обици с едри перли, тя бе въплъщение на изискаността. Красива, но делова, според него тя бе на нужната висота.

Седяха около грамадна махагонова маса в залата за съвещания. Допреди тя да влезе преди няколко минути, присъстващите стояха прави и разговаряха помежду си, докато я чакаха. Чарлз Броукс, Сидни Пейн, Никълъс Трокмън и Франсис Уолсингтън бяха образували групичка в едната част на помещението. Братовчедите на Елизабет Хенри Кери и Франк Ноулз бяха потънали в задълбочен разговор със Сесил, Джон Норфел и прачичото на Елизабет, Хауърд, вече на години, но все още директор в компанията и безценен съветник. От общо деветима Робърт бе сигурен в седем, а един беше под въпрос. Беше предпазлив с Джон Норфел заради дългогодишната му близост с Мери Търнър.

— Сигурна съм, че разбирате намерението ми да сторя повече, отколкото ми повелява дългът, само и само „Деравенелс“ да преуспее и да става все по-силна през следващите няколко години, които ни приближават до двадесет и първи век. — Елизабет замълча, плъзна поглед около масата и се усмихна на събралите се мъже. — Сега искам да обявя първите назначения. — Обръщайки се към Сесил от лявата си страна, тя каза: — Сесил Уилямс и аз отдавна работим заедно, от няколко години той се грижи за личните ми дела. От днес той става главен финансов управител и директор на юридическия отдел. А Робърт Дънли... — тя поспря и се обърна надясно към Робърт — определям за главен търговски управител и директор на транспорта. На практика ние тримата ще ръководим „Деравенелс“.

Сесил и Робърт ѝ благодариха, а останалите показаха одобрението си с ръкопляскане. Елизабет продължи с категоричен тон:

— Избрах Никълъс Трокмън за началник на отдела за връзки с обществеността и посланик на разположение на компанията, а Франсис Уолсингтън — за главен директор по сигурността.

Отново двамата топло ѝ благодариха, а останалите кимаха одобрително или ръкопляскаха.

Като хвърли поглед към далечния край на масата, Елизабет спря очи на Сидни Пейн и му се усмихна.

— Зная, че вчера Сесил е разговарял с теб, Сидни, и ти е предал молбата ми да поемеш поста на директор по човешките ресурси. Нека призная, благодарна съм, че с радост си приел.

Сидни, дългогодишен служител на старата търговска компания и верен на Елизабет, широко се усмихна.

— Благодаря ти, Елизабет. Мисля, че развълнуван е точната дума, с която да опиша чувствата си.

Тя наклони глава и завърши:

— Това са назначенията за днес, но ще има и други през следващите две седмици. — Насочи поглед към Джон Норфел и Чарлз Броукс. — Джон, Чарлз, ще ви предложи нови постове до няколко дни, а вас, Хенри и Франк, също съм включила в плановете си.

Тя се усмихна на братовчедите си Франк Ноулз и Хенри Кери, които ѝ кимнаха разбиращо. Най-накрая очите ѝ се обърнаха към нейния прачичо Хауърд, който посрещна погледа ѝ с топла усмивка. Тя заговори:

— И разбира се, вие ще продължите на предишния си пост, чичо, и се надявам да станете един от съветниците ми.

— За мен е удоволствие да ти служа — отговори той извънредно доволен и горд.

— Е, господа, толкова за днес — заяви делово Елизабет. — Благодаря на всички ви, че се отзовахте и че присъствахте на тази среща, но сега, ако ме извините, ще ви оставя.

— По-бързо изчезване не бях виждал — отбеляза Джон Норфел и добави. — Несъмнено я чакат по-интересни срещи — обяд с приятелки, а може би нов обожател?

Сесил, огорчен и възмутен от този критичен и ненужен коментар, с усилие прикри гнева си, но хвърли на Норфел унищожителен поглед.

— Моля те, не говори за Елизабет с подобен тон. Не е нито твоя, нито моя работа какво прави. Тя е свободна, на двадесет и пет и по една случайност управителен директор на компанията, без да споменавам, че е най-големият акционер. С други думи тя е шефът.

Джон Норфел, който нямаше навик да се извинява, все пак има добрината да покаже неудобство и на часа съжали за коментара си. След миг на размисъл той отговори с помирителен тон:

— Разочарован съм, Сесил. Надявах се да ни окаже честта да обядва с нас... — Той вдигна безпомощно ръце в жест на огорчение. — Дори не ни остави възможност да я поканим. Тръгна си ей така.

— Такава е по природа. Делова. Върна се в кабинета си, за да работи, ако искаш да знаеш истината — отвърна Сесил твърдо и

решително, въпреки че още кипеше отвътре. — Тя никога не обядва, нито ходи да обядва с други, така че свиквай. Елизабет не признава такива работи, особено стане ли дума за бизнес. Според нея гозбите не ти се услаждат, ако говориш за работа, пък и разговорът не върви.

— Разбирам. Ще знаем, че социалният живот ще се сведе до минимум.

— Може би така е най-точно казано — тихо промълви Сесил.

— Какво е решила за мен? — промълви тревожно Джон Норфел.

— Не ми е споменала.

— Трудно ми е да повярвам, Сесил. Хайде, тя споделя с теб всичко.

Сесил остана глух за тази забележка и бързо отговори:

— Знам само, че те чака повишение.

— О, благодаря ти, че ме осведоми, стари приятелю. Успокоително е да зная, че няма да ме изтикат настрани — отвърна Норфел с дрезгав смях.

За облекчение на Сесил Сидни Пейн се приближи към тях и след няколко неофициално разменени думи Джон Норфел се отправи към другия край на стаята, за да поговори с Чарлз Броукс.

Сидни се обърна към Сесил.

— Мисля, че постъпих правилно, като се присъединих към вас. Забелязах болезнено изражение в очите ти и реших, че имаш нужда от помощ.

— Благодаря ти, Сидни, беше точно така — отговори Сесил със смях. — Норфел никога не ми е бил слабост, нито на Елизабет, но има силно влияние във фирмата и сме длъжни да го коткаме.

Сидни се усмихна на стария си приятел.

— Поне мъничко, нали?

Сесил се засмя, кимна и като поведе Сидни през заседателната зала към входа, сподели:

— Радвам се, че прие поста. Увери Елизабет, че се вълнуваш... тя е щастлива от това, защото не ти се падна най-леката работа.

— Да освободя компанията от ненужния баласт?

Сесил просто кимна.

— Ще се справя — увери го Сидни.

8.

— Нося ти и хубава, и лоша новина — заяви Робърт от вратата, която свързваше съседните им кабинети. — Коя искаш да чуеш първо?

Като се изправи на стола си и му хвърли кратък поглед, Елизабет каза:

— Защо питаш? Знаеш, че искам първо лошата.

Робърт влезе в стаята, подаде ѝ кафяв плик и седна на стола срещу нея.

— Какво е това? — попита неспокойно тя, но не го отвори.

Остави плика на писалището. Изгледа Робърт продължително и той отвърна на погледа ѝ. В очите ѝ се четеше ненадейна тревога.

— Копие от бележката, която твоята полусестра е написала до... бъдещия си съпруг Филип Алварес точно след като е превела онези пари. Като говоря за копие, имам предвид онова, което Мери е направила за себе си. С други думи, то е идентично с оригинала, който несъмнено той още притежава. И защо не?

Елизабет отвори плика, веднага позна почерка на Мери и прочете бързо бележката. На лицето ѝ се настани мрачно изражение. Текстът беше кратък, но стилът — сладникав. Да ти прилошее. Тя затвори плика. Глупачка! Глупачка! Мери беше най-голямата глупачка на света. Филип я беше измамил. Затвори очи за миг, докато се успокои.

— Значи наистина му е дала парите като сватбен подарък — най-сетне промълви тя и поклати глава. — Няма да си ги върна, Робин, нали?

— Боя се, че не. Предполагам, че ги е приел като... зестра.

— На практика му е дала всичко, което има. Сесил ме осведоми, че личната ѝ банкова сметка е празна.

— И на мен ми обясни същото. Ще се наложи да отпишеш парите, нямаш друга алтернатива — почувства се Робърт длъжен да изтъкне. — Но виж, намерим ли договорите за проекта „Марбея“, за мен няма съмнение, нито за Сесил, че можем да съдим Алварес и неговата компания.

— И по мое мнение няма да си върнем парите! След себе си Мери оставяше само безпорядък, а рискованите ѝ начинания с Алварес криеха опасности. Тя може да се е наричала „велик магнат“, но това е празна фраза.

— Истина е. Но ми се струва, че бъркотията не е толкова страшна, колкото мислехме първоначално. Има много мъчнотии, но финансовите инспектори напредват, а Сесил усилено помага. Стигнахме дъното. Има само един път и той е нагоре.

Тя кимна в мълчаливо съгласие, но лицето ѝ си остана мрачно. Робърт се облегна на бюрото, погледна я с блестящите си черни очи и попита:

— Не искаш ли да узнаеш и добрата новина?

Лицето ѝ на часа грейна. Той винаги успяваше да я развесели.

— Разбира се.

— Направих резервация за нас двамата за през уикенда.

— Но аз не мога да замина! Не ставай смешен. Имам толкова много работа, ти също, Робин!

— Можеш да заминеш, както и аз. И ще заминем. И двамата се нуждаем от почивка. Изминалите две седмици бяха истински ад, не сме спирали да работим. Уморен съм, ти също. Убеден съм.

— Никога не си изглеждал по-добре, Робин Дънли! — извика тя, повишавайки възмутено глас. — Тази сутрин си красив, бляскав и жизнерадостен. Не ми изглеждаш никак изморен.

— А ти, Елизабет? Лицето ти е по-бледо отвсякога, отслабнала си, а под очите ти синяят кръгове. През последните две седмици стоиш затворена в този кабинет по двадесет и четири часа. Не е здравословно. Ще се пораздвижим, ще поюздим.

Тя знаеше, че Робърт говори истината. Вземаше добруването ѝ присърце. Тя беше уморена, изтощена до пълна изнемога. Като хвърли поглед към календара, видя, че е четвъртък, пети декември. Неделя, осми, бе заградена с червено... беше денят, в който бе обещала да пие чай с леля Грейс Роуз. Понеделник, девети също беше заграден... тогава щеше да се състои срещата на борда на директорите. Мисълта за нея и за членовете на борда я подтикна да попита:

— Къде мислеше да отидем, Робин?

— В „Уейвърли Корт“.

— В „Уейвърли Корт“ ли? Та тя е затворена!

— Нищо подобно. Снощи говорих с Тоби Уотсън и той ми съобщи, че си му поръчала да държи парното на нисък градус през цялата зима, за да не се спукат тръбите. Не му стигаха думи да опише колко топло и уютно било. Каза, че трябвало само да драсне една клечка на дървата в камините, които вече са наредени, да махне покривалата от мебелите и да прати Мъртъл на пазар...

— Обадил си се на пазача? — попита изумено Елизабет.

— И му наредих да действа — завърши Робърт.

— Да действа? Какво искаш да кажеш?

— Казах му, че трябва да изпрати Мъртъл на пазар. Налага се да се храним, докато сме там.

От изумление за миг тя загуби дар слово, после се съвзе и възкликна:

— Сесил е организиран няколко срещи за утре, на които съм длъжна да присъствам.

— Отменил е срещите. Ще се състоят идната седмица. Съгласи се с мен, че са ти необходими няколко дни почивка.

— Говорил си и със Сесил! — Тя го изгледа подозрително.

— Разбира се. Поне веднъж взех работите в свои ръце и бъди сигурна, че ще се грижа за теб няколко дни. Така че престани да се препираш.

Елизабет седна обратно на стола си, не знаейки какво да отвърне, но когато най-после заговори, се чу да казва:

— В неделя следобед трябва да се върна навреме, за да пия чай с леля Грейс Роуз, Робин. Тя ще ме чака... Не искам да я разочаровам.

— Няма да се наложи. — Той се усмихна, разбрал, че е спечелил, после скочи и мина откъм нейната страна на писалището. Вдигна я на крака и я помоли. — Ела с мен за момент, искам да ти покажа нещо.

След като кимна, вече подвластна на неговата воля, тя се остави да я изтикат от нейния кабинет в неговия. Стиснал здраво ръката ѝ, той я поведе към бюфета, заемащ цяла стена.

— Погледни го. Не е ли красив! — Плъзна ръка по полираното до блясък дърво и продължи: — Изглежда като едно цяло, но са два свързани бюфета. От периода на Регентството^[1] са. Само погледни как сияе махагонът... не е ли прекрасен, Елизабет?

— Да, дървото е необикновено, както и самите мебели. Тук са от паметивека... Помня, че баща ми им се възхищаваше.

— Донесъл ги е Уил Хаслинг, най-добрият приятел на праядо ти. Тук е бил неговият кабинет.

— Колко интересно. Не знаех. — Тя го погледна озадачено. —
Защо така ненадейно ми ги показваш?

— Помниш ли как изпробвах сума ключове миналата седмица?

— Стотици.

— Откакто влязох във владение на този кабинет, след като помощникът на Мери, Нийл Логън, напусна по болест, се опитвам да отворя долапчетата на бюфета. Безуспешно. Никой от ключовете не ставаше. До снощи. — Той бръкна в джоба си, извади малко месингово ключе и ѝ го показа. — Този отваря вратичките на долапчетата. Не е оригиналният ключ, не е от бюфета, но някак си става. Затова не се наложи да искам да демонтират ключалките и спасих античната мебел от повреда. — Докато говореше, Робърт отвори вратичките и издърпа едно чекмедже. — Пликът, който ти дадох, се намираше тук, под купчина списания, вестници и стари папки. Повече от вероятно е Нийл Логан да е забравил за съществуването му, както и къде го е прибрал. Как е той впрочем?

— Говорих със съпругата му завчера и тя ми съобщи, че било нервно разстройство. Лекарите му подозират, че става дума за придобито слабоумие. Успокоих я, че ще го пенсионирам. Като че си отдъхна.

Елизабет се приближи до бюфета, надникна във вътрешните чекмеджета, вдигна поглед към Робърт и попита:

— Намери ли вътре нещо друго важно?

— Не — отговори той. — Само бележката, която ти дадох.

— Радвам се, че си проявил постоянство с ключовете. — Елизабет неочаквано се засмя. — И се радвам, че ще ме заведеш в „Уейвърли Корт“. Кога тръгваме?

— Тази вечер — твърдо отговори той и добави: — Само не започвай отново да спориш.

Когато задълго отсъстваш от любимата къща, забравяш красотата ѝ и нейното значение за теб. Същото се случва с мен. Порано тази вечер, когато с Робин пристигнахме в Кент, си спомних, че „Уейвърли Корт“ е любимото ми място, откакто се помня. Кат го

превърна в мой дом и през последвалите години научих наизуст всяко негово ъгълче... всяко тайно място, скрита стая и кътчета от градината са мои и само мои. Обичам павилиона, плажа, от който се вижда Ламанша, където като дете често ходех с Кат и тя ми показваше светлините на Франция, проблясващи в далечината. „Уейвърли Корт“ е най-красива през пролетта и лятото, но дори есента и зимата не отнемат от хубостта ѝ. В миналото по Коледа Кат и Блани с помощта на Тоби украсяваха стаите на долния етаж до неузнаваемост. Винаги имаше голяма елха, окичена с блестящи играчки и мънички приказни светлини. Клончета бодлива зеленика и имел висяха от полилея в предната зала. Коледа. Две-три седмици ни делят от нея. Можем да дойдем тук и да отпразнуваме Рождество в Кент, както едно време. Ще му го предложя. Мисля, че ще му допадне. Сигурна съм. Искам да прекарам Коледа с него. Робин е единственият близък, който имам, най-близкият ми.

— Обзалагам се, че си спала добре — каза Робърт, поглеждайки Елизабет над масата за закуска в петък сутринта. — Да нощуваш в стая, която познаваш от дете, винаги действа успокоително, какво ще кажеш?

— Действително добре се наспах — съгласи се Елизабет. — И разбира се, че обичам старата си стая, но снощи бях каталясала. Едва успявах да държа очите си отворени, докато вечеряхме.

Робърт се засмя.

— Не си ли доволна, че те убедих да дойдем в „Уейвърли Корт“?

— Да ме убедиш! Колко си дързък, Робин Дънли. Ти направо ме изкомандва.

— Понякога се налага да постъпвам така, както правех и в миналото — изстреля в отговор той, като продължаваше да се усмихва.

Тя се засмя, без да отвърне нищо. След миг Робърт попита:

— Ще поюздим ли тази сутрин?

Тя рязко вдигна глава, озадачена.

— Тук няма коне.

Той продължително я изгледа, на лицето му се появи дяволитата усмивка, която познаваше толкова добре.

— Напротив, има. *Два*. По един за всеки, Рижата мома и Бързата стрела. Пристигнаха тази сутрин. Помолих Амброуз да ги изпрати. Какво ще кажеш?

Очарована и изненадана, тя се засмя и скочи.

— Нямам търпение. Чудесна идея... Хайде, да вървим да се преоблечем за езда. — После хитро го изгледа. — Щом вчера си се разбрал с Амброуз, явно, си донесъл своя костюм.

— Естествено.

Той се изправи, излезе след нея от трапезарията и прекосиха преддверието. Заедно се качиха по стълбите, а когато стигнаха пред нейната стая, Робърт заяви:

— Ще се срещнем в конюшните след десет минути.

Робърт препусна напред, следвайки Елизабет по петите. Тя яздеше като вихър, приближавайки се към най-високата ограда на имението, а сърцето му биеше до пръсване. Страхуваше се за нея, че няма да успее да прескочи оградата, че конят ще се препъне, ще я хвърли и тя ще се нарани.

Още от дете бе винаги безстрашна и бърза и той осъзна, че е станала още по-смела ездачка. Откакто бяха излезли преди около час, галопираше през полята около „Уейвърли Корт“ по маршрутите, избрани още от детинство.

Изведнъж оградата се изпречи точно пред нея. Робърт затаи дъх и се помоли Елизабет да успее да я прескочи. Така и стана. По-младата кобила, Рижата мома, прелетя над оградата сякаш на сън и грациозно се приземи. Чувство на крайно облекчение заля Робърт и той на свой ред се прехвърли през оградата със същата лекота. Препусна след нея и извика:

— Елизабет! Почакай! Спри!

Тя изпълни молбата му, конят ѝ най-сетне забави ход и младата жена се обърна към него на седлото си.

— Какво има? Зле ли ти е, Робин?

— Добре съм, при все че преди малко щеше да ми причиниш инфаркт.

— Така ли? — Тя го погледна изненадана и се намръщи. — И с какво?

— Стори ми се, че пришпорваш Рижата мома прекалено силно, че тя няма да успее да прескочи оградата и ще те хвърли.

Елизабет се усмихна донякъде самодоволно.

— Довери ми се, Робърт. Знаеш ли, станах доста опитна ездачка, откакто за последно яздихме заедно...

— Е, добре. — Той погледна часовника си и смени темата. — Да се прибираме ли? Вече е дванадесет и половина. Гладен съм, а ти?

— Да тръгваме. Мъртъл ме уведоми, че обядът ще се сервира точно в един.

Обърнаха конете и препуснаха един до друг през ливадата в мълчание. Денят бе прекрасен, мразовит, но слънчев, а небето над Кент бе наситеносиньо, изпъстрено с пухкави бели облачета. Златисточервените листа не бяха опадали още и дърветата край ливадата блестяха в пурпур, а горите бяха обагрени във всички нюанси на жълтото и кафявото. Докато яздеха, Робърт си мислеше за времето, когато идваше тук като момче, за да прави компания на Елизабет. Той почувства внезапен и неочакван копнеж по онези отминали момчешки години, когато светът бе толкова различен, някак по-дружелюбен, както поне на него му се струваше. Всяко нещо си беше на мястото... братята и сестрите му бяха още живи и весели, родителите му — също. Мъка стегна гърдите му, засенчи красивото му лице, а сърцето му се сгърчи от болка. След миг Робърт се поизправи на седлото и погледна напред. Той е умен, решителен, амбициозен и оптимист... не бива да сезира в миналото, а в бъдещето... длъжен е да продължи... напред. Елизабет прекъсна откъслечните му мисли, като попита:

— Робин, ще дойдеш ли с мен в „Стоунхърст фарм“ следобед? Искам да отскоча дотам и да поогледам.

— Разбира се, ще те придружа. Какво казва Кат за къщата?

— Че е в безупречно състояние, благодарение на пазача Брайни Медоуз. Всъщност добави, че струва малко състояние. От години градините ги поддържа Алисън Хардън и те са истинска забележителност. Навремето бяха поразителни, помниш ли, Робин? Постоянно ходехме там с леля Грейс Роуз. Тя наистина ни обичаше, а за теб бе любимка сред възрастните.

— Разсмиваше ни със странното си чувство за хумор и ни позволяваше да ядем каквото си поискаме... плодов кекс, шоколадов

мус и пасти с карамел, а веднъж излапахме цял сладкиш със сметана и плодове. Тя беше смаяна.

— Не ми напомняй! — засмя се Елизабет. — После ми беше лошо. Бях една малка лакомница.

Робърт поклати глава и се намръщи.

— Не и ти, ти никога не се хранеше достатъчно, а Кат все се вайкаше, че си прекалено слаба.

— Зная, беше истинска мърморана. Също като теб.

— Не съм мърморко! — запротестира той не само възмутен, но и пообиден.

— Току-що се разтревожи, че няма да прескоча някаква си ограда и ще си строша врата.

— Добре ти е известно, че Кат и Сесил ще си направят жартieri от червата ми, ако нещо ти се случи, когато си с мен — изтъкна той, все още възмутен.

Елизабет само се засмя и за да го подразни, пришпори Рижата мома и се впусна в галоп, бърза като вятъра.

По-късно същия следобед, докато се разхождаха из „Стоунхърст фарм“ с Брайни Медоуз, Елизабет и Робърт се пренесоха назад във времето. Пазачът работеше тук от петдесет години, познаваше ги още от деца. Във всяка стая прозорците искряха, подовете блестяха, а старинните мебели излъчваха мека топлина. Килимите бяха чисти, никъде нямаше и прашина. Всичко си беше на мястото, къщата изглеждаше безупречно.

— Имам чувството, че вчера съм била тук — каза Елизабет, обръщайки грейналото си лице към Брайни. — Съвсем същата е, както по времето, когато бях малка.

— Да, наистина, госпожице Търнър, но пък и госпожица Грейс Роуз е придирчива, тогава тя я поддържаше, а сега възлага това на нас. Беше взискателна в онези дни и продължава да е същата. Постоянно ми звъни по телефона и издава нареждания.

— Не знаех, че все още проявява интерес към къщата, Брайни — отвърна изненадано Елизабет.

— И още как, госпожице Търнър! Благодарение на напътствията ѝ от години къщата се поддържа в превъзходно състояние. Градините

процъфтяват. Жалко, че Алисън, градинарката, я няма днес. С гордост щеше да ви разходи. Тази година зимата е мека, поне засега.

— Забелязахме градините, докато идвахме с колата — намеси се Робърт. — Великолепни са, прекрасни храсти и букови дървета... просто да ти спре дъхът.

Брайни кимна, усмихнат до уши, видимо поласкан от хвалбата. Като гледаше Робърт, си припомни някогашното момче и вътрешно се усмихна. Ето го сега: възмъжал, висок и красив, и преди да се усети, пазачът изтърси:

— Няма жаби в джоба ти днес, господине, нали?

Робърт отметна назад глава и гръмогласно се изсмя.

— Каква ясна памет имаш, Брайни. Голям любител бях на жабите, когато бях ученик, а?

— Самата истина е, господине. Намирахте ги за очарователни и все бърникахте из езерото. Колко пъти съм се страхувал, че ще цопнете вътре.

— Веднъж ми хвана попова лъжичка и я сложи в един буркан — намеси се Елизабет. — Обзалагам се, че не си спомняш.

— Има си хас... беше подарък за вас, един от първите. — Той се засмя, докато изкачваха стъпалата пред къщата. — И как, за Бога, да забравя най-славната попова лъжичка?

Елизабет се усмихна и каза:

— Благодаря, че ни разведохте.

Стисна мазолестата ръка на Брайни и влезе вътре.

— Удоволствието бе мое, госпожице... вие двамата ме върнахте към младостта... възкресихте спомените ми.

Робърт крепко се ръкува с Брайни.

— Да, и за нас беше като пътешествие по алеята на спомените, Брайни. Довиждане засега.

Брайни им помахна, докато вървяха към настланата с плочи тераса.

— Направи ми впечатление, че Брайни не спомена Мери, но не съм особено изненадана. Тоби каза, че не са се харесвали много и че Брайни се е държал с нужното уважение, но на разстояние — подхвана Елизабет.

— Симпатично старче, ценен като злато — отвърна Робърт, после я погледна и се смръщи. — Питам се защо леля ти Грейс Роуз

толкова обича тази къща. Веднъж ми каза, че я е подарила на баща ти.

— Така разбрах. — Елизабет сви рамене. — Може би ѝ е любима, защото е израснала тук и е живяла в нея като зряла жена и след като се омъжи за Чарлз Моран. По една случайност Кат е права. Имотът струва малко състояние.

— Планираш ли да го продадеш? — попита Робърт.

— Не зная. Не мога да живея във всички тези къщи. „Стоунхърст фарм“ наистина е красива. Обаче винаги съм обичала „Уейвърли Корт“ най-много, а от друга страна, тя е най-близо до Лондон. Предава се по наследство и трябва да премине в ръцете на наследниците ми, когато умра.

— Хей, никакви разговори за смърт днес! И двамата ни чака още дълъг живот, моето момиче!

— Вярно е, Робин. Ще го изживеем заедно.

Той ѝ хвърли поглед скришом, но не отговори нищо.

[1] Периодът 1811 — 1820, когато крал Джордж III бил обявен за неспособен да управлява, а вместо невръстния му син начело на държавата застанал регент. — Б.пр. ↑

9.

Открай време Грейс Роуз имаше усет към дрехите, свой личен и неповторим стил, а този неделен следобед изглеждаше прекрасно, мислеше си Елизабет. Великолепната ѝ гъста сребриста коса бе изискано фризирана, гримът ѝ бе безупречен, а тоалетът ѝ грабваше погледа. Носеше свободно сако с широки ръкави от сребристоморав брокат, морава копринена риза и копринени панталони. Колие с огромен аметист и тюркоазени мъниста красеше деколтето ѝ, а на ушите си имаше обици с малки аметисти.

Докато отпиваше от чая и я изучаваше, Елизабет установи, че ѝ е трудно да повярва, че Грейс Роуз е на деветдесет и шест. Видът ѝ го опровергаваше, както и умствените ѝ способности. Нямахме и следа от склероза. Точно обратното. Грейс Роуз притежаваше проникателен ум, разбираше всичко, бе запазила и остроумието си. Тя бе много възрастна, почти на цял век, но духът ѝ бе останал млад. Елизабет знаеше отлично, че леля ѝ постоянно е заета, продължава да работи за благотворителни организации, грижи се за много от собствените си дела, освен това е добре осведомена за всичко, ставащо около нея. След като остави чашата и леко се наклони към леля си, Елизабет заговори:

— Никога не си изглеждала по-добре, лельо Грейс Роуз. Днес си прекрасна.

— Благодаря, мога да кажа същото и за теб, скъпа моя. Червеникавокафявото наистина ти отива. Струва ми се, че тоалетът ти е от „Ерме“. Преди години аз самата обичах тези цветове. Питам се ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Ще имаш ли нещо против да ме наричаш Грейс Роуз, както правеше като дете и млада девойка? През последните години добави думата *леля*, която ме кара да се чувствам ужасно стара.

Елизабет се засмя и енергично отговори:

— Нека бъде Грейс Роуз!

— Благодаря ти. — Облегната на обточените с шевици възглавници на канапето, Грейс Роуз заразглежда Елизабет, както порано младата жена оглеждаше нея. След миг заяви. — Никога не допускай да видят, че се потиш.

Елизабет зяпна насреща ѝ, несигурна как да отговори.

Грейс Роуз, на която нищо не убягваше, напълно съзнаваше, че е успяла истински да стресне племенницата си, каквото бе и намерението ѝ, затова вътрешно се усмихна. После усмивката се появи и на лицето ѝ, когато обясни:

— Така ме съветваше баща ми... „Никога не допускай да видят, че се потиш.“ Той следваше тази максима. Както и ти ще постъпиш, нали, Елизабет? *Утре*. На срещата на борда на директорите.

— Разбира се — успя да издума Елизабет, досещайки се, че Грейс Роуз знае за срещата, защото е акционер.

Лея ѝ продължи:

— Баща ми имаше и друг принцип, който следваше в бизнеса: Никога не показвай слабост, не издавай мислите си. Веднъж ми разказа как неговият братовчед Невил Уоткинс му го е внушил, в началото на кариерата му, когато бил на осемнадесет. Едуард Деравенел го превърна в своя мантра, както си дължна да сториш и ти. Ще ти служи добре.

— Права си, ще те послушам. Както знаеш, винаги съм се възхищавала от своя прадядо.

Грейс Роуз изгледа Елизабет дълго и замислено и отбеляза:

— Всички попадаха под магията му. Фатален чар, ето какво притежаваше той. В изобилие. Бе нежен и великодушен човек, на когото можеш да се уповаваш. — Лека въздишка се изтръгна от гърдите ѝ, после тя се окопоти и продължи с ясен глас: — Ние сме последните, ти и аз. Последните от рода Деравенел.

Елизабет кимна, без да смее да отрони и дума, страхувайки се да напомни на пралеля си, че тя е също и Търнър, за да не я обиди. Сякаш прочела мислите ѝ, Грейс Роуз бързо продължи:

— О, зная, че си и Търнър. Но баща ти Хари не приличаше на тях. Нито ти. И двамата сте наследили гените си от Бес Деравенел, моята полусестра и баба на баща ти. И двете бяхме червенокоси като теб, както ти е известно. — Грейс Роуз докосна косата си. — Сега е бяла, но някога беше блестяща, златисто червеникава.

Като се извърна леко на канапето, Грейс Роуз разрови някакви папки с документи, оставени върху масичката до нея. Намери каквото търсеше... фотография в сребърна рамка. Подаде я на Елизабет и обясни:

— Тук сме Едуард, баба ти и аз... ето ме от лявата страна. Направена е през 1925, година преди баща ни да почине.

Елизабет не бе виждала снимката, затова я взе в двете си ръце и се взря в нея за миг. Баба й Бес и Грейс Роуз много си приличаха, а чертите и на двете бяха същите като на Едуард. И двете бяха красавици. Елизабет възкликна с широка усмивка:

— Няма никакво съмнение кой е баща ви! Нито от кого произхождам и аз!

Грейс Роуз се усмихна доволна и помоли:

— Би ли оставила фотографията на онази маса, Елизабет? Винаги я държа там.

Елизабет кимна и стана, приближи се до масата, разположена между два високи прозореца, и постави рамката на обичайното й място, после се върна пред камината, в която ярко бумтеше огън, и седна на един фотьойл.

Двете жени седяха в елегантната всекидневна на Грейс Роуз на улица „Честър“ в сърцето на Белгрейвия. Стаята бе просторна. Елизабет винаги я бе намирала за прекрасна с успокояващите очите бяло, розово и зелено, с възхитителните старинни мебели и произведения на изкуството. Грейс Роуз притежаваше неповторима колекция, а Елизабет не преставаше да се възхищава на картините по стените във всекидневната и в останалите стаи.

Върху малки масички, подредени по няколко из стаята, стояха снимките на целите родове Деравенел и Търнър, както и на покойния съпруг на Грейс Роуз, прочутия актьор Чарлз Моран. Навсякъде имаше вази с цветя, топлият въздух бе наситен с аромата им, примесен с изсушените цветя, билки и плодове, приготвяни от монахините във Флоренция, които Грейс Роуз обожаваше и купуваше в дрогерията на „Санта Мария Новела“. Елизабет допи чая си и наруши мълчанието:

— Кат ми каза, че си имала нужда да ме видиш, Грейс Роуз.

— Така е. — Грейс обърна към Елизабет избледнелите си сини очи. — Ти водиш необикновен живот и предполагам, че ще стане още по-необикновен, предвид обстоятелствата.

Изражението на Елизабет стана озадачено, когато тя отговори:

— Не съм сигурна, че разбирам какво имаш предвид под *необикновен*.

— Точно каквото означава. Всичко в живота ти до момента е *необикновено*. Различно от на останалите. Необичайно. Несравнимо. И моят беше същият. — Тя се наведе, докосна нежно ръката на Елизабет и продължи. — Майка ти загина, когато ти беше съвсем малка. Едва я помниш. Баща ти се държа по най-отвратителен начин, като безсърдечно те набута в ръцете ни. Избягваше те. Аз обикнах Хари от деня, в който се роди. Той е син на любимата ми сестра и да, глезех го. Но през годините постепенно престанах да го харесвам, особено когато се превърна в мъж. И не само заради отношението му към теб. Поведението му бе възмутително и безотговорно и аз му го казах. Естествено той не искаше да чуе и думата.

Елизабет кимна, после бързо попита:

— „Стоунхърст фарм“ не е принадлежала на него, нали?

— Правилно. Предложих да му я подаря, но той отказа, защото предпочиташе „Уейвърли Корт“. Имаше и друга причина. Баща ти нямаше желание да се нагърби с поддръжката на къщата и земята. Затова с тази работа се заех аз, а с Чарлз продължавахме да ходим там през уикендите. След като съпругът ми почина, се чувствах много самотна без него. Въпреки всичко обичах „Стоунхърст“. Там израснах и затова не го продадох. Някак не ми се искаше да отива при непознати.

— Как стана така, че Мери живя в „Стоунхърст“ през последните няколко години? Дали не е мислила, че имението е нейно и че е било на баща ни?

— Боя се, че е точно така. Незабавно ѝ обясних какво е положението. Но тя толкова искаше да прекарва уикендите там, че се споразумяхме. Аз се съгласих да плащам за поддръжката на къщата и имота, а нейна грижа беше да осигурява заплатата на слугите. За разлика от теб и баща ти, по някаква причина Мери не се интересуваше от „Уейвърли Корт“.

О, зная *всичките* ѝ причини, помисли Елизабет, но на глас каза:

— В петък отидох в „Стоунхърст фарм“, защото истински вярвах, че ми е дадена по наследство и ми принадлежи. Нямах представа, че още е твоя. Но от думите на Брайни долових, че още

имаш много общо с къщата, и се озадачих. По някакъв начин почувствах, че сигурно е твоя. Чувствам се ужасно, че се натрапих по този начин.

— Не ставай глупава, не си се натрапила, нито Кат миналата седмица. Освен това си ми роднина и можеш да ходиш там винаги, когато пожелаеш.

— И все пак не разбирам... за баща ми. Искам да кажа защо ни е оставил с впечатлението, че „Стоунхърст фарм“ е негова?

— Аз наистина му предложих да му я подаря и той бе извънредно поласкан и признателен за жеста ми. Но после научи колко е скъпо да се стопанисва и накрая... отклони предложението ми. Предполагам, че е станало така: Хари се е похвалил на всички, че му подарявам „Стоунхърст“, но не е признал, че е отхвърлил подаръка ми, нито защо. Навярно се е срамувал.

Елизабет сви устни.

— Вярвам, че си права, но колко странно от негова страна да постъпи така.

Грейс Роуз бързо смени темата.

— Искях да те видя, за да поговорим за нещо, което ме тревожи, но преди да стигна до него, мога ли да те попитам нещо?

— Можеш да ме питаш всичко, каквото пожелаеш.

— Затъва ли „Деравенелс“? — очите на Грейс Роуз бяха приковани в Елизабет.

— Не. Категорично не. Сесил Уилямс и аз управляваме компанията от две седмици и разбрахме какви са затрудненията. Сигурна съм, че можем да разрешим всичките.

Грейс Роуз кимна.

— Да не би да твърдиш, че „Деравенелс“ е в безопасност?

— Точно така. Уверявам те, че е в пълна безопасност, че ще расте и богатее.

— Мери обърка конците, нали?

— Да.

— Дала е много пари на Филип Алварес?

— Да — лаконично отговори Елизабет, видимо раздражена от факта.

— Пари на Деравенелс?

— Да. Инвестирала е милиони в неговия проект „Марбея“. Но мога да те уверя, че работим по въпроса. Ще си върнем инвестициите, а може и да сложим ръка върху проекта. Изглежда, делата на сеньор Алварес не вървят добре. В момента проучваме положението.

— Вярвам в теб и Сесил. — Грейс Роуз хвърли към Елизабет проницателен поглед. — Дала ли му е и от собствените си пари?

— Да. Но се съмнявам, че ще си върнем точно тях.

— Не ме изненадва, че Мери Търнър е трябвало да плати, за да си намери съпруг. Не беше кой знае каква красавица, нито беше особено умна.

Елизабет не можа да се удържи да не се засмее.

— О, Грейс Роуз, няма друга като теб... каквото ти е на душата, това ти е и на езика.

Възрастната жена просто се усмихна.

— Относно срещата на борда утре... Не мисля, че трябва да предприемаш нещо... прибързано.

Изненадана, Елизабет впи очи в своята пралеля и отговори:

— Не съм човек на необмислените действия, познаваш ме. Извънредно предпазлива съм, както и Сесил. Накъде биеш?

— Бордът е прекалено голям. Мъчноподвижен. Това го знам. Но какво значение има? Искам да кажа точно в този момент? Според мен трябва да го оставиш такъв, какъвто е. Не отстранявай никого, не принуждавай никого да се оттегли. Не променяй нищо.

— Защо ме съветваш така? Каква е целта?

— Не си създавай врагове, Елизабет. Поне не засега. Започни да управляваш компанията. Промените в борда могат да почакаат... не бързай... Създай си привърженици, не врагове.

— Имаш право, Грейс Роуз.

— Ти си най-големият акционер и управителен директор. Събрала си способен екип. Действай, изправи „Деравенелс“ отново на крака. Тогава ще можеш да постъпиш с борда, както поискаш.

Елизабет слушаше внимателно мъдрите думи на Грейс Роуз. Кимна и попита:

— Затова ли беше нужно да ме видиш?

— Не съм. Налага се да обсъдя един спешен въпрос с теб, който ме тревожи. — Грейс Роуз се изправи на крака. — Ела. Искам да ти покажа нещо.

Елизабет я последва към изхода от всекидневната.
Любопитството ѝ растеше.

10.

Елизабет следваше Грейс Роуз през малкото преддверие към червената всекидневна, една от любимите ѝ стаи в апартамента на леля ѝ. Допадаха ѝ различните нюанси на червеното — пурпурната коприна по стените и прозорците, диплите на драпериите, яркочервените шарки на килима, кадифето в същия цвят на канапето и фотьойлите, подредени пред камината. Според нея червената гама бе прекрасен фон за платната на импресионистите и постимпресионистите, които Грейс Роуз бе избрала да окачи в тази елегантна стая. Красотата на мястото предизвикваше преди всичко чувство на топло гостоприемство, дори уют, а розовите лампи с копринени абажури хвърляха нежно розово сияние.

— Седни до камината — покани я Грейс Роуз.

Приближи се до писалището в стил крал Джордж в ъгъла, извади издут кафяв плик и се настани до Елизабет.

— Трябва да поговорим за картината — започна Грейс Роуз, поглеждайки настойчиво племенницата си. — Затова те повиках. Сигурна съм, че знаеш за коя картина говоря.

Елизабет кимна.

— Естествено. Картината, купена от баща ти през 1918, защото му напомняла на Бес и теб.

— Точно така. Искам да ми обещаеш, да ми се вречеш, че няма да я продадеш. Освен в краен случай — за да спасиш „Деравенелс“. Това може да бъде единствената причина.

— Обещавам да не я продавам, Грейс Роуз. Имаш думата ми.

— Можеш да се изкушиш да я предложиш на търг. Сигурно днес струва малко състояние.

— Така е, известно ми е.

— Значи си поръчала да я оценят, така ли? — бързо попита Грейс Роуз и остро я погледна.

— Не точно. — Елизабет се прокашля. — Искам да ти обясня какво реших за картината преди година. Стана, след като моята полусестра ми съобщи, че вече не съм желана в „Деравенелс“ и че не

мога да работя повече там. Понеже не знаех какво ми готви, отидох да живея в „Рейвънскар“. Можеш да го наречеш опит да се скрия.

— Спомням си. Ти ми се обади оттам, за да зная къде си, в случай че имам нужда от теб. Но продължи, ако обичаш, за картината.

— През седмицата, в която Мери ми нареди да напусна, отидох с колата до „Уейвърли Корт“ и помолих Тоби да свали платното от стената в библиотеката. Грижливо я завихме в одеяло и я върнахме в Лондон. Казах му, че ще я дам да я почистят и реставрират. Всъщност така и постъпих. Сега виси на стената в гардеробната ми в апартамента ми на площад „Итън“, където е в пълна безопасност.

Грейс Роуз изведнъж доби объркано изражение и промълви:

— Но Брайни Медоуз видял картината само преди няколко седмици. Тоби го повикал в „Уейвърли Корт“, за да му помогне да поправят охранителната система.

Широка усмивка се разля по лицето на Елизабет.

— Брайни е видял копието, което поръчах да направят, след като почистиха и реставрираха платното. Докато наетият от мен художник рисуваше копието, ми дойде наум, че Тоби и Мъртъл могат да забележат, че рамката е нова, след като картината се върне в „Уейвърли Корт“, понеже оригиналната беше поназъбена, а на места позлатата беше опадала. Поръчах на художника да постави копието в старата рамка, а оригинала — в новата, така че те да не забележат разликата.

Грейс Роуз се засмя.

— Много умно от твоя страна, скъпа моя. Но, питам от любопитство, защо я премести преди всичко останало?

— Опасявах се, че Мери ще я открадне. Никой не би могъл да ѝ откаже достъп до „Уейвърли Корт“, а аз определено не ѝ вярвах. Въпреки че мразеше картината, тя все пак знаеше, че е извънредно ценна, и лесно можеше да я присвои. Никой нямаше да я спре. Затова не исках да рискувам. Можеше да я продаде, както знаеш, и да даде парите на Филип Алварес.

— Правилно си разсъдила, Елизабет... — Грейс Роуз замълча, после предпазливо добави: — Предполагам, че ѝ принадлежеше.

— Зная много добре. Тя я наследи от баща ми чрез нашия полубрат Едуард. Но в онзи ден отсъдих... реших, че не я заслужава.

Грейс Роуз прикри радостта си и отбеляза:

— Елизабет, струва ми се, че щях да постъпя точно по същия начин, ако бях в твоето положение.

— Благодаря ти, че ми го казваш. — Накланяйки се по-близо до нея, Елизабет сподели. — Струва огромна сума. Един търговец на картини, мой стар приятел, ме увери, че всяко платно на Реноар е безценно, най-вече това, „Двете сестри“, защото е със забележителни качества и понеже Реноар го е нарисувал през 1889 година, когато е апогеят на творчеството му. Миналото лято разговарях с приятеля си Джулиън Емерсън, показах му картината и той остана изключително впечатлен. Определи цената ѝ — най-малко шест милиона лири. Дори добави, че оценката му е значително снижена.

— Донякъде я приемам. Аз я оценявах на осем милиона. Виж, тази папка е за теб. Вътре са много от документите за картините, принадлежали някога на Джейн Шоу, близката приятелка и любовница на баща ми. След смъртта ѝ двете с Бес наследихме художествената ѝ колекция. И тогава беше скъпа, а сега е особено ценна. Зная какво съм окачила по стените си... Тя помълча, потупа кафявия плик и продължи. — Вътре има фотографии на картините, които наследи баба ти. Когато имаш свободно време, потърси ги в различните домове, които наследи. Ще изпълниш ли молбата ми, Елизабет? Важно е да знаеш къде се намират.

— Обезателно. Всъщност Кат може да започне веднага. Сега тя работи за мен и се грижи за тези неща.

— Радвам се да го чуя. Кат е необикновено експедитивна. Мисля, че някои от платната са в къщата в Челси, където живя баща ти, след като продаде къщата на площад „Бъркли“. Навярно други се намират в „Рейвънскар“ и „Уейвърли Корт“. Е, вземи папката. Разгледай съдържанието ѝ, когато имаш време. Сигурно самата ти ще разпознаеш някои от картините.

Елизабет отнесе дебелия папка на бюрото в червената всекидневна и започна да разглежда документацията, свързана с платната. Грейс Роуз бе изчезнала за двадесет минути, за да говори по телефона с племенника си в Ирландия. Омаяна от снимките, Елизабет разбра още от момента, в който започна да прелиства, че пред очите ѝ е

рядко съкровище. Не знаеше, че са част от колекцията на Джейн Шоу. Някои от тях разпозна на часа и си припомни точно къде се намират.

Започна с фотографията на картина от Камий Писаро^[1], която обичаше, откакто се помнеше. Изобразяваше няколко старинни къщи с червени покриви, разположени сред почти обезлистена горичка. Платното висеше в трапезарията на „Уейвърли Корт“, както и впечатляващият снежен пейзаж от Арман Гийомен^[2]. Тя бе израснала с тези две картини и ѝ допадаше как прекрасно се съчетават. Червените покриви на къщите на Писаро подчертаваха червеникавите листа на дърветата по заснежените хълмове на Гийомен.

Една зимна композиция от Клод Моне, изпълнена основно в нюансите на черното, бялото, кремавото и сивото, бе от любимите на баща ѝ. Държаха я в „Рейвънскар“, в работния му кабинет. Имаше още много фотографии. Тя разпозна стила на Матис, Ван Гог, Сисле и Мане. Тези четири платна, които ѝ се струваха познати, определено не бяха нито в „Рейвънскар“, нито в „Уейвърли Корт“. Може би се намираха в къщата в Челси. В този миг Грейс Роуз отново се появи и възкликна:

— Извини ме, скъпа, Патрик обикновено не ме държи толкова дълго на телефона. Но искаше да ми разкаже за приятелката си... скоро ще се сгодят. Тази седмица ще я доведе в Лондон, за да се запознаем.

— Колко хубаво — зарадва се Елизабет, вдигна очи и се усмихна.

— И колко е внимателен, винаги се старая да участвам в семейните дела, когато е възможно. Сега за картините, сигурно много от тях са ти познати. Вероятно са в някои от къщите.

След като прибра снимките в папката, Елизабет стана от писалището и седна до Грейс Роуз близо до камината.

— Така е и нека ти покажа онези, които ми принадлежат. Помня, че съм виждала някои от останалите, но бедата е, че не съм съвсем сигурна къде... най-вероятно се намират в къщата в Челси. Стига да не са продадени.

— Винаги съществува тази опасност, разбира се. Но не допускам баща ти да е продал произведение на изкуството, особено платно на известен художник. Пък и щях да зная, ако се бяха появили на пазара. И съм сигурна, че Мери не е продала никоя по същата причина. Щях да разбера.

Елизабет каза:

— Ще помоля Кат отново да огледа къщата в Челси, за да провери какво е положението. Тя беше там миналата седмица, започна да се ориентира за състоянието на имота, но не ми хрумна да ѝ напомня за картините.

— Ами самата къща, Елизабет? Възнамеряваш ли да я запазиш, или ще я продадеш?

— Мисля да я продам, Грейс Роуз. Зная, че е чудесна, стара постройка, но ми се струва прекалено голяма за сама жена.

Грейс Роуз ѝ хвърли преценяващ поглед и възкликна:

— Но няма вечно да си сама. Един ден ще се омъжиш и ще имаш деца.

Елизабет я изгледа втрещено, ужас засенчи лицето ѝ.

— Никога няма да се омъжа. Никога.

— Стига, скъпа. Не се заричай. Човек не знае какво го чака... животът ни поднася какви ли не неочаквани събития.

— Не, *никога* няма да се омъжа. За жена съм прекалено независима — и освен това не искам някакъв мъж да ме командва и да ми нарежда какво да правя. Искам сама да си бъда... господарка. Не желая да съм нечий придатък. И не са ми нужни деца. Искам да се отдам на кариерата си.

Грейс Роуз я изгледа продължително и замислено, но запази мълчание.

— Когато бях на осем — продължи неочаквано Елизабет, — се зарекох пред Робърт Дънли, че никога няма да се омъжа, и ако го попиташ, ще ти отговори, че съм казала истината.

Грейс Роуз потисна усмивката си и промълви с по-мек тон:

— И това стана, когато той ти предложи за първи път, нали, Елизабет?

— Не ставай глупава, Грейс Роуз! Не ми е правил предложение. Нито тогава, нито когато и да е, нито ще го стори в бъдеще, мога да те уверя.

Грейс Роуз преглътна думите, появили се на върха на езика ѝ. Готвеше се да увери племенницата си, че е напълно на погрешен път. Робърт Дънли беше запленил от обаянието на Елизабет, откакто беше... да, осемгодишен. Като деца прекарваха много време в „Стоунхърст фарм“ и старата жена ясно си спомняше как той жадно

поглъща всяка дума на Елизабет, напълно омагьосан от присъствието ѝ.

Неспособна да изостави темата, Елизабет заяви:

— Робин ми е близък като брат и чувства абсолютно същото към мен.

— И сега ли? — тихо попита Грейс Роуз. — Научих, че е станал главен търговски управител на „Деравенелс“... Надявам се някой ден да го доведеш да се видим. Той е толкова мило момче. Без да чака отговор, Грейс Роуз завърши: — Обезателно ме уведоми какво е заварила Кат в къщата в Челси по отношение на картините. Силно съм обезпокоена.

— Ще се свържа с нея на сутринта, така че ще мога да ти отговоря утре вечер. Нека сега ти покажа платната, които са моя собственост.

Елизабет отвори плика, извади първо фотографията на картината на Писаро и я подаде на пралеля си.

След като си тръгна от дома на Грейс Роуз и се запъти към къщи, Елизабет се сети за забележката на пралеля си, че Робин ѝ е правил предложение. Очевидно Грейс Роуз бе забравила, че преди около осем години приятелят ѝ се ожени за Ейми Робсън. Никой друг не помнеше, понеже от Ейми нямаше и следа, все едно е потънала вдън земя.

Бланш Парел веднъж ѝ бе казала, че Ейми живее в Чиренчестър и никога не слиза до града, защото с Робин са разделени. Самият той никога не я споменаваше, а и Елизабет отдавна не се беше сещала за нея. Явно този ранен брак напълно се бе провалил. Бланш бе отбелязала:

— Прибързаният брак стига до задънена улица.

Навремето мнозина считаха, че бракът е сключен по принуда, но се оказа обратното. От този необмислен съюз не се родиха деца. Робърт Дъдли живееше като ерген, бе спокоен и никога не лежеше на сърцето му. Живееше и работеше в Лондон и никога не посещаваше Чиренчестър. Елизабет се замисли за Ейми. Как бе възможно жена да изпусне мъж като него?

[1] Камий Писаро (1830 — 1903) — френски импресионист. —
Б.пр. ↑

[2] Арман Гийомен (1841 — 1927) — френски импресионист. —
Б.пр. ↑

11.

— Дипломация и лицемерие, това са най-добрите ти оръжия. Използвай ги, умело, Елизабет, и ще успееш — съветваше я Сесил Уилямс.

Елизабет, която го гледаше съсредоточено, седнала зад писалището си, отговори:

— Зная, че си прав, Сесил, а и вчера Грейс Роуз ми спомена нещо подобно. Препоръча ми да не прибързвам и да не си създавам врагове, а приятели.

— Тя е мъдра старица. И какво трябва да направим? Нищо, ако питаш мене. Не можеш да започнеш да уволняваш членове на борда на директорите, нито да определяш правила. Подобни действия само ще настроят останалите против теб. Стъпвай внимателно и преди всичко много, много бавно. — Сесил се поизправи на стола си и отпи глътка кафе. — Във всеки случай съвещанието днес ще премине в силно намален състав.

Елизабет го изгледа тревожно, в очите ѝ се четеше изненада.

— И защо така?

— В петък следобед ме посети Чарлз Броукс със списък на онези, които ще отсъстват. — Сесил извади тефтерче от джоба си и го погледна. — Малкъм Алън е подал оставката си. Възнамерява да живее в Лос Анджелис, за да бъде близо до дъщеря си и внуците си. Изглежда, наскоро е овдовял. Двама членове са на легло с грип, а през лятото Родни Недърс е получил удар и се е оттеглил. Питър Туейтс се е заселил в Монако, за да избегне плащането на данъци. Дотук — петима. Мери е мъртва, а Нийл Логън страда от склероза и ти си го пенсионирала. Което означава, че седем души ги няма. Раштън Дъглас е починал внезапно през август и така отсъстващите стават осем.

— Не мога да повярвам! — възкликна Елизабет. Повдигна кестенявите си вежди и попита: — Да не би някои от тях да са решили да не присъстват, понеже аз оглавих компанията?

Сесил енергично поклати глава.

— Не, убеден съм, че съвсем не е така.

— А как можем да сме сигурни, че онези двамата наистина са болни от грип?

— Няма как. Но Родни действително е получил удар, а Малкъм със сигурност е овдовял и, няма съмнение, Раштън е на гробищата. Некрологът му беше отпечатан в „Таймс“.

Елизабет преглътна усмивката си.

— Значи деветима членове на борда плюс мен прави единадесет.

— Точно така. В това число съставът е по-благоприятен и не така муден. Не искам бордът отново да стане тронав като испански галеон. — Сесил пхна тефтерчето в джоба си. — Според мен Чарлз Броукс също е доволен. И между другото е очарован, че го определи за управител на всички лозя.

— Радвам се, че се чувства така, защото, както виждам, открай време работи съвестно.

— Чарлз се съгласи двамата с Робърт също да присъстваме на срещата на борда, понеже и двамата трябва да докладваме.

— Добре. От друга страна, той и Джон Норфел не могат да оспорят присъствието ви, нали? — Без да изчака отговора му, тя бързо продължи: — Освен това ще номинирам теб и Робин. Искам и двама ви в борда. Няма да има възражения, нали?

— Съмнявам се. Съмнявам се. Чарлз и Джон ще са съгласни, както и прачичо ти Хауърд. Останалите членове или са на твоя страна, или са неутрални. С радост ще стана член на борда. Благодаря ти, Елизабет...

Сесил замлъкна, защото Робърт стремглаво влезе откъм кабинета си и възкликна:

— Боже, благодаря ти, че ни даде Франсис!

И двамата обърнаха очи към него, а Елизабет попита:

— Какво има, Робин? Какво се е случило?

Изречението и гласът ѝ изразяваха такава тревога, че Робърт побърза да се извини:

— Прости ми. Не биваше да се втурвам така. Ето какво се е случило... Уолсингтън е разследвал из цял Мадрид и е открил доста мръсотия около Филип Алварес. Леки жени, пиянски гуляи, живее, като че утре ще мре. Огромни дългове. Но най-лошото е, че проектът „Марбея“ е в безизходно положение. Нищо чудно да се сгромоляса с гръм и трясък, може испанчето да обяви и фалит.

— Мили Боже! — възкликна Елизабет и закри устата си с ръка. — Ако обяви банкрут, никога няма да си върнем нашите седемдесет милиона евро. О, Робин, новината е ужасна.

Сесил пребледня. Очите му бяха приковани в Робърт, който тежко седна на другия стол.

— Най-добре тръгвай за Мадрид, Робърт — каза той с мрачен глас. — Колкото се може по-скоро.

— Съгласен съм. Всъщност си резервирах място за първия полет утре сутринта. Изпращам брат си напред. Амброуз лети днес следобед и ще се срещне с Франсис в неговия хотел. Трябва да действваме бързо и да предприемем нужните действия. Няма време за губене.

— Именно — отговори Сесил. — Сведенията на Уолсингтън винаги са точни, можеш да бъдеш сигурен. Винаги му казвам, че от него би излязъл отличен шпионин. Свърза ли се с нашия клон в Мадрид?

— Да. Те са запознати със събитията. — Той хвърли поглед към Елизабет и добави: — Не се тревожи... ще се справим.

— Вярвам ти, Робин, както на Амброуз и на Франсис. Убедена съм, че точно вие ще ни измъкнете от тази испанска каша. Сега по-добре да прегледаме въпросите, които ще обсъждаме на срещата на борда.

Елизабет усети враждебността в момента, в който влезе в заседателната зала. От малка беше чувствителна към хората и техните настроения и бързо долови атмосферата в помещението. Ненавистта бе почти осезаема. Струваше й се, че може да протегне ръка и да я докосне.

Колкото и да беше изненадана, запази спокойното изражение на лицето си и докато се приближаваше към челното място на масата, придружавана от Сесил и Робърт, които седнаха до нея, поздрави:

— Добро утро на всички.

Приятелите й също приветстваха присъстващите, които им отвърнаха с усмивки.

След като се настани, Елизабет им отправи лъчезарна и любезна усмивка и започна:

— Извънредно се радвам да видя всички ви днес. Добре дошли...

Тъмните ѝ, бляскави очи се плъзнаха около масата и тя успя да запази спокойното си изражение, когато погледът ѝ попадна върху Марк Лот и Алегзандър Доусън, членовете на борда, за които Сесил я бе уверил, че са болни от грип. Бързо са оздравели, помисли тя и на мига усети, че враждебността иде от тях. Разбира се. Лот бе близък приятел на Мери и чест гост в „Стоунхърст фарм“. Колкото до Алегзандър Доусън, докато работеше в „Деравенелс“, тя изобщо не го харесваше. Бе подлец и измамник и неведнъж го бе хващала в лъжа. Те са ми врагове, каза си тя и си отбеляза наум да ги държи под око.

— Първата точка от дневния ред е представянето на Сесил Уилямс и Робърт Дънли на борда. Както знаете, те са високопоставени служители и ще ръководят „Деравенелс“ заедно с мен. Поради тази причина е важно да присъстват на това съвещание и за мен е чест да ви ги представя. Кой ще ме подкрепи?

— Аз — обади се Чарлз Броукс от другия край на масата. — Подкрепям Сесил Уилямс и Робърт Дънли да станат членове на борда на директорите.

— Аз също подкрепям номинацията им — обяви Джон Норфел с боботещия си глас. — Нека единодушните с мен да гласуват. Бих искал да видя ръцете ви, господа.

Елизабет огледа масата и видя, че всеки от присъстващите вдигна ръка. Усмихна се. Лот и Доусън не смеят да ми се противопоставят, помисли тя, не и когато Броукс и Норфел са зад гърба ми. Като ги издигнах и им дадох повече власт, позициите ми се укрепиха.

Чарлз Броукс се огледа и обяви:

— С явно гласуване Сесил Уилямс и Робърт Дънли единодушно бяха избрани за членове на борда на директорите на „Деравенелс“. Добре дошли сред нас, господа, и приежете искрените ми поздравления.

Елизабет забързано продължи:

— Бих желала да продължа с деловите въпроси... Първо, по отношение състоянието на компанията. Днес не мога да ви дам пълен и точен отчет, понеже финансовите ревизори, счетоводителите и аналитиците ни все още обработват цифрите. Обаче мога да ви уверя, че макар компанията ни да е понесла загуби заради по-раншни инвестиции, никаква сериозна опасност не грози „Деравенелс“.

Докато правеше това съобщение, запази спокойствие, при все че то беше лъжа, макар и благородна. Не смяташе за нужно да навлиза в подробности относно истинското състояние на компанията днес, нито искаше да се задълбочава в бедственото положение в Испания. Защо да тревожи всички?

— Значи твърдите, че „Деравенелс“ е в безопасност? — попита Алегзандър Доусън, като леко се приведе напред и впи очи в Елизабет.

— Заявявам именно това. Сега, ако ми разрешите, ще ви осведомя за някои от плановете си. Както знаете, Джон Норфел и Чарлз Броукс получиха повишение и станаха директори на отделите си на международно ниво...

— Означава ли това, че сте им предоставили власт, по-голяма от тази на директорите в чужбина? — намеси се Марк Лот и втренчи стоманения си поглед в нея.

— Именно. Искам „Деравенелс“ да се управлява от Лондон. В бъдеще управителите на отдели ще се свързват пряко с шефовете си в Лондон, вместо да действат по свое усмотрение, когато се стигне до важни решения, които могат да се отразят на цялата компания.

Тя хвърли поглед към Сесил.

— Това е форма на контрол — обясни Сесил, — който ни дава сигурността, че всички отдели в чужбина се ръководят съобразно нашите планове и нашите идеи за бъдещето на компанията. Ще реорганизираме също така повечето си клонове по света и ще се наложат някои... промени, разбира се, засягащи и някои от служителите...

— Няма да последват поголовни уволнения, надявам се — възкликна Доусън на висок глас, прекъсвайки Сесил. — Това със сигурност ще подскаже на света, че имаме сериозни затруднения.

— Неколцина ще бъдат освободени, а други — изпратени в пенсия — заяви Елизабет с твърд и делови тон. — Но ще стане постепенно, в продължение на няколко месеца, дори година. Не желаем да безпокоим никого, особено след като няма повод за тревога. Както току-що казах, „Деравенелс“ е в пълна безопасност. Но трябва да се ръководи експедитивно. — Тя се обърна към Робърт и добави: — Ще те помоля да нахвърлиш плановете ни за тези промени, Робин.

За разлика от останалите, които се бяха изказали, Робърт се изправи. Красив и внушителен, започна да обяснява програмата, която

Елизабет, той и Сесил бяха изготвили. Говореше уверено, без да си служи с бележки. Бе толкова красноречив и точен оратор, така ясен в обясненията, че всички изръкопляскаха, когато свърши.

След това Елизабет се обърна към Сесил да уточни подробностите относно плановете им за затварянето на някои чуждестранни клонове и причините за това. Той също стана и се изказа пред борда с кристална яснота, уверен в себе си по всички точки. С готовност отговори на пороя от въпроси и успокои притеснените членове на борда във връзка със затварянето на чуждестранните клонове.

Джон Норфел говори за плановете и проектите си за хотели в чужбина. Чарлз Броукс информира надълго и нашироко за лозята, които сега управляваше в цял свят. И двамата се показаха уверени и добре осведомени.

Зададени бяха въпроси, които начаса получиха отговор. Повдигнаха се теми, които Елизабет би желала да избегне, но успя да се справи с всичко с обичайната си съобразителност и ловкост. През целия си живот тя бе като актриса, превъплътяваща се в нужната роля. Талантът и способностите ѝ бяха от огромна полза в тази студена декемврийска сутрин.

12.

Липсва ми Робин, повече, отколкото допусках, че е възможно. Отново замина за Мадрид, за да разреши проблема с Филип Алварес, и въпреки че дните ми са претоварени с работа, са самотни без него. Офисът е мрачен без неговото присъствие — без ослепителната му усмивка, шегите и закачките му, дръзкия му смях, ироничното му чувство за хумор и мъдрите му думи. Робин и единствено Робин може да ме успокои, когато съм тревожна, да ми помогне да вникна в сложните и заплетени въпроси. С проникателността си уталожва напрежението ми.

Всяка сутрин, щом пристигна тук, влизам в кабинета на Робин, включвам всички лампи и ги оставям така, докато си тръгна вечер. Като гледам осветения кабинет, се чувствам по-малко самотна. Сякаш че ще пристигне всеки момент.

Сега в Мадрид оглавява моя екип, състоящ се от брат му Амброуз, Никълъс Трокмън и Франсис Уолсингтън. От снощи като че ли имат напредък. Искам проблемът с Алварес да се реши в моя полза час по-скоро, та повече да не се безпокоя за седемдесетте и пет милиона евро, които Мери му е дала така лековерно. Също толкова важно за мен е Робин да се върне у дома.

Няма друг като него. Още от деца между нас има здрава връзка. Като погледна назад, виждам, че като юноши и откакто навършихме двадесет, пътеките ни рядко са се пресичали. Жалко. Беше далеч в подготвителното училище, после в колежа, а най-накрая в университета.

Когато за първи път започнах работа в „Деравенелс“, Робин бе служител в кантората ни в Ню Йорк. След две-три години го изпратиха в Индия, където работеше в централния ни офис в Делхи. В известен смисъл едва се видяхме, когато се върна в Англия, преди да изпадне в немилост пред Мери, както и аз самата. Това ни сблизжи още повече. Той бе извънредно мил с мен, съчувстваше ми и ме подкрепяше, когато тя станеше особено тиранична.

През последната година Робин бе често с мен, идваше в „Рейвънскар“, работеше с мен и Сесил, градеше планове за бъдещето. Свършихме отлична работа, понеже си спестихме ценно време и веднага приложихме на практика много от идеите си.

И ето сега с Робин така чудесно се съчетаваме, сякаш сме едно. Всъщност се разбихме прекрасно още когато се запознахме, на осем години. Колко дълго приятелство. Открай време харесваме едни и същи неща. Повече движение, разходки, танци, тенис и най-вече езда. Той е превъзходен ездач, по-добър от мен, въпреки че и мене ме бива. И все пак не съм като него. И други интереси ни свързват: обичаме киното, концертите, операта и театъра. Понякога го закачам, че играе роли, защото по природа е актьор. Има възхитителен, мелодичен глас, който очарова също както гласът на Ричард Бъртън те пленява от екрана. Робин обикновено ми отговаря, че аз съм далеч по-талантлива актриса, и може би е прав.

Той притежава рядката способност да вниква в същината на въпроса, особено в бизнеса, и аз се уча от него всеки ден. Верен ми е и е готов да ме защитава, както и Сесил. Ценя това отношение и у двамата. Между тях се заражда ново и дълбоко приятелство и то ме радва. Двамата са ми опора в живота и да не дава Господ да се скарат и намразят.

В „Деравенелс“ се случват толкова много събития, развиват се с такава страшна скорост, че губя дъх. Сесил е чудесен, подготвя промените, които можем да осъществим на часа. В сърцето си зная, че всичко, което сме планирали за бъдещето, ще даде плод. Но сега очите на цялата борса са приковани в „Деравенелс“. Гледат, слушат и чакат. Не можем да си позволим и една погрешна стъпка. Заклех се пред себе си.

Робин обеща да се върне навреме, за да посрещнем Коледа. Надявам се да отидем в "Уейвърли Корт ". Ще ни се отрази добре. Станали сме работохолици.

Острият звън на телефона стресна Елизабет, тя рязко се изправи и посегна към слушалката.

— Елизабет Търнър.

— Аз съм.

— Робин! Здравей! Тъкмо се питах кога ще се обадиш!

— Ето ме и ми се струва, че ти нося хубави новини.

— Не ми казвай, че си изтръгнал парите от ръцете му. Ако си успял, значи си истински гений! — извика тя, а гласът ѝ се извиси от възбуждане.

— Още не съм — отговори Робърт с по-мрачен тон, — но със сигурност имам сериозен напредък с Филип. По-редно е да кажа „имаме“, понеже това е резултат от общите ни усилия, а ти си важна част от екипа.

— Какво искаш да кажеш?

— Той винаги те е харесвал, Елизабет, като че ли има голяма слабост към теб. Прекрасно разбира как се чувстваш заради седемдесетте и пет милиона евро, които Мери е инвестирала, и иска да играе честно с теб — обясни Робърт. — Почти същата сума е обвързана в проекта „Марбея“, затова в известен смисъл двамата сте равностойни съдружници. Е, по-правилно е да кажа, че „Деравенелс“ и Филип са партньори. Както и да е, проектът не върви както той е очаквал, и иска да го поемем ние.

— И да го управляваме? — попита тя с недоверие.

— Точно така. Той няма никакъв опит в изграждането на такъв тип курорти и ако не му помогнем, като поемем изцяло управлението, ще затъне. А ние ще изгубим нашите пари.

— Да не би да намекваш, че Филип ще фалира?

— Лично той — не. Повечето от останалите му компании са печеливши. Но проектът „Марбея“ ще се провали и тогава „Деравенелс“ ще загуби.

— Той ще продължава ли да ни бъде съдружник? — Елизабет стисна слушалката по-силно.

— Да. Но смятам, че ще успея да уговоря много благоприятна за нас сделка. С други думи, ние изцяло ще поемем ръководството...

— Абсолютно и безусловно? — прекъсна го бързо тя.

— Абсолютно и безусловно с всичките му екстри — отговори Робърт, а в гласа му се долавяше смях.

— Сесил знае ли за всичко това?

— Не още. Сега ще му се обадя. Но какво е твоето мнение? Имам предвид „Деравенелс“ да дирижира оркестъра?

— Зная, че можем да се справим. Имаме нужните специалисти.
— Изведнъж тонът ѝ стана мрачен. — Освен това не мога да отпиша седемдесет милиона с лека ръка.

— Зная. Нямаме избор. Има огромно количество информация, която трябва да проучим. Но аз исках да чуя мнението ти относно идеята като цяло, както и на Сесил, за да приключа с Филип утре. Естествено налага се всички договори и документи да почакаат до след Коледа. С други думи, ако успеем да постигнем споразумение с него, екипът ни може да напусне Мадрид още утре.

— Как мислиш, че трябва да постъпим, Робърт?

— Инстинктът ми подсказва, че е правилно да постигнем съгласие с Филип... поне на този етап. Ако успея да сключа изгодна сделка, можем в края на краищата да се окажем победители.

— Добре тогава. Моля те обади се веднага на Сесил. Отивам в кабинета му.

— Обезателно, Елизабет. Връщам се утре вечер, ако всичко протече по план.

— Радвам се да го чуя. Липсваш ми.

— И ти на мен.

Телефонът замлъкна, тя затвори слушалката и забърза към кабинета в другия край на коридора. Влезе при Сесил точно когато звънна телефонът.

— Робин е — сериозно заяви тя, приближи се до писалището на Сесил и седна.

Сесил кимна със спокойно и непоколебимо изражение на сивите си очи. После вдигна слушалката.

— Уилямс на телефона. — Замълча и се заслуша, после отговори. — Да, тя влезе точно в този момент, Робърт. Да се захващаме. Каква печалба ще имаме?

Сесил се облегна, обърна очи към Елизабет няколко пъти и хвана погледа ѝ. Най-после заговори:

— Съгласен съм с тебе и Елизабет. Не мисля, че имаме много алтернативи. Налага се да се съюзим с Филип Алварес поне този път, на този етап. Наясно си, че трябва да сключиш особено печеливша сделка с него, Робърт.

Елизабет седеше, слушаше Сесил с половин ухо и когато най-сетне той затвори телефона, попита:

— Е, какво мислиш?

— Съгласен съм. Нямаме какво да губим. Засега. Все пак само преговаряме.

Елизабет се изправи.

— Едно ще ти кажа, Сесил. Ако Джон Норфел подхване проекта „Марбея“, ще превърне курорта в печатница за пари. Точно по неговата част е. Ако той ще го управлява, задължително трябва да го вземем и тогава ще си отдъхна.

— Аз също — отговори Сесил.

Елизабет погледна часовника си.

— Време е да тръгвам. Имам среща с Томас и Кат в къщата в Челси. Сториха ми се много тайнствени, когато вчера говорих с тях.

— Да се надяваме, че новините са добри — отвърна Сесил и й хвърли една от редките си усмивки.

Къщата в Челси бе от периода на Регентството. Отличаваше се със съвършени пропорции, множество прозорци, високи комини и безспорна елегантност. Това архитектурно бижу бе скрито зад висока тухлена ограда и се издигаше сред прекрасна градина на брега на Темза.

Първоначално купена от Невил Уоткинс за съпругата му Нан, впоследствие бе станала собственост на Едуард Деравенел, който я подари на брат си Ричард. От своя страна, Ричард я завеща на любимата си племенница Бес Деравенел, която скоро прие името Търнър. Синът ѝ Хари Търнър я наследи от нея и живя за кратко там, както и дъщеря му Мери до смъртта си. Понеже всички тези собственици наистина милееха за къщата, в продължение на сто години се грижеха за нея с обич. Както и онези, които я притежаваха по-рано. Сега тя бе в превъзходно състояние и отвън, и отвътре и представляваше ценна собственост.

Това е истинско съкровище, мислеше си Елизабет, докато отваряше портата от ковано желязо на червената тухлена ограда.

Тя спря и възхитено се загледа в къщата. Ненадейно я завладяха спомени. Най-различни образи затанцуваха пред очите ѝ... Дните, прекарани тук с баща ѝ и малкия ѝ брат Едуард... Онези щастливи дни в началото на осемдесетте... баща ѝ, изпълнен с доброта... после пак той с шестата си и последна съпруга Катрин... сладката, грижовна Катрин, нейната любимка, която на свой ред я обичаше. А и Томас Селмер, новият съпруг на Катрин, който също изпитваше към нея топло чувство... Е, нима не бе така?

Сянка помрачи лицето ѝ и тя се намръщи, после остави мислите за Том — извънредно опасния Том — да потънат в забрава. Неволно потрепери и почувства как настръхва. Той можеше да стане причина за нейното опропастяване. Но тя бе останала непоклатима, спокойна, с ясна мисъл и бе сложила на лицето си маска на невинност, бе въздържана, често мълчалива, даваше вид на замислена. Така избегна бедата, но не и Том. Бедният, глупав Том.

Тя натисна звънеца и Ан Уайтхед, икономката, отвори вратата, поздрави я топло и я покани вътре. Зимната светлина изпълваше преддверието и яркостта ѝ накара Елизабет да притвори очи, когато плъзна поглед около себе си. Сред полегатите лъчи танцуваха пращинки и тя изпусна дълга въздишка... в този обичан дом царяха прелестна тишина и спокойствие, които познаваше добре...

Ан взе палтото ѝ, Елизабет ѝ благодари и се обърна. Неочаквано лицето ѝ се разтегна в широка усмивка. Кат, Томас и Бланш идеха насреща ѝ... обичаното трио, което я бе отгледало. Те бяха в сърцето ѝ. Тримата я наобиколиха, прегръщаха я, целуваха я и тя виждаше на лицата им искрена добронамереност. Както и навярно добри новини. Защото, откакто ги познаваше, тримата бяха напълно и невероятно прозрачни за нея. Открай време знаеше кога е надвиснала беда, дали предстоят лоши новини, или се задава катастрофа. Никой от тримата нямаше дарбата да се преструва, затова не успяваха да скрият нищо от нея. Същото бе и този следобед.

— Познавам по грейналото ти лице, Томас, че се готвиш да ми съобщиш нещо прекрасно, нали? — Елизабет отстъпи от него и го изгледа, а очите ѝ искряха весело. — Хайде, признай си.

Той се засмя.

— Да, новината е хубава. Можем дори да я наречем превъзходна. Но нека влезем в библиотеката, да поседнем и да поговорим.

— Много добре. Води ни — отговори Елизабет и обръщайки се към Кат, топло стисна рамото ѝ. — Благодаря за всичко, които правиш, Кат, и за леките вечери, които ми оставяше. Благодаря и на теб, Бланш. — Тя хвана Бланш за ръката и добави. — Свърши отлична работа. Надявам се, знаеш колко се радвам на новите тоалети.

— Естествено зная, че ще ми бъдеш признателна.

Бланш, една щастлива душа, присъстваше в живота на Елизабет още от детството ѝ. Добросърдечната уелска се мъчеше всячески да ѝ угоди. Именно дълбоко вкорененият уелски дух на Парел привличаше Елизабет, във вените на която също течеше уелска кръв.

Всички се насочиха към библиотеката. Тази стая привличаше не само Елизабет, откакто бе десетгодишна, но допадаше на всекиго. Вътре тя се озърна, мислейки за дните, когато баща ѝ работеше тук... и колко много харесваше мястото.

Имаше стотици подвързани с кожа книги, наредени на махагонови рафтове по стените, а в камината винаги бумтеше огън, независимо дали бе зима, пролет, лято или есен. Невероятно удобните дълбоки кожени канапета и фотьойли, привличащите погледа произведения на изкуството и редицата безценни картини придаваха на стаята уникален блясък, сякаш съществуваше извън времето. Изобщо не бе променена от времето на Невил Уоткинс, като изключим няколко добавени платна. Елизабет знаеше, че са част от колекцията на Джейн Шоу, завещана на Бес Деравенел Търнър. След като се настани до камината, Елизабет каза:

— Стоя като на тръни! Казвай, Томас, каква е чудесната новина?

— Едно откритие в тукашното мазе — откритие, което направи Кат, затова давам думата на нея.

Кат, седнала на крайчеца на стола, развълнувана, нетърпелива, заговори:

— Намерих в подземията изумителна колекция от сребърни и златни предмети, Елизабет, а някои от тях така ме впечатлиха, че наех специалист по старинно сребро да ги оцени. Името му е Алекс Полард. И той бе изумен от находката. Поръчах да почистят и полират някои от предметите, онези, които счетоводителите са най-ценни, и се оказах права. Алекс се съгласи с мен. Дело са на майстор занаятчия. Чувала ли си за Пол Стор, Уилям Дени или Пол Ламери?

Елизабет поклати глава, после възкликна:

— О, почакай малко! Мисля, че баща ми е споменавал Пол Ламери. Обясни ми, че Ламери е най-прочутият английски златар от своето поколение. Струва ми се, че бил назначен за златар на Джордж I. — Елизабет се намръщи, опитвайки се да си припомни. — Убедена съм, че баща ми се възхищаваше от работата му, и навярно притежава предмети, изработени от него.

— Точно така. В мазето намерих цяла съкровищница от произведения на Ламери. — Кат стана и продължи. — Бих желала да видиш колекцията... Наредих да подредят всичко в трапезарията.

Трапезарията бе красиво мебелирана и подредена и въпреки че бе обширна, придаваше чувство на уют и топлина заради избраните цветове. Червен копринен бродирани покриваше стените, завесите от

червена тафта се спускаха на прекрасни дипли, а старинният френски килим в червено и черно покриваше излъскания паркет.

Като последва Кат в стаята, Елизабет веднага забеляза, че махагоновата маса е разтегната докрай. На часа разбра защо. Цялата ѝ повърхност бе покрита със златни и сребърни предмети с очевидно висока стойност — свещници, подноси, блюда за сервиране, купи, супници, бокали, чинии.

— Прекрасно изглеждат — извика Елизабет и взе един от бокалите, за да го разгледа. Обърна се към Кат и заяви: — Чудесен е. Какво майсторство е вложено в него — оформен е като лале.

— Изработен е от Пол Ламери, както и всичко останало на масата — обясни Кат. — Алекс Полард оцени само един от бокалите на приблизително десет хиляди паунда. Общо са тридесет.

Без да откъсва очи от нея, Елизабет попита бавно:

— Да не би да ми казваш, че тридесет бокала струват триста хиляди паунда?

В гласа ѝ се четеше изненада. Кат отвърна:

— Според Полард оценката е занижена. Виж, Пол Ламери е един от най-известните златари на своето време и си права, че е бил придворен майстор на крал Джордж I. От 1716, скоро след като отворил работилницата си в Лондон през 1712. Познат е бил на мало и голямо.

Елизабет върна бокала на масата и се намръщи. Попита:

— Но как е успял да изработи толкова много? Творбите му са отрупани с изящни орнаменти.

Кат погледна към Томас, който бързаше да се приближи до тях и масата.

— Уместен въпрос, Елизабет. Самата аз си го зададох. Затова миналата седмица направих малко проучване. По всичко личи, че Пол Ламери се е опитал да си осигури финансов успех, като отворил голяма работилница с дванадесет-тринадесет чираци. Бил е умен, работел е не само по възложени поръчки, но и е създавал предмети, които по-късно да продаде. Със собствена работилница и сръчните ръце на други даровити занаятчии е можел да отговори на търсенето на произведения на изкуството. Станал най-уважаваният златар през първата половина на осемнадесети век, особено прочут в изработката на орнаменти и розетки, и първият, работещ в стил рококо. Всичко

носи печата на Пол Ламери, както и английски щемпел с годината и пробата на метала като гаранция за качеството.

— Благодаря за обяснението, Кат. Друго ме озадачава. Името на майстора е френско, защо тогава е известен като най-великия английски златар?

Томас ѝ отговори:

— Родителите му били французи хугеноти, които напуснали Франция по религиозни съображения, заминали за Холандия, където се родил Пол, и по-късно, около 1691 г., се заселили в Лондон. Пол Ламери израснал в столицата и научил занаята си тук.

— Разбирам. — Елизабет бавно заобиколи масата, взирайки се в прекрасните сребърни и златни предмети. В един момент запита Кат: — Ако тридесет златни бокала струват триста хиляди паунда, каква е цената на останалите творби на Пол Ламери? Определено ми изглеждат като произведения на изкуството, при все че не съм експерт. Очевидно са изключително ценни.

— Алекс работи върху описа и ги оценява, ще имаме пълния му доклад след Коледа. Но да, напълно си права, Елизабет. Пред очите ти е едно малко състояние. А има и още.

Тя посочи към ниските масички, разположени до прозорците, върху които бяха поставени купчини сребърни предмети.

Томас и Елизабет прекосиха трапезарията, следвани от Кат и Бланш.

— Голяма част от тези предмети са изработени от Пол Стор и Уилям Дени, също прочути английски майстори на сребро — поясни Томас. — Но Кат знае повече за тях, понеже тя направи проучването.

— Погледни тези разкошни подноси! — Кат се приближи, докосна един и се обърна към Елизабет. — Изработени са от Пол Стор през 1815, през периода на Регентството. Среброто има извънредно красива патина, не мислиш ли?

Наведена напред, Елизабет разгледа един от подносите и кимна.

— Да, Кат, а колко красив е този. Просто е невероятен. — Очите ѝ останаха приковани върху тях още миг. Всеки от подносите имаше сложна конструкция, състояща се от две херувимчета, по едно от всяка страна на един леопард. Протегнатите им ръце крепяха сребърна купа с кристален ръб. Елизабет вдигна поглед, загледа се в два елегантни свещника и попита: — И те ли са от Пол Стор?

Кат наклони глава.

— Да, това са свещници на Джордж III, също датиращи от 1815. Голямата сребърна назъбена купа е била на кралица Ан, датира от 1720 и е изработена от прочутия английски майстор на сребро Уилям Дени. Колкото до Пол Стор, той е бил златар, известен с изкуското си майсторство. Чашата, която изковал за адмирал Нелсън, за да отпразнува победата си в битката при Нил през 1798 г., е изложена в националния морски музей в Гринич.

Елизабет, която слушаше с интерес, попита:

— Ами останалото сребро? — Очите ѝ се плъзнаха по двете масички. — Толкова е много. Сервизи за кафе, за чай, купи, супници, чаши, комплекти за пикник, вази, подноси, чашки за яйца. — Тя се засмя. — Мили Боже, кой е купил всичко това? Кой го е натрупал?

— Ще се зарадваш, като разбереш, че открих няколко описа в хранилищата под нас. Всъщност това са просторни стаи с рафтове, скрити зад метални врати. Но да не се отклоняваме. Златните бокали от Пол Лимери са закупени на търг в началото на двадесетте години на миналия век от праядо ти Едуард Деравенел. И пак той е купил подносите за десерт от Пол Стор. Сигурно са донесени, когато баща ти е продал къщата на площад „Бъркли“ и се е настанил тук.

— Разбирам. Всичко ли е описано? — поиска да знае Елизабет.

— За жалост не. Обаче има една изумителна сребърна колекция от времето на крал Джордж, принадлежала на майката на Едуард, Сесили Деравенел. — Кат се усмихна. — Някои от предците ти са по-акуратни в документацията от други, особено прапрабаба ти. При нея всичко е описано.

— Не ти ли хрумва, че Елизабет вече се отегчава? — отбеляза Бланш и погледна строго брат си, който седеше срещу нея. — Мисълта ми е, че сигурно вече ѝ е досадно да разглежда всичките тези джунджурии. Тя не се интересува от украшения. Стремежът ѝ е да стане магнат.

Том тихичко се изсмя, както обикновено развеселен от безкомпромисните коментари на сестра си.

— Да, не я вълнуват разните дрънкулки, абсолютно вярно. Но я привличат парите, а именно това представляват тези джунджурии, както ти ги нарече, за нея. Още от дете е влюбена в парите и се

притеснява, че няма достатъчно. Помниш ли колко се натъжаваше, когато не ѝ стигаха за нови дрехи? Понякога баща ѝ бе скъперник.

— *Голям* скъперник. Пък и алчен. Всички от фамилията Търнър бяха сребролюбци. Понякога отношението му я травмирираше...

— Нека не ѝ правим психоанализа, Блани. — Томас продължително изгледа Бланш и попита: — Би ли слязла в приземието, за да кажеш на Кат... да изключват, така да се каже?

— Да ги оставим още няколко минути. В хранилището има много ценен порцелан. Повечето сервизи никога не са използвани и всичко е в идеално състояние. Севр, Лимож, Роял Долтън, Уорчестър, Майсен, Дрезден — откъде ли не. Има и купища порцелан, оцветен в бяло и синьо, от Уеджуд. Сигурно струва стотици хиляди.

— Обзалагам се, притежание на Сесил Деравенел? — попита Томас.

— Да. — Бланш се размърда на стола си, намести се по-близо до брат си и тихо каза: — Трябва да съобщиш на Елизабет за идеята на Алекс Полард, Томас. Моментът е подходящ.

— Имаш право. Ще ѝ кажа по време на чая.

В същия миг вратата на библиотеката се отвори и Елизабет влезе забързано, придружена от Кат. Седнаха при Томас и Бланш пред камината и треперейки, Кат се оплака:

— Там долу е кучи студ.

Тя протегна ръце към огъня, както и Елизабет, по-бледа отвсякога от студа.

— Ще помоля Ан да сервира чая сега — заяви Бланш и скочи енергично.

Томас привлече вниманието на Елизабет.

— Сигурен съм, че Кат те е осведомила колко скъп е порцеланът и че е в отлично състояние.

Като се извърна от огъня, Елизабет седна до него на канапето.

— Зашеметена съм от шедьоврите, които видях този следобед, Томас, а това е само началото. Има хранилища и в други къщи, в които още не съм стъпвала. В „Рейвънскар“ и „Уейвърли Корт“, да не споменавам банковите трезори. Зная, че сте ги разгледали с Кат.

Кат се намеси:

— Тъкмо разказвах на Елизабет за двадесет и двете диамантени диадеми в трезора на банка „Коте“.

Преди Томас да успее да отговори, Елизабет поклати глава и се засмя.

— Можеш ли да повярваш, приятелю? *Двадесет и две* диамантени диадеми. Във всевъзможни форми и размери и всичките собственост на жени от рода, живели преди мен. Изумително.

— Великолепни са — отговори Томас. — Убеден съм, че Кат те е уведомила колко от тях могат да се разглобят и да се превърнат в колиета... по всяка вероятност най-ценните.

— Понеже като цяло диадемите днес не са на мода — добави Елизабет със смях. — Но се обзалагам, че можем да ги продадем.

Томас се съгласи с нея и преценявайки, че моментът е подходящ, продължи:

— Искам да те запозная с нещо, Елизабет, с една идея на Алекс Полард. Той е сигурен, че ще постъпиш разумно, ако организираш публична разпродажба в „Сотбис“ или „Кристи“, в която от двете аукционни къщи предпочетеш, за да продадеш златните, сребърните предмети или порцелана, може и други произведения на изкуството — картини, които не искаш да задържиш, или старинни мебели. Особено ако искаш да продадеш къщата.

Облегната на стола си, за кратко Елизабет доби замислен вид. Най-после тя се поизправи и обясни:

— Не зная как да постъпя с къщата. Чудя се дали да я продам, но определено ми допада идеята за търга. Как иначе ще се отървем от всички тези вещи, които не искам?

— Не забравяй и бижутата — изтъкна Кат. — Каза ми, че нямаш намерение да задържиш повечето неща от ковчежето, което ти е изпратила Мери. Те също могат да се разпродадат на търг.

— Не и перлите от южните морета! — бързо възкликна Елизабет. — Тях ще задържа заедно с обиците. Налага се да огледам всичко отново и да взема окончателно решение.

— Радвам се, че одобряваш идеята за „Търга на Търнър“ — обади се усмихнат Томас. — Алекс Полард предложи да го наречем така, за да му придадем по-голяма значимост.

С бърза като светкавица мисъл Елизабет заяви:

— Бих предпочела да го наречем „Колекцията на Деравенел и Търнър“. После по категории ще разпределим: „Старинно сребро и злато от майстори занаятчии от осемнадесети и деветнадесети век“,

„Старинен порцелан от известни английски и чуждестранни производители“, „Платна от прочути английски художници от осемнадесети и деветнадесети век“, „Старинни английски мебели и килими“ и така нататък, и така нататък. И накрая можем да добавим нещо за „Великолепни накити от световноизвестни бижутери“. Какво ще кажете?

Въпреки че Томас познаваше Елизабет добре, за да се изненада от думите или постъпките ѝ, остана като поразен от гръм.

— Гениално. Аз също предпочитам да използваме и двете имена, което ще увеличи значението на търга. Браво, Елизабет.

— Съгласна съм с Томас — намеси се Кат и засия насреща ѝ. — Според мен една от категориите трябва да озаглавим „Диадими“. В края на краищата те са уникални. Почакай да ги видиш, Елизабет. Ще ти спре дъхът.

— Идеята е превъзходна, Кат. Мисля, че ще използвам за търга „Сотбис“. О, и между другото кога ще се срещна с господин Полард?

— По всяко време, когато желаеш. Съпругата му работи в отдела по недвижими имоти на „Сотбис“. Може да ти е от полза, ако решиш да продадеш тази къща.

— Прекрасно. — Елизабет ѝ се усмихна. — Той спомена ли нещо за къщата?

— Отбеляза красотата ѝ и благоприятното ѝ разположение, направи му впечатление колко е поддържана. Увери ме, че можеш с лекота да вземеш за нея тридесет милиона паунда.

— Да, зная. Но няма да се задоволя с толкова. Няма да приема по-малко от седемдесет милиона паунда.

Кат зяпна насреща ѝ, както и Томас, но преди да успеят да продумат, се върна Бланш, последвана от Ан, която тикаше количката с чая.

— Чакаме ви с четири очи! — възкликна Елизабет и се приближи до тях. — Тъкмо имах нужда да се постопя с чаша ароматен чай.

14.

Елизабет беше забравила колко красиви са горните етажи на къщата в Челси с просторните спални, широките коридори и внушителните стълбища. Отстрани на главния коридор се редяха прозорци и той бе облят от светлина, когато тя тръгна към господарската спалня.

Отвори вратата, влезе, огледа се и си припомни последния път, когато бе идвала в тази стая. Бе пристигнала да види Мери, която не я искаше, затова посещениято имаше характер на семейно задължение. Полусестра ѝ се държа студено, не показва интерес към нея и даде ясно да се разбере, че няма търпение да ѝ види гърба.

Елизабет си спомни как бе скърцала със зъби, но остана седнала на стола до леглото. Мери, убедена, че носи детето на Филип, изглеждаше доволна, дори на моменти щастлива, но и тежко болна. Елизабет напълно съзнаваше, че коремът на сестра ѝ е издут от ужасна болест и нищо друго. По-късно поставиха на Мери диагноза рак на стомаха. Но през онзи ден преди близо година полусестра ѝ бе неумолима. Озъби ѝ се, забрани ѝ да работи повече за „Деравенелс“ и ѝ заяви, че се отказва от нея завинаги.

— Махай се! Махай се от очите ми! — изкрещя тя внезапно, а тъмните ѝ очи изпъкнаха на потното лице. — Винаги си била трън в очите ми, малка кучка такава. Открадна баща ми. Но има справедливост. Аз притежавам властта. Не ти. Никога няма да я имаш...

Мери са закашля и падна възнак върху възглавниците. Елизабет разтревожено се надигна и се надвеси над нея само за да бъде отблъсната с ожесточение. Седна обратно на стола си и зачака Мери да се успокои. Когато полусестра ѝ започна да диша по-нормално, я попита с какво може да ѝ помогне.

Отговорът на Мери бе бърз и гневен.

— Махай се! Така със сигурност ще ми помогнеш.

И тя направи точно така.

Елизабет скришом въздъхна, прекоси стаята и се загледа към градината. Зимният пейзаж бе лишен от цвят, а отвъд Темза бе в сиви краски, мрачен и неприветлив. Обърна се и се втренчи в огромното легло с чисти бели чаршафи и няколко викториански възглавници с дантели. Замисли се за всички, живели в тази стая... останалите членове на семейството. Нейният пращичко Ричард Деравенел и съпругата му Ан Уоткинс Деравенел... Ричард, когото прабаба й Бес навярно бе обожавала. Баща й веднъж й бе разказал всичко за нея, колко предано обичал той брат си Едуард Деравенел и боготворял племенниците си, най-вече майката на Хари, Бес, първородната на Едуард. Племенниците... за миг мисълта й се насочи към тях... онези двете момченца, изчезнали от плажа под „Рейвънскар“... Огромна и неразрешима мистерия. Но не така озадачаваща днес, когато постоянно изчезват деца — или похитени от гневен разведен родител, или от непознати с престъпни намерения. На всеки пет минути. Статистиката сочи, че на всеки пет минути някъде по света изчезва по едно дете... и твърде често не го откриват.

Хари Търнър бе живял тук с третата си съпруга Джейн Селмер, майка на първия му и единствен наследник от мъжки пол, сестра на братята Селмер... Едуард и Томас, двама красиви и опасни мъже.

Елизабет излезе от господарската спалня и забърза по коридора към банята, която някога беше нейна. Късната следобедна светлина, по-скоро здрачът, я изпълваше със сенки, но младата жена виждаше, че е съвсем същата, както я беше оставила. След като затвори вратата и се облегна на нея, очите й се плъзнаха наоколо. Неочаквано всичко се промени. Годините се стопиха. Миналото я погълна.

Той стоеше в ъгъла, близо до прозореца. Висок, строен, тъмнокос и много красив. Дори и на мъждивата светлина виждах смеха в лешниковите му очи... очи, често изпълнени с желание и страст. Към мен. Затворих вратата на банята, но той не помръдна.

— Ела, скъпа — прикани ме с тих глас. — Приблужи се, нека те прегърна. Моля те, Елизабет, чакам те.

Но аз останах неподвижна, превърнах се в стълб от сол. Нямах съмнение какво иска той. Разтреперих се, обзета от страх. Беше ми го причинил, моят моряк, научи ме да желая ръцете му върху тялото си, устата му, впитана в моята. Беше грешка, зная. Но беше... неустоим. Приблужих се към него против волята си. Привлече ме в

обятията си и ме притисна до себе си. Бе висок и силен. Чувствах как сърцето му напират под тънката памучна риза. Наведе се и ме целуна силно и пламенно, после езикът му затърси моя. Аз му отвърнах със същото. Той ме притисна още по-силно до себе си и като усетих твърдостта му, потреперих.

— Докосни ме, почувствай ме, Елизабет — прошепна в косата ми. — Виж какво ми причиняваш, сладка моя. Той е твой, за тебе е.

Заизвивах се, опитвайки се да се отскубна, ужасена, че ще ни хванат. Но той беше по-силен и ме повали по гръб на леглото, вдигна нощницата ми, изгледа ме дълго и въздъхна:

— Елизабет, Елизабет, толкова много те искам. Цялата, сладка моя.

— Том, не бива — прошепнах, помъчих се да се изправа, но той отново ме повали и легна върху мен. Пак ме целуна и тогава ръката му се плъзна между бедрата ми, докосвайки ме нежно, опитно и майсторски. — О, ти прекрасно, росно цвете — промълви той, галейки ме леко, съвсем леко, после проникна с пръсти в мен и аз застанах.

— Да, Елизабет, да. Обичаш така, нали? Обичаш и мен, нали?

Внезапен страх ме лиши от дар слово. Започнах да се боря и го отблъснах от себе си с всички сили. Щом главата ми се проясни, се обади инстинктът ми за самосъхранение.

— Том, не бива. Не и тук. Прекалено е опасно — прошепнах, посегнах към халата си и го облякох. — Моля те, Том, върви си. Моля те. Заради теб самия. Ами ако влезе някой?

Той се ухили.

— Никой няма да влезе, Елизабет. Едва седем часа сутринта е — прошепна тихо. — Но виждам, че си изплашена. Обещай ми да се срещнем по-късно. В хотел „Риц“. — Той бръкна в джоба на панталона си, показа ми един ключ, приближи се до нощното шкафче и го пусна в чекмеджето. — В два часа. Нека най-накрая да се любим както трябва. Качи се на шестия етаж, номерът е на ключа. Съгласна ли си?

Мисълта да потъна в обятията му, да останем сами в леглото, а не да крадем моменти като този, ме изпълни с трепет. И все пак се страхувах да предприема тази стъпка. Можеше да доведе до

катастрофа. Вървах по ръба на пропастта. Не остана време да отговоря. Вратата рязко се отвори и на прага ѝ застана Кат Аш.

— Какво, за Бога, става тук? — слисана извика тя, вперила очи в мен и Том. — Адмирал Селмер, какво търсите в спалнята на Елизабет в този ранен час? — поиска да знае тя и го изгледа още по-строго и преценяващо.

— Отбих се да помоля Елизабет за аспирин — отговори спокойно той с безизразно лице. Докато говореше, бръкна в джоба на панталона си, извади шишенце с таблетки и ѝ го показа. После я дари с ослепителна усмивка. Обърна се към мен. — Благодаря, Елизабет — и излезе.

Кат се приближи до мен и ме изгледа разтревожено.

— Не ми харесва тази работа, Елизабет. Не му е мястото в спалнята ти, особено когато не си облечена. Не е редно. Той е женен за мащехата ти.

Благодарна, че бях облякла халата си, го загърнах плътно около себе си.

— Зная, но той само помоли за хапчета.

— Разбирам. Но не ми се вижда, а и може да се изтълкува превратно от слугите. Не искаме да тръгнат неприятни клюки, нали? В бъдеще си заключвай вратата.

— Няма ключалка — изтъкнах аз.

— Ще поставим — заяви Кат и излезе, забравяйки да ми каже защо е дошла.

След като останах сама, легнах в леглото и се замислих за своя моряк... Красив и опасен. Да се срещна ли с него в стаята, която бе наел в „Риц“? Не знаех как да постъпя.

Когато Елизабет се върна в библиотеката, Томас Парел стоеше пред камината и се топлеше.

— Е, припомни ли си спалните на горния етаж? — попита той и ѝ се усмихна.

— Да, и ще повторя. Къщата е бижу, искам да получа срещу нея колкото се може повече.

— Реши да я продадеш ли? — запита Кат и повдигна вежди.

Елизабет кимна, неспособна да ѝ отговори, все още завладяна от стария спомен за онази сутрин в спалнята ѝ, когато беше още ученичка.

— Мъдро решение — отбеляза Кат и Бланш се съгласи. После Кат попита: — Искаш ли да обсъдя въпроса с Алекс Полард? Може би той ще успее да ти уговори среща със съпругата си.

— Бих желала да се срещна с него и да поговорим за търга, но не искам да разискваме продажбата на къщата — отвърна Елизабет, която отново дойде на себе си. Седна до камината и продължи. — Разкажи ми малко повече за търга и кога мислиш да се проведе.

Не можеше да заспи. Прекалено много мисли се въртяха в главата ѝ... изумителните, безценни вещи в къщата в Челси, зашеметяващи с красотата и стойността си... Пресметна набързо наум... стойността на всички предмети, които сега ѝ принадлежаха... бижутата, диадемите, сребърните и златни изделия, картините и антиките в „Уейвърли Корт“ и „Рейвънскар“. Всичко миришеше на пари. Това беше основното.

Парите. Проклятието на живота ѝ, когато беше дете. Според Кат и Бланш никога не стигаха, за да задоволи нуждите си. Заради Мери. Интуитивно Елизабет разбираше, че испанската сделка няма да е толкова проста, колкото я изкарваше Робин. Прекалено рано тръгна на добре. Сигурно имаше някаква уловка. И тя ще е свързана с пари, говореше инстинктът ѝ.

Сесил бе заявил, че никога няма да ѝ разреши да даде лични пари на „Деравенелс“. Но ако опреше нож до кокал, тя можеше да им заеме, нали?

Нейният пралядо Едуард Деравенел бе постъпил по същия начин, когато бе използвал парите си да финансира „Деравко Ойл“ в Персия. Негови съдружници бяха двама американски търсачи на нефт, Джарвис Мърсън и Хърб Липсън, хора, на които бе имал безусловно доверие. След като откриха първия си залеж, а после и много други и компанията започна да печели, Едуард бе продал „Деравко Ойл“ на „Деравенелс“. Петролната компания се оказа Божия благодат, прекрасно допълнение към търговския конгломерат, а Едуард си бе спечелил огромно богатство.

Едуард Деравенел, бащата на Бес Деравенел, родила Хари Търнър, нейния баща. Нямахше съмнение, че тя е негова дъщеря. Приличаше на него, а той приличаше на Едуард и бе абсолютно очевидно, че самата тя е истинска Деравенел до мозъка на костите си. Носеше техните гени, както и онези на Търнър, и беше издънка на двата рода... Странно, но клонът Деравенел я привличаше като магнит...

Мислите ѝ се върнаха към къщата в Челси и останаха съсредоточени в нея за дълго време. Изненада сама себе си, когато каза, че иска за нея седемдесет милиона паунда. Но колкото повече се замисляше, толкова повече осъзнаваше, че цената не е невъзможна. Всъщност можеше да получи дори повече. Къщата наистина беше красива, дори в един миг се беше изкушила да я запази, но този следобед разбра, че ѝ навява твърде много непосилни спомени... как преди година Мери ѝ обърна гръб... как мащехата ѝ също я намрази и я принуди да напусне къщата... след като я хвана в обятията на Том... споменът за него, понякога прекалено болезнен.

Колко глупава е била да флиртува така, да му позволява да я гали и докосва. Слава Богу, че така и не спа с него. И все пак необмисленото ѝ поведение непряко бе станало причина той да изпадне в немилост.

Дръзкият, чаровен, остроумен Том с убийственото му обаяние и завладяваща сексуалност. И пълна липса на здрав разум. Той бе най-страшният си враг. След като напусна кралската флота като най-младия от векове насам адмирал от запаса, той постъпи в „Деравенелс“ като съветник в отдела по корабоплаване и търговия по море. Но се скара с брат си, когато Едуард Селмер беше управител, и по-младият му брат без никакви угризения го уволни. Изпаднал в немилост, след смъртта на Катрин Том Селмер се засели във Франция, където по-късно загина при автомобилна катастрофа.

Автомобилна катастрофа, скептично си повтори тя. За нея историята бе подозрителна от самото начало и често се питаше дали Том не беше убит.

Щеше да продаде къщата в Челси... и по този начин да заличи някои от тежките си спомени. Решението бе взето. Нямахше връщане назад.

15.

Робърт Дънли стоеше пред огледалото в гардеробната си с разсеяно изражение на красивото лице. В ума му бяха делата на „Деравенелс“ и нямаше търпение да влезе в кабинета си. Извърна се от огледалото, посегна към сакото, окачено на облегалката на стола, облече го и бързо излезе от спалнята. Седнал на бюрото, прегледа папката с документи, които бе проучил на борда на самолета от Мадрид предната нощ, вписа още няколко бележки и ги прибра в куфарчето си.

След пет минути бе навън на улицата и махаше за такси. Тъй като беше едва шест и тридесет сутринта, бързо спря кола и секунди по-късно прекосяваше търговския център на Белгрейвия на път за Странд и „Деравенелс“.

Отпуснат в пардесюто си на задната седалка, съсредоточи мислите си върху Елизабет и Сесил и предстоящата им работа. Надяваше се да одобрят пробната сделка, която бе предложил на Филип Алварес. Той и екипът му я подготвиха часове в хотелския апартамент в Мадрид и бе сигурен, че са огледали всичко от всеки възможен ъгъл. Отново прехвърли нещата наум, потърси възможните затруднения, възраженията, които можеха да имат, но не откри никакви сериозни пукнатини.

Изведнъж шофьорът се обади:

— Стигнахме, шефе — и спря.

Бяха се придвижили за рекордно кратко време. Скочи от таксито, влезе в „Деравенелс“ и поздрави дежурния портиер. Хукна по голямото стълбище през две стъпала, нетърпелив да започнат работа. Лампите в неговия кабинет бяха запалени и той чу Елизабет да разговаря със Сесил през отворената врата, водеща към нейния. Остави куфарчето с документите на един стол и влезе, възкликвайки:

— Не ми казвайте, че съм закъснял. Добро утро и на двама ви.

— Добро утро, Робърт — отговори Сесил, жизнерадостен както винаги. — Добре дошъл у дома.

Елизабет скочи на крака и бързешком го целуна.

— Не, не си закъснял — увери го тя. — Ние самите пристигнахме преди няколко минути.

Робърт я последва до къта за посетители и седна до Сесил.

— Късно следобед вчера Амброуз и Никълъс отпътуваха за Марбея. Искаха да направят още няколко снимки и да огледат курорта. Връщат се утре.

— Зная, че нямаш търпение да ни разкажеш за срещата си с Филип Алварес, но преди да започнеш, имам един въпрос. — Елизабет се облегна на канапето и изгледа изпитателно Робърт. — Всичко върви прекалено гладко, та не мога да се удържа да не мисля, че някъде има уловка... и това са пари.

— Абсолютно права си, така е — веднага отвърна Робърт. — Преди да поемем управлението на курорта в Марбея, трябва да го завършим, а това действително ще ни струва пари.

— Колко? — запита Сесил, леко се наведе напред и изгледа разтревожено Робърт.

— Около седемдесет милиона евро.

— Седемдесет милиона! — ахна Елизабет. — Значи да хвърляме пари на вятъра!

— Не е точно така. Можем да завършим курорта и да го експлоатираме преди края на 1997 година, а вярвам, че той ще пожъне огромен успех. Ако решим да се заемем с проекта, мисля, че трябва да сме наясно, че ще продадем „Марбея“ до пет години. Ще си върнем всички инвестиции и ще имаме голяма печалба. Предвиждам още по-грандиозен разцвет на туристическата индустрия, особено с такива курорти.

Сесил, който слушаше внимателно и както обикновено си водеше бележки, кимна.

— Разкажи ни още за курорта, Робърт. Кое му е толкова привлекателното? И какво те кара да смяташ, че ще има такъв колосален успех?

— Първо, разположен е върху просторен парцел ценна земя, красив е и се намира на самия морски бряг, до плажа. Игрището за голф е готово и помещенията са построени. Теренът за поло също е завършен, но клубните постройки още не са издигнати. Малкият хотел е изграден, но както помещенията при голф клуба се нуждае от довършителни работи. Вилите също трябва да се построят.

— Вили? — Сесил се намръщи и повдигна вежди. — Не си ми споменавал за вили. Няма ли да ни излязат прекалено скъпо?

— Не, понеже не са точно вили. Това са бунгала, много подобни на онези до хотел „Бевърли Хилс“. Филип ги е нарекъл с това помпозно име. Във всяко има дневна, една или две спални и бани. Архитектурният проект е извънредно прост и можем да ги построим сравнително бързо.

— Разбирам. Колко са планирани? — попита Сесил.

— Шест. Но разполагаме с достатъчно земя, така че можем да издигнем и още, ако има нужда.

— Ами балнеолечебен център? — намеси се Елизабет. — Един курорт винаги има нужда от балнеолечебен център. В наши дни те се радват на голяма популярност. Фактически са задължителни.

— Съгласен съм. Наистина има планове за такъв, но не съм особено впечатлен. Трябва да бъде значително по-голям и по-люксов. Освен това се налага да добавим плувен басейн и тенис кортове, за да има курортът условия за всички спортове — добави Робърт и се изправи. — Донесъл съм няколко фотографии.

Седна на канапето до Елизабет и започна да ѝ подава цветните снимки от курорта, които тя прехвърляше на Сесил.

— Определено имаш право, че мястото е живописно, Робин — отбеляза тя. — Изглежда прекрасно. Кажете ми какво се е объркало? Защо Филип Алварес не е успял да завърши курорта?

— Да си призная, не съм съвсем сигурен. Струва ми се, че е съсредоточил вниманието си върху другите си дела и навярно е загубил интерес към проекта „Марбея“. Намира се в голямо затруднение и ако някой не му помогне, съвсем ще затъне. Банките му дишат във врата.

Сесил, който проучваше фотографиите, ги остави върху ниската масичка.

— Наистина великолепно място. Но нека говорим по същество. Ако решим да се заемем с проекта, трябва да вложим седемдесет милиона евро, за да го завършим, а за да започне да функционира, също трябва пари. Прав ли съм?

Робърт кимна. Сесил доби замислен вид.

— Какво точно предложи на Алварес, Робин? — заговори Елизабет. — И къде е неговото място в цялата схема?

— Направих му следното предложение — започна Робърт. — Първо, неговата инвестиция от седемдесет и два милиона евро остава в проекта, както и седемдесетте и пет милиона на „Деравенелс“, които е вложила Мери. Второ, може да стане член на борда на новия управителен съвет на компанията, която ще основем, без да участва в ежедневно ръководство на курорта, срещу което не възрази. Трето, няма да получи печалба от инвестициите си, докато не продадем курорта в рамките на пет години и то ако решим. Съгласи се с всичките ми условия.

— Няма избор — заяви Елизабет.

Робърт се засмя на енергичността ѝ.

— Абсолютно точно казано. — Той се наведе към нея. — Ще се съгласи с всичко, което му предложим, повече или по-малко, защото отчаяно се нуждае от нас, а и няма към кого друго да се обърне. Освен това иска да запази другите си търговски интереси.

Сесил попита:

— Вчера по телефона ти ме увери, че той е съгласен да изчака окончателното ни решение до след Коледа. Но да предположим, че решим да поемем проекта, кога предвиждаш да стане това, Робърт?

— Ще трябва да започнем работа в средата на януари.

— Ами онези банки, за които спомена, че му дишали във врата? — веждите на Сесил се ключиха неодобрително.

— Казах, че трябва да му връчим проектодоговор, който той да им покаже. В него ще изложим предложението си, при условие че документацията му издържи щателния ни преглед и бордът на директорите на „Деравенелс“ се съгласи да продължим.

— Предполагам, че обезателно трябва да се обърнем към борда? — Елизабет хвърли на Сесил въпросителен поглед.

— Да, категорично. Но не мисля, че ще има някакви възражения — отговори Сесил. — На пръв поглед изглежда като отлична сделка и нека си го кажем, „Деравенелс“ така и така рискува седемдесет милиона евро. Убеден съм, че бордът ще се съгласи с нас, че сме длъжни да защитим испанската си инвестиция. По някакъв начин.

— Но откъде ще намерим седемдесет милиона евро, за да завършим курорта? — попита Елизабет, отмести очи от Сесил към Робърт и после ги върна обратно към Сесил.

— Можем да изтеглим известна сума от хотелиерския ни отдел, както и от винарския — отвърна Сесил. — Ще поговоря с Броукс и Норфел за тази възможност и съм съвсем сигурен, че останалите можем да вземем на кредит. Банките с удоволствие ще ни подкрепят.

— Не мислиш ли, че е редно Джон Норфел да отскочи до Марбея и да се поогледа? — предложи Елизабет.

— Съгласен съм и се готвех да го предложа. Естествено трябва да стане след Коледа — отговори Робърт.

— Има ли поставен от Алварес срок за проектодоговора? — Сесил изглежда Робърт изпитателно. — С други думи колко време имаме, за да проучим цялата документация, преди да го изготвим?

— Той уточни, че може да овладее положението до началото на януари. Утре Амброуз и Никълъс ще донесат още информация, както и архитектурните планове, скиците и още снимки.

— Много добре — Сесил погледна бележника си, затвори го и бързо продължи: — Ще говоря с неколцина от директорите на четири очи, но честно, не очаквам никакви проблеми, нито възражения, не и при дадените обстоятелства. При все че ще похарчим сума пари, за да спасим първоначалната инвестиция, съм съгласен, че това е краткосрочно финансиране. Трябва да излезем от него с отлична печалба, както и да си върнем парите на Мери.

— Сигурен ли си, че Филип Алварес няма да се меси, щом веднъж поемем проекта? — в гласа на Елизабет звучеше тревога.

— Да — увери я Робърт. — Няма да може, ще се погрижим за това в договора, който ще сключим с него. Моля те, не се тревожи за него. Имам чувството, че испанският ни приятел гледа да отърве кожата. Ако го освободим от бремето на курорта, най-вече като го завършим, ще ни бъде вечно признателен.

Елизабет му хвърли скептичен поглед, но не възрази нищо. Сесил стана.

— Да се срещнем утре в девет, за да се посъветваме с Амброуз и Никълъс. И благодаря, Робърт, свършил си отлична работа.

— Заслугата е на екипа, Сесил.

След като останаха насаме, Елизабет се обърна към Робърт.

— Съгласна съм със Сесил. Справил си се отлично. Но искам да те попитам за нещо друго... за Коледа. Тя съвсем наближи и се питам ще дойдеш ли пак в „Уейвърли Корт“?

— Не.

Тя се изненада, лицето ѝ помръкна, но не свали поглед от него.

— И ти не можеш да отидеш, защото ни чака много работа, за да доведем тази сделка докрай. Налага се двамата със Сесил да работите с мен поне през част от времето.

— Добре. А на самия празничен ден?

— Ще го отпразнувам с теб. В Лондон, а не в провинцията.

— Разбирам — в усмивката ѝ се четеше облекчение.

— Ще обядваме ли заедно по-късно?

Елизабет поклати глава.

— Опасявам се, че не мога, Робин. Обещах на Грейс Роуз, че ще обядвам с нея, и не искам да я разочаровам. Но вечерта съм свободна.

— Тогава нека се видим на вечеря. Ще те заведа в „Каприс“ и ще хапнеш любимите си рибени кюфтенца с пържени картофи.

Тя се засмя.

— Разбрахме се.

Робърт събра фотографиите и тръгна към вратата.

— Затрупан съм с работа, но заповядай при мен, ако имаш нужда от нещо.

Елизабет кимна. Завръщането му я радваше, тя се усмихна сама на себе си и взе химикалката.

— Днес си красива — отбеляза Грейс Роуз и пое ръката на Елизабет, грейнала в усмивка.

— Благодаря, ти също, Грейс Роуз.

Елизабет се наведе и целуна леля си, изпълнена с обич към нея.

— Поседни с мен във всекидневната за няколко минути. Ще изпиеш ли чаша шери?

Когато си спомни, че бе вечеряла само с един банан снощи, а сутринта бе изпила единствено чаша кафе, Елизабет бързо отклони поканата.

— Пиенето не ми понася особено, най-вече по обяд, да не говорим, че трябва да се връщам на работа.

— Разбирам. — Без да пуска ръката ѝ, Грейс Роуз я поведе през всекидневната към камината. — Да поседнем тук на топло. Навярно

ще имаш добрината да налееш на мен чаша шери. Гарафата е ей там, на масата с напитките.

— Разбира се.

Елизабет наля чаша светло „Амонтядо“, за което знаеше, че е любимото на Грейс Роуз, после реши да налее една и на себе си. Надали щеше да се напие от една малка чашка шери. Докато ги носеше към камината, тя каза:

— И аз ще пийна едно, Грейс Роуз. Вече съм порасла.

Възрастната жена се разсмя и пое чашата.

— Не повече от глътка. Весела Коледа, скъпа моя.

— Весела Коледа.

— Камък ми падна от сърцето, когато ми съобщи, че никоя от картините на Джейн Шоу не липсва. Но къде точно се намират те?

— Както предполагам, едни са в къщата в Челси, а други — в „Уейвърли Корт“. Но повечето са в „Рейвънскар“. Кат отново е посетила и трите къщи и е описала всяко едно платно в подробен списък. Това копие е за теб. — Като остави чашата с шери на страничната маса, Елизабет бръкна в чантата си от „Ерме Биркин“, извади един плик и го подаде на Грейс Роуз.

— Един чудесен Сисле виси в червената трапезария в къщата в Челси — заговори Елизабет. — Докато бях вчера там, ме поразил мисълта, че вероятно ти си обзавеждала стаята. — Прелива от любимото ти червено.

Грейс Роуз кимна.

— Наистина аз я наредих, но преди много време.

— Още е като нова и изглежда прекрасно.

— Ако не греша, картината на Сисле в трапезарията се нарича „Моста при Море“, нали?

— Да. Има още няколко негови платна в „Рейвънскар“, както и едно на Руо, две на Матис и две на Моне — и двете представляват малки лодки по реката.

— Джейн Шоу имаше набито око, Елизабет. Колекцията ѝ е безценна.

— Съзнавам го. — Елизабет си пое дълбоко дъх и заяви решително. — Възнамерявам да продам някои от картините. Не възразяваш, нали?

И да беше изненадана от въпроса, Грейс Роуз не го показа.

— Сега са твои и можеш да постъпиш с тях както поискаш. Само се безпокоях дали... някоя от тях не е открадната. Питам от любопитство, защо искаш да продаваш? Пари ли ти трябва?

— Не е опрял нож до кокал, но със сигурност не ми е нужна тази художествена колекция, нито отговорността да я притежавам. Планирам да предложа на търг и много други неща, затова реших, че е добра идея да добавя някои от платната.

— Но не и Реноар — Грейс Роуз я погледна умолително.

— Не и Реноар. Никога няма да го продам. Но Кат е открила истинска съкровищница в подземните хранилища на къщата в Челси. Все вещи, от които нямам нужда, нито желая, и така се роди идеята за търга. Искам да го нарека „Колекцията на Деравенел и Търнър“ и да се проведе догодина, надявам се в „Сотбис“.

— Но какво е открила в хранилищата Кат? — попита озадачена Грейс Роуз.

— Безценни бижута от „Картие“, двадесет и две диадеми с диаманти и сребърни и златни художествени предмети от осемнадесети и деветнадесети век, изработени от прочути майстори.

Грейс Роуз бе изумена и за миг впери очи в далечината.

— Допускам, че някои от тях е събрал баща ми — най-последно отвърна тя. — Но по-голямата част навярно Невил и Нан Уоткинс са завещали на Ричард и Ан Деравенел, а те, от своя страна, на твоята баба. Знаеш ли, като се замисля, някои от тези съкровища навярно са още по-стари, на няколкостотин години. Защото бащата на Невил, Рик, бе един от най-богатите магнати на своето време и беше известен като колекционер на ценни сребърни предмети, артефакти и произведения на изкуството.

В този момент икономката Луиза влезе и съобщи на Грейс Роуз, че е готова да сервира обяда.

16.

Боже мой, тя е фантастична, мислеше Елизабет, докато вървеше след Грейс Роуз през фойето. Надявам се, че като остарее, ще стана като нея. Леля ѝ бе висока, изправена и елегантно облечена. Нямаше и следа от остеопороза или старческо прегърбване. Наистина е безупречна, реши Елизабет, изпълнена с възхищение към деветдесет и шест годишната дама. След като се настаниха на масата в красиво обзаведената трапезария, изобилстваща от тъмнозелено и бяло, Грейс Роуз подхвана прекъснатия разговор.

— Очарована съм, че ще организираш този търг, Елизабет. Действително много находчиво от твоя страна. Глупаво е да се трупат нежелани вещи, дори е безполезно по мое мнение. Всичко трябва да ти донесе добра цена, особено произведенията на изкуството.

В този момент се появи Луиза. Поднесе им пушена съомга, тънки филии черен хляб с масло и лимониви резенчета и се обърна към Грейс Роуз.

— Да сервирам ли бяло вино, госпожо Моран?

— Обезателно, Луиза — отвърна Грейс Роуз и погледна Елизабет въпросително повдигнала вежди.

— Не и за мен, благодаря — отговори Елизабет и се усмихна на икономката.

Няколко минути се храниха в мълчание, после Грейс Роуз остави ножа и вилицата си и заговори с тих, поверителен тон:

— Мразя да любопитствам, но ще попитам, защото се безпокоя за теб. В ред ли са финансите ти?

— Наред са, благодаря, Грейс Роуз. Честно. Както знаеш, разполагам с наследството от баща си и заплатата от „Деравенелс“. Длъжна съм да добавя, че се радвам, че твоят баща е проявил такава прозорливост за бъдещето.

— Какво искаш да кажеш? — тонът на Грейс Роуз бе озадачен.

— Едуард Деравенел е бил извънредно далновиден, когато преди много години е основал фонд под попечителство „Рейвънскар“ за поддръжката на имението. През годините парите са умело инвестирани

и лихвите отиват за къщата и земите, за ремонти и за надници на слугите. Не зная как щях да се справя, ако предвидливо не бе създал този фонд. Сигурно щеше да се наложи да затворя по-голямата част от къщата и да живея в три стаи или да я дам под наем, понеже нямаше да мога да я стопанисвам. А категорично не мога да я продам.

— Зная, тя трябва да остане в семейството. — Грейс Роуз въздъхна. — Естествено заради Мари не ти стигат средствата?

Елизабет присви устни и кимна, отпи глътка вода и в желанието си да я успокои отговори:

— Финансово съм добре, уверявам те.

Забелязвайки, че Елизабет се чувства донякъде неудобно, Грейс Роуз смени темата.

— Преди малко спомена за бижута от „Картие“. Всичките ли са от хранилищата в къщата в Челси?

— Повечето. Но получих и няколко прекрасни накита от Мари, преди тя да почине.

— Имаше ли сред тях комплект от диаманти и аквамарини? Пръстен, гривна и чифт обици? Бяха на баба ти, подари ѝ ги чичо ти.

Лицето на Елизабет грейна.

— Има точно такъв. О, няма да го продам.

— Мисля, че не бива. Бес обичаше този комплект и винаги го носеше при официални случаи.

— С чичо ми бяха много близки, нали?

— Да, и тя все го защитаваше, но и аз бях същата. И за миг не сме се усъмнили, че има нещо общо с изчезването на момчетата.

Стресната от това неочаквано изявление, Елизабет се втренчи в леля си.

— Подозирали ли са го?

Грейс Роуз просто кимна и едва доловимо стисна устни.

— Колко ужасно. — Елизабет замълча, когато Луиза се върна, за да отнесе чиниите. След като отново останаха сами, тя се наведе към Грейс Роуз. — Но какво ли се е случило с братчетата ти? Историята, която съм чувала от баща ми, е толкова странна — изчезнали от плажа под „Рейвънскар“ и никой повече не ги видял.

— Именно. Всички бяхме смаяни, включително и полицията. Бес и аз имахме своите теории, разбира се.

— И какви бяха те? — попита Елизабет нетърпеливо.

Грейс Роуз не отговори веднага и доби замислен вид.

— Започнахме да подозираме, че са били отвлечени, за да не наследят „Деравенелс“. С Бес все повече се убеждавахме, че някой е искал компанията за себе си. Като отстрани момчетата, не останаха наследници от мъжки пол.

— Обаче и баба ми е била наследница!

— Да, и никоя от нас не беше глупава, както помниш. И двете разбяхме, че който и да се ожени за нея, ще го стори най-вече, за да управлява компанията. Така и не я приеха в „Деравенелс“ като управителен директор, въпреки че баща ни бе променил правилника на компанията, за да могат жени да наследяват ръководния пост. Длъжността винаги се бе заемала от мъже.

— Значи някои са хвърлили вината върху Ричард?

— Да. Но защо да го прави? Той обичаше момчетата, а и без това управляваше компанията. Разполагаше с цялата власт, с пари и привилегии и щеше да ръководи поне още десет-петнадесет години, докато момчетата пораснат. Изобщо не виждахме смисъл в тази теория.

— Допускахте ли виновникът да е Хенри Търнър? — осмели се да попита Елизабет, без да откъсва очи от леля си.

— Не, особено като го опознахме по-добре. Освен това Бес нямаше да се омъжи за него, ако подозираше, че е виновен за изчезването на братята си. Обаче и двете бяхме убедени, че някой задкулисен тип би имал интерес синовете на Едуард Деравенел да потънат вдън земя.

— Но кой? — озадачи се Елизабет.

— Нямаше как да сме сигурни кой би могъл да бъде. Беше истинска мистерия. Тогаваше насочихме вниманието си към един тип на име Джак Бъкли. Беше ни братовчед от рода Деравенел, но със силни връзки с клона Грант и всъщност заличи границата, когато се ожени за лелята на Бес, Катрин, майчината ѝ сестра. Мислехме, че има съюзници във всички лагери, а и определено бе малко властолюбив, меко казано.

— Имаше ли изгода той, когато Хенри Търнър оглави „Деравенелс“?

— Не особено. Той почина внезапно от сърдечен удар година по-късно — отговори Грейс Роуз.

— Ами убиецът на Ричард? Възможно ли е да е онзи Джек Бъкли?

— Да ти призная, Елизабет, това е друга възможност, която обсъдихме с прабаба ти. И отново нищо не можехме да направим. Нямахме най-дребното доказателство за каквото и да било и не забравяй, че бяхме две млади жени, на които никой не обръщаше внимание... знаехме, че никой няма да ни чуе. Пък и нямаше с кого да споделим. Не се доверявахме на никого.

Грейс Роуз обърна поглед към вратата, когато тя се отвори. Луиза влезе, бутайки количка за сервиране, и поднесе малки агнешки пържоли с разнообразни зеленчуци и сос с мента.

— Благодаря ти, Луиза, изглежда апетитно — промълви Грейс Роуз. — Остави, ако обичаш соса. — Знаеш колко го обичам.

— О, аз също! — възкликна Елизабет, усмихна се на леля си и взе ножа и вилицата.

Пушената съомга ѝ се бе усладила и сега режеше агнешката пържола, съзнавайки колко гладна е била, когато пристигна тук. Един банан и чаша мляко не бяха кой знае какво ядене всяка вечер, реши тя и се зарече да промени навиците си.

— Нали не ти е неприятно да говорим за миналото, Грейс Роуз?

Елизабет изгледа въпросително леля си с обич в погледа. Наистина ѝ беше мила и не искаше да ѝ причини неудобство. Грейс Роуз се усмихна.

— Разбира се, че не. Всъщност за мен миналото е значително по-ясно от настоящето, ако искаш да знаеш истината. С лекота си спомням събития, случили се преди четиридесет години, но не и вчера. — Тя се засмя. — Така е, понеже навярно миналото е по-важно за мен, по-интересно от живота ми днес. Имай предвид, че съм доволна, че съм жива и здрава, Елизабет. Знаеш, че не искам още да си отивам. Мога да причиня още много бели.

Елизабет се засмя заедно с нея, после попита:

— Значи нямаш нищо против да говориш за сестрите си. Винаги съм се питала каква е била съдбата на по-малките дъщери на Деравенел.

— Хари не ти ли е говорил за лелите си?

— Не, а когато го питах, оставаше глух за въпросите ми.

— Не мисля, че баща ти особено се интересуваше от тях. Е, да видим... Бриджит, най-малката, стана монахиня и бе много доволна от своето призвание. Сесили се омъжи за по-възрастен и изобщо не бе щастлива. След смъртта на първия си съпруг се омъжи повторно. — Избледнелите сини очи на Грейс Роуз проблеснаха, когато добави. — Беше красавец, чаровник, плейбой, както се изразяват сега. Заминаха и предполагам, че са живели щастливо. Ан и Катрин също си намериха свестни съпрузи и се заселиха в провинцията. Поддържахме връзка чрез коледни картички, но животът ни бе различен и накрая се пръснахме, особено след смъртта на Бес. Именно тя се опитваше да ни сплоти.

— Как ти се струва, баба ми беше ли щастлива?

— Щастлива! Колко сложна дума. Беше ли щастлива Бес? Труден въпрос. Нека отговоря така: тя не беше нещастна.

Грейс Роуз отново се загледа в празното пространство, като че се взираше в миналото и виждаше събитията, виждаше хората, които бе обичала и които отдавна ги нямаше. Наблюдавайки я отблизо, Елизабет забеляза, че пралеля ѝ изведнъж стана тъжна и далечна, а лицето ѝ бе помрачено от сянка. Младата жена постави ръка на рамото на Грейс Роуз и загрижено попита:

— Добре ли си?

Старицата кимна.

— Нищо ми няма, скъпа моя. Не мисля, че бракът на баба ти е бил изтъкан от страст. Хенри Търнър бе малко скучен, „безинтересен“ е правилната дума. Със сигурност зная, че обичаше Бес, държеше се любезно с нея и бе безусловно верен. През цялото време чувствах, че е разочарована, че не ѝ разреши да участва в живота на „Деравенелс“. Тя обичаше компанията, която ѝ принадлежеше, бе умна и съобразителна жена и можеше да му бъде от голяма помощ. Нека бъда честна, имаше и други разочарования. Тя роди седем деца, но само четири оживяха, след което Артър, най-големият, почина, когато беше на петнадесет. Какъв ужас. Беше поразена от скръб. Тогава насочи цялото си внимание към баща ти и го разглези. Разбираш ли, Хари винаги е бил много близък с нея. Струва ми се, че в него виждаше Едуард Деравенел.

— Да, зная, тя често го сравняваше с дядо му. Той ми се оплака, че когато майка му починала, се чувствал напълно загубен без нея. Не

съм сигурна, че наистина е харесвал баща си.

— И аз. Обаче се разбираха добре. Горката Бес, отиде си толкова млада, бе само на тридесет и седем. Бях покрусена. Бе най-добрата ми приятелка.

Очите на Елизабет не се откъсваха от покритото с бръчки старо лице на Грейс Роуз. Докато гласът ѝ бе непоколебим, дори силен, помътнелите ѝ очи изведнъж се напълниха със сълзи. Елизабет отново я докосна и се извини:

— Прости ми. Не плачи. Не исках да те разстройвам, като ти задавам въпроси за миналото. Извинявай, много извинявай, Грейс Роуз.

Насилвайки се да се усмихне, старата жена възкликна:

— Всичко е наред, скъпа! Обичам спомените си... какво би правила една старица без спомените си от миналото? Но да поговорим за настоящето. Какво става в „Деравенел“?

— Струва ми се, че решихме проблема с необмислената инвестиция на Мери.

— Разкажи ми всичко.

И Елизабет изпълни молбата ѝ.

Същата вечер Елизабет изведнъж почувства силен подтик да разгледа някои от старите албуми със снимки, оставени от баща ѝ.

— На теб ще ти бъдат по-интересни, отколкото на Мери или Едуард — бе я уверил той, отправяйки ѝ една от лукавите си усмивки.

— Мери не се интересува от миналото ми на англичанин, нито от испанските предци на майка си. Колкото до Едуард, влекат го главно науките, което, от друга страна, е достойно за похвала.

И така албумите бяха станали нейни. Разгърна страниците на един от тях и се съсредоточи върху поредица от фотографии, направени в „Рейвънскар“ през двадесетте години. Боже мой, ето я Грейс Роуз, с която бе обядвала днес. Грейс Роуз като млада жена, а до нея — Бес Деравенел, бабата на Елизабет. Но кой бе мъжът, застанал между тях? Взирайки се в ситния надпис под снимката, тя разбра, че това е прочутият скандален Ричард Деравенел. Вгледа се още миг, остави албума и се настани по-удобно на канапето.

Ричард Деравенел. Добър човек или злодей? Похитител на деца и убиец? Какъв е бил? Не можеше да прецени, но Грейс Роуз я бе уверила днес, че двете с баба ѝ са вярвали в неговата невинност.

— Той имаше своите врагове — бе добавила Грейс Роуз. — И те го убиха.

Но целият род има врагове, си мислеше сега Елизабет, и Деравенел, и Търнър. Нима тяхната слава, богатство и престиж пораждат такава завист и омраза? Тя знаеше отговора на този въпрос.

Аз мразя ли враговете си? Повече от вероятно. А кои са те? Тя потрепери и придърпа пуловера си по-плътно около раменете. Засега не зная, но скоро ще разбера. Те ще се издадат. Отново потръпна. Длъжна бе да е нащрек.

ВТОРА ЧАСТ

ЛЮБОВТА НЯМА ДА ЧАКА

*Истинският ми възлюбен е повелител
сърцето ми,
а неговото е в мой плен,
аз дадох моето в замяна на неговото.
Нежно прегръщам неговото, а моето
тупти
в дланите му,
най-щастливата размяна на света.*
Филип Сидни

*Как те обичам? Да видим.
Дълбоко като океана, безбрежно като
стената
и високо като небето,
което душата ми достига, когато полети.
Като простосмъртна и ефирна муза
те обичам всеки ден.
Мой скъп копнеж, мое слънце и тъма.*
Елизабет Барет
Браунинг

17.

— Струва ми се, че едно време това са били тъмници.

Робърт хвърли поглед към Елизабет и плъзна лъча на електрическото фенерче из помещението в основата на каменните стъпала, водещи към подземието на „Рейвънскар“.

— Може би си прав — отговори тя, заопипва да намери ключа за лампата на стената и го натисна. Изведнъж огромното мазе се обля в светлина. — Самата аз често съм го подозирала, понеже дълбоко в подземието има няколко хранилища с тежки метални врати и малки прозорчета, през които можеш да надникнеш вътре. Но баща ми никога не ми е казал, че са били тъмници, при все че често ми е разправял откъслечни истории за „Рейвънскар“.

— Би било непоносимо да ме затворят тук — заяви Робърт. — Студено е като на северния полюс и определено съм ти признателен, че ме посъветва да облека дебел пуловер и канадка. Направо се вледенявам.

— Зная, но ще останем само около десет минути. Хайде, приятелю, да действаме. Най-голямото помещение, известно като хранилище номер десет, е право напред. Там се пазят много бижута в кожени кутии от „Картие“, „Бушерон“, „Мобосен“, „Гарар“, „Аспри“, „Хари Уинстън“, „Тифани“ и откъде ли още не. Има френски килими и гоблени от „Обосен“ и разбира се, купища сребърни и златни съдове. Кат бе изумена, както и Бланш и Томас Парел, които дойдоха да ѝ помогнат да огледа и да направи списък на всичко. И тримата са съгласни, че предметите трябва да се предложат на търг, и съм сигурна, че имат право. Истината е, че Кат свърши прекрасна работа.

— Госпожа Експедитивност, това е нашата Кат и съм доволен, че се е заела, защото ти със сигурност нямаш време.

— Точно така. Ето го хранилището. — Елизабет спря в главния коридор и му подаде голям железен ключ. — Ти отвори, Робин. Кат ми се оплака, че ключалката леко заяжда.

— Навярно трябва да се посмаже.

Робърт се помъчи секунда-две и превъртя ключа. После натисна железната дръжка на вратата. Тя се откряна със скърцане и той я избута с рамо. Прекрачи прага, завъртя ключа за осветлението и въпреки че крушката беше слаба, те забелязаха, че хранилището е огромно.

— Велики Боже, тук е като в Националната английска банка! Имаш ли ключове и за другите врати?

— Да. Тя му подаде връзка с номерирани ключове. Докато обикаляха и отваряха врати, те откриха помещения с рафтове по стените, претъпкани с всевъзможни скъпоценности. Елизабет направи знак на Робърт да се приближи, когато забеляза наредените една върху друга кутии с накити в едно от помещенията. — Не мога да повярвам. Боже мой, какъв разкош! — Тя взе половин дузина кутии и ги изнесе от стаята, обяснявайки на Робърт: — Кат иска да прегледам всяко украшение и да взема решение за съдбата му. Според мен е редно да отнесем всичко в трапезарията, какво ще кажеш? Там ще ги подредим.

— Не можем да ги огледаме тук, имаш право. Преди всичко светлината е недостатъчна, а и е страшно студено. Ако постоим още малко, и двамата ще хванем пневмония.

— Хайде тогава да ги изнесем от хранилището. Ще ги оставим в долната част на каменното стълбище, ще заключим тук и ще се съвземем на топло в трапезарията.

— Ще помолим Лукас да ни приготви чай или супа. — Робърт я последва в по-малкото хранилище, понесъл кутии с бижута, и добави. — Нещо топло за пиене ще ни дойде добре.

Елизабет се сети.

— Лукас и Марта отидоха с колата до Скарбъроу да пазаруват, но аз ще сваря чай.

— Сега не се тревожи за това, нека преместим кутиите и да ги качим горе.

Въпреки че бързаха, мина още половин час, докато натрупат пълните с бижута кутии с всевъзможна форма и големина в подножието на каменните стълби.

Дори Робърт Дъдли, който рядко се изненадваше, бе изумен от броя на кутиите, които бяха открили. След като изнесоха всичко и заключи вътрешните врати, а после и тази на хранилище десет, той се обърна към Елизабет.

— Мисля, че най-бързият начин да отнесем всичко горе е да ги напъхаме в големи чували за отпадъци, а ако няма достатъчно, ще използваме калъфки за възглавници.

Елизабет седеше на малкото канапе в библиотеката колкото се може по-близо до бумтящата камина. Трепереше сякаш леденият въздух от подземиято бе проникнал в костите ѝ и я бе превърнал в леден къс.

След като накладе огън, щедро трупайки цепеници и включи централното отопление, Робърт изчезна. Сега, докато седеше сгушена и буквално се опитваше да вдиша топлината на пламъците, тя чу стъпките му и рязко извърна глава. Той влезе в стаята с по една малка чашка във всяка ръка.

— Зная, че не обичаш силния алкохол, но искам да изпиеш това.

Тя се втренчи в напитката, после обърна очи към него.

— Какво е това?

— Ябълкова ракия.

— Налял си бренди в такива чаши?

— Не задавай въпроси, а пий на един дъх ето така — той доближи чашката до устните си и изля съдържанието ѝ в гърлото си.

— Когато остави чашата на ниската масичка, изглеждаше поизненадан.

— Брей, спря ми дъхът! Истинска скоросмъртница, но си свърши работата. Пий бързо и ще ти подейства.

Тя килна глава и изпълни заръката му, после потрепери и се дръпна назад.

— Да му се не знае, наистина е убийствено.

— Ще разтопи скрежа в сърцето ти.

Тя му се усмихна, поклати глава, а в очите ѝ затанцува усмивка.

— Какво има? — той я изгледа продължително.

— Убеждаваше ме със същите думи, когато Кат настояваше да изпия бульона си от зеленчуци, а аз се инатях.

— Сигурно съм бил умно момченце.

— Донякъде старомодно — промълви тя и се загледа в огъня. — Винаги го казваше, все едно го вярваше.

— Вярвах го, сега също. Ябълковата ракия ще стопли целия ти гръден кош.

Той забеляза, че тя още трепери, и седна до нея. Прегърна я и я притегли до себе си. — Нека те постопя с тялото си. — Той я погали по ръката и я притисна още по-близко. — След минута-две ще ти мине, ще видиш. Учените са доказали, че най-успешното лечение на хипотермията е с топлината на нечие тяло.

Най-вече твоето, помисли Елизабет, откривайки колко ѝ е приятно в обятията му. Той бе висок, здрав и силен и тя усети как жизнеността и енергията му преминават в нея. Скришом го погледна, после затвори очи и се облегна на широките му гърди... и си спомни... спомни си своя моряк. Колко приличаше на него Робин с тъмната си коса и одухотворените очи, въпреки че бе по-смугъл. Но ръстът и телосложението му бяха същите, имаше същите дълги крака и атлетична фигура като Том Селмер. Тя имаше слабост към такъв тип мъже. Винаги я привличаха подобните на Робърт Дънли... Нейният Робин, нейният чудесен, чаровен Робин... най-добрият ѝ приятел... най-близкият ѝ... мъжът, когото обича... о, Боже мой...

Елизабет стоеше притихнала и едва смееше да диша. *Мъжът, когото обича.* Защо ѝ хрумна тази мисъл, така внезапно... като гръм от ясно небе? Никакъв гръм от ясно небе. Обичаше го от дълго време, само дето никога не си го признаваше. Неочаквано, сякаш дъхът ѝ спря, тя почувства вълнение, възбуда и копнеж по него. Желая го... Искам да бъде мой... той е мой, нали? Не, не още... но ще бъде... той ми принадлежи, нали? Тогава се сети за съпругата му... онази, за която той никога не говореше и по всичко личеше, че вижда рядко... съпругата, която тя отдавна бе решила да забрави... и бе успяла... Ейми... младата девойка, за която той се бе оженил преди осем или девет години, с първия си порив на младежка страст, съпругата, която със сигурност бе надраснал... Елизабет бе убедена, че е така.

— Добре ли си? — попита Робърт, като се отдръпна от нея и я погледна, после повдигна лицето ѝ с ръка, за да види изражението ѝ по-добре.

— Чувствам се чудесно — тихо отвърна тя. — Защо?

— Изведнъж така притихна.

— Само си... почивах и се топлех. — По-правилно бе да се каже, че изгаря, смутена е и е възбудена, помисли тя, затова избърза да се отскубне от него, с което го изненада. — Лукас ни е оставил обяд. По-добре да отида да го притопля!

Гласът ѝ бе необичайно рязък, когато тя се дръпна от камината и почти избяга от библиотеката.

За миг Робърт бе изумен колко неочаквано и бързо изхвъркна тя от стаята. Искаше да хукне след нея, но му трябваше миг, за да се поуспокои. Бе получил ерекция, вътрешно трепереше и се чувстваше крайно неудовлетворен. Желаше я от дълго време, още откакто започна да ѝ идва на гости в „Рейвънскар“ и тримата със Сесил крояха планове за бъдещето на „Деравенелс“, докато чакаха края на Мери. През всичките тези месеци той успяваше да се владее и никога не се поставяше в положение, което да го изкуши... да я съблазни, да я люби, да я направи своя, за което копнееше. Толкова отдавна я обичаше, почти цял живот, още откакто бе момченце с къси панталонки. Преди малко тя бе толкова пребледняла, бе премръзнала до кости и в опитите си да я стопли почувства сексуална възбуда. Какъв си глупак, каза си той, укорявайки се наум.

Единственото, заради което Елизабет открай време се възхищаваше на Хари Търнър, бе, че започнеше ли едно начинание, го завършваше за рекордно време и то безупречно. Тя мислеше за баща си, докато сновеше из кухнята и приготвяше обяда. Когато отново си бе спечелила благосклонността на Хари, му се бе оплакала, че кухнята тук, в „Рейвънскар“, не само е старомодна, но и вече не върши работа.

За нейна и на слугите радост той се съгласи и направи големи разходи, за да я модернизира, и то с нейна помощ. След като старите уреди и обзавеждане бяха демонтирани и изхвърлени, поставиха зелен като спанак мраморен под и плотове в същия цвят, боядисаха стените в прасковено, а шкафовете и вратите — в искрящо бяло. След това пристигнаха всички нови уреди, които тя му помогна да избере — два грамадни облицовани със стомана хладилника, охладител за вино, микровълнова печка и, о радост, електрическа печка „Ага“. Това отоплително и готварско чудо на техниката бе мечтата на всяка жена, затова Елизабет настоя да го включат в плана. Никога не го изключваха, затова кухнята бе постоянно топла и денем, и нощем. Тя притежаваше огромни котлони и обемисти фурни.

Понеже Хари се съветваше с нея за всичко, свързано с обновяването на кухнята, Елизабет бе предложила по средата на

помещението да поставят покрит с гранит плот на мястото на овехтялата дървена маса. Настоя и да обособят една част от помещението за трапезария. Самата тя избра идеалното място близо до печката, за да е топло, но не прекалено горещо. Сега се приближи до масата и подреди покривчици за индивидуално сервиране, ножове, вилици и салфетки, след това добави и чаши. Предната година, когато живееше постоянно в „Рейвънскар“, намираще свободно време, особено през почивните дни, и се записа на курс по готварство в Харогейт. При все че не обичаше да готви, ѝ беше приятно да приготвя определени блюда, а днес с радост щеше да стъкми обяда. Но Лукас бе настоял да се заеме и тя отстъпи. Той бе прибрал храната в йенски съдове, оставени върху плота в средата на кухнята, и всичко, което ѝ оставаше да направи, бе да претопли пая по селски, граха и соса в микровълновата фурна, преди да ги поднесе. След като сложи маринованите скариди на кръглата маса, тя наля вода в чашите и препече филийки за ордъовъра. Стоеше пред тостера и се питаше какво ли прави Робърт, затова се стресна секунда по-късно, когато той каза:

— Гладен съм като вълк.

Елизабет се извъртя. Той стоеше, облегат на рамката на вратата, и ѝ се усмихваше, безгрижен и умопомрачително красив със снежнобелия си моряшки пуловер и сините джинси.

— Какво има за обяд освен тези апетитни наглед скариди?

Тя му обясни и бързешком попита:

— Защо не седнеш, аз ще се върна след минута.

Той изпълни желанието ѝ, отпи няколко глътки вода и се зачуди защо долови напрежение в гласа ѝ. Най-сетне заговори:

— Прегледах част от кутиите с бижута, Елизабет, и открих няколко истински шедъовъра. Натъкнах се на нещо уникално и извънредно рядко. Заради произхода си сигурно струва цяло състояние.

— Какво е?

— Ще ти кажа, когато седнеш. Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря, всичко е готово. — Тя бързо се приближи до масата и остави чинията с печения хляб по средата, отвори хладилника, извади маслото и най-сетне седна до него.

След като си взе филийка препечен хляб и я намаза с масло, Робърт каза:

— Нека само да опитам маринованите скариди, знаеш, че са ми любимите, и после ще ти опиша това бижу.

Тя кимна, също намаза масло върху филията си, пъкна вилицата си в буркана със скаридите, хапна малко и възкликна:

— Възхитителни са, Робин. Искаш ли малко лимон?

— Не, благодаря. — След няколко големи хапки той се облегна и остави вилицата си. — Става въпрос за огърлица, изработена от стари диаманти, много стари наистина, а самата тя е необикновена и очевидно е от особено значение. В кутията имаше плик. Познах почерка на Кат. Написала е отпред „Йожени“ и толкова. В един по-голям плик имаше няколко важни неща. Бележка, обясняваща произхода на бижутото, на която със ситен старомоден почерк пишеше, че колието е принадлежало на Елизабет Уейлънд Деравенел и че ѝ е подарено от Едуард, нейния съпруг. Важното е, че огърлицата е изработена за Йожени, императрицата на Франция. Брилянтите са били продадени на търг, наречен „Диамантите на френската корона“, състоял се през 1887 година. Много накити с диаманти били купени от прочутия бижутер Бушерон и тази огърлица била между тях.

— Изумително! И прекрасно едновременно с това. — Елизабет беше възхитена. — Ще ми спечели огромна сума на моя търг, не мислиш ли?

— Категорично. Следобед ще я разгледаме и отново ще я върнем в хранилището. Говоря приблизително, Елизабет, но според мен на масата в трапезарията имаш бижута на стойност около пет или шест милиона паунда. Навярно дори осем.

Елизабет го изгледа слисана.

— Да, нищо чудно. Освен това изнесохме около шестдесет и пет кутии, но вътре останаха доста. Може би поне още петдесет. — Той се засмя, като видя колко е поруменяла. — И какво ще правиш с тази огромна сума, която ще спечелиш на забележителния си търг?

— Ще купя колкото се може повече акции на „Деравенелс“.

Този отговор го изненада и той смръщи вежди озадачен.

— Има ли още неизкупени акции на фирмата? Ние сме частна компания и не се предлагаме на борсата. Или тайно планираш да направиш именно това?

— Не, разбира се, че не! Ако имах такива намерения, ти щеше да узнаеш първи, понеже споделяме всичко. Но мнозина от директорите,

най-вече от по-възрастните, притежават акции и аз ги искам. Те скоро ще се оттеглят от борда и ако платя достатъчно, ще се сдобия с техните дялове.

— Стремиш се към по-голям контрол върху компанията... — гласът му замря.

— Да. Но няма да похарча всичките пари за акции. Възнамерявам да запазя повечето като резерв, в случай че в някакъв момент „Деравенелс“ има нужда от тях.

Той кимна, неспособен да отговори. Вече знаеше, че тя е влюбена в компанията и й е вярна както й бе верен Хари Търнър. Какъвто бащата, такава и дъщерята, помисли си той. И все пак още не съзнаваше до каква степен фирмата властва над живота и действията й.

— О, Боже! Забравих да сложа пая с месо в микровълновата фурна — възкликна Елизабет и се изправи отривисто. — Останалата част от обяда идва след минутка — добави тя през рамо. — Само да претопля граха и соса.

— Не бързай.

Робърт се запита възможно ли е да се съревновава с тази безусловна и абсолютна всеотдайност към компанията. По всичко личеше, че тя е най-важното в живота й. Я по-полека, стари приятелю, сам си дръпна юздите той. Какво те кара да мислиш, че тя изобщо се интересува от теб? Ти си нейният приятел от детинство, безсрамнико. Когато тя най-сетне си потърси мъж, то ще бъде сред по-тучни и зелени поля.

Робърт облече канадката си и пое по дългия коридор към двойните врати, водещи към градината. След като излезе навън, тръгна по терасата да търси Елизабет и изведнъж я зърна на назъбения парапет на бойната кула на разрушената крепост на ръба на скалите. Той потрепери, когато пое по покритата с плочи пътека през градините, и се запита какво търси тя навън в този мразовит мартенски ден. При все че беше Разпети петък, на този северен бряг бе сякаш сред най-люта зима. Той вдигна очи. Небето на късния следобед се променяше, помръкваше до тъмносиньо и слънцето залязваше. Денят преваляше и се спускаше красива нощ. Нямаше облаци и беше сигурен, че по-късно ще изгрее пълната луна.

— Какво, за Бога, правиш там? — попита я той, когато стигна до нея на кръглата площадка, използвана като наблюдателница преди векове.

Някога оттук бяха охранявали „Рейвънскар“ срещу нашествениците, доплавали през Северно море, устремени към богатата и плодородна земя. Чула гласа му, Елизабет се обърна и се усмихна.

— Имах нужда от глътка свеж въздух, след като престоях на задушно в подземие, докато подреждах проклетите бижута, но май е по-студено, отколкото очаквах.

— И аз съм на същото мнение! По-добре се прибирай, освен това скоро ще се мръкне.

— Сумракът. Винаги съм предпочитала това име на здрача.

Тя се извърна и зарея поглед над парапета.

— Толкова е красиво тук навън в нощ като тази. — Но докато говореше, студен порив на вятъра я накара да се доближи до Робърт. Той я прегърна през рамо и я поведе през градината и за момент тя се остави да я водят. Ненадейно извика: — Да се надбягваме до къщата — и побягна напред като подплашена сърна.

Той се спусна след нея, догони я на терасата и я последва по дългия коридор. Тя се освободи от подплатеното си палто и размота вълнения шал, увит около врата ѝ. Той я последва, съблече канадката си и попита:

— За какво беше цялото това бягане?

Тя го изгледа, но не отвърна нищо. Изведнъж той забеляза колко е преbledняла, бе по-бледа отвсякога, освен това трепереше. Ненадейно видя, че в очите ѝ проблясват сълзи.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита тревожно той.

Тя поклати глава. Той направи крачка към нея; тя веднага отстъпи назад. Очите му хванаха погледа ѝ. Никой от двамата не можеше да погледне встрани.

Робърт почувства как гърдите му се стегнаха и гърлото му пресъхна от завладелите го чувства, когато проумя изражението на лицето ѝ. То бе точно отражение на това, което изпитваше той. Желание... чиста и непреодолима страст.

— Елизабет — произнесе едва чуто името ѝ с треперещ глас.

— О, Робин, о, Робин.

В един и същи миг полетяха един към друг и се прегърнаха. Той наведе лице към нейното, откри устните ѝ, целуна я дълго и страстно, без тя да се съпротивлява. Така всецяло отдадени бяха един на друг, така слепи за случващото се около тях, че не забелязаха Лукас, който носеше кошница с цепеници за камината в библиотеката. По-късно Робърт прошепна в ухото ѝ:

— Може ли да отидем в спалнята ти?

— Възможно най-бързо.

Качиха се по стълбите, хванати за ръце, и тръгнаха по коридора към спалнята ѝ. Тя винаги държеше камината запалена и щом влязоха, ги обгърна топлина. Робърт ѝ се усмихна.

— Слава Богу, че не е студено. — В огнището пламтеше огън, той се приближи до него, хвърли още няколко цепеници и ги намести с машата. — Тези са достатъчни. Ще имаме топлина за доста дълго време.

Елизабет заключи вратата, пристъпи към него, хвана го за ръката и го привлече към голямото канапе пред камината. Взирайки се напрегнато в очите му, опитвайки се да срещне погледа му, след миг тя промълви:

— Мисля, че преди няколко минути и двамата ни озари прозрение... Ненадейно осъзнах, че не мога повече да тая чувствата си... не ми е възможно да продължавам да крия, че те обичам, Робин.

— Чувствам същото към теб, Елизабет. През последната година съзнавах колко ме привличаш, но не се издавах пред теб. — Той се наведе над нея, обгърна лицето ѝ с длани и нежно я целуна. — Много те обичам... винаги съм те обичал и никога няма да престана да те обичам.

Тя се доближи до него и го погали по лицето, което познаваше до болка. Бе красиво, с ясно изразени черти, високи скули, широко чело и най-одухотворените очи, които някога бе виждала. Нямахше съмнение, че е най-красивият сред мъжете. Тя обичаше високия му ръст, дългите крака, атлетичното тяло и широките гърди. Притисна се към него и го прегърна.

— О, Робин, мой скъпи, любими Робин... толкова те желая.

— Зная, аз също.

Той нежно я целуна, после по-силно, скоро целувките им станаха бурни, без никакви задръжки и постепенно изпаднаха под властта на страстта си. Робърт прошепна:

— Да намерим това твое легло — и я издърпа от канапето.

Отведе я до кревата с балдахин, бързо се освободи от пуловера си, после ѝ помогна да съблече и нейния. След секунди бяха голи под завивките, притиснати в прегръдките си, най-после един до друг.

— Прекрасно е на светлината на огъня — прошепна Елизабет. — Не включвай други лампи.

— Няма. — Робърт се надигна на лакът и я погледна в тъмносивите очи. — Винаги съм мечтал да бъда с теб така... особено през изминалата година.

— О, Робин, скъпи, само да знаех. Изгубихме толкова време.

Той се усмихна с лице, скрито в косите ѝ.

— Познаваме се от памтивека.

— Не сме ли били глупави?

— Непоправими глупаци. — Робърт се поколеба за миг, преди тихо да попита. — Наистина го искаш, нали?

— Малко е късно да питаш, не мислиш ли? Пък и не си ли личи? — Без да чака отговор, тя добави. — Никога нищо не съм желала повече.

— Нито аз... и единствената причина да задавам този въпрос е, че после няма връщане назад... ако се любим сега, за мен е безусловно обвързване...

— И за мен.

Обърнаха се с лице един към друг и се погледнаха в очите. Робърт имаше чувството, че наднича в душата ѝ, и сърцето му заби още по-силно. Точно в този момент разбра, че е изцяло неин. Принадлежеше ѝ сега и винаги, без значение какво му готвеше съдбата. Беше мъжът на Елизабет Търнър за цял живот. И знаеше, без тя да промълви и дума, че тя е неговата жена. Никой друг мъж нямаше да я притежава. Защото тя нямаше да пожелае никого другико. Само него.

Те легнаха един до друг и той плъзна ръката си по гърдите ѝ, после надолу по корема ѝ и накрая спря между краката ѝ. Робърт усети как тя на часа изтръпна, вдигна глава и я погледна въпросително.

— Да — прошепна тя. — О, да, Робин.

Докато я докосваше нежно, а пръстите му се движеха ловко, той почувства, че се възбужда все повече и повече. Ерекцията му стана огромна и той внезапно спря, искайки да удължи любовния им акт, с копнеж да се насладят на всеки миг. Стресната, Елизабет попита:

— Какво има? Защо спря?

— Защото не искам да бързаме... сега, когато за първи път сме заедно. Искам да изпитам удоволствие от всяка частица от теб и от близостта ни. Чаках прекалено дълго, за да приключим за няколко минути.

Елизабет се поразмърда, притисна се до него, почувства твърдия му член до бедрото си и през цялото ѝ тяло премина неволна тръпка, последвана от топла вълна, която се разля по корема ѝ. Искаше го до болка, страстта ѝ вече не знаеше граници, нямаше търпение той да я люби. Тази мисъл едва се появи в съзнанието ѝ, когато той се надвеси над нея, целуна гърдите ѝ, после плъзна ръка надолу към пулсиращата ѝ сърцевина. Тя отвори очи и го погледна. Лицето му бе толкова близо до нейното, напрегнато и унесено, от което сърцето ѝ препусна... о, колко много го обичаше. Той започна да я докосва отново, а пръстите му леко пръхаха.

— О, да, Робин, да, не спирай — прошепна тя.

Той мълчеше. Отмахна завивките и се плъзна към долния край на леглото. Доближи устни до пръстите ѝ в желание да ѝ даде удоволствието, за което тя копнееше, както той жадуваше да почувства устните ѝ. Изведнъж Елизабет започна да пулсира, а той вече бе неспособен да обуздае желанието си. Придвижи се нагоре и легна върху нея. Ръцете му я обгърнаха, устните му се долепиха до нейните, после той проникна в нея бързо и го обгърна топлотата ѝ. Елизабет въздъхна, склучи дългите си крака около гърба му и следвайки ритъма му, се задвижи заедно с него. Той свърши заедно с нея, притиснал лице до шията ѝ, с нейното има на уста. Никой не помръдваше. Лежаха, преплели ръце и крака, неспособни да се откъснат един от друг.

Елизабет не познаваше подобна наслада, нито същото удовлетворение с друг мъж. Нито със Селмер или Мъри, нито с когото и да е от обожателите си... Тя се унесе в мисли, опиянена от звука на равномерното дишане на Робин и възхитителния му аромат, комбинация от шампоан, сапун и чистота, примесени с мириса на лимон и зеленина... на ливади и дървета. Изпитваше блаженство, пълно блаженство, непознато за нея досега.

Сега се е върнал в стаята си, за да вземе душ, да се обръсне и приготви за вечеря. Тръгна си с неохота, а и аз не исках да го пусна. Непоносимо ми е да не го виждам. Той е толкова красив, такъв е още от момче, а и колко е добър. Робин Дъдли притежава неподправена чистота и няма да допусна някой да опровергае това. Защото ще говорят, няма как. Ще му завидват, както и на мен. И съвсем основателно. Ние имаме нещо недостъпно за мнозина — пълно разбирателство помежду ни, синхрон между нужди и желания. Ние се срещаме не само в мислите си, но и чрез телата си. Сексът между нас е свършен.

Преди минута, точно преди да си тръгне, ме целуна силно и страстно и каза:

— Подписахме нашия договор, ти и аз, никога не го забравяй. Няма връщане назад.

Как мога да забравя. Аз съм негова, а той — мой. Ние сме едно. Завинаги.

Час по-късно, когато Елизабет влизаше в библиотеката, спря на вратата и сърцето ѝ замря. Ето го, нейния Робин, застанал с гръб към камината, я чака, невъобразимо красив. Бе облечен с червен пуловер с висока яка и прилепнали по тялото дънки, безупречен от глава до пети, чак до лъснатите до блясък мокасини. Тръгвайки към него, тя възкликна:

— Ще трябва да те държа под ключ.

Той я хвана за ръце и я поведе към камината.

— Защо говориш така?

— Прекалено си красив. Просто не смея да те пусна навън. Ще те откраднат!

Той се наведе и я целуна по бузата.

— Така е, защото съм влюбен — промълви. — В теб.

— И аз в теб.

— И ти не изглеждаш никак зле, да знаеш. — Очите му я обходиха, поглъщайки дългата ѝ до глезените лилава вълнена пола, пуловера в същия цвят и розовия шал около врата. — Тези цветове винаги са ти отивали най-много.

— Зная, повече от зеленото на червената ми коса, нали? Ще пийнем ли нещо?

— Защо не? Лукас донесе бутилка „Въов Клико“. Как ти се струва?

— Идеално.

Той наля две чаши от розовото шампанско и ги донесе до камината. Вдигнаха тост един за друг и Елизабет отпи от кристалната течност, преди да заговори:

— Благодаря, че ми помогна за бижутата. Нямах да се справя сама.

— Удоволствието беше мое. Те ще се окажат важна част от търга. Между другото, кога ще се състои?

Елизабет се настани на малкото канапе, облегна гръб с чашата в ръка.

— Срегнах се с управителите на „Сотбис“. Според тях ще са нужни още четири седмици, за да се довърши описът на всичко, да се разпределят предметите в категории и да се изготви каталог. Напълно е възможно търгът да се състои през есента или началото на зимата.

— Тази година?

— Да, така се надявам. Иска ми се да приключа с това.

— А къщата в Челси? Ще я предложиш ли за продан?

— Така мисля, Робин. — Готвеше се да му каже защо, да му обясни, че е пълна със спомени, но после промени решението си, защото не искаше да споменава името на Том Селмер. Продължи: — Остава да огледаме и останалите накити. Смяташ ли, че ще приключим утре или в неделя? След като проуча всичко, Кат може да уреди да ги транспортират и приберат в едно от банковите хранилища.

— Утре бързо-бързо ще свършим с огледа. Слушай, трябва да замина за Мадрид през следващата седмица и докато взимах душ, ми хрумна нещо. Защо не се срещнем следващия уикенд в Марбея?

— Ами да, прекрасно, Робин, ще се радвам да бъда с теб, можем да си починем и да се порадваме на топлото време. Освен това нямам търпение да видя курорта. Има само едно нещо... — тя млъкна и прехапа устна, видимо разтревожена.

— Продължавай, кажи. Какво?

— Надявам се да не се наложи да се срещам с Филип Алварес.

— Не, разбира се, че не. Него няма да го има. Но защо си толкова обезпокоена?

Той я фиксира с поглед и смръщи озадачено вежди. Тя се засмя притеснено.

— Понеже открай време... ме преследва, предполагам, че това е най-подходящата дума, и когато си въобрази, че никой не го гледа, все се опитва да ме докосне, да ме хване за ръка или да ме оцъпе по дупето.

— Гадният му похотливец! — възкликна Робърт, но не се удържа да не се разсмее. — Но не го виня, сладка моя. Ти си възхитителна и го привличаш като магнит.

Робърт се приближи до канапето, седна до нея, хвана я за ръка в желание да ѝ вдъхне увереност.

— Почти съм сигурен, че няма да е в Марбея, но ако случайно се появи, ще бъда там, за да те защитя, обещавам.

Тя се обърна с лице към него, видя дяволитата усмивка в очите му и установи, че и сама се усмихва.

— Винаги съм знаела, че си моят рицар в блестяща броня, Робин Дънли.

В този момент Лукас се появи на вратата.

— Извинете, госпожице Търнър, вечерята е сервирана.

— Благодаря, Лукас. Идваме веднага.

Допиха шампанското си, станаха и се отправиха към трапезарията. Миг по-късно Лукас отново се появи и им сервира пастет по селски с корнишони и препечен хляб и им наля бяло вино.

— Нуждаете ли се от още нещо, госпожице Търнър? — попита той.

— Всичко е безупречно, Лукас, благодаря ти.

Той кимна и изчезна към кухнята.

— Имам прекрасното чувство, че този уикенд към мен се отнасят божествено и ужасно ме глежат. Досега избираш всичките ми любими ястия. Мариновани скариди и пай с месо за обяд, сега пастет и корнишони.

— Опитвам се да ти се подмажа — подкачи го тя, преливайки от щастие.

Робърт се ухили.

— Помниш ли как веднъж изядохме един грамаден буркан с корнишони в „Уейвърли Корт“ и колко страшно ни боляха стомасите после? Кат ужасно ни се ядоса и каза, че така ни се пада, като сме толкова лакоми.

— И аз още ги обичам — Елизабет схрупа един, после си взе и втори. — Но сега се ограничавам.

— Смя ли да попитам какво е основното ястие? — Робърт взе с ножа малко пастет и го размаза върху филията си.

— Друго, което зная, че обичаш, Робин. Панирана треска с пържени картофи^[1] и пюре от грах. — Тя му хвърли топъл, снизходителен поглед.

— Невероятно! Надявам се Лукас да ни ги сервира във вестник.

— Боя се, че няма, любими. Но в чиния са също толкова вкусни. Слушай, нека се върнем на Филип Алварес. Всичко това за него вярно ли е? Имам предвид фактите, които разкри Франсис Уолсингтън — че е женкар и гуляйджия и е натрупал купища дългове?

— Колкото до огромните дългове — да. Обаче е успял да ги уреди, така разбрах от Франсис. А леките жени и охотата му за пиршества са си негова работа, не мислиш ли?

Елизабет килна глава на една страна.

— Може би. Извади късмет, нали, че се намесихме и го спасихме, като поехме проекта „Марбея“?

— Определено.

— Има и друго, което исках да те попитам...

— Не се притеснявай, питай ме. — Робърт се облегна и ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Колко врагове имам в „Деравенел“?

— Не чак толкова, колкото предполагаш — отговори незабавно той със спокоен глас. — Преди всичко женомразците, за които е непоносимо представителка на нежния пол да се издигне в йерархията и по тази причина ненавиждат всички жени. И несъмнено тесногърдите служители във фирмата. В края на краищата знаеш, че години наред тя бе бастион на мъжкото превъзходство. Но действителни врагове са само двама, които не одобряват, че ти управляваш компанията. Те са истинските ти неприятели, но от друга страна, не смятам, че представляват сериозна заплаха за теб.

— Предполагам, че говориш за Алегзандър Доусън и Марк Лот?

— Именно, видя ли! Вече знаеш.

— Просто имах чувството, че не ме харесват, защото винаги са враждебни по време на срещите на борда на директорите. Но предполагам, че си прав, Робин, всъщност не могат да ми навредят. Или могат?

— Не допускам. Марк Лот бе стар приятел на Мери, та е естествено да изпитва антипатия към всеки, който дойде на нейното място. Колкото до Доусън, той е лош човек, меко казано.

— Известно ми е. И той знае, че ми е известно. В миналото го изобличих за някои ужасни лъжи, освен това е и подъл. Уверила съм се лично.

— Да, казвала си ми. Нека говорим открито. Доусън би направил всичко по силите си да ти навреди, освен да спори с теб на съвещанията на борда, но пък няма да събере повече гласове. Бордът е пълен с твои хора. Без да броим Сесил и мен, вземи под внимание прачичо си Хауърд, Никълъс, Франсис и братовчедите си Хенри и Франк. А колкото до Марк Лот, Мери е мъртва и погребана. Съществуваш ти, а Лот има силно чувство за самосъхранение. Надали ще предприеме нещо против теб, защото знае, че не може да те победи. — Робърт вдигна чаша. — Залагам на теб, Елизабет.

— И аз — на теб, Робин. — Тя докосна чашата му със своята. — Искях да те попитам и друго... сестра ти ще дойде ли да работи с мен?

Робърт се зарадва, широка усмивка се разля по лицето му.

— Да, стига да я искаш. Мери ме увери, че ще приеме, стига да я поканиш.

— В такъв случай обезателно.

Влезе Лукас, изнесе чиниите и няколко минути по-късно се върна, за да сервира основното блюдо.

— Ако имате нужда от мен, само позвънете, госпожице Търнър — промълви той и забърза навън.

Елизабет и Робърт имаха вкус към едни и същи храни, особено от домашната кухня, която обичаха като деца. Затова се насладиха на треската с пържени картофи, гарнирана със сос тартар и грах, а Елизабет изненада сама себе си, като изяде почти цялата си вечеря. В един момент Робърт я погледна замислен.

— Имаш един отявлен неприятел, Елизабет, който, доколкото разбирам, се мерзелее на хоризонта.

Изненадана, тя се намръщи и го изгледа изпитателно.

— Нали не се опитваш да ме предупредиш, че Мари Стюарт е подхванала старите си номера?

— Страхувам се, че да.

— Но защо, Робин? Защо отново ще ми диша във врата? Понеже точно за това намекваш.

— Убедена е, че е законната наследница, Елизабет, и не допускам, че нещо ще промени мнението ѝ. И сега, когато властта ѝ се е усладила, навярно ще поиска още.

— Властта ѝ се е усладила ли! Как така? — Настоя Елизабет, а гласът ѝ се извиси с една октава.

— Както добре ти е известно, преди близо година, миналия април, тя се омъжи за Франсоа де Бур, а той е наследникът на огромен конгломерат, „Дофен“, собственост на баща му. Въпреки че не е толкова голям като „Мое Хенеси“ на Луи Вюитон, LVMH на Бернар Арно или конгломерата на Пино „Артемис“, все пак е значителна компания, търгуваща с целия свят. Съпругът на Мари, Франсоа, работи с баща си, както и тя. Като амбициозна млада жена си въобразява, че може да обсеби „Деравенелс“, като международната компания на свекър ѝ я погълне. Така ще се прослави пред Анри де Бур.

— Невъзможно! Завещанието на баща ми е напълно законно. Неоспоримо. Освен това не може да наследи „Деравенелс“ по женска линия чрез баба си. — Елизабет бе видимо разгневена.

— Кажй го на нея — отвърна Робърт. — Баба ѝ бе Маргарет Търнър, най-голямата сестра на баща ти, най-възрастната дъщеря на Бес Деравенел Търнър и Хари Търнър. Мари получи в наследство шотландските фирми чрез баба си, но явно те не ѝ стигат. Иска повече.

— Боже мой! Какво да правя?

И без това бледо, лицето на Елизабет бе станало бяло като тебешир.

— Ще останеш спокойна и невъзмутима, както само ти умееш. Ще наблюдаваме, чакаме и ще впрегнем в работа Франсис Уолсингтън. Единствено той може да се справи с тази мръсотия, защото има дарбата да намира гениални решения на особено трудни проблеми.

Робърт протегна ръка и стисна нейната, за да я успокои.

— Както те уверих по-рано, залагам на теб, Елизабет. Двамата със Сесил ти пазим гърба. Няма да допуснем някой да ти навреди или

да се опита да ти отнеме „Деравенелс“. Вярвай ми.

— Добре — съгласи се тя и се облегна, мъчейки се да се успокои. Пое дълбоко дъх и добави. — Поверявам на теб и Сесил живота си и ние тримата ще изградим успеха на компанията и ще я издигнем до нови висоти.

— Дяволски си права, ще успеем — увери я Робърт Дънли.

[1] Традиционна за Великобритания бърза храна, която доскоро се сервираше във фунийка от вестник. — Б.пр. ↑

19.

Робърт се събуди, протегна ръка към Елизабет, но установи, че я няма. Надигна се на възглавниците и я потърси из стаята, окъпана в лунна светлина. Видя я да стои до прозореца и да се взира навън към Северно море. Той спусна дългите си крака на пода и дошляпа до прозореца.

— Какво има? Не можеш ли да спиш, Елизабет?

Тя не отговори. Стоеше неподвижна като статуя, дори не се обърна. Гърбът ѝ бе изпънат и Робърт безпогрешно долови колко е напрегната. Объркан и разтревожен, постави ръка на рамото ѝ, полека я обърна към себе си и веднага забеляза, че очите ѝ са плувнали в сълзи.

— Любима, какво се е случило? Защо си разстроена? — Той я притегли към себе си, прегърна я и я притисна до гърдите си. — Каж ми какво те тревожи. Не разбра ли вече, че с мен можеш да споделиш всичко, Елизабет?

— Не можех да заспя, в ума ми се въртяха какви ли не мисли и ненадейно се сетих за... Ейми.

Той остана напълно неподвижен, нито един негов мускул не помръдваше, но продължаваше да я държи в обятията си. Продължаваше да стои и да притиска главата ѝ до гърдите си. След миг-два Елизабет леко се отдръпна и го погледна в лицето.

— Не ревнувам, ни най-малко. Само искам да зная какви са отношенията ви... какви са фактите. Зная, че ще ми кажеш истината, Робин, защото никога не си ме лъгал.

Той докосна леко бузата ѝ и я целуна по челото.

— Ела да седнем пред камината и ще ти разкажа всичко.

Двамата се приближиха до канапето и седнаха. След като се настани в единия ъгъл и намести възглавниците зад себе си, Робърт я погледна в очите и заговори: — Ейми и аз сме разделени, Елизабет, и то от много дълго време.

— Колко дълго? — попита тя, без да откъсва поглед от него.

— Всъщност от пет години. Отношенията ни не потръгнаха.

— Защо изобщо се ожени за нея, Робин?

Той поклати глава, крайно объркан.

— Мога да го обясня единствено с младостта си. Боже мой, та какво ли разбих на седемнадесет или осемнадесет? Нищо. Нито от жени, нито от секс, нито от света или живота. Кипях от хормони, тя бе хубава и чувствена и аз я пожелах. Както брат ми Амброуз често твърди, разгоненият жребец няма ум. Исках да я вкарам в леглото си, да правя секс с нея и единственият начин, който знаех, бе да се оженим за нея. Така и направих. А година по-късно бях пълен със съмнения и съжаления. Не е нужно да скачаш в цистерна със сладолед, ако ти се хапват няколко лъжички.

— И не успяхте ли да изгладите несъгласията си?

— Всъщност между нас нямаше неразбирателство. Тя бе достатъчно щастлива, само че... нямаше какво да си кажем. Нямахме нищо общо. Тя обичаше да живее в провинцията, харесваше живота на село, приятно ѝ беше да се шляе и да не върши нищо. Чакаше ме да се върна вкъщи и мечтаеше за деца. Но деца не се родиха и постепенно аз престанах да се прибирам. Бях отегчен, тя ми беше досадила до смърт. Ние сме диаметрално различни.

— Защо не се разведе?

— За нея това бе без значение, както и за мен. Поне не и досега. Ще говоря с нея веднага щом е възможно. Надявам се, че няма да има мъчнотии.

— Разводът не е важен, Робин, поне не за мен. Разбираш ли, нямам намерение да се омъжвам.

Изненадан, той зяпна насреща ѝ.

— Ясно. Все още си на същото мнение относно брака, така ли?

— Тонът му бе спокоен и донякъде весел.

— Точно така. Прекалено независима съм, за да сключвам брак. Трябва сама да си бъда господар. Единствената причина, поради която споменах Ейми бе, защото исках да разбера какво е положението. Сега, след като ми обясни, разбирам всичко. Наистина няма никаква пречка. — Тя се приближи до него и хвана ръката му. — Винаги трябва да сме откровени един с друг, Робин. Откровеност и честност — това е единственото, за което ще те моля.

— Ами любов? Не я ли желаш от мен?

— Знаеш, че искам. И то — много. И я имам, както и ти имаш моята. Известно ти е, нали?

— Да, разбира се. — Той се протегна към нея, прегърна я и я целуна. — Каквото и да ми струва, ти си единствената жена, която съм обичал през целия си живот.

— С всичките му двадесет и пет години.

— И ти си на двадесет и пет. Аз ли съм единственият мъж, когото си обичала?

— Да.

— А адмирала? Не обичаше ли и него?

На Елизабет ѝ се стори, че думите застрашително увиснаха във въздуха помежду им, и за миг я обхвана такъв гняв, че не можа да му отговори. Най-после се успокои и тихо каза:

— Не, не го обичах. Но ми се струва, че бях увлечена от него. Той бе красив, смел, а аз — твърде млада.

— Да, зная. Според баща ми поведението му било скандално предвид възрастта ти.

— Виж ти. Разбирам. И ти ли мислеше така?

— Не. А беше ли? Скандално, искам да кажа?

— Не съм съвсем сигурна.

— Той любеше ли се с теб?

— Не сме спали заедно, ако това питаш.

— Но все пак сте се любили... — гласът му секна и той леко сви рамене.

— Доста се... докосвахме. Знаеш какво имам предвид.

— Интимно ли? — попита той и се втренчи настойчиво в нея.

Тя само кимна.

— Том Селмер приличаше много на теб...

— О, не, не мисля! — възкликна Робърт, изправи гръб и изведнъж стисна устни.

— Щях да добавя по външност. Но си прав, той не беше като теб. Не и по характер. В известен смисъл му липсваше морал, а и не бе интелигентен и умен като теб. Всъщност бе доста глупав. Остроумен, но не и прозорлив.

— Същото каза и баща ми.

Елизабет се размърда на канапето, облегна се и впери поглед в ярките пламъци, издигащи се към комина. Мълчеше, както и Робърт, и

дватамата потънали в собствените си мисли. Не след дълго той наруши тишината, приближи се до нея и я притегли до себе си.

— Обичам те с цялото си сърце, Елизабет. Това е истината.

— Не съм спала с... адмирала. Честно.

— Вярвам ти, а и няма особено значение и да беше обратното. Някак си винаги си била моя, още откакто бяхме малки, а сега си изцяло моя, както аз съм твой. Затова нека се върнем в леглото и да си го докажем, съгласна ли си?

Тя понечи да отговори, но той спря думите ѝ с море от целувки, вдигна я на ръце и я отнесе до леглото.

— Кого го е грижа за миналото? — промълви, докато лягаше до нея. — Важно е настоящето.

— Когато помислиш за мен, кой е първият образ, който изниква в съзнанието ти? — попита Елизабет, като се примъкна по-близо до Робърт и обгърна тялото му с ръка. Въпреки че се бяха заситили и уморили от любовта си, някак не можеха да заспят.

Той лежеше с гръб към нея и гласът му бе приглушен, когато отговори:

— Най-вече в мислите си те виждам като малко момиченце, моята мъжкарана. Да, точно това си представям.

— Не е много романтично — оплака се тя и го целуна по рамото.

— Може и да не е, но в онези дни на детството ни ти ми правеше силно впечатление. Беше толкова... дръзка. Най-вече когато се опълчваше срещу Хари.

— Това вече е лично твоя фантазия! Никога не съм се противопоставяла на баща си. Да ти призная истината, винаги мъничко съм се страхувала от него.

— Отказвам да повярвам! — възкликна Робърт и обръщайки се към нея, я погледна с изненада. — Помня те като най-безстрашното човече, което съм познавал. И още мисля същото.

— Какъв прекрасен комплимент, благодаря ти, Робърт, но честно да си кажа, понякога той ме ужасяваше.

— Помня колко мек беше към теб, когато остаря и те прие обратно в семейството.

— Да, бе по-мил. Поне не издевателстваше над мен.

— Не мога да повярвам — Робърт изпитателно прикова очи в нейните.

— Не сексуално или физически, не ме разбирай погрешно. Издевателстваше над мен с думи. Нараняваше чувствата ми. Знаеш много добре, че ме отритна, в един момент дори се отказа от мен. Когато бях съвсем мъничка, пак ме отбягваше. В онези дни бе ужасен баща и всички го потвърждаваха — сподели Елизабет.

— Било е заради майка ти, сигурен съм.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомням си как родителите ми говореха за отношението му към нея. Недоволствал, че Ан не изоставила кариерата си на вътрешен дизайнер, и започнал да я подозира. Внушил си, че тя има любовници или нещо такова. И после загинала при онзи нелеп пътен инцидент заедно с брат му и неколцина негови приятели... в Южна Франция...

— Зная, че е загинала при автомобилна катастрофа, но не разбирам накъде биеш, Робин?

— Имам чувството, че... ами... той някак си обвиняваше за злополуката майка ти. Вече не съм сигурен, беше толкова отдавна. Обаче според баща ми Хари успял донякъде... да хвърли сянка върху репутацията на майка ти.

— И аз чух същото. Моята полусестра не се поколеба да ми го съобщи. В определен момент от живота си баща ми действително се е превърнал в чудовище и се държал зле.

— Всички тези съпруги, Елизабет! Шест на брой. Велики Боже, нищо чудно, че не искаш да се омъжваш... не ти е дал много добър пример, нали? — Робърт поклати глава. — Бил е изпечен женкар.

— Истина е. Все пак мисля, че е искал да създаде наследник от мъжки пол. Сестра ми и аз не сме му били достатъчни... искал е момче. Родил му се е син, който починал рано, затова всичката болка, която е причинил на другите, е била напразна, нали?

— Никой от нас не знае какво ни готви животът — отвърна Робърт и забелязвайки замисленото изражение на лицето ѝ, добави. — Сега е мой ред... Какъв мой образ изниква в главата ти?

Тя се усмихна почти на себе си и му хвърли закачлив поглед.

— Този твой образ е отпреди година-две — когато и двамата бяхме в немилост пред ужасната Мери Търнър. Ти ми поднесе цветя,

прекрасен букет от кученца, и ме увери, че винаги ще си до мен..., а друг път ми изпрати пари, помниш ли?

— Разбира се. Исках да ти помогна, защото те обичах.

— Но не както ме обичаш сега — заяви тя.

Той скри развеселената си усмивка.

— Вярно е.

Тя се приближи до него и прошепна:

— Сега съзнанието ми гъмжи от толкова много нови твои образи и всичките — романтични и секси. Знаеш ли, че си страшно привлекателен, Робин? Обзалагам се, че много жени са ти го казвали.

Вместо отговор той я притисна в прегръдките си и я целуна страстно. Няколко минути по-късно отново се любиха. И така продължиха през остатъка от уикенда.

20.

Ето как започна нашата прекрасна любов през един мразовит и мрачен мартенски следобед в „Рейвънскар“. Сега е юни и сме в Париж и както винаги се наслаждавам на всеки миг в този славен Град на светлината. Влюбена съм до уши в Робин, както и той в мен. Казва, че се обичаме до полуда, и аз зная какво има предвид. Защото има някаква лудост да си така напълно погълнат от някого и да живеете заедно на необичайно, но великолепно място, където другата част от света не съществува.

И за двама ни е чудно, че след като се познаваме от толкова много години, изведнъж сме се влюбили на двадесет и пет годишна възраст. Според Робин е все едно че те е ударил гръм, и е прав. Един ден бяхме най-добри приятели, на следващия — любовници. Сега никога не се делим и прекарваме заедно всеки миг, докато сме будни, а всъщност и докато спим. Робин се нанесе в апартамента ми и живеем заедно. Той запази собственото си жилище и ходи там през ден, за да провери дали всичко е наред, но вече не остава задълго. Непосилно ни е да сме разделени и зная, че ще чувствам същото до края на живота си, понеже Робин е част от мен, част от душата ми. Без него животът ми би бил пустощ, изпълнена с нещастие. В много отношения той е смисълът на живота ми. Съществувам заради Робин и „Деравенелс“.

Естествено работата отнема от личното ни време, когато му се налага да пътува. В момента той пътува до Марбея и обратно, за да наглежда изграждането на курорта. Много е доволен от напредъка там, аз също се изумих, когато го видях през април. Няма съмнение, че е прекрасно място, и в бъдеще виждам само успехи. Поне веднъж Филип Алварес е постъпил правилно: закупил е великолепен парцел на брега на морето.

Клюките започнаха, когато се върнахме от Марбея. Новината за връзката ни се разпространи из „Деравенелс“ като прериен пожар и тръгнаха всякакви коментари, злонамерени забележки и подигравки. Не ни е грижа какво мислят хората... така или иначе светът

донякъде не съществува за нас. Не крием от никого връзката си. Точно обратното. Заедно сме навсякъде през цялото време. Робин е социален тип, както и аз, обичаме най-вече театъра, както и вечерите и веселбите у приятели. Правим дарения на благотворителни организации и посещаваме инициативите им, защото вярваме, че доброто ще ни се върне. Като следствие вестникарските колони тръбят имената ни, а снимките ни се появяват постоянно в списанията. Всичко това само долива масло в огъня.

Колкото до Ейми, нито Робин отваря дума за нея, нито аз. Единственото, което ме запитва, бе защо плаках, когато споменах името ѝ през онази нощ в „Рейвънскар“. И аз му казах истината... че не зная. Той прие отговора ми.

Съвсем честно не ме интересува дали ще се разведе с нея, или не. Скъпият ми Робин го знае, както му е известно, че не искам да се омъжвам. Винаги съм била на това мнение. Той отгатна една от причините, когато каза, че баща ми е дал лош пример. Освен това съществуваше и адмиралът... Том Селмер не беше най-безупречният съпруг... ожени се за вдовицата на баща ми и даваше мило и драго да ме вкара в леглото си. А петият опит на баща ми да се ожени? Неговата красива съпруга Катрин имаше любовници и бе толкова глупава, безразсъдна и недискретна, че той я хвана, разведе се с нея и я отпрати. Не, бракът не ме блазни. Точно обратното. Щастлива съм и така. Той ме обича, зная това, и то с цялото си сърце и, честно казано, то ми стига.

Често идваме в Париж, за да останем за малко сами. Харесвам хотела, който Робин откри преди няколко години, „Реле Кристин“. Намира се недалеч от Латинския квартал, по-скоро малка странноприемница, някогашно абатство, съществуващо от тринадесети век. Притежава старомоден и уютен чар; апартаментът ни гледа към покрития с калдъръм и пълен с цветя двор, има отделна тераса, едно от другите неща, които ни допадат. Освен всичко е благословен с неповторимо спокойствие, затова Робин и аз се чувстваме сякаш сме на село, докато всъщност сме в сърцето на Сен Жермен, а Нотр Дам е на един хвърлей.

При звука от завъртането на ключа Елизабет влезе откъм терасата, а на лицето ѝ бе изписано очакване. Робин се усмихна, докато затваряше вратата зад себе си, после остави пазарските чанти, които носеше, прегърна я и я притисна. После я отдалечи и за миг погледна лицето ѝ.

— Радвам се да видя, че имаш значително по-добър вид, скъпа. Изглеждаше ужасно изтощена.

— Бях малко уморена, но си починах. — Тя хвърли поглед към пазарските чанти и попита: — Какво си купил? Изглежда, си се отдал на бясно харчене.

— Седни и ще ти покажа. — Той донесе торбите до масата близо до френските прозорци, отворени към терасата, и ѝ подаде едната. — Това е за теб.

— „Шанел“! Чудесно. Благодаря ти. Какво е?

— Отвори го и ще разбереш.

— Точно тази чанта си бях харесала! — извика тя, след като разгъна пакета. — О, благодаря ти, Робин. Бях помолила Бланш да ми я вземе, но в Лондон вече бяха свършили.

— Е, сега я имаш и то с много любов.

Тя скочи, приближи се до него и го целуна, после попита:

— Ами останалите неща?

— Чанта от „Шанел“ и за Мери, не същата като твоята, а онази, която ѝ беше легнала на сърцето. Портфейл за Амброуз и две вратовръзки за Сесил Уилямс, подарък от нас двамата.

— Колко си мил, Робин, сигурна съм, че ще харесат подаръците. — След като седна обратно на стола си, тя смени темата. — Как вървят делата на „Деравенелс“?

— Без промяна. Парижкият ни клон работи много добре, а Жак Бетанкор особено ми допада. Ръководи отдела си с желязна дисциплина, но способно и с чар. Защо и останалите чуждестранни директори не са като него. С някои трудно можеш да се разбереш.

— Естествено. Съкращаваме служителите, за да намалим разходите, защо да им харесва? Но ти се справяш добре.

— Не е моя заслугата, Елизабет, а на Никълъс. Успява с лекота да изпрати едни в пенсия, други да обезщети с наистина завидни премии, така че да не остават лоши чувства. Струва ни доста, но в далечен план

от спестените заплати ще натрупаме цяло състояние. Благодарение на Никълъс всичко върви по вода.

— Винаги е знаел как да накара хората да преглътнат горчивия хап, защото веднага след това им подава бонбон. Довечера ще вечеряме ли с него?

— Да. Настоява да ни заведе в „Ле Гран Вефур“ ..., твърди, че ти е любимият.

— Вярно е. Особено ме вълнува мисълта, че Наполеон е водил там Жозефин на романтични вечери, освен това ми харесва и обстановката.

Той се засмя.

— Винаги така говориш за ресторантите. Споменаваш атмосферата, а не храната. И преди да ми отговориш, зная, че не си лакома.

Тя кимна, взе ватираната червена чанта от „Шанел“, огледа я и промълви почти на себе си:

— Исках точно тази...

Докато я наблюдаваше, Робърт си каза, че този следобед тя изглежда особено болезнено слаба. Странно как не бе забелязал досега, може би го подчертаваше черната рокля, която бе облякла. Още ли беше отслабнала? Той не преставаше да се безпокои заради нейната липса на апетит. Беше злаяда още от дете. Неспокройна по природа, напоследък на няколко пъти бе припаднала и често ставаше раздразнителна.

— Какво има? Защо ме гледаш така, Робин?

— Възхищавам ти се в тази елегантна рокля, сладка моя.

Тя го дари с дълга усмивка и каза:

— Толкова съм щастлива, че доведе Мери в компанията. Тя ще стане моята дясна ръка.

— Радвам се, а Амброуз е моята, що се касае до проекта „Марбея“. Понася вместо мен всички главоболия, свързани с него, и честно казано, ако не беше той, щеше да се наложи да стоя там много повече. Той е прекрасен мой заместник.

Тя кимна.

— Хубаво е да ме заобикаля семейството ти, Робин... — Тя докосна ръката му. — За което ти благодаря.

— Семейството ми, поне каквото е останало от него, те обича, Елизабет, и е готово на всичко за теб... на абсолютно всичко. Извънредно много те уважават и изпитват топли чувства към теб. — Той я погледна в очите. — Сесил спомена ли ти нещо за мен, имам предвид връзката ни?

— Не. Доста изненадващо, ако питаш мене. Но напоследък забелязвам, че ме гледа доста странно. Опитах се да разгадая изражението му и мисля, че бих го описала като... недоумение.

— Разбирам. Мълвата стигна апогея си в лондонския клон, както ме уведоми днес следобед Никълъс. Успокой ме, че ще замре, ако не й обръщаме прекалено внимание, вършим си работата и си живеем живота.

— Съгласна съм и откровено казано, не съм изненадана. Напоследък станахме любима тема на пресата. Млади, красиви, преуспели и Влюбени с главно „В“. Май така тръбяха скорошните заглавия.

Робърт се изправи, приближи се до Елизабет, изправи я на крака и я поведе към спалнята.

— Ще ми се да си починем преди вечеря, какво ще кажеш?

— Да си почивам? Не. Но ще ми бъде приятно да легна до теб, скъпи, и да се отдадем на страстта си.

— Така и ще направим.

Разположен под старинните арки на Пале Роял, „Ле Гран Вефур“ датираше още отпреди Френската революция. Бе открит през 1784 под името „Кафе дьо Шартрьоз“ и през последните столетия се бе превърнал в любимо място за срещи на много знаменитости... Наполеон и Жозефин, Виктор Юго и Колет, както и на френски политици, прочути художници, известни театralи и популярни филмови звезди.

Елизабет за първи път бе дошла тук с леля си Грейс Роуз, която я бе довела в Париж като подарък за деветнадесетия ѝ рожден ден. Въпреки че бе вечеряла тук само още веднъж, Елизабет помнеше този прекрасен ресторант, който сякаш не принадлежеше на този свят. Впечатлението, което бе оставил у нея, нямаше нищо общо с храната. Струваше ѝ се, че главната зала плува около вечерящите заради

старите изподраскани огледала, окачени по тавана и повечето стени. Те бяха поставени в гравирани златни рамки, а между тях се виждаха неокласически картини на нимфи, обкичени с цветя и лози. Платната бяха безценни и затова покрити със защитно стъкло и като цяло за трапезарията ефектът бе вълшебен. Елизабет бе омагьосана за пореден път.

Никълъс ги очакваше. Стана, радостно ги поздрави и целуна Елизабет по бузата.

— Седни тук, Елизабет и ти също, Робърт — Никълъс им посочи покритата с червено кадифе скамейка до стената и добави. — Ще се уверите, че е удобна.

— Ако не възразяваш, предпочитам стол — отвърна Робърт и след като Елизабет се настани на скамейката, той се отпусна на позлатен старинен стол, а до младата жена седна Никълъс.

— Поръчах бутилка „Круг“ — обяви Никълъс, обръщайки се към Елизабет. — Ще вдигнем тост за предстоящия търг. Робърт ме смая днес, като ми разкри плановете ти. Бях като зашеметен, че е възможно да спечелиш към петдесет милиона паунда. Още не мога да го осъзная.

— Причината е, че има толкова много ценности, предавани по наследство от различни фамилии, всичките мои предци. Самата аз едва го вярвам. Но експертите от „Сотбис“ са убедени, че това ще бъде търгът на годината. Разбираш ли, притежавам множество прекрасни картини, планини от бижута, сребърни и златни прибори, както и скъпи мебели. Всички те са безценни.

— Робърт ме уведоми, че ще продадеш къщата в Челси... винаги съм я харесвал, истинско бижу.

— Да, и се надявам, че някой руски олигарх или бизнесмен милиардер ще я грабне за седемдесет милиона паунда.

— Вдигнала си цената! — възкликна Робърт развеселен. — Преди няколко дни струваше само четиридесет милиона.

— Отново „Сотбис“, Робърт. Специалистите им по недвижими имоти я смятат за уникална. Знаеш, че е от периода на Регентството, в безупречно състояние, с обновени кухня и бани. Понеже е на брега на Темза и има просторна градина, се надяват да получат дори и повече.

В този момент се появи сервитьорът с бутилка изстудено „Круг“ в сребърна шампаниера, пълна с лед, извади тапата, напълни чашите им и се оттегли с леко кимване. Никълъс вдигна своята и обяви:

— За колекцията на Деравенел-Търнър!

— За колекцията — отвърна Елизабет и тримата чукнаха чаши.

След няколко минути Елизабет се обърна към Никълъс.

— Искам да те попитам нещо... от голямо значение за мен.

— Каквото пожелаеш.

— Известен ли ти е акционер на „Деравенелс“, готов да ми продаде акции? Плащам по най-високата цена.

— Не и без да съм проучил. Но навярно има неколцина, особено сред наскоро пенсионираните или вдовици и деца на бивши директори, наследили акции. Понеже те познавам добре, имаш предвид Мари Стюарт, но тя няма толкова акции от „Деравенелс“, колкото теб.

— Вярно е, но откъде да знаем не управлява ли акции, собственост на подставени лица?

— Няма откъде, разбира се — намеси се Робърт. — Но бързо можем да разберем, като извършим дискретно разследване. Знаеш, че в тази област Франсис е гений.

— Затова ли подготвяме търга, за да спечелим пари за още акции? — Никълъс ѝ хвърли въпросителен поглед.

— И да, и не. Разбира се, че са ми нужни пари в брой, за да закупя акции, но също така искам да създам неприкосновен запас, в случай че „Деравенелс“ има нужда от оперативен фонд или се наложи да воюваме срещу... францужойката. — Елизабет отпи от шампанското и завърши. — Но аз и без това не искам всички тези предмети. Те са досадно бреме. Днес живеем в различен свят.

— Разбирам. Несъмнено в някакъв момент Мари Стюарт ще ни създаде главоболия, защото ѝ е влязла мухата да обсеби „Деравенелс“. Обаче не може да спечели, Елизабет, заради завещанието на баща ти. Напълно законно е и ще издържи във всякакъв съд.

— Послушай Никълъс, Елизабет. — Робърт се облегна на масата и я погледна в очите. — Той ти казва истината и не забравяй, че си заобиколена от адвокати... включително Сесил и Франсис Уолсингтън. Защитени сме както трябва и разполагаме с най-добрите юридически съветници.

— Тя може да сложи ръка на „Деравенелс“, ако починеш, без да оставиш наследник.

— Това не е задължително — изстреля Елизабет в отговор. — Ами цялата фамилия Грейсън? Брат ми Едуард винаги показваше

предпочитание към тях, те са и мои братовчеди, следователно имат право да ме наследят. Значи, че мога да си посоча наследник, нали?

— Да, сигурен съм, че можеш, но на въпроса ти трябва да отговори Сесил. — Никълъс се намръщи. — Другата възможност е да се омъжиш и да родиш наследник.

— Престани да се тормозиш заради онази жена! — Робърт хвана ръката на Елизабет. — Една досадница... но в никакъв случай не и заплаха. Сега, нека си поръчаме вечеря, скъпа. Умирам от глад.

Сервитьорът им раздаде менюто, изслушаха кои са специалитетите за вечерта и поръчаха. Елизабет си избра език на скара, а Робърт и Никълъс предпочетоха гълъб, пълен с пастет от гойна гъска. После се облегнаха, отпиха от шампанското и заговориха за друго.

Открай време Робърт Дъдли умееше да разсейва Елизабет и скоро тя се смееше на остроумията му. На свой ред и тя прояви духовитост и двамата ѝ сътрапезници започнаха да се заливат от смях. Най-последно спокоен, на Никълъс Трокмън му падна камък от сърцето, че тя изостави разговора за Мари Стюарт, която от известно време му беше като трън в задника. Смяташе я за опасен противник, но нямаше намерение да разкрива мислите си, най-малко тази вечер. Знаеше, че така само ще разтревожи Елизабет.

21.

— Франсис! Каква чудесна изненада! — извика Елизабет почти два часа по-късно, когато Франсис Уолсингтън се появи на масата с широка усмивка на красивото си лице. Тя погледна Никълъс. — Защо не ми каза, че ще дойде?

— Защото нямаше да бъде изненада, нали?

Франсис изпрати на Елизабет въздушна целувка и седна до Робърт. Поръча си коняк, пресегна се през масата и стисна ръката на Елизабет.

— Прекрасно е да те видя и поздравления. Ти вършиш чудеса, Елизабет. За шест месеца успя да поправиш много от вредите, които твоята полусестра причини за пет години. Страхотно постижение.

— Благодаря, Франсис. Нямаше да успея без вас тримата. Дължа го на старанието на екипа ни.

Той кимна и продължи:

— Проектът „Марбея“ се развива великолепно. — Обърна се към Робърт и добави: — Дватамата с Амброуз свършихте такава прекрасна работа с курорта, че се питам не можем ли да реконструираме някои от останалите ни хотели по негов образец.

Никълъс се оживи.

— И на мен ми е минавало през ума, но не съм убеден, че Джон Норфел ще се съгласи.

— Защо не? — попита озадачено Елизабет.

— Твърди, че е прекалено скъпо — намеси се Робърт.

— Точно така — съгласи се Никълъс. — Твърди, че нямаме нужните пари. Но зная, че ако се наложи, можем да заемем от банката, за да напреднем с подобен модерен проект.

— Аз също мога да заема пари на „Деравенелс“ да обнови хотелите си. — Елизабет премести поглед от Никълъс към Франсис. — Това е една от причините да организирам големия търг, да набера средства и да помогна финансово на компанията за новите ѝ проекти. Дължни сме да приспособим фирмата към изискванията на двадесет и първи век.

— А единственият начин да го постигнем, е да модернизираме — добави Робърт.

— По-рано тази седмица Чарлз Броукс сподели с мен интересна идея. — Елизабет замълча, после погледна Робърт.

— Разказах ти за нея и ти я хареса, нали Робин?

— Да, наистина. — Обръщайки очи от Франсис към Никълъс, Робърт обясни: — Питаше се дали не може да създаде условия за туризъм в някои от лозята ни — хотели, дегустация на виното, лекции за различните сортове и вкусна храна. Определено ми се стори находчиво, защото в големите провинциални къщи в два от масивите ни във Франция вече не живее никой, служат за офиси. Ако не се възползваме от тях, губим.

— Съгласен съм — каза Франсис. — Лесно ще построим малка административна сграда на всеки парцел и ще преустроим къщите в странноприемници. Такава е идеята на Чарлз, нали?

— Да. — Елизабет се разсмя. — Дори мисля да изградим и спацентър във всяка от тях. Напоследък всички ги обичат. И още един аргумент. Не всички жени са любителки на виното, но те ще се наслаждават на гимнастиката и процедурите, докато съпрузите им се информират за вината. Ако напреднем с проекта, не само ще си осигурим солидна печалба, но и ще си създадем нови обществени връзки сред гостите, на които ще показваме лозята си.

— Великолепно — отзова се Никълъс. — Предполагам, че Чарлз има предвид лозята ни в Макон в Прованс?

— Именно — Елизабет вдигна чашата си с бяло вино и отпи.

— Щом намерим начин да приспособим „Деравенелс“ към бъдещето, можем да затворим някои от отделите, които работят на загуба, не че те са много. Като цяло се развиваме доста добре.

Четиримата продължиха да говорят за „Деравенелс“, но когато сервираха кафето, Франсис Уолсингтън се умълча. Привидно отпиваше ароматната течност и слушаше, но в действителност бе потънал в собствените си мисли. Подобно на другите двама мъже на масата, бе висок, с приятна външност и добре облечен и въпреки че бе само на двадесет и седем, правеше силно впечатление и даваше вид на по-възрастен от годините си. Една от най-забележителните му черти бе изключителната му самоувереност. Излъчваше и огромна сила. Юрист по образование, той бе директор на Отдела по сигурността на

компанията, работата му доставяше удоволствие, вършеше я отлично и обикновено му носеше удовлетворение. Познаваше Елизабет от доста години и ѝ бе предан, докато сестра ѝ управляваше компанията. Бе напуснал, когато Мери Търнър наследи ръководния пост, и замина да живее в Париж, втория му любим град след Лондон.

Сега, докато наблюдаваше Елизабет, не можеше да се удържи да не се възхити колко красива е тя тази вечер. Носеше червена копринена рокля, наниз от едри бели перли и подходящи за колието обици. Червената ѝ коса бе по-дълга и правеше чертите ѝ по-изразени, а изражението — по-меко. Като жена открай време бе поразителна и уникална.

В момента, в който пристигна, той забеляза, че цялата сияе и напълно съзнаваше, че е така заради връзката ѝ с Робин Дънли. Бяха влюбени и развитието на отношенията им го радваше. Доскоро животът ѝ не беше щастлив и той чувстваше, че тя заслужава радостта, която е намерила с Робърт, мъж, от когото той се възхищаваше и комуто имаше доверие. Франсис познаваше Робърт отблизо. Бяха приятели от повече от десет години и се разбираха извънредно добре. На Франсис му беше смешно, когато не приемаха сериозно Робърт, защото бе красив и елегантен. Отдавна проумял интелекта и прозорливостта на приятеля си в бизнеса и безусловната му вяност към Елизабет, Франсис изпитваше към него само уважение. Освен това знаеше, че Елизабет, Сесил и Робин винаги ще управляват „Деравенелс“ заедно като неделим триумвират. Всеки, който допускаше друго, ги подценяваше, особено Робърт.

Франсис и Никълъс отдавна живееха в Париж и познаваха всяка керемидка в града. Бяха близки от години, помагаша си в трудни моменти и се защитаваха по време на тираничното управление на Мери Търнър. Нито един от двамата не принадлежеше към върхушката. Непрестанно се безпокояха за онези, които тя бе избрала за свой вътрешен кръг и им бе дала широки правомощия. За това разговаряха, докато вървяха под арките на „Пале Роял“ на път към площад „Вандом“ и хотел „Риц“, в който винаги отсядаха. Елизабет и Робърт бяха тръгнали сами към своя хотел, а двамата приятели и колеги бяха доволни, че им се предоставя време да си побъбрят за

компанията, на която се бяха посветили, и за жената, на която бяха отдали цялата си преданост.

Приближаваха Лувъра с отмерена крачка, смълчани и разведрени от приятното време, красотата на Париж и великолепно то нощно небе. Франсис изведнъж спря, обърна се към Никълъс и му довери:

— Наистина ми е мъчно за двамата ни приятели, стари друже. Всичките тези глупави клюки, на които не бива да се дава ухо, сигурно ужасно ги дразнят.

— Не вярвам да им обръщат сериозно внимание, да си кажа право, Франсис, но каквото и да става, съм на страната на Елизабет. Баща ѝ беше истински негодник и се отнасяше с нея като с бездомно куче, когато тя бе дете. Така и не разбрах защо. В него имаше нещо коравосърдечно и необичайно жестоко, виж само как се отнесе към Катрин. Бе женен за нея почти двадесет години, и то щастливо, и ето, появява се с валсова стъпка Ан Баулз, привлича погледа му и останалото... е история, както се казва.

— Ан го поведе на весел танц — промълви Франсис. — Известно е, че минаха шест години, преди да я вкара в леглото. И после всичко така катастрофално се обърка, че не е за вярване.

— Той естествено обвиняваше Ан. Ето какъв бе Хари Търнър. Никога не падаше по гръб. Един от най-големите егоисти, които някога съм срещал. Запознах се с него, когато за първи път постъпих в „Деравенелс“ и нека ти кажа: никога не съм го харесвал. Беше самохвалко с ето колкото Айфеловата кула.

— Да се върнем към Елизабет и Робърт — прекъсна го Франсис. — Преди няколко седмици тя ме увери, че е доволна от сегашното положение... заяви, че не иска да се жени за него.

— Няма съмнение, че той ще получи развод, нали? Ще стане ли по-нормална ситуацията, когато отново е свободен? — Никълъс сви рамене. — Нямам представа, а ти?

Франсис само дълбоко въздъхна и хвана приятеля си под ръка. Отново тръгнаха, потънали всеки в своите размишления.

Никълъс не издържа на мълчанието и попита:

— Защо така тежко въздишаш, приятелю мой? Сякаш цялата тежоба на света лежи на плещите ти. Нека споделя грижите ти.

— Мълвата прекоси Ламанша, Ники. В определени кръгове говорят, че Елизабет поддържа неморална връзка с женен колега.

Отгатни откъде идват тези злословия?

— Франсето с фуста?

— Правилен отговор. Държи се като света вода ненапита и твърди пред всеки, който е готов да слуша, че един ден ще ръководи „Деравенелс“, вместо безнравствената си братовчедка.

— Никога няма да може да сложи ръка на компанията! — възкликна Никълъс. — Знаеш го не по-зле от мен.

— Но сигурно дяволски се забавлява, докато обърква живота на Елизабет и го вгорчава, като се опитва да изкупи всички предложени на пазара акции на „Деравенелс“.

— Но надали са мнозина акционерите, склонни да продават?

— Съмнявам се. Важното е, че завещанието на Хари е непоклатимо като скала, в което Сесил ни увери. За жалост хорските приказки, най-вече циничните историйки, достигнали до пресата, лъжите и измислиците, могат да се окажат пагубни в дългосрочен план, Ники. Нали не искаме заглавията да хулят „Деравенелс“?

— Няма ли как да въздействаш на онази Стюарт и да й запушиш устата? — попита Никълъс.

— Идват ми наум разни идеи, повечето незаконни — ухили се Франсис.

Никълъс изсумтя, когато завиха зад ъгъла и поеа по една странична уличка към „Риц“. На полукръглия площад „Вандом“ той рязко спря и сграбчи ръката на Франсис Уолсингтън.

— Искан да те попитам нещо. Защо Робърт е толкова подозрителен към Джон Норфел?

— Да седнем в бара и ще ти изложа мнението си на чаша ябълкова ракия — обеща Франсис на влизане в хотела.

22.

— Значи забрави и го направи отново!

Като чу гласа на Кат Ащ, по лицето на Елизабет се разля щастлива усмивка, тя вдигна глава и обърна поглед към вратата. Но усмивката ѝ на часа помръкна, когато забеляза тревожното изражение на Кат. Елизабет скокна, заобиколи бюрото и рязко застина на място, ненадейно обзета от несигурност, питайки се какво се е случило. Но дълбоко в себе си тя знаеше. Кат, която обикновено се завтичаше да я поздрави с нежна обич и топлота, стоеше неподвижно на прага на библиотеката, очевидно болна от тревога. Намръщена, Елизабет отбеляза:

— Струваш ми се някак разтревожена... — Млъкна насред изречението, загледа внимателно жената, която ѝ служеше за опора в живота още от детинство, и си пое дълбоко дъх. Когато схвана всичко, Елизабет осъзна, че словесната атака е неминуема. Кат заговори обвинително:

— Най-меко казано съм бясна, Елизабет. Как можа? Как можа да забравиш и да го направиш отново?

— За какво говориш? — промълви със запъване Елизабет в опит да избегне болезнената конфронтация.

— Много добре знаеш за какво говоря. Как можа да се омотаеш с друг мъж като Селмер!

— Робин не е като Том!

— Женен е, нали? — гневно изстреля в отговор Кат.

— И какво от това? Не искам да се омъжвам, Кат. От всички ти най-добре знаеш мнението ми по този въпрос.

— Забъркала си се в скандал. И то за втори път. Все едно се повтаря историята със Селмер.

— Нищо подобно! — възрази Елизабет.

— Вярно е. Любовница си на женен мъж. А сега си директор на „Деравенелс“. Освен това спиш с колега, което не е редно, както беше порочно да спиш със съпруга на мащехата си. Още една глупава постъпка, Елизабет.

— Никога не съм спала с Том Селмер — извика Елизабет и гласът ѝ изкънтя, необичайно писклив.

Лицето ѝ бе по-бледо от всякога, трепереше вътрешно.

— Бяхте много... *интимни* и ти го насърчаваше. Ето защо започна да те ухажва. Затова брат му бе толкова ядосан и ти създаваше неприятности.

— Никога не съм поощрявала Том Селмер, Кат. Да се ожени за мен, беше негова идея. Всъщност дори не знаех, че е говорил с брат си по този въпрос... не и докато Том не загази здравата. Бях страничен наблюдател и ти го знаеш. Известно ти е също така отношението ми към брака.

Кат мълчеше, поуспокоена. Елизабет продължи с по-уверен тон:

— За Бога, влез в стаята и затвори вратата.

Кат я послуша и се отправи към камината. Седна на един стол и загледа Елизабет с очакване.

— Каквото и да си мислиш, с Робин сме изключително дискретни и не демонстрираме отношенията си във фирмата. Нито на публично място.

— Но не слизате от клюкарските статии във вестниците и списанията. Каквото и да кажеш, скандално е — настоя Кат.

— Ние не сме виновни, че пресата ни преследва. Да, вярно е, че ни виждат на тържества и модни ревюта, но е така, понеже не се крием. Излизаме заедно съвсем открито. Имай предвид, че Робин и Ейми са разделени от пет години.

— Ако е така, редно е да оправи семейното си положение — заяви твърдо Кат, но с малко по-овладян тон. — Трябва веднага да се разведе и да се освободи заради теб.

— За мен това е без значение.

— Но клюките ще престанат, Елизабет.

— Какво ме е грижа за клюките! Пет пари не давам.

Кат въздъхна.

— Открай време си упорита, още от дете.

Елизабет нежно хвана ръката на по-възрастната жена.

— Няма значение, че имам връзка с колега. Много хора се влюбват на работното си място, където в наши дни прекарват повечето си време. Къде другаде да завързваме познанства? Естествено, че на

работа. Има и друго. Живеем в 1997 година. Времената се променят, отношенията са други, строгите забрани от миналото избледняват...

— Зная — съгласи се Кат.

— Моля те, помъчи се да разбереш, че съм щастлива. Щастлива за първи път в живота си. Обичам Робин и той ме обича. Предполагам, че винаги сме се обичали. Знаеш колко сме близки. Обожавам го. Той е любовта на живота ми. Но няма да се омъжа за него. По-добре свикни с мисълта, че няма да се омъжа за когото и да било.

Кат изпусна дълга въздишка, гневът ѝ мигновено се изпари. Не можеше дълго да се ядосва на Елизабет.

— Зная, че прекалявам със загрижеността си, но съм си такава. Постъпвам по същия начин, откакто баща ти те остави на грижите ми. Има и друго: не искам да пострадаш.

— Робин няма да ми причини зло. Зная, че се тревожиш за мен, че ме обичаш, доказала си го стотици пъти. Работата е, че... Аз съм свободна, Кат. За първи път в живота си мога да постъпя, както поискам. Вече никой няма право да ми нарежда какво да правя. Онези, които ме ръководеха толкова дълго — баща ми, моите полубрат и полусестра — лежат в гроба. Не съм длъжна да отговарям пред никого. *Аз съм свободна.*

Кат стана, подаде ръка на Елизабет да се изправи и я прегърна, после силно я притисна в обятията си. След дълъг миг я пусна, взря се в бледото ѝ лице и тихо промълви:

— Желая ти само най-доброто, това е всичко.

— Съзнавам го, Кат, наистина. А и ти познаваш Робин Дънли. Ами да, знаеш го още от малко момче. Той също ми желае доброто и те уверявам в едно, обезателно ще се разведе с Ейми. След това ще бъдеш ли доволна?

Кат кимна.

— Искам да е необвързан, та никой да няма основание да те сочи с пръст, нито да те кичи с епитети.

— Той ще говори с Ейми следващата седмица, когато се върне от Марбея. Каза ми, че ще замине за Чиренчестър, за да се срещнат. Няма да има затруднения, ще се разделят като приятели. Истината е, че той я е надраснал много отдавна и тя е достатъчно умна, за да го схване. Рядко се виждат, фактически не са се срещали от няколко години.

Изведнъж лицето на Кат грейна.

— Камък ми падна от сърцето. Тревогата ме гризеше отвътре и направо ме поболяваше.

— Престани да се безпокоиш и да се захващаме за работа. Донеси описите да ги прегледаме. Можем да пресметнем колко ще спечеля от първия търг.

— Първият е за изящно изкуство и от „Сотбис“ работят върху всичко, което ще предложим. Те са експертите. Естествено ще изчислят и цената на бижутата. Имам известни сведения, както и някои предположения, затова нека ти покажа бележките си.

Елизабет радостно ѝ се усмихна.

През следващия час двете жени прегледаха описите на бижутата, които Кат Аш изготвяше от месеци. Тя обясни как е набелязала някои накити и комплекти, защото е сметнала, че ще бъдат най-търсени и ще донесат високи печалби.

— Например, според мен стойността на диамантената огърлица от „Диамантите на френската корона“, изработена за императрица Йожени, ще хвъркне до небето — съобщи Кат с доволно изражение, подавайки ѝ снимка на шедевъра.

— Колко високо? — попита Елизабет и отмести поглед от фотографията към Кат.

— Навярно два милиона, а може и повече. Имам среща с хората от „Сотбис“ идната седмица и тогава ще вземем някои решения... как да подходим. После идва ред на колиетата от Хари Уинстън, „Картие“ и „Мобосен“ от петдесетте и шестдесетте години на миналия век, за които знаем, че ще ни донесат огромни печалби.

Елизабет взе снимките, взря се и кимна.

— Помня тези бижута. Когато с Робин ги намерихме в хранилището в „Рейвънскар“, и двамата бяхме силно впечатлени. Диамантите са едри, някои от тях са двадесет, дори тридесет карата, а изработката е несравнима. Предполагам, че пак говорим за милиони.

— Категорично. „Сотбис“ са във възторг и вече очакват, че колекцията ще надхвърли първоначалната им оценка. Разбираш ли, няма съвременни накити, с които могат да се сравнят. Наследила си нещо изключително, истински шедеври на изкуството.

— Зная, Кат, и ти благодаря за всичките усилия, които си положила, за да сортираш бижутата и да изготвиш списъците. Много ценя помощта ти.

— Радвам се — отвърна Кат и се облегна на канапето в опит да се отпусне, доволна, че всичко отново влиза в релси. Тя хвърли поглед към Елизабет. — Съжалявам за дребното ни пререкание. Грешката бе моя и ти се извинявам, Елизабет. Не беше редно да изказвам предположение, че си спала с Том Селмер. Моля те, кажи, че ми прощаваш.

— О, Кат, стига, не ставай глупава. Няма нищо за прощаване, за Бога. Освен това зная, че моето добруване ти е по сърце. Само се надявам, че съм те накарала да се почувстваш по-добре, имам предвид като ти обясних положението на Робин.

— Определено и съм длъжна да призная, че съм безкрайно облекчена, че ще говори със съпругата си и всичко ще си дойде на мястото.

— Обезателно. Просто престани да се тревожиш. Всичко ще бъде наред. А сега се боя, че е време да се връщам в кабинета си. Обещах на Сесил Уилямс да се върна до обяд, навреме за срещата.

— Разбира се. Ще привърша тук и ще ти оставя няколко допълнителни бележки. Бланш ще дойде по-късно с колекция бели ризи за теб. Ще обядваме заедно.

— Предай й поздравите ми. Ще поговорим по-късно.

Сесил Уилямс погледна Никълъс Трокмън и заговори бавно:

— Винаги съм мислил, че знаеш, за симпатиите на Джон Норфел към Мери Търнър.

— Не и докато Франсис не ме осветли в Париж. Каза ми, че затова Робърт Дънли му няма доверие и че Норфел е двуличник.

— Според мен характеристиката е абсолютно точна, Никълъс. Отдавна споделям мнението на Франсис.

— Защо са били толкова близки?

— Посещавали са една и съща църква. И двамата са поддържали контакти с църковното настоятелство на ниво, което подозирам, че позволява намеса в политиката. Сигурен съм, че Норфел сега е член на настоятелството.

— Значи Джон Норфел е католик! — Никълъс изумено поклати глава. — Странно, че никога не съм го знаел. От друга страна, не съм се засилил да питам хората за религиозните им убеждения.

— През по-голямата част от управлението на Мери Търнър ти беше в Париж, а аз живеях в провинцията. Нямахме откъде да разберем колко са били близки.

— А и Франсис беше в Париж. Често се срещаме.

Никълъс се изправи, прекоси кабинета на Сесил, застана за миг до прозореца и се загледа навън. Днес нито едно облаче не загрозяваше прекрасната синева на небето. Нямахме търпение да отпътува с колата към Глостършър за уикенда: юни бе чудесен месец да заминеш за провинцията, любимото му време от годината.

Сесил се облегна на стола си, наблюдавайки Никълъс, и след миг наруши мълчанието.

— Какво друго имаше Франсис да ти казва, когато се срещнахте в Париж миналия уикенд?

— Довери ми, че мълвата за Елизабет и Робин е прекосила Ламанша. Не останах с впечатление да е особено обезпокоен, въпреки че спомена как мадам де Бур, известна още като Мари Стюарт, нарича Елизабет с обидни епитети, порицава я за неморалното ѝ поведение, задето има връзка с женен мъж, обичайните глупости.

— Единствено мога да отбележа, че съм спокоен, че Хари Търнър бе маниак на тема законност, особено що се отнася до завещанието и наследниците. Шекспир е казал: „Нека първо убием адвокатите“, а Хари Търнър твърдеше: „Преди всичко да прославим адвокатите“. — Сесил се засмя. — Докато растях, баща ми все цитираше Хари. Но съвсем сериозно, ако реши, Мари Стюарт е способна да създаде големи неприятности.

— По каква причина?

— Просто за да ни навреди, да ни създаде затруднения.

— Но със сигурност няма да опита да се добере до властта. Все пак ние сме частна компания — тихо произнесе Никълъс.

— Истина е, но през годините много акции бяха раздадени като допълнително възнаграждение на директорите и на отделни членове на семействата им, или пък им бе позволено да ги закупят и предават в наследство. Сега принадлежат на други хора. Те може да се поамаят да ги продадат на външен човек. Въпреки това по мое мнение не сме в

опасност. Нека обясня. Опитът за узурпиране на властта ще е безуспешен, заради правилата на компанията ни и нейната структура. Има и друга причина... Само Деравенел, мъж или жена, има право да управлява компанията. И трето, Елизабет контролира по-голямата част от акциите чрез завещанието на баща си.

— Според Франсис онази Стюарт има известна бройка. Очевидно ги е получила в наследство от баба си, сестрата на Хари Търнър, Маргарет.

— Точно така. Но не разполага с толкова много, колкото Елизабет.

— Защо Мари толкова тревожи Франсис?

— Може да създаде нестабилност, да разклати основите на сегашното управление, да причини всевъзможни неудобства. Не ни трябва разни слухове да се носят наоколо. Задължително е да изглеждаме извънредно стабилни в бизнеса, за да неутрализираме впечатлението, останало през последните няколко години, а именно че като управителен директор Мери Търнър не знае какво прави. И се справяме успешно с тази задача.

— Слава Богу! — Никълъс се върна до писалището на Сесил и седна насреща му. — Радвам се, че най-после държим юздите здраво в ръцете си.

— Да се върнем на Джон Норфел. Робърт е на мнение, че е прекалено амбициозен и властолюбив. И тази е истинската причина да му няма доверие. Твърди, че от подобен човек може да се очаква всичко и по всяко време.

— Франсис очевидно е на същото мнение.

— Убеден съм и аз самият съм склонен да се присъединя. — Никълъс кимна, облегна се на стола си и доби замислен вид. След миг-два попита:

— Говори ли с Елизабет за отношенията ѝ с Робърт?

— Какъв смисъл има? Все едно да говоря на глуха. Влюбената жена чува само думите на любимия си.

23.

— Тази сутрин е истинска лудница — оплака се Миранда Филипс, влизайки в кабинета на Елизабет в „Деравенелс“, забързана към бюрото ѝ. — Телефонът не спира да звъни.

— Точно започнах да преглеждам съобщенията — отговори Елизабет и се усмихна на сестрата на Робин. Мери, както бе позната на всички, бе личната ѝ помощничка и една от най-поразителните жени, които някога бе виждала. Имаше красиво лице, матов тен и сини като метличина очи. — Има едно и от Грейс Роуз. Каза ли защо се обажда?

Мери избухна в смях.

— Обичайното. Да те види, разбира се. „В не така далечното бъдеще, защото всеки ден ми е подарен.“ Точно така се изрази и то с очарователен смях. Обещах ѝ да се обадиш днес.

— Този уикенд нямам особена работа. Робин е в Марбея и съм почти свободна. Ще я поканя на неделен обяд в „Дорчестър“. Тя обича официалната му атмосфера. Ще ѝ звънна още сега.

Точно когато Елизабет посегна към телефона, вратата рязко се отвори и вътре влетя Сесил Уилямс, обезумял от тревога.

— Какво има? — попита Елизабет и го изгледа обезпокоена. От обичайното му спокойно поведение не бе останала и следа, а напрегнатото изражение на инак кротките му сиво-сини очи сигнализираше, че се е случила неприятност. — Случило ли се е нещо, Сесил?

— Да. Току-що говорих по телефона с Робърт. Не се плаши, добре са, но тази сутрин са преживели самолетна катастрофа.

— О, мили Боже, не!

Елизабет се втренчи в него с отворена уста, явно разтревожена, после обърна очи към Мери, която се бе смръзнала на стола си, пребледняла като платно и закрила устата си с ръка.

— Не са тежко ранени! — успокои я Сесил и добави: — Заклевам ти се, Елизабет. И на теб, Мери, братята ти са добре, контузиите им са незначителни. Коляното на Амброуз е навехнато, а

Робърт се е отървал само със счупена ръка. Извадили са дяволски късмет.

— Къде е станала катастрофата? Те в болница ли са? — Елизабет посегна към слушалката на телефона.

— Оказана им е помощ в малкия медицински пункт, който построихме в курорта, после са ги откарали в частна клиника в Марбея. Прегледали са ги основно и са ги изписали. Робърт ще ти се обади след малко, помолих го да изчака десетина минути, защото исках да ти обясня за нефтения разлив.

Стъписана, Елизабет се облегна назад.

— Какъв нефтен разлив? Никой не ми е съобщавал за никакъв нефтен разлив.

— Испанското правителство още нищо не е заявило официално. Едва преди няколко минути научих някои подробности от Робърт. Доколкото разбирам, нефтен танкер е катастрофирал след експлозия край брега на Испания тази сутрин и...

— Нали не от нашите! За Бога, надявам се, че не! — извика тя и усети в гърдите си буца. Сега ѝ липсваха само усложнения с „Деравко ойл“. При мисълта сърцето ѝ се сви.

— Не, не, но може да ни причини неприятности. Нефтеното петно се движи към нашия курорт и нищо чудно да се изправим пред екологична катастрофа.

— По дяволите! — Елизабет стисна очи за частица от секундата, обзе я неподправен ужас. Всички пари, които бяха инвестирали, можеха да бъдат загубени. После отвори очи и погледна обезпокоено Сесил. — Само това ни трябваше, да се провали курортът ни в Марбея. Мазно от петрол море, подгизнали птици и риби, унищожена морска флора и фауна. Ами плажовете? О, Боже! Не! Това не може да ни се случи, Сесил. Просто не може.

— Да се помолим приливът да не понесе нефтеното петно — промълви тихо Мери, разбирайки прекалено добре колко много е заложено на карта „Деравенелс“ и Елизабет.

Елизабет пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои.

— Ами танкерът, Сесил? Преди всичко какво е станало с екипажа? Сигурно има жертви?

Тъмните ѝ очи се изпълниха с болка при тази мисъл.

— Ще повторя, че не знаем всички подробности — отговори Сесил. — Но Робърт се опасява, че има много ранени. Веднага щом той и Амброуз чули за експлозията, решили да излетят с един от малките самолети и да проверят какво е положението. По пътя обратно към Марбея единият двигател се задал и отказал и се наложило пилотът да приземи машината в някакво поле на около осем километра от курорта. За нещастие теренът бил скалист и неравен и приземяването било неуспешно. Да се благодарим, че пилотът, помощникът му, Робърт и Амброуз са претърпели съвсем леки контузии. Както ти казах, извадили сме късмет. И четиримата са оцелели.

— Какво е причинило експлозията на танкера? — попита Елизабет. — Имаме ли някакви сведения?

— Робърт не знае. Съобщи ми, че испанското правителство разследва случая и ще даде изявление по-късно тази сутрин.

— Къде се е намирал танкерът по време на инцидента? — поиска да знае Елизабет и смръщи вежди.

— В Гибралтар...

— О, не! — прекъсна го с вик тя. — Ако петното наистина се придвижи, ще замърси нашата брегова ивица...

Звънът на телефона я прекъсна и тя грабна слушалката.

— Ало?

— Аз съм, скъпа — разнесе се гласът на Робърт Дънли. — Намирам се в Марбея, напълно здрав и читав.

— Робин, о, Робин! Благодаря на Бога, че сте добре. Можело е да загинете и двамата.

— Но сме живи и здрави. Сигурен съм, че Сесил е в момента до теб. Съобщи ли ти какво се случи?

— Разказа ми. Мери също е тук и тя знае всичко. Ще хвана полет този следобед, за да дойда при...

— Не, не, не идвай, Елизабет! Честно, не се налага. Моля те. Напълно съм добре, брат ми също. Искаме да продължим да помагаме, с каквото можем. Спасителни екипи прибират ранените и ситуацията е почти овладяна. В това отношение испанското правителство е много експедитивно и отговорно. Не бива да се тревожиш.

— Няма как да не се безпокоя — възрази тя. — Искам да бъда при теб.

Той се засмя.

— Счупена е само китката ми, сладка моя. Ще доживея да те засипя с целувки — закачи я Робърт.

— Дано.

— Ще ти се обадя по-късно. Предай поздрав на Мери, обичам те.

— Кога се връщаш? — попита Елизабет, нетърпелива да го види отново.

— Следващата седмица, както бе планирано. Трябва да свърша това, за което съм дошъл тук, Елизабет. Сбогом, скъпа, и моля те не се плаши.

— Ще се помъча — отвърна тя и се втренчи в слушалката.

Той бе затворил.

Като погледна помощничката си и красноречиво вдигна вежди, Елизабет каза:

— Изчезна! Ей така! Колко типично. — Но се усмихна, по лицето ѝ се разля облекчение. — Брат ти изпраща поздрав, Мери. — Обръщайки се към Сесил, тя бързо продължи: — Как ще почистим нефтения разлив? Имаш ли идея, Сесил?

— Известно ми е едно-друго. Основните методи включват използването на плаващи баражи, специални помпи и химикали. Или се извършва изгаряне на място. Има много начини почистването да стане бързо и ефективно, но трябва да се наемат експерти. Освен това методите зависят от типа и местоположението на разлива.

— Какво представляват баражите? — попита Елизабет.

— Един вид плаващи бариери — обясни Сесил. — Разполагат се около петното, като по този начин го ограничават, за да могат помпите да го изсмучат. Самите помпи всъщност са лодки, снабдени с устройства подобни на прахосмукачки и попиващи петрола въжета, които отстраняват нефта от повърхността на морето. Компаниите, които използват химикали, трябва да са извънредно предпазливи, за да не причинят повече поражения. Тези вещества разлагат нефта на съставящите го съединения до степен да не е така пагубен за морските същества. Убеден съм, че едно от момчетата от „Деракко“ може да го обясни значително по-добре от мен. Да се обадя ли на Спенсър Томас? Той ще те осведоми значително по-подробно.

— Не, не си прави труд, но все пак благодаря. И съм ти признателна за информацията. Просто исках да зная... и да се надяваме никога да не ми се наложи да разбера повече. Съгласен ли си да поговорим за проблема на Чарлз Броукс?

Сесил кимна.

— Да. Бих искал да го обсъдим и разрешим.

— Ще бъда в кабинета си, ако имаш нужда от мен, Елизабет — каза Мери, забърза навън и затвори вратата зад себе си.

— Какъв всъщност е проблемът на Чарлз? Той поиска да обмислим плана му и останах с впечатлението, че се готви да го осъществи. Нали му дадохме зелена светлина?

— Да, Елизабет. Но не се договорихме за Джон Норфел.

— Не ми казвай, че ни слага прът в спиците.

— Боя се, че е така. Поне донякъде. Твърди, че хотелиерският отдел нямало да плати за реконструкцията в лозарския район и за изграждането на служебна сграда и спа център, защото само лозарският отдел носи печалби и финансите трябва да дойдат оттам.

— Предполагам, че донякъде има право, нали? — Елизабет се облегна и впери поглед в тавана, унесена в мисли. Най-послед погледна Сесил. — От друга страна, мисля, че винарският отдел няма пари за пилеене.

— Така е. — Сесил кръстоса крака, сведе поглед към напомнителните бележки в ръката си и се намръщи сам на себе си. — Знаеш, че искам да продължим, но нямам решение, наистина нямам.

— Разковничето е в парите, Сесил. Налага се да намеря отнякъде. Искаш ли да ги грабнем? Чувстваш ли как шумолят?

Тя му се усмихна и доброто ѝ настроение се възвърна.

— Хотелиерският отдел не може и *няма* да плати за преобразованията в лозята. Това е последната ми дума — сопнато заяви Джон Норфел и изгледа кръвнишки Чарлз Броукс. — Не искам повече обсъждания. Въпросът е решен.

Чарлз Броукс му хвърли не по-малко мрачен поглед. От няколко дни двамата бяха в обтегнати отношения, а Чарлз бе обезсърчен и ядосан. Но бе достатъчно умен да прецени, че не може да победи Джон Норфел, затова обърна гръб на колегата си погледна Елизабет.

— Какво да правя? — попита я той с равен глас, стараяйки се да се овладее, понеже отдавна знаеше, че тя ненавижда емоционални изблици, когато се говори за работа, и е хладнокръвна в делата си — разсъждаваше с главата, а не със сърцето си и беше безкомпромисна.

Елизабет го изгледа със съчувствие и въздъхна. Едва забележимо повдигна рамене и отговори:

— Не зная, Чарлз, наистина не зная какво можеш да направиш при дадените обстоятелства.

— Ти каза, че идеята да превърнем провинциалните имения сред лозята в елегантни хотели е чудесно хрумване. Промени ли решението си?

— Не. Винарският отдел явно няма излишни пари за харчене, а хотелиерският няма да отстъпи от позицията си. — Тя обърна поглед към Норфел, после отново към Броукс. — Правят се на бедни, Чарлз, не разбираш ли?

Устните ѝ потрепнаха, за да скрият усмивката ѝ. Чарлз Броукс бе неин дългогодишен приятел и почитател, затова схвана намека по веселата нотка в гласа ѝ и веднага му стана ясно. Тя щеше да направи нещо, за да му помогне, но очевидно не искаше да го съобщи веднага. Ще си поиграе с Норфел като котка с мишка, реши Чарлз, облегна се на стола си и зачака. Щеше да се позабавлява. Сесил заговори:

— Неприятна ми е мисълта, че тази идея може да отпадне само понеже не ни достигат няколко петачета. Това е окончателната сума, прав ли съм?

— Точно така — отговори Чарлз. — Петдесет бона ще ми стигнат.

— Петдесет бона на куково лято! — гневно го прекъсна Джон Норфел. — Не си включил спацентровете, а те струват цяло състояние. И защо трябва да финансираме подобни съоръжения?

— О, значи стойността на спацентровете не е включена — промълви Елизабет и сви устни. — Колко жалко, че не можем да ги построим! Мисълта ми е, че идеята за тях страшно ми допада... всъщност не ми ли хрумна именно на мен?

— Точно така — потвърди Чарлз.

Тя се обърна към Джон Норфел и попита:

— Категоричен си, че не ти е възможно да финансираш тези преустройства, така ли, Джон?

— Да. И не можеш да ме принудиш само защото ти е влязла муха в главата за тези проклетни центрове.

Елизабет се изненада от детинския му тон, намръщи се и възкликна:

— Никаква муха не ми е влизала в главата. Бизнесът няма нищо общо с мухите. Може би понякога с меда, когато парите потекат. Затова, ако обичаш, не ме подценявай.

Джон Норфел се изчерви, обзе го ярост. Коя е тя, та да го порицава пред Броукс и Сесил Уилямс? Някакво си хилаво момиченце. Как смее. Сякаш прочела мислите му, Елизабет продължи предпазливо:

— Зная, че вероятно ме имаш за невежа млада жена без никакъв опит в бизнеса и изобщо коя съм аз, че да ти нареждам какво да правиш. Всъщност не се готвя да ти казвам какво да правиш. Защо ми е нужно? В края на краищата ти управляваш хотелиерския отдел и отговорността е твоя, не моя. Ти ще се издигнеш или потънеш в зависимост от успехите му... ти и този отдел сте едно цяло. Колкото до моя опит в бизнеса никога не забравяй, че съм пила вода от извора, понеже баща ми бе несъмнен гений.

Ченето на Джон Норфел увисна и той се запита дали тя не умее да чете мисли. Бе отгатнала неговите по такъв начин, че бе изгубил ума и дума. Ненадейно като че се бе посмалил. Тя бе опасен противник, който не биваше да се приема с лека ръка.

След като пое дъх, за да дойде на себе си, той отвърна:

— Не съм целял да те обидя, Елизабет, като използвах фразата „муха в главата“, и се извинявам, ако ти се струва неуместна. Що се отнася до спацентровете, зная, че са скъпи. Току-що ремонтирахме този в Ла Хоя, Калифорния и в хотела ни в Лос Кабос. Разходите и по двата хвъркнаха до небето. Ако си решила да изграждаш такива центрове в лозята, трябва да си подготвена.

— О, готова съм, Джон. Готова съм за всичко. По всяко време.

Джон ѝ се усмихна. Тя говореше сладко и той не долови сарказма ѝ, за разлика от Чарлз Броукс и Сесил Уилямс, които размениха погледи. Елизабет стана, приближи се до прозореца и надникна към „Странд“. Беше петък и цареше оживление. Колите се редяха броня до броня. Тя видя късче синьо небе, от което струеше слънчева светлина, и си каза: „Слънчевите дни се върнаха. Не мога да загубя тази игра.“

— Ето какво си помислих — най-сетне заговори тя, връщайки се до бюрото си. — Ще основа компания и ако има успех, ще я продам на „Деравенелс“ по подобен начин, както дядо ми е създал „Деравко ойл“ и я е продал на конгломерата, щом станала печеливша. Моята фирма ще проектира и изгражда спацентрове.

Тя седна зад писалището си и се вгледа в Чарлз.

— Питам се как да я нарека? Как ви звучи „Екстази“? Не, това е име на наркотик, нали? Ммммм. Какво ще кажете за „Вечно блаженство“... като че е по-привлекателно. На жените ще им хареса блаженството да продължава до безкрай. Би ли се съгласил да наемеш тази компания, за да построи твоите центрове, Чарлз?

Той кимна, включвайки се в играта ѝ. Отвърна тихо:

— Ще наема компанията ти на минутата, но не вярвам да можем да ѝ платим.

— Не се тревожи за това. — Тя му хвърли дълъг и проницателен поглед. — Само трябва да подпишеш запис на заповед с обещание да се издължиш на фирмата в рамките на две години и аз ще ти заема парите. Как ти се струва?

На Чарлз Броукс му се прииска да се изсмее гръмогласно, но не посмя. Вместо това каза:

— Звучи ми прекрасно, Елизабет.

Тя му подаде ръка през писалището и отвърна:

— Договорихме се! Да си стиснем ръцете.

Което и направиха. Обръщайки се към Сесил, Елизабет му хвърли съзаклятнически поглед.

— Сигурна съм, че първите десет-петнадесет предмета, които предложи на търг, ще ми донесат около двадесет милиона паунда. Успоредно с това ще заложа бижутата към банката и тя ще ми даде заем от десет милиона. Така ще финансирам новата си компания „Вечно блаженство“. Трябва да свършим тази работа в понеделник, за да може Чарлз да започне преустройството и строежите в Макон и Прованс веднага щом реши.

Идеята за спацентровете зае централно място този следобед и главата на Елизабет гъмжеше от идеи. Докато се прибра вкъщи в девет часа, тя бе обмислила всичко и бе неимоверно развълнувана.

През изминалите няколко месеца бе решила да открие спацентрове във всички фирмени хотели. Тези центрове бяха модерни, както и залите за фитнес, и жизненоважни за гостите на хотела. Те просто очакваха да ги има. Отново и отново тя повтаряше на Сесил и Робърт, че хотелите трябва да придобият стандартите на двадесет и първи век, като изтъкваше, че един от начините да го постигнат е да изградят спацентрове и фитнес зали. Съгласиха се с нея и за щастие ги последва и бордът. Плановете ѝ бяха вече готови и строителството започна.

Днес във въображението си видя самостоятелни спацентрове. Нямаше нужда да бъдат част от хотелите. Спацентър с марката „Елизабет Търнър“, наречен „Вечно блаженство“, можеше да бъде отворен навсякъде и щеше да бъде отделно дружество, финансирано от нея и следователно управлявано от нея. Възможностите бяха безкрайни. Освен изграждането на спацентрове в лозята на Макон и Прованс тази вечер Елизабет реши, че може да открие и други в Лондон, Лийдс, Манчестер и Единбург, а защо не в Париж и Ню Йорк. Идеята я вдъхновяваше и тя бе сигурна, че ще се окаже истински бум. В съзнанието ѝ нямаше място за съмнения. Притежаваше волята, мотивацията и парите да превърне спацентровете в печелившо начинание.

Тя влезе в кухнята, извади от хладилника чиния с пушена съомга и намазан с масло хляб, вдигна ленената кърпа, която ги покриваше, и отнесе всичко обратно в библиотеката. Седна на бюрото и набързо прегледа бележките, които си бе водила доскоро в кабинета. Остана доволна: беше се сетила за всичко. Безупречната цветова схема бе изцяло в бяло с намек за млечно бледозелено за акцент. Комбинацията щеше да създаде настроение и атмосфера в допълнение към минимализма в обзавеждането, едва доловимата музика, ароматните свещи, изсушените ухanni розови листа и билки и разкошните халати и хавлии. Напълно съзнаваше, че трябва да предлага всички процедури. Разнообразни масажи от всяко кътче на света, на лице и тяло, чрез загряване, водни и рефлексология. Задължително ще разполага с разнообразни козметични серии за разхубавяване и във всеки спацентър ще има и фризьорски салон. Знаеше отлично, че най-лошото за една жена бе да си тръгне от спацентъра с разрошена коса.

Освен това щеше... Звънът на телефона прекъсна потока на мислите ѝ и тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Обажда се любимецът ти.

— Да не говориш за онзи, повредения? — изстреля тя в отговор и се засмя, щастлива, че чува гласа на Робърт.

— Мога да те уверя, че най-съществената ми част е непокътната, любима — отвърна Робърт също със смях.

— Слава Богу. Как се чувстваш?

— Добре съм, Елизабет. Това с китката е нищо, дребно неудобство. До късно работи в офиса, нали?

— Да, и нещо особено ме развълнува. Искам да го споделя с теб.

Тя набързо му разказа. Гласът ѝ трептеше от ентусиазъм.

— Каква прекрасна идея, Елизабет! И ще се увенчае с успех. Осъзнавам, че по необходимост се налага самата ти да финансираш спацентровете, но мисля, че в дългосрочен план ще имаш само полза. Най-важното, никой не може да ти се меси, защото практически заобикаляш борда. И по мое мнение несъмнено спацентровете ще спомогнат много за модернизирването на „Деравенелс“, както и на курорта.

— Как вървят нещата при тебе? Спасиха ли всички членове на екипажа на танкера? Какво става с почистването на разлива?

— Спасителните работи и почистването продължават. Колкото до нашата брегова линия, струва ми се, че ще ни се размине. Изглежда, нефтеното петно няма да стигне до нас... молим се да ни отмине.

— Слава Богу! Цял ден съм в ужас, че сме изправени пред екологична катастрофа и че няма да успеем да открием курорта навреме.

— Аз също. Тази вечер съм по-голям оптимист. Докладите са обнадеждаващи. Слушай, Елизабет, трябва нещо да ти съобщя. Франсис разбрал чрез един от познатите си в испанското правителство, че подозират, че експлозията не е случайност. Смятат, че е дело на терористи. Убедени са, че танкерът е взривен, за да причини природно бедствие в Средиземно море. Франсис е силно обезпокоен и казва, че трябва незабавно да подсилим сигурността на „Деравенелс“ и да увеличим охраната на нефтените ни полета и танкерите. Аз съм съгласен.

— И аз, Робин. Упълномощи го да постъпи както е необходимо и да не се тревожи за разходите. Знаеш ли, отдавна подсъзнателно подозирах същото. Струваше ми се, че сме прекалено уязвими за възможни терористични атаки. Ще го обсъдим подробно, когато се върнеш. Сега можем ли да поговорим за пътуването ни из Южна Франция? Не вземем никакви конкретни решения, а аз трябва да зная, Робин, за да си направя плановете.

— Ето какво мисля... — започна той и през следващите петнадесет минути ѝ говори за лятната им почивка.

24.

Грейс Роуз беше звезда. В съзнанието на Елизабет нямаше съмнение относно този факт. И ето ги — седнали на една от най-удобните маси в ресторанта на хотел „Дорчестър“, където навярно би седяла английската кралица с придворните си.

Обслужващият персонал, от управителя до сомелиера^[1], дойде да поднесе почитанията си. Всички останали, които случайно минаваха, спираха, за да кажат две думи, без значение познаваха ли я, или не. Поне така се струваше на Елизабет.

Грейс Роуз притежаваше нещо неповторимо. Навярно някои го наричаха обаяние. Елизабет го възприемаше като аура... аура на достойнство, изящество, царственост и да, излъчване на звезда. Думата „звезда“ не ми излиза от ума, замисли се Елизабет и се усмихна.

За деветдесет и седем годишна старица Грейс Роуз бе изключително добре запазена. Бе още красива. Сребристойялата ѝ коса бе безупречно фризирана, а със свежия си розов тен можеше да съперничи на всяка млада дама. Безукорно гримирана, Грейс Роуз бе облечена с ушит по поръчка бледосин копринен костюм и бяла шифонена блуза с жабо, което ѝ придаваше неповторима женственост. Обиците с аквамарини и брошката отразяваха синевата на очите ѝ, избледнели с годините, но живи и искрящи.

— Още някой се приближава, Грейс Роуз — предупреди я Елизабет.

— Вероятно жената иска да разбере откъде съм си купила блузата — промълви Елизабет и я дари с жизнерадостната си усмивка. — Обикновено ми задават подобни въпроси. Между другото да отбележа, че в бяло изглаждаш прекрасна, трябва по-често да се обличаш в този цвят.

— Благодаря. Всъщност идва мъж. Струва ми се, че те познава, усмихнат е до уши.

Преди Грейс Роуз да успее да отговори каквото и да е, човекът стоеше до масата, готов да се ръкува с нея.

— Добро утро, госпожо Моран, казвам се Маркър Джонсън. Едно време отразявах кариерата на съпруга ви в пресата.

— Маркър, разбира се! Колко се радвам да ви видя. Как сте?

— Много добре, благодаря ви, а вие истински цъфтите, госпожо Моран.

— Признавам, че не се оплаквам. Бих искала да ви представя на племенницата си Елизабет Търнър.

Младата жена му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ, килна глава и попита:

— Онзи ден се сетих за покойния ви съпруг. Като Чарлз нямаше друг, той бе истински оригинал.

— Прав сте, господин Джонсън, помня какво удоволствие му доставяше да работи с вас.

— Благодаря. За мен бе същото. Е, няма да ви притеснявам повече. Виждам, че един сервитьор се приближава с напитките ви. Нека повторя, за мен бе чудесна изненада да ви видя, изглеждате толкова добре.

Сбогуваха се и Маркър Джонсън се оттегли. Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Грейс Роуз отбеляза:

— Беше дяволски добър в работата си. Ако някога ти потрърбват връзки с пресата, спомни си за него, Елизабет. Точен е като часовник и е страшно честен и талантлив. Няма да сгрешаш.

— Благодаря ти, Грейс Роуз, ще го запомня.

Сервираха шампанското.

— Наздраве — Грейс Роуз вдигна чаша. — За теб, Елизабет и за новото ти начинание. За спацентровете!

Чукнаха чаши и Елизабет ѝ благодари. После продължи:

— Петък беше толкова необичаен ден... пълен със събития. Робин и Амброуз попаднаха в самолетна катастрофа, нефтено петно застрашаваше нашата брегова ивица и курорта, разреших противоречието между Норфел и Броукс и на всичко отгоре се наложи да се преборя с Кат. Беше освирепяла като тигрица...

Елизабет замлъкна, казвайки повече, отколкото бе възнамерявала. Защо изобщо спомена спора с Кат и гнева ѝ? Нямаше никакъв смисъл. Но Грейс Роуз, която не бе изпуснала и дума, бързо попита:

— Какво за Кат Аш? За какво е вилняла?

— О, за нищо — промърмори Елизабет, опитвайки се да смени темата.

— Хайде, кажи ми. Знаеш, че съм гроб.

— Не е тайна — отговори Елизабет и поемайки дълбоко дъх, обясни. — Кат ми се нахвърли заради връзката ми с Робин. Обвини ме, че имам скандално поведение, защото любовникът ми бил женен.

— Не си първата, въввлечена в подобна връзка, и мога да те уверя, че няма да си последната. Незаконните връзки съществуват, откак свят светува. Предполагам, че я безпокоят клюките, а?

Елизабет погледна тревожно Грейс Роуз.

— И ти си чула мълвата, нали?

— Всички, скъпа моя. Носи се из целия град. Не й обърнах внимание, понеже не я разбирам и се доверявам на преценката ти. Отначало бях поизненадана, но само защото бях забравила, че Робин е женен за дъщерята на Робсън. От самото начало чувствах, че този съюз е обречен. Предполагам, че той се готви да се освободи?

— Именно. Разделени са от пет години, но са в добри отношения. Така че няма да има трудности.

Грейс Роуз се наведе през масата.

— Направи си една услуга, Елизабет. Сведи глава зад плета и не я надигай.

— Какво искаш да кажеш?

— Чуй най-полезния ми съвет. Още от днес вземи решение да не се набиваш на очи. Робърт трябва да направи същото. Не заставайте постоянно под прожекторите, престанете да ходите на всички тържества и чествания и отбягвайте фотографите. С други думи, изчезнете от лондонската сцена. До две-три седмици мълвата ще стихне. Паметта на пресата е къса, ще ви забравят за нула време. Клюките може и да вредят, но сега трябва да ги забравите. Едно време баща ми казваше, че ако някой злослови против него, оставя останалите на мира. Запомни го. Довърши си питието, Елизабет, и да разгледаме менюто. Бих предпочела печено говеждо — тук го приготвят възхитително, топи се в устата.

След като си поръчаха пушена съомга и печено говеждо, Грейс Роуз се облегна на стола си, погледна за миг Елизабет, настойчиво

изучавайки изражението ѝ. Най-сетне отбеляза:

— В петък вечерта, когато разговаряхме по телефона, сподели, че имаш намерение да заемеш десет милиона паунда от банката, като използваш някои от по-едрите бижута, допълнително добавени към търга. Правилно ли съм те разбрала?

Елизабет кимна.

— Няма друг начин. Като предлагам да финансирам изграждането на спацентровете в лозята, разрешавам безизходното положение между Броукс и Норфел. Намирам идеята на Броукс да превърнем провинциалните имения в изискани хотели за извънредно удачна и потенциално печеливша. Открай време съм любителка на спацентровете и откакто се чух как заявявам, че ще финансирам схемата на Броукс, веднага осъзнах колко ми се иска да имам собствена компания. Виж, знаей, че „Деравенелс“ е моя и че я управлявам заедно със Сесил и Робърт. Но истински ме привлича да създам нещо свое. Да постъпвам с него както си пожелаея и да не съм длъжна да отговарям пред никого.

— Разбирам точно какво имаш предвид, Елизабет, но защо ще заемаш десет милиона паунда? Струват ми се много.

Елизабет се усмихна.

— Усещам как ще ме обявиш за нетърпелива. Искам веднага да построя спацентрове с мигновен успех, освен това ще започна изграждането на всичките едновременно. Смятам да ги отворя наведнъж с повсеместна реклама. Наричам го „гигантски удар“. Спацентровете „Вечно блаженство“ на Елизабет Търнър. В съзнанието си виждам как всичко това се осъществява.

— Аз също, но е ужасно амбициозно, скъпа. От друга страна, винаги съм вярвала в дръзките начинания — мащабни схеми, колосални резултати. Затова залагам на теб. Ако някой може да го осъществи, това си ти. И не забравяй човека, когото току-що срещнахме. Маркърс Джоунс е не само талантлив, по мое мнение е почти гений и то не само с изявите си в пресата. Притежава истински търговски нюх.

— Изглежда, съдбата ни го доведе, Грейс Роуз, затова щом съм готова, ще го потърся. — Елизабет помълча, после продължи: — Снощи ми хрумна и друга идея. В спацентровете ще използваме всевъзможни козметични продукти, та се запитах: защо да не са мои?

Мога да наема лаборатории, които да ги произведат, и те ще носят моето име. Ще бъде още един източник на печалби.

Грейс Роуз избухна в смях.

— Елизабет, ти си истинска Деравенел, макар да носиш името Търнър. Все едно слушам баща си. Той винаги се хвърляше в най-грандиозните проекти, най-необикновените планове, а и поглъщаше по-дребните фирми като топъл хляб. Беше истински гений.

— Зная и както изтъкнах в петък на Джон Норфел, учила съм се от най-добрия.

— Норфел е загадка за мен — отбеляза Грейс Роуз и се намръщи. — До голяма степен присъстваше в малката клика около полусестра ти и щях да кажа и в леглото ѝ, ако не знаех истината. Тя надали го е привличала сексуално. Джон Норфел имаше слабост към хубавиците, бе истински донжуан.

— Колко необичайно! — Елизабет направи подигравателна гримаса. — Че коя жена ще се интересува от Джон Норфел? Не е чак толкова привлекателен.

— Вярно е. Но притежава две качества, на които много жени не могат да устоят. Власт и пари. И както съпругът ми имаше обичай да казва, не гледаш камината, когато разпалваш огъня.

— О, Грейс Роуз, ти си незаменима! — засмя се Елизабет, вдигна чашата с шампанско и отпи. — Не си ли съгласна с мен за козметичните продукти? Зная точно какви аромати ще използвам и съм сигурна, че мога да създам собствена оригинална линия с помощта на някои отлични химици.

— Определено ми допада и предполагам, че ще се насочиш към ухания на цветя. Като малка обичаше градините ми и нямаше търпение да си откъснеш от цветята ми.

— Радвам се, че си спомняш, сетих се точно за тяхното благоухание, най-вече за цъфтящия нощем жасмин, летните рози, зюмбюлите, карамфилите и момините сълзи. Но харесвам и мириса на зеленина, на прясно окосена трева и пролетни листа. Един истински опитен химик ще проумее какво искам, към какво се стремя.

— Доста си мислила по тези въпроси, скъпа. Имам чувството, че те чака голям успех.

— Надявам се. А, ето я и пушената съомга. За първи път в живота си съм гладна като вълк.

— Разкажи ми как ще изглеждат спацентровете — попита възрастната жена, докато ядяха апетитната риба.

Елизабет ѝ разказа плановете си през следващия половин час с огромен ентузиазъм и с преливащ от вълнение глас.

— Представям си ги като просторни бели помещения с лек намек за бледозелено... прозрачни бели завеси от муселин, никакви художествени предмети, обзавеждането трябва да бъде минималистично. Ще поставя високи сиво-зелени керамични вази с бели орхидеи. Всичко останало ще бъде бяло. Не искам нещо да разсейва погледа. Целта ми е простота. Искам жените, които посещават моите спацентрове, да се наслаждават на най-приятните процедури, да се чувстват глезени и обгрижвани... нека оставят проблемите си навън, да се отпуснат и да се потопят в мечтите си.

— Разбирам. Точно това би харесал и Маркърс Джонсън... *да се потопят в мечтите си.*

— Права си, не е никак зле. Можем да използваме фразата за реклама.

Грейс Роуз се облегна и се усмихна широко.

— Елизабет, не ти липсва вдъхновение. Възхищавам се на положителната ти енергия, решителността, ентузиазма и авантюристичния ти дух. Убедена съм, че спацентровете ти ще имат огромен успех.

В понеделник сутринта Елизабет и Сесил Уилямс седяха в нейния кабинет в „Деравенелс“. Ранните им срещи в първия ден от седмицата се бяха превърнали в ритуал. Обикновено присъстваше и Робърт Дънли, но тъй като още бе в Марбея, бяха само двамата.

— Кога мислиш да се срещнеш с представител на банката? — започна Елизабет, нетърпелива да обсъдят спацентровете.

— Ще позвъня на Ед Аспли след срещата ни, за да се уговорим за утре, ако е възможно. Но няма нужда да чакаш одобрението на банката, Елизабет, ще ти заемат парите. Стига да искаш, още днес можеш да започнеш проекта. Зная, че те сърбят ръцете.

— Мога ли? О, чудесно, Сесил! Искам да се срещна с архитектите и дизайнерите, а трябва и да се обадя на някои от уважаваните агенти по недвижими имоти. Хрумна ми идеята да

създадем собствени козметични продукти. Смятам да проуча различни лаборатории и да издиря най-добрите фармацевти.

— Поговори с Мелани Онслоу от хотелиерския отдел. Знаеш, че тя е експерт по такива продукти. Възложихме ѝ да оборудва спацентровете в двата американски хотела. Оказа се безценен помощник.

— Трябваше веднага да се сетя за Мелани. Тогава свърши отлична работа. Ще ѝ позвъня по-късно.

Сесил заговори с малко по-тих глас:

— Зная, че Робърт е споделил с теб тревогите на Франсис Уолсингтън, свързани с терористите. Опасявам се, че Франсис е прав. Трябва да подсигурием пълната безопасност на всичките си активи, може да се наложи да наемем и външна охранителна компания. Ти как мислиш?

— Съгласна съм с теб, от известно време ме гложди неприятно чувство. Терористите не се отказват и стават все по-опасни. Освен това ние сме идеалната мишена. Забелязах, че испанското правителство е някак си предпазливо в публичните изявления, а снощи Робин ми каза, че повечето информатори на Франсис твърдят, че действително терористи са взривили танкера.

— Франсис обикновено получава достоверна информация, както добре ти е известно, затова съм готов да го послушам. Да му възложат като начало да започне оценка на сигурността на „Деравко“?

— Обезателно. И то веднага.

Разговаряха още половин час. След това Сесил се върна в собствения си кабинет, а Елизабет се хвана за телефона, за да задейства плановете си за спацентровете.

[1] Сомелиер — специалист по вината. — Б.пр. ↑

25.

— Какво имаше предвид, Робин, когато ми каза, че любовта няма да чака?

Елизабет седеше с лакти върху кухненската маса и се взираше в него на светлината на свещите.

— Именно това... Любовта няма да чака. Трябва веднага да я сграбчиш, да се вкопчиш в нея, когато изведнъж се появи с целия си блясък. Да, задължително е, защото със сигурност има начин да изчезне. Фактически може да се нарече мимолетна. Миг — и я няма! — Робърт щракна с пръсти.

— Но с теб определено се вкопчихме в нея, нали?

— Да, слава Богу! — Той се пресегна, пое ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. — Обичам те, Елизабет, винаги съм те обичал. Но един ден се влюбих в теб, а любовта не иска да чака. Сигурно и с двама ни е същото, нали? Почувствахме я в един и същи момент.

— Да. И аз те обичам, Робин, ти си целият ми живот. Мразя, когато те няма. Юни и юли бяха категорично ужасни с всичките ти пътувания до Мадрид и Марбея. Радвам се, че приключиха.

— Засега поне — напомни ѝ той и стана.

Заобиколи кухненската маса, сложи ръце на раменете ѝ, наведе се, целуна червеникаво кестенявата ѝ коса и я изправи на крака. Погледна я настойчиво, а изражението му изведнъж стана сериозно, когато попита:

— Мога ли да те съблазня да се качим горе?

— Няма нужда да ме съблазняваш, идвам с готовност.

Тя го хвана за ръка, духна свещите и заедно тръгнаха към нейната спалня. Ярката августовска луна грееше в тъмното нощно небе и изпълваше стаята ѝ с ефирна сребриста светлина, омекотяваща очертанията на всички предмети. Робърт хвърли една цепеница в догарящите въглени, обърна се и взе Елизабет в обятията си. Притисна я близо до себе си, учудвайки се за сетен път колко точно приляга в прегръдките му. И двамата бяха високи и стройни, с подобно телосложение, толкова сродни един на друг. Ръцете ѝ се склчиха зад

гърба му; тя отпусна глава на гърдите му за миг, после отстъпи назад и започна да разкопчава памучната му риза. Робърт се наведе над нея и страстно я целуна по устата. Усещайки възбудата си, той сложи ръце на бедрата ѝ и я придърпа по-близо до себе си. Толкова силно я желаше, че едва дишаше. Елизабет му хвърли бърз поглед и забелязвайки копнежа, изписан на лицето му, прошепна:

— Нали помниш, любовта не чака.

Съблече блузата си, после смъкна ципа на полата, измъкна се от нея и застана на средата на спалнята, загледана в него.

Робърт свали ризата си, съблече се бързо, приближи се до нея, вдигна я и я отнесе до леглото.

— Любовта не може да чака и няма и да ѝ се наложи — прошепна той, докосвайки с устни шията ѝ.

Положи я на леглото и легна до нея. Надигна се на лакът и се взря в лицето ѝ.

— Красива си, Елизабет — усмихна се. — Никога не съм изпитвал същото към никоя друга, знаеш.

Тя бързо отговори на усмивката му, без да каже нищо, и просто докосна бузата му с върха на пръстите си. Навеждайки се към нея, той я целуна по челото, бузите и врата и плъзна ръка към едната ѝ гърда. Зърното ѝ мигновено се втвърди и той го целуна. В следващия момент ръката му погали бедрото ѝ и спря върху най-съкровеното ѝ.

— Сякаш никога не съм те имал преди — промълви той. — Обичам да чувствам... че те откривам... с теб ми се случва всеки път. Като че се любим за първи път.

— Зная — прошепна тя, затвори очи и го остави да прави с нея каквото пожелае.

Усети, че ѝ става все по-топло, зноят между краката ѝ се разля по цялото ѝ тяло. Наслаждаваше се на чувството, което той предизвикваше у нея, как се топи в ръцете му, едновременно пламти и се възбужда. Усещането, че потъва в обятията му, я изпълваше с радост. Да мисли за него и за чувствения им съюз бе единственото нещо от значение за нея в момента.

Той се намести отгоре ѝ, проникна в нея, повдигна я и я притисна силно към себе си. Краката и ръцете ѝ го обгърнаха, той сякаш потъна в мъгла от кадифе и въздъхна от наслада, докато се движеше. После дрезгаво промълви:

— Не мога да чакам, Елизабет, не мога.

Тя притегли главата му към себе си, намери устните му и езиците им се преплетоха досущ като телата им, и те се задвижиха, сякаш бяха едно. Заедно достигнаха кулминацията, носени на вълните на огнените си чувства. Задоволени и блажени, останаха в същата поза още дълго време, след това Робърт се размърда, погледна я в тъмните, искрящи от любов очи.

— Беше чудесен, нали? Сексът между нас?

— Най-възхитителният. Ставаме все по-опитни, Робин.

— Но имаме нужда от повече упражнения.

Тя се усмихна. Колко силно го обичаше.

— Никога няма да престанеш да ме любиш, нали, Робин?

— И диви слонове не са в състояние да ме спрат — отговори той, а в тона му се долавяше смях.

Седнаха пред камината в спалнята ѝ, увити в халатите си, и отпиха от бутилката изстудено шампанско, което Робърт беше донесъл от кухнята. Облегната назад, наслаждавайки се на искрящото вино, Елизабет се вгледа в пламъците за миг, преди да се обърне към Робърт с въпроса:

— Как мислиш, че ще се развие френският конгломерат? Искам да кажа Франсоа де Бур ли ще управлява „Дофин“? Или висшите служители ще продължат да ръководят както по времето на баща му?

— Не зная. Още е млад, не мислиш ли? — Робърт се усмихна. — Уф! Съжалявам. Намерих на кого да го кажа. — После поклати глава. — Всички в компанията са в шок. Е, поне така твърди Франсис Уолсингтън. Има основание. Кой допускаше, че конят на Анри де Бур ще го хвърли по време на лов в горите на Версай?

— И да го настъпи по главата!

— Явно е бил отличен ездач. Какъв лош късмет.

— Не подозираш какво ти готви животът, Робин. И двамата го знаем, нали?

— Странно, преди няколко дни същото ми каза и Амброуз... Мисълта, че сме изгубили един след друг всичките си братя, е ужасна. Не допускам, че някога ще се примирим с нея... Амброуз и Мери чувстват същото.

— Няма как да сключиш сделка със смъртта — съгласи се Елизабет. — Пожелае ли те, просто те отнася.

Робърт смени темата.

— Онзи ден обсъдих с Ейми развода ни, Елизабет.

— Нима — бе всичко, което тя отговори.

Изречени изневиделица, думите му я стъписаха.

— Искате да отида да се видим по някое време следващия месец.

— И ще изпълниш желанието й, така ли?

— Налага се. Ако перифразирам думите на Грейс Роуз: трябва да се изтръгна от оковите.

— Предполагам, че ще успееш... — Елизабет внезапно млъкна, килна глава на една страна и се заслуша. — Май звъни мобилният ти телефон, Робин, но къде е?

Той скочи, заопипва панталоните си, откри го в джоба си и се обади:

— Ало. Ти ли си, Амброуз. Да, всичко е наред. Защо ми се обаждаш в този час? — Наостри слух и се приближи до прозореца за по-добър обхват. — Не, не си ме обезпокоил. Сигурен съм. — Обърна поглед към Елизабет и я попита: — Ще възразиш ли, ако Амброуз дойде утре на обяд? Този уикенд е наложително да бъде в Харогейт.

— Даже ще се радвам — възкликна Елизабет.

— Ще й бъде приятно, Амброуз, както и на мен. Ще се видим тук.

Сигурно Дънли са най-красивото семейство в Англия, реши Елизабет, докато крачеше по плажа под „Рейвънскар“ с Робърт и по-големия му брат. Амброуз беше хубавец, макар и не така зашеметяващо красив като брат си, а сестрите им Миранда и Катрин бяха пленителни като филмови звезди. С изключение на Мери, всички бяха тъмнокоси, с кафяви или лешникови очи. Нейните бяха искрящо сини като метличина. Мъртвите им братя не падаха по-долу. Всички ги имаха за красавци.

Странна беше съдбата на Дънли. Дядо им Едмънд бе работил за нейния дядо Хенри Търнър, а синът му Джон, техният баща, бе служил при Хари Търнър. Баща й хвалеше Джон Дънли, без да пести думите си, но както баща си, и Джон бе изпаднал в немилост.

Именно нейната полусестра нанесе последния несправедлив удар върху рода Дънли и преустанови достъпа им до „Деравенелс“. Нито Джон, нито баща му заслужаваха подобно отношение. И двамата станаха жертва на несправедливост. Сега Елизабет се опитваше да се реваншира. Даваше им високи постове и им връщаше славата и авторитета в „Деравенелс“. Робърт споделяше властта ѝ като глава на компанията, сестра му беше неин главен асистент, а Амброуз отговаряше за проекта „Марбея“ и отново бе назначен на висок пост в компанията. До няколко седмици съпругата му Ан също щеше да постъпи на работа в „Деравенелс“ като втора помощничка и отговорно лице за спацентровете на Елизабет Търнър — нейната собствена компания.

Двамата братя бяха потънали в разговор, но Елизабет ги слушаше с половин ухо. Наслаждаваше се на собствените си мисли и сама се смееше. Известни ѝ бяха безкрайните клюки, които пълзяха из „Деравенелс“, както и че определени високопоставени служители не преставаха да мърморят против завръщането на семейство Дънли. Джон Норфел най-вече даваше гласност на възмущението си от тях и непряко от нея. Открай време гледаше на Робърт с подозрение и съвсем основателно. Тя го бе привлякла на своя страна.

Елизабет крадешком погледна Робърт. Тази сутрин той изглеждаше прекрасен с черен пуловер, червеникавокафяво вълнено сако — старо, но точно затова чудесно — бежови широки панталони и виненочервен кашмирен шал около врата. Подобно на него, Амброуз носеше пуловер, сако от туид и джинси. Въпреки че бе краят на август, в „Рейвънскар“ не грееше слънце. Както всякога вятър брулеше откъм Северно море и смразяваше въздуха.

— Не си ли съгласна? — попита Робърт, обръщайки се към нея.

— Прости ми. Бях на километри далеч. За какво говореше?

— Че в Тони Блеър има нещо... — той вдигна ръце в един от типичните си жестове. — Нещо много ценно.

— Съгласна съм. Притежава чар, и то огромен. Освен това се възхищавам на стила му. Нека ти припомня, че винаги съм харесвала и Джон Мейджър. Той е един от най-обаятелните мъже, които някога съм срещала.

— Споделям мнението ти, Елизабет — отбеляза Амброуз и я погледна с топла усмивка. — За нещастие бе несправедливо подценен.

Приятен на външност, умен, чаровен, представителен, но на обществото някак не му допадна. Жалко, като се замислиш.

— Според мен камерата или те обича, или не — отвърна Елизабет. — Невинаги излизаше добре по телевизията, не и както на живо. — Плъзгайки ръката си по тази на Робърт, тя попита: — Обсъдихте ли с Амброуз въпроса за френския конгломерат?

— Да — намеси се Амброуз, преди Робърт да успее да отговори. — Мисля, че Франсоа де Бур се готви да последва примера на баща си и да дирижира оркестъра. И без това работи в компанията, както и съпругата му. Ще ги видим да я оглавяват, и то не след дълго.

— Толкова ли е умен Франсоа де Бур? Толкова ли е опитен като бизнесмен? — попита Елизабет и хвърли към Амброуз скептичен поглед.

— Уолсингтън смята, че е по-способен, отколкото предполагаме. Освен това има извънредно умна майка, която ще осигури абсолютната власт над „Дофин“ в ръцете на най-възрастния си наследник. Ще присъства постоянно и ще надзирава. Така разбрах от Франсис.

— Ами братовчедка ми Мари Стюарт де Бур? Допускате ли, че ще ни причини неприятности?

— Не съм сигурен. Зная, че е смело предположение, но бих казал, че ще е прекалено заета да помага на съпруга си да управлява собствената си компания, за да хвърля погледи към „Деравенелс“.

— Надявам се — промълви Елизабет и потръпна.

Робърт я погледна и я прегърна през рамо.

— Студено ли ти е, любима?

— От вятъра е — отговори Елизабет, но не той бе виновен.

Бе потреперила неволно. Стори й се, че някой току-що премина през гроба ѝ.

— Искаш ли да влезем вътре? — попита Амброуз.

— Да, ако обичате. Шампанското ни чака.

Елизабет и Амброуз влязоха в библиотеката, а Робърт забърза към кухнята, за да съобщи на Лукас, че са се върнали от разходка. Амброуз хвърли няколко цепеници в огъня, стъкна ги с ръжена и се изправи. Седна срещу Елизабет и поклати глава.

— Тук, в „Рейвънскар“, е значително по-студено, отколкото в Харогейт. Колко меко беше времето, когато тръгнах тази сутрин.

— Причината е Северно море — обясни Елизабет — дори и в най-горещия ден духа лек бриз. — Тя се усмихна. — Вълнените пуловери са задължителни.

— Майка ми веднъж ми разказа, че дядо ми Едмънд не обичал да навестява твоя дядо Хенри, когато отсядал тук, на север, заради леденото време. Наричал мястото Арктическият кръг.

Елизабет се засмя. Харесваше Амброуз, открай време беше един от любимците ѝ.

— Вечно ще бъда признателна на баща си, че инсталира централно отопление. През зимата наистина улеснява живота.

— Обзалагам се, че си права. Истински ад е да отопляваш тези стари, огромни помещения, да не споменавам колко е скъпо. — Той се облегна на стола и протегна дългите си крака.

Елизабет леко се наклони напред и каза:

— Искам да ти благодаря, Амброуз, за упорития ти труд в Марбея. Организира всичко по обичайния си експедитивен начин.

— Благодаря ти. Нека ти призная, че на моменти ми беше трудно, но мястото си заслужаваше усилията. То ще се превърне в най-изумителния курорт.

— Радвам се, че сега за постоянно работиш в „Деравенелс“, и е чудесно, че Мери е моя асистентка. Не проумявам как бих се справила без сестра ти, а скоро Ан ще управлява спацентровете от мое име. Длъжна съм да призная, че изпитвам удоволствие да бъда заобиколена от рода Дънли. Все едно около мен е собственото ми семейство.

— Но ние *наистина* сме твои близки, Елизабет, а ще се сродим, когато Робърт най-сетне уреди положението с Ейми и се ожените. С Ан се надявахме да се съгласите да организираме приема в нашия апартамент — както спомена, ние сме като едно семейство.

Елизабет успя само да кимне. Седеше като вкаменена на стола си, не само изненадана, но и стъписана от думите му. Защо Робин е обсъждал с него техните лични въпроси и е подметнал, че ще се венчаят, след като се освободи от предишния си брак? Прекрасно знаеше, че тя няма намерение да се омъжва за когото и да било. Бе излъгал доверието ѝ.

— Ето и нашето „Круг“ — обяви Робин, влизайки в библиотеката заедно с Лукас, който носеше бутилка шампанско в сребърна кофичка, пълна с лед, а Робърт — три чаши със столчетата.

Лукас сервира виното и съобщи, че обядът ще бъде в един. Вдигнаха тост един за друг, както седяха край огъня. Заговориха за откриването на испанския курорт през следващата година и Робърт подкани Елизабет да разкаже на Амброуз за търга.

Напрегната като струна, с изопнато лице, Елизабет се помъчи да се успокои. След няколко глътки шампанско успя да потисне раздразнението си, като загърби забележката на Амброуз. Разказа за търга, как е разделен на различни категории: изкуство, диамантени диадеми, бижута и така нататък. Но тя се съсредоточи главно върху Амброуз и насочи разговора към него, абсолютно неспособна да погледне Робин в лицето.

— Мили Боже, какъв пищен търг ще бъде! — възкликна Амброуз, когато тя свърши. — Сигурен съм, че ще ти донесе милиони. Няма да го пропусна, обзалагам се и ти, Робърт, нали?

— Ще го проследя с огромен ентузиазъм, ще застана редом до Елизабет и ще се моля всичко да се продаде на най-висока цена.

В този момент се появи Лукас и обяви, че обядът е готов. Елизабет остави чашата си и се изправи.

— Да вървим — подкани ги тя, потискайки раздразнението си.

— Амброуз се притесни, че може неволно да те е обидил — каза Робърт, облегат на рамката на вратата, докато гледаше изпитателно Елизабет и се опитваше да разгадае настроението ѝ.

Тя седна на писалището в малкия си кабинет, по което бяха разпилени документи, и веднага вдигна глава. След миг отговори:

— Не, не ме е обидил.

Той веднага долови, че тя още няма настроение, както и по време на обяда, явно ядосана на нещо. Раздразнението отекваше в гласа ѝ, а лицето ѝ бе по-изопнато отвсякога.

— Нещо не е наред — промълви той, тръгна към нея и спря пред бюрото ѝ. — Познавам те отдавна и достатъчно добре, за да го разбере, така че не отричай.

Няколко секунди тя не промълви и дума, несигурна дали моментът е подходящ да се впусне в труден спор, после изведнъж реши да му каже истината. Заговори с тих, но твърд глас:

— Яд ме е на теб, а не на брат ти. Той е само невинен наблюдател.

Робърт се намръщи озадачен.

— Защо? Какво съм направил?

— Казал си на Амброуз, че ще се оженим, след като се разведеш с Ейми. Толкова бях смаяна, че не знаех какво да му отговоря.

Той енергично тръсна глава.

— Категорично не съм. Ако Амброуз е споменал думата „браќ“, то е по негов почин. Естествено знае, че искам да оправя бъркотията, и просто е изказал предположение. Това е всичко.

Елизабет го изгледа, но не отвърна нищо.

— Защо не повдигна въпроса по-рано? Докато пиехме аперитива си преди обяд? Споменал ти е нещо... точно докато съм бил в кухнята с Лукас.

— Не исках да правя сцени и да вдигам шум.

— Но си даваш сметка, че напрегнатата атмосфера на обяд ни накара да се чувстваме неудобно. Бе остра, дори кисела, когато

благоволяваше да проговориш, а през повечето време мълчеше, сякаш си олицетворение на Божия гняв. И двамата разбрахме, че си ядосана. Ти се погрижи да ни стане ясно.

— Не бях ядосана, по-скоро се чувствах... предадена.

Той въздъхна и поклати глава.

— Амброуз е изказал предположение, ти — също. Как можа да допуснеш, че ще те предам?

Тя помълча за миг, после възкликна:

— Допълни, че с Ан искат да организират сватбения ни прием в своя апартамент. Защо ще ми предлага подобно нещо, ако не си му се доверил?

— О, не ставай глупава! Повтарям, заради догадката му, че щом се освободя, ще се оженим. И е съвсем естествено да си го помисли, не си ли съгласна? Убеден съм, че мнозина биха постъпили именно така. В края на краищата ние предизвикахме скандал с прекалено явната си връзка, нали? Затова в съзнанието на всички женитбата е следващата ни стъпка.

Тя поклати глава.

— Знаеш, че не искам да се омъжвам за теб, Робин. Дори, ако питаш мен, няма нужда и да се развеждаш.

Думите ѝ неочаквано го разпалиха.

— Защо не желаете да се омъжиш за мен? — настойчиво попита той, опря длани на писалището ѝ и дръзко се вгледа в лицето ѝ с присвити очи. — Какво не одобряваш в мен? Или не съм достоен за наследницата на рода Търнър? Издънката на Деравенел? Така ли? Или подозираш, че преследвам парите и властта ти?

Той бе така бесен, че Елизабет изправи гръб на стола си, смаяна от гневния му тон, горчивите думи и неумолимото изражение.

— Как можеш да говориш така? — възмутена извика тя. — Разбира се, че си достоен. Дори повече, а зная, че не си с мен заради това, което притежавам. Искаш само мен.

— Дяволски си права. Освен това искам да бъдеш моя съпруга. — Когато забеляза как изведнъж тя се вкамени на стола си и пребледня, той отстъпи от бюрото ѝ. С по-мек тон продължи: — Нека се оженим, след като се освободя, Елизабет. Можем просто... да избягаме, ако желаете. Да се венчаем тайно. Не ни трябва голяма и бляскава сватба, само двамата и нашите свидетели.

Когато тя го погледна, напълно загубила дар слово, палавата и безкрайно чаровна негова усмивка се разля по красивото му лице и той тихо добави:

— Трябва да се оженим, скъпа моя, ние се обожаваме. А по-късно, когато си готова, можем да имаме и дете, наследник, когото всички толкова чакат. Приемник, в чиито сигурни ръце ще оставиш „Деравенелс“. Не искаш ли?

Занемя за миг. Толкова беше притеснена, че той повдигна въпроса. Не може да се удържи да не отвърне рязко:

— Не, определено не го искам. Само на двадесет и пет съм. Имам предостатъчно време да мисля за наследник. Разбери, нямам намерение да умирам млада. И изобщо се обиждаш без причина.

— Как можа да го изречеш?

Той я изгледа с нетърпящ възражение поглед.

— Защото е истина.

— Без причина? Твърдиш, че съм се обиждал без причина. Ами аз, ами моите чувства? Нищо ли не означавам в нашата връзка, Елизабет? За танго са нужни двама, нали? Не ти ли е хрумвало, че може да съм по-щастлив, ако съм женен за жена като теб?

— Открай време знаеш, че не искам да се омъжвам. Никога. Казах ти го още когато бяхме на осем.

— Вече си зряла жена — отговори остро той, отново обзет от гняв. — Имаш връзка с мен, зрял мъж, а не с момченце с къси панталонки. Влюбени сме един в друг, близки сме емоционално и физически. Положително бракът е естественото продължение, нали?

На лицето ѝ се настани упорито изражение.

— Не желая да се омъжвам за никого, Робин. Нямам нищо против теб, а ти го приемаш прекалено лично.

— Можеш да си сигурна, че го приемам дяволски лично! — извика той, обърна ѝ гръб, излезе от кабинета ѝ и така силно затръшна вратата, че от стената се посипа мазилка.

Елизабет се облегна на стола си, лицето ѝ изведнъж помръкна. Не искаше да нарани чувствата му или да го унизи, но неволно бе направила точно това. Питайки се как да постъпи, как да му се извини, да излекува накърненото му его, тя стана и излезе на терасата. Видя Робърт да крачи надолу по пътеката през градините несъмнено по посока на разрушената крепост. По-добре да го оставя гневът му да се

уталожи, реши тя. Редно е да поговоря с него, когато е по-спокоен. Длъжна съм да го накарам да разбере колко го обичам.

Колкото и да се стараеше, Елизабет установи, че ѝ е трудно да се съсредоточи върху плановете за спацентровете, и след час стана, взе шала си и излезе навън. Синьото преди небе бе помръкнало и в хладния въздух тя долавяше миризмата на дъжд. Като хвърли поглед към небето, ѝ се стори, че приближава гръмотевична буря, затова се загърна по-плътно с кашмирения си шал и изтича надолу по пътеката, викайки Робин по име. Никакъв отговор.

За нейна изненада го нямаше в разрушената крепост; фактически от него нямаше и следа. Къде можеше да е отишъл? Щеше да мине покрай прозореца на кабинета ѝ, ако се бе прибрал в къщата. Сигурно бе навън. Тогава ѝ хрумна, че може да е слязъл на плажа. Докато бързешком излезе от руините на цитаделата, изтрещя светкавица и закапаха едри капки.

Половин час по-късно Елизабет и Лукас откриха Робърт на плажа, сгъшен под купчина скали. Бурята все още вилнееше с всички сили, а дъждът се лееше на струи.

— Уплаши ме до смърт — извика Елизабет и се втурна към него с дъждобран и дебел пуловер. — Защо не се върна в къщата?

— Тъкмо излязох и се изля проливен дъжд — обясни той и с мъка съблече подгизналото вълнено сако, остави го на един камък и навлече рибарския пуловер. — Ей Богу, така е по-добре. Умирах от студ. Стори ми се по-разумно да изчакам под скалите, докато превали, но се оказа, че греша.

— Вижда ми се, че ще продължи цяла нощ. Ето, облечи и дъждобрана. — Тя се обърна към Лукас. — Дай ми шала, ако обичаш.

— Заповядайте, госпожице Търнър. — Лукас ѝ го подаде и поглеждайки към Робърт, попита: — Добре ли сте, господин Дънли? Нали не сте пострадали?

— Не, не, всичко е наред. Спънах се в чакъла, докато тичах да намеря подслон, но не се ударих сериозно.

— Видях ви през прозореца, че се спъвате, господине, и се готвех да сляза на плажа точно когато госпожица Търнър влезе в кухнята. Радвам се, че сте невредим.

— Благодаря ти, Лукас. — След като уви шала около врата си, Робърт пое чадъра от Елизабет, вдигна мокрото си сако и се поусмихна. — Благодаря, че ме спасихте.

Тя му се усмихна в отговор и тръгна по плажа, стиснала собствения си чадър, сподирена от двамата мъже.

Веднага щом се върнаха в „Рейвънскар“, Елизабет настоя Робърт да вземе горещ душ, а през това време тя приготви кана с чай. Десет минути по-късно Робърт се присъедини към нея пред камината в спалнята ѝ, загърнат в пухкав плюшен халат.

— Боже мой, не мога да повярвам! — възкликна той, приближи се до прозореца и надникна навън. — Излезе права, мисля, че ще вали цяла нощ.

Елизабет каза бързо:

— Робин, прости ми, ужасно съжалявам. Не исках да те обидя, нито да объркам всичко. Исках само да ти обясня, че не смятам да се омъжвам. Но то няма нищо общо с теб, скъпи, честно. Причината е в мен. Обичам те, искам да бъда с теб до края на живота си и ти го знаеш. Никога не бих те наскърбила, особено нарочно.

Той седна на другия стол, наля си чаша чай, пусна вътре подсладител и резенче лимон. Отпи дълга глътка и остави чашата на ниската масичка. После хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Няма нищо за прощаване, любима. Признавам, че реагирах бурно, дори е редно да кажа прекалено. Чувстваме едно и също един към друг, аз също копнея винаги да сме заедно, но изведнъж днес следобед осъзнах колко искам да сме женени. След като нямаш желание да узаконим връзката си, така да бъде. Ще продължим да живеем както досега.

Тя изпусна дълга въздишка на облекчение.

— О, Робин, толкова ме зарадва. Не бих понесла да те загубя.

— Няма да ти се наложи. Ще бъда тук, каквото и да става.

— Женитбата никога не ме е блазнила — заяви тя. Тръсна глава и тихо продължи: — Точно обратното. Предполагам, че понеже съм

виждала само провалени бракове, нещастни съпруги, деспотични съпрузи — тиранични прелюбодейци, навярно трябва да добавя.

— Не си имала много щастливи примери. Още от дете си била свидетелка на неприятни сцени, свързани със семейния живот, така че не е изненадващо мнението ти за него.

— Баща ми бе типичен пример за деспотичен, избухлив, измамен в надеждите си съпруг, мъж, който най-малкото словесно нагрубяваше всичките си съпруги. А и с мен се държеше така.

— Знаеш ли, той бе щастлив с първата си съпруга. С неговата испанка Катрин бяха влюбени до полуда, така ми казваше майка ми, която я познаваше добре. Единственият проблем на брака им бе липсата на наследник — иначе се разбираха отлично. Тя бе невероятно умна, трудолюбива, експедитивна, енергична и бе получила блестящо образование в Испания. Главата на баща ти замая... майка ти. Нека да не започваме отново, чувала си историята и преди.

— После срещнал Джейн Селмер, хванал се на куката и решил да се ожени за нея. Изведнъж започнал да намира в майка ми единствено недостатъци и я докарал до отчаяние. Когато Джейн почина след раждането на Едуард, той се ожени за германката Ан. Но тя бе безлична.

— По-точно бих я описал като грозна — прекъсна я Робърт.

— Тя беше мил човек, Робин, и определено любезна с мен, Едуард и Мери. Винаги съм смятала, че ужасно се бои от Хари, и съм убедена, че бе щастлива да се разведе без много шум. Открай време съжалявам много повече Кати, неговата красива съпруга трофей, прекалено млада за него. И за жалост не особено умна.

— Шегуваш ли се? Тя бе тъпа като галош! Изневерите ѝ я опропастиха, както често ми е доверявал баща ми. Но кой може да я вини? Когато Хари се ожени за Кати, вече бе станал едър, тромав, истинско чудовище, ако бъда съвсем честен. Нищо чудно, че тя се озова в толкова много чужди легла... на по-красиви, мъжествени и помлади любовници. Нейното падение. Разводът бе ужасен. Слава Богу, че Катрин Паркър го надживя.

Елизабет продължи:

— И тогава се появи красивият контраадмирал, чаровен и със завладяваща сексуалност. Заслепената от любов Катрин Паркър се

омъжи за неустоимия Том Селмер, който после започна да флиртува с мен, дори се опита да ме съблазни.

Робърт се засмя.

— Селмер бе малко недодялан и не ставаше за съпруг, нали така, сладка моя?

— Истина е. Но Филип Алварес бе същият. Ожени се за Мери заради парите ѝ, сега съм напълно убедена. И после я изостави, колкото и грозно да звучи.

— Дори не дойде на погребението ѝ, мръсникът — добави Робърт. — Но чуй ме — продължи той с все по-сериозен тон. — Не всички мъже са като баща ти, Селмер или Алварес. Не и аз. Със сигурност си се уверила след всичките години.

— Да. Наистина, Робин. Но искам... да бъде свободна, независима и самостоятелна. Не искам брак, не и на всяка цена. — Тя му хвърли умолителен поглед. Може ли сега да сменим темата? Моля те.

— Защо не. Няма повече да го обсъждаме. — Той пийна глътка чай и продължи: — Благодаря, че ме намери на плажа.

— Не си се наранил при падането, нали?

— Не, само ми стана студено и се измокрих. Сега се чувствам значително по-добре. След няколко минути ще се облека и ще пийнем нещо.

— Вече ми прости, нали, Робин?

— Няма нищо за прощаване — отговори той за втори път.

— Какъв прекрасен слънчев ден — отбеляза Елизабет, когато дръпна завесите и погледна през прозореца в неделя сутринта. — Бурята е отишла далеч на север. Хайде, ставай, мързеливецо, и да слизаме на закуска.

— Още няма и шест часа — промърмори Робърт, отметна завивките и стана от леглото. Грабна халата си, облече го и нахлузи чехлите си. — Какво възнамеряваш да приготвиш за закуска, госпожице Търнър?

— Сигурна съм, че в хладилника има какво ли не. Лукас винаги купува пушена риба. Яде ли ти се? Или предпочиташ бърбеци с гъби? Винаги има в резерва.

— А защо не просто варени яйца и препечени филийки? — предложи той, изведе я от спалнята и я поведе надолу по стълбите.

— Варените яйца са чудесни — съгласи се тя. — Ще хапна същото.

В кухнята Елизабет включи кафе машината, отвори хладилника, извади кутия с мляко и забърза към печката.

— Има ли портокалов сок? — попита Робърт.

— Извинявай, забравих. В хладилника е.

Робърт напълни две чаши, отнесе ги до кухненската маса, взе дистанционното и включи телевизора.

— Искам само да чуя прогнозата за времето...

Гласът му секна, той се вгледа в телевизора, намръщи се, а Елизабет се извърна, за да проследи погледа му.

— Колата, с която е пътувала принцеса Даяна, се е блъснала при моста Алма двадесет и три минути след полунощ — прозвуча гласът на телевизионния водещ. — Линейката, пристигнала секунди след катастрофата, я откарала в болницата „Салпетриера“, където починала в ранните часове на сутринта.

— Боже мой! — извика Елизабет. — Не е възможно. Не може да бъде.

Тя се обърна към Робърт, който бе замръзнал на място до масата, и много внимателно остави кутията с яйцата, преди тя да я изпусне. Гласът ѝ трепереше, когато добави:

— Просто е невъзможно, Робин. Не и принцеса Даяна.

Робърт беше загубил дар слово. Прегърна Елизабет, сложи я да седне на един стол, после се настани до нея, без да откъсва невярващите си очи от телевизора. Досуц като Елизабет в продължение на няколко секунди му бе невъзможно да осмисли ужасяващите новини. Сълзи се търкаляха по бузите на Елизабет. Тя извади кърпичка от джоба си и избърса очи.

— Горките момченца, синовете ѝ — прошепна тя, изпълнена с безгранична жал, и отново заплака.

По-късно Робърт донесе на масата две чаши кафе. Останаха през следващите няколко часа, заслушани в репортажите, излъчвани от Париж и Лондон. Беше тридесет и първи август, 1997 година. Както останалите британци, а и целия свят, те бяха слисани и съсипани от

скръб заради трагичната смърт на красивата принцеса, покосена в разцвета на живота си.

Тихо като в гробница. Тук днес е така. Никога преди не съм виждала „Деравенелс“ в такова състояние. Мълчание, тежост във въздуха. Служителите работят както обикновено, но тъгата е хвърлила мрачна сянка върху лицата им. Движат се бавно по коридорите, говорят шепнешком, експедитивно вършат задълженията си, но болката, обгърнала ги като мъгла, е нещо осезателно. И така е навсякъде в Англия.

Една бликаща от енергия млада жена вече не съществува. И все пак... е тук. Тя е в сърцата и умовете ни, където ще живее завинаги. Случайна и нелепа, ненавременната ѝ смърт е огромен удар за нас, кара ни да осъзнаем, че сме смъртни, уязвими и често изложени на опасности. Изтръпваме от болка и потъваме в скръб.

Минаха пет дни от смъртта ѝ, а още не можем да дойдем на себе си, неспособни сме наистина да осъзнаем, че си е отишла. Тя бе толкова пълна с живот, така жизнерадостна, така готова да се грижи и да посвети обичта си на отритнатите, безпомощните и болните. Доблестната ѝ усмивка, искрите в яркосините ѝ очи... трудно ще повярваме, че никога няма да ги видим отново.

Смъртта на принцеса Даяна ме накара да се почувствам в толкова много отношения уязвима. Не защото съм смъртна, а заради Робин и различните аспекти на отношенията ни. Снощи не можах да заспя... Лежах будна и се тревожех за него... ами ако го убият или ненадейно умре? Какво ще правя без него? С живота ми ще е свършено. Ето какво усещам, защото той е цялото ми съществуване. И въпреки това през миналия уикенд така жестоко го нараних. Трябваше повече да внимавам какво говоря... Не бива да се впускам там, където и ангелите не смеят да пристъпят. Това бе забележка на баща ми, заимствана от една от любимите му песни. Той имаше мелодичен глас. И досега го чувам, в главата ми звънтят думите: „Глупаците се втурват там, където и ангелите не смеят да пристъпят“. Беше толкова добър тенор, че можеше да пее и в операта.

Баща ми обичаше музиката и често композираше. Баща ми романтикът... романтичният глупак. Онзи ден Робин го нарече чудовище и той навярно наистина се бе превърнал в такова. Но някога е бил Златното момче. Божествен. Красив, чаровен и неустоим. Жените са пълзели в краката му.

Какво е това? По бузите ми се стичат сълзи? Нима плача за баща си? Или за Робин? Или за принцеса Даяна? Чувствата ми днес са объркани.

Баща ми Хари Търнър. Обичах го, а сега благоговеея пред него. Колко се гордея с великите му постижения и с това, което постигна за „Деравенелс“.

Винаги ли жертвата обича своя мъчител? С всички ли е така? Често съм се питала защо баща ми се отнасяше така пренебрежително към мен, докато бях дете, защо вечно ме обиждаше и се държеше отвратително с мен.

Крещеше ми, ругаеше ме и все ме отпъждаше. Беше богат, но винаги бе пестелив към Кат Аш и през годините, когато растях, все не ни достигаха парите. Близки като леля Грейс Роуз и Джон Дъдли, бащата на Робин, показваха доброта към мене и внасяха щастие в живота ми. Джон — като разрешаваше на сина си да отсяда в „Уейвърли Корт“, а Грейс Роуз — като ме канеше в „Стоунхърст фарм“. Когато ѝ гостувах, сама или с Робин, ужасно ни глезеше.

Защо, когато бях малка, баща ми ме мразеше? Дали защото в мен виждаше майка ми? И дали бе ненавиждал майка ми така силно, та да пренесе омразата си към мен? Едно невинно дете, което можеше да бъде единствено негово с червеникавокестенявата си коса и висока, източена фигура като на дядо ми Хенри. Хари Търнър никога не посегна да ме удари, но езикът му бе като камшик. Бях негова жертва и все пак го обичах и полагах всички усилия да му угодя. Дали понеже копнеех така отчаяно да ме обикне, да ме допусне до себе си? Той ме прие когато най-малко го очаквах, след като не го бях виждала от години. Покани ме да му гостувам с Мери. Струва ми се, че видяното му допадна, и така отново бях допусната до него. По думите на Кат Аш баща ми бил възхитен от познанията ми и горд от забележителното ми образование.

Робин е убеден, че клетвата ми никога да не сключа брак е заради страха от баща ми. Твърди, че се боя, защото съм виждала

такива страшни примери. Навярно е прав. Не разбирам как някаква хартийка може да промени една връзка. Обикновена хартийка... не, не е вярно. Тя е законен документ, който има важно значение за много аспекти от живота ни. Но не съм възхитена от нея както от Робин. Все пак трябва да обмисля положението и то извънредно внимателно. Длъжна съм да направя всичко по силите си, та Робин да се почувства по-добре. Наложително е да го успокоя...

— Влез, Мери — извика Елизабет в отговор на силното почукване на вратата на кабинета си.

Изад нея се появи хубавото лице на Мери и тя попита:

— Маркърс Джонсън е тук. Да го покана ли?

— Да, и би ли съобщила на Грейс Роуз, че ще бъде при нея, за да пийнем по нещо в шест часа, както ѝ обещах?

— Обезателно — Мери изчезна и затвори вратата.

Елизабет издърпа черната папка пред себе си и очите ѝ пробягаха по списъка, който Маркърс Джонсън бе съставил. Вдигна поглед, когато Мери въведе посетителя. Стана, заобиколи писалището и протегна длан да се ръкува с него.

— Добро утро, Маркърс, радвам се, че успя да дойдеш днес вместо утре. Много съм ти признателна.

— Добро утро, Елизабет, нищо не ми струваше.

— Заповядай, седни — промълви тя и се настани срещу него зад бюрото.

— Случилото се с принцеса Даяна е истинска трагедия. Хората още не могат да дойдат на себе си — отбеляза Маркърс.

— Включително и аз. Не мога да се отърся от мъката и чувството на... обреченост — отговори Елизабет. — Все си мисля, че тази катастрофа можеше и да не се случи.

— Аз също, а и мнозина други. Не я охраняваха както подобава... така ми изглежда, пък и ситуацията е била доста хаотична.

— Вероятно е било така. — Хвърляйки поглед към страницата пред себе си, тя продължи: — Е, да се захващаме за работа, Маркърс. Наистина съм поласкана от предложението ти, дори съм във възторг. — Тя се усмихна и добави. — Искам да наема твоята компания да представи на пазара спацентровете на Елизабет Търнър, както и да

помогне за популяризирането на търга на колекцията на Деравенел и Търнър. „Сотбис“ ще свърши повечето работа, но имам чувството, че се нуждая от... да го наречем повече реклама. Как гледаш на цялата работа?

— Можем да ти помогнем във всяко отношение и ти благодаря за доверието, Елизабет. Ще възложя задачата на две счетоводителки. Едната заедно с екипа си ще се занимава с рекламата на спацентровете, а другата с нейните подчинени може да работи по търга. — Той се поприведе напред. — Очевидно ти допада нашият план и начинът, по който искаме да представим спацентровете. Как ти се струва рекламният бал да се проведе в някой хотел, а не в спацентъра в Лондон?

— Прекрасно! Хрумнало ви е най-правилното предложение — засмя се Елизабет. — Наистина се тревожех за белите подове, белите завеси, белите мебели и тълпите хора, които разливат напитки, изпускат храна и драскат подовете.

— Зная за какво говориш. Истински кошмар. Това бе първото, за което се сети сътрудничката ми, и даде идеята приемът да се състои в хотел. Предложи „Дорчестър“, както си прочела в нашата презентация. Или предпочиташ друг?

— „Дорчестър“ е идеален за целта. Харесва ми и идеята да поразходим издатели на списания за красота, здраве и мода. Ще бъде чудесно, ако показваме спацентровете на групи от по шестима. Ще предлагаме и обяд. Всъщност одобрявам всичките ви хрумвания и ви наемам. Кога смятате да започнете?

— Ако все още планираш да откриеш първия спацентър в Лондон през април 1998, налага се да започнем веднага. Ще са ни нужни шест месеца, за да планираме всичко както трябва.

— Ще дам договорите, които си изготвил, на Мери и тя ще ги прегледа заедно с адвокатите ми, преди да ги подпише. Ще ти ги върнем колкото се може по-бързо. Междувременно има някои въпроси, които искам да обсъдя с теб.

— Тогава да започваме — предложи Маркъс. — Тази сутрин имам време колкото щеш.

— Наистина ми се струва, че напредва твърде бързо — каза Марк Лот и отпи от сухото си мартини. — Хапката е прекалено голяма за нейната уста.

Алегзандър Доусън весело се засмя.

— Прекара я, а, Марк? Или по-точно ѝ го вкара.

— Не ставай глупак! Наистина ли допускаш, че ще ми хрумне да пъхна най-ценната част от себе си, където се е завирал проклетият Дънли? В никакъв случай, друже. Освен това тя не е мой тип.

— Но определено е негов. Тия двамата се чукат денонощно като зайци и целият град го знае. Не мисля, че в Ситито гледат на това с добро око. Много се говори за шефката на „Деравенелс“ и дясната ѝ ръка, по съвместителство и неин любовник. Тамошните момчета могат да харесват скритото прелюбодеяние, но са крайно против, когато се върши в офиса.

— Нали не го правят в кабинета ѝ? — попита невъздържано Марк и изгледа подозрително колегата си.

— Оглупя ли! Така е думата. Плътските отношения между колеги са забранени. Но да се върнем на първата ти забележка, че напредва прекалено бързо, спацентровете ли имаш предвид?

— Разбира се. Ще струват цяло състояние — заяви Марк.

Алегзандър направи знак на сервитъора, поръча още две сухи мартинита и се обърна към Марк.

— Къде ти е умът днес, стари непрокопсанико? Не компанията плаща за спацентровете, а тя със собствените си пари.

— Тя няма никакви, както знаеш добре. За това се погрижи сладката малка Мери, като тикна всичките си авоари в алчните ръце на онзи испански мошеник Алварес. Той определено е знаел как да я измами.

— И то по повече от един начин — изстреля в отговор Алегзандър с многозначителна усмивка. — За голям ужас на Норфел. Винаги съм мислел, че все му се щеше да се пъхне в гащичките ѝ. Знаеш, че бяха като дупе и гащи. Може пък от време на време да му се е отварял парашутът.

— Говориш врели-некипели, приятелю. Норфел и Мери посещаваха една и съща църква и това е единственото общо помежду им. Стигне ли се до неговите въртиопашки, старецът е придиричив. Харесва бледи и слаби. И страстни... като арабски коне. Мери не беше

негов тип: прекалено тъмна, пълна и меланхолична — довърши убедително Марк.

— Открай време харесвах Мери — заяви Алегзандър, а после разсеяно плъзна поглед из ресторанта на хотел „Дорчестър“. — Проклет да съм, говорим за вълка, а той в кошарата! — ненадейно възкликна той. — Ето я Елизабет. И кой е красавецът с нея? Не ми разправяй, че е разкарала Дънли заради по-възрастен мъж! Да умреш от смях.

— Това е Маркърс Джонсън, умнико, известният експерт по връзки с обществеността. Учихме заедно в „Итън“. Баща му е лорд Джонсън от Бевърли. Йоркширски род, възливш с пари. И доколкото зная, тя надали го вълнува. Интересите му са различни... поне докато имаше. — Марк се облегна и се усмихна на Алегзандър. — Освен това е женен. Но да се върнем на спацентровете. Както споменах, ще струват сума пари и тя е взела десет милиона заем от банката. Каж ми сега, приятелю, какво ще стане, ако те се провалят? Кой ще връща парите? Елизабет или компанията? Обзалагам се, че компанията, понеже тя няма да има достатъчно, че да върне заема.

— Не, грешиш. — Алегзандър поклати яростно глава. — Забравяш, че ще спечели минимум седемдесет милиона паунда от търга на антиките и наследените вещи от родовете Деравенел и Търнър в „Сотбис“.

Марк се намръщи и присви очи.

— Сигурен ли си, Алекс? Сумата ми изглежда страшно голяма. Какво има толкова да продава? Знаеш ли?

— Да. Понеже по една случайност моя племенница работи в „Сотбис“. Гостувах на родителите ѝ в Хемпшър миналия уикенд. И тя беше там и отбеляза за търга, че е най-големият, който аукционната къща е провеждала от много години, както и че предметите са изумителни. Множество диамантени диадеми и възхитителни бижута, но най-силно се прехласваше от произведенията на изкуството. Платна на импресионисти и постимпресионисти, които ще се продадат за милиони.

— Стига бе!

— Истина е — настоя Алегзандър. — Повярвай ми, Марк. Елизабет е ударила джакпота — творбите са изключително ценни. Очевидно голяма част от тях идват от любовницата на Едуард

Деравенел, някоя си Джейн Шоу. Матис, Моне, Мане, Ван Гог... все големи имена. Племенницата ми Вениша ме увери, че първата оценка сега се счита за прекалено занижена и „Сотбис“ я извършва наново.

— Искаш да кажеш, че въпреки всичко тя е неуязвима? — Марк повдигна вежди. — Че не можем да я повалим?

— Не съм казал подобно нещо. Все пак е уязвима. Само изтъкнах, че не спацентровете ще бъдат нейният провал, а нещо друго. Като помислиш, Робърт Дънли може да я завлече на дъното. Предизвиква недоволството на мнозина служители в компанията. Ключките набират скорост.

Марк се приближи до Александър и попита:

— Кой го е взел на мерника си?

— Норфел — отвърна тихо Александър. — Но повярвай ми, че и той има трески за дялане. С по един крак е и в двата лагера.

Смаян, Марк се намръщи и промърмори:

— Все пак кой го е взел на мерник?

— Ако не знаеш, аз няма да ти кажа. — Александър се облегна, защото сервитьорът пристигна с чиния скариди, и не промълви повече и дума.

След като на Марк му сервираха порцията пушена съомга, той не се стърпя.

— Обясни ми, за Бога! Каква е тази голяма тайна? Да ти призная, Марк, не съм сигурен в сведенията си. Правя догадки, а не е редно, нали?

Марк Лот, много по-проницателен от колегите си, разбра, че Александър Доусън лъже и затова настоя:

— Хайде, поне ми намекни. Тогава можем да обединим силите си и да бутнем Елизабет Търнър от скалата.

Александър отметна глава и високо се изсмя. След като се поуспокои, прошепна почти нечуто:

— Един мой прачичо, сега покойник, имаше чичо, който е бил в „Деравенелс“ в началото на века. По онова време е оглавявал минния отдел. Умрял внезапно при необичайни обстоятелства, истината е, че смъртта му така и останала нещо като мистерия. Прачичо ми подозираше, че неговият чичо е убит и то от член на кликата на Едуард Деравенел вътре в компанията. Цял живот той се опитваше да разгадае тази смърт и твърдеше, че иска да си отмъсти.

— А работеше ли прачичо ти в „Деравенелс“?

— Да, в минния отдел и дори носеше името на чичо си, който бе умрял така не навреме.

— Как се е казваше?

— Обри, на чичо си Обри Мастърс, но фамилията му бе Доусън. Името му бе Обри Доусън.

— Ясно. И отмъсти ли прачичо ти Обри?

— О, не, тогава вече било прекалено късно. Минали години и всичко било забравено. Той почина ерген и ми завеща акциите си от „Деравенелс“. Получих работа тук с връзките му в компанията. Обичам този конгломерат и ще го защитавам.

— А аз се уредих на работа тук чрез баща си, който работеше за Хари Търнър, а дядо ми беше в борда на директорите, когато Хенри Търнър управляваше компанията. Но мисля, че това ти е известно.

— Определено. С теб сме стари вълци. Нека пазим този свещен конгломерат, особено от неспособни женски ръце — отговори Алегзандър.

— Обезателно — увери го Марк, възхищавайки се с каква лекота колегата му смени темата.

Сесил Уилямс вдигна поглед, когато на вратата на кабинета му се почука. Влезе Франсис Уолсингтън.

— Здравей, Франсис! Не очаквах да те видя в кантората днес. Мислех, че си решил да удължиш уикенда.

— Така беше, но промених плановете си. Заради това. — Наведе се и постави на бюрото на Сесил сгънат вестник. — Чети и плачи.

Сесил го изгледа, намръщи се тревожно, долавяйки сериозния тон на Франсис, и вдигна вестника. Беше копие на парижкото издание на „Интърнешънъл Ню Йорк Хералд трибюн“, сгънато на бизнес секцията. Прегледа го набързо и възкликна:

— Допускаш, че Франсоа и Мари де Бур имат предвид „Деравенелс“, така ли?

— Е, определено не са хвърлили око на „Маркс и Спенсър“, това е сигурно. Виж отново второто изречение и чети между редовете, Сесил.

Сесил кимна и внимателно изчете статията. Представляваше интервю, дадено от Франсоа де Бур и съпругата му Мари Стюарт. Когато стигна до абзаца, за който говореше Франсис, го прочете на глас: „Със съпругата ми планираме да разширим «Дофин», което баща ми се готвеше да направи преди трагичната злополука. Искаме конгломератът ни да достигне до всяка точка на света и първата ни крачка е да предявим претенциите си във Великобритания. За тази цел възнамеряваме да присъединим към «Дофин» компания, разпростряла се по цялото земно кълбо.“

Сесил се облегна на стола си.

— Предполагам, че си прав, говори за „Деравенелс“. Но всички знаем, че не могат да ни погълнат. Няма никакъв шанс.

— Обаче в опитите си могат да вдигнат доста шум, да ни сочат с пръст, да окалят доброто ни име или поне да опитат.

— Франсис се навъси. — Всъщност и двамата знаем, че Мери искрено вярва, че има права над „Деравенелс“. Естествено се заблуждава, но независимо от това смятам, че се готви да ни атакува.

— Но само с думи! — Сесил погледна колегата си и добави:

— Може само толкова, нищо повече. Елизабет притежава несравнимо повече акции от нея, следователно властта е нейна.

— Вярно е, а ние сме частна компания с определени специфични правила, изковани през вековете, за да ни пазят от враговете. Малцина знаят за съществуването на тези правила. От друга страна, някои акционери не милеят за „Деравенелс“, както ти е известно, Сесил. И те могат да се изкушат да продадат акциите си на Мари. На съответната много висока цена.

— Съгласен съм с теб. Но доколкото зная, никой не продава акции на „Деравенелс“. С други думи, пазарът за тях е затворен, ако изобщо има такъв. Как се натъкна на тази статия? Абониран ли си за „Хералд трибюн“?

— Не, но веднага ще поправя грешката си заради тези побъркани оръдия, които гърмят като обезумели от Париж. Един приятел ми се обади оттам тази сутрин и ми прочете статията, после ми я прати по факса. Да отидем ли да я покажем на Елизабет?

— Мисля, че е редно да я прочете лично. Няма смисъл да ѝ го спестяваме — отвърна Сесил. — В противен случай ще ни направи на бъзе и коприва. Само че не е тук. Направи нещо, което рядко ѝ се

случва: излезе на обяд с експерта по връзки с обществеността, когото нае, Маркър Джонсън. Ще трябва да почакаме, докато се върне.

— Робърт отиде ли с тях?

— Не. В кабинета си е. Да му позвъним.

Няколко секунди по-късно Робърт Дъдли влезе в офиса на Сесил със загрижено изражение.

— Какво има? Какво се е случило? — попита той, докато крачеше към бюрото на Сесил, сложи ръка на рамото на Франсис вместо поздрав и седна на другия стол.

Сесил му подаде страницата от вестника.

— Чети.

Робърт го послуша, след което изгледа първо Сесил, а после и Франсис.

— Винаги сме знаели, че един ден тя ще си покаже рогата. Случи се по-рано, отколкото предполагам, но след като свекър ѝ почина, тя и съпругът ѝ имат пълна власт над компанията. Лоша работа. — Той прокара ръка по брадичката си, потърка я, после върна вестника на Сесил. — Нищо не можем да направим, освен да я накараме да млъкне. Но, честно казано, не вярвам да е възможно.

Обърна се към Франсис и попита:

— Какво е твоето мнение?

— Същото като твоето. Открай време си говорим, че ще ни създаде неприятности, но така и не предприехме нищо.

— Няма как да я спрем — изтъкна Сесил.

— Елизабет трябва да прочете това, щом се върне — обади се Робърт. — Задължително е да знае.

— Съгласни сме — Франсис се облегна на стола си, загледа се пред себе си, а очите му добиха замислено изражение. Най-накрая проговори: — Мисля, че трябва да уведомим Франсоа де Бур, че знаем за намеренията му и той няма никакъв шанс да успее заради правилника на компанията. Нека го поразим в зародиш, дори да го заплашим, че ако се наложи, ще му изпратим адвокати.

— Удачна идея, Франсис, навярно трябва лично да му предадеш съобщението. Защо не отидеш в Париж, за да се срещнеш с Де Бур? — предложи Робърт.

— Защо не? — съгласи се Франсис. — Но първо нека поговорим с Елизабет.

— Послушах съвета ти и наех Маркър Джонсън — заяви Елизабет и се усмихна на Грейс Роуз, докато се настаняваше на канапето.

Нейната пралеля поизправи гръб и отвърна на усмивката ѝ.

— Умно момиче! — възкликна тя. — Уверявам те, че няма да съжаляваш, скъпа моя. Предполагам, че той ще се заеме с рекламата на спацентровете? — Грейс Роуз се обърна към масичката до себе си, взе чаша с бяло вино и отпи.

— Не само с тях, а и с търга, ако ни е нужна повече разгласа — обясни Елизабет. — Сигурна съм, че „Сотбис“ ще свърши чудесна работа, но искам да покрия всеки ъгъл и да не оставям нищо на случайността. Срегнахме се няколко пъти и днес подписахме сделката. Заведе ме на обяд в „Дорчестър“, за да отпразнуваме.

— Велики Боже, май за първи път отиваш на делови обяд?

Елизабет не успя да се удържи да не се разсмее.

— Ами да — призна тя.

Двете седяха във всекидневната на апартамента на възрастната жена в Белгрейвия и както обикновено се чувстваха прекрасно заедно. Грейс Роуз забеляза колко добре изглежда Елизабет с бледосивия си костюм, бяла блуза, перлени обици и наниз от искрящи перли от южните морета.

— Приятно ми е да видя, че носиш перлите — отбеляза Грейс Роуз. — Зная, че твоята полусестра ти ги изпрати, когато умираше, но фактически те първоначално принадлежаха на Джейн Шоу. Спомням си, когато баща ми ѝ ги даде.

— О, колко прекрасно! — възкликна Елизабет, вдигна ръка към шията си и докосна перлите. — Не знаех. А и как бих могла. Към накитите, които Мери ми изпрати, нямаше нито обяснения, нито документи.

— В завещанието си Джейн Шоу ги остави на баба ти, Бес Деравенел Търнър, а Бес ги завеща на баща ти. Но не помня някоя от жените му да ги е носила.

— Нито аз. А когато ги видях в ковчежето, се влюбих в тях. Историята им ми бе непозната, а сега имат такова голямо значение за мен.

— Перлите трябва да се носят, запомни, Елизабет. Не ги затваряй в сейф. Имат нужда от светлина и въздух, трябва да им позволиш да дишат. Бисери, затворени с години, се повреждат. Могат да се напукат, дори да се изронят. Баща ми каза, че перлите, които е купил за Джейн, а ти сега носиш, са безупречни. И извънредно ценни.

— Радвам се, че си ги сложих днес и че ми разказваш цялата им история, Грейс Роуз. Не само ми е приятно да я чуя, но ценя съвета ти как да се грижа за тях.

След като отпи от шампанското, Елизабет добави:

— Едуард Деравенел действително е имал изискан вкус, нали?

Докато говореше, пръстите ѝ с нежност се плъзнаха по перлите. Грейс Роуз кимна.

— Баща ми имаше набито око за всичко, включително за жените. Както и твоят, що се отнася до нежния пол. Каза ми, че искаш да говорим за Хари. — Килнала глава на една страна, възрастната жена изглежда Елизабет с любопитство. — Какво искаш да знаеш, Елизабет?

— Защо се отнасяше така към мен, когато бях дете. Ти си единствената жива свидетелка, която може да ми обясни причините за поведението му. Да, Кат Бланш и Томас Парел също го познаваха, но не толкова добре, колкото теб. Не го виждаха така често. Чувствам нужда да узная... Не мога да намеря покой. Да си кажем истината, наистина бях измъчено дете.

— Истина е и често го напомнях на Хари. Той те тормозеше с думи, физически и емоционално и веднъж му казах, че заслужава да го нашибат с камшик за отношението му към теб. Беше безсъвестно от негова страна.

Елизабет почувства, че напрежението ѝ я напуска, и поуспокоена се облегна на стола си.

— Питам се дали не преувеличавам всичко в съзнанието си. Разбираш ли, истински го обичам и се възхищавам на постиженията му. Но защо го обичам, Грейс Роуз, когато се държеше към мен с такава жестокост? Или жертвата винаги обича своя мъчител?

— Обичаш го, защото си му простила, Елизабет. Когато беше на девет, цялостното му отношение към теб се промени, както и твоето

към него. Сега ненадейно се вираш в онези години и мисля, че сигурно имаш основателна причина.

— Робин иска да се ожени за мен, когато се разведе. Но аз не искам да се омъжвам за никого. Няма нищо общо с Робин. Струва ми се, че успях да го убедя. Но той смята, че нежеланието ми да се венчая за него се дължи на баща ми и че примерът на Хари ме е отвратил от брака.

— Мисля, че Робин има право. — Грейс Роуз й хвърли остър поглед. — Склонна съм да се съглася с него.

Елизабет леко кимна.

— Да се обърнем към същността на въпроса, Елизабет, а именно защо Хари се отнасяше така безчовечно с теб. Според мен е заради стихийните му чувства към майка ти Ан.

— Обичал я е много, нали? — Елизабет нетърпеливо се надигна, а на лицето й се изписа нетърпение.

— Хари бе влюбен до полуда и чака дълго, преди да се ожени за нея, защото първата му съпруга Катрин бе католичка и не признаваше развода. Най-после успяха да се венчаят и след като толкова време чака син, той бе смазан, когато Ан роди момиче. Теб. Бе горчиво разочарован, нещастен, дори като че обхванат от скръб, въпреки че храбро прикриваше чувствата си. След това Ан пометна няколко пъти. Не можеше да износи дете докрай, камо ли да роди наследник. Струва ми се, че започна да я мрази толкова силно, колкото я бе обичал. Негодуваше, че работи, сърдеше се, че постоянно снове между Лондон и Париж, за да управлява фирмата си за вътрешен дизайн. Допускам, че е започнал да я подозира, въобразявайки си, че има любовник — което не допускам и за миг. Всичко беше във въображението му. В един момент нервите му бяха опънати до скъсване. Много добре си спомням, че напълня, ядеше и пиеше прекомерно и ставаше все по-невъзможен. Чарлз често го кореше.

— Да, разочарованието, че няма син и наследник, е прераснало в мъка, по-късно в гняв, а накрая в омраза към майка ми. Както и в ненавист към мен? Това ли ми казваш, Грейс Роуз?

— Точно така, Елизабет. Най-вече когато ти проходи. Понеже имаше нейните тъмни очи, а движенията ти му напомняха на нея дори и на твоята невръстна възраст. После тя внезапно почина и той потъна в скръб. Каквото и да си въобразяваш, че знаеш, повярвай ми, така

беше. Винаги, когато очите му попадаха на теб, сигурно в него е изригвало нещо ужасно. — Грейс Роуз поклати глава. — Но това не е оправдание. Той беше зрял мъж и твой баща. Но кой ли може да обясни човешките постъпки?

— Струва ми се, че ти току-що го направи, Грейс Роуз, за което ти благодаря. Наистина му простих преди много години. И дори в известен смисъл започнах да го боготворя като герой, въпреки че твоят баща Едуард Деравенел винаги ми е бил пример в живота... Нека го кажа така. Робин е убеден, че баща ми ме е травмирал, понеже се е отнасял ужасно към всички жени. Не, трябваше да уточня към своите. Твърди, че жестокостта на Хари към тях ме е отвратила от брака.

— А ти съгласна ли си? — попита Грейс Роуз и я погледна в очите.

— Не съм сигурна. Но зная, че станах извънредно независима, старая се да бъда смела и силна жена, защото през по-голямата част от живота си съм се грижила сама за себе си. Господарка съм на съдбата си и не желая някой мъж да ме управлява, нито да стана нечий придатък. Харесва ми да съм Елизабет. Да бъда самата себе си.

— Разбирам те и съм склонна да се съглася с теб. Длъжни сме да сме верни на себе си, на собствената си същност. — Грейс Роуз помълча замислено, после попита. — Тормози ли те Робърт да се омъжиш за него? За това ли е цялата работа?

— Не съвсем. Да, предложи ми. Обаче ме разбира. Грейс Роуз, аз го обидих, нараних чувствата му миналия уикенд. Това не ми излиза от ума.

— Моят съвет е да действаш стъпка по стъпка. Робърт е все още женен, така че не може да се венчае за теб в момента. Когато се освободи, премисли наново. Обсъдете въпроса пак. Готов ли е той да живее с теб без благословията на брака? А ти?

— Да, и двамата.

— Тогава остави всичко както си е. За момента.

— Добре, Франсис, ще ѝ съобщя — говореше Робърт Дънли — и нека поддържаме връзка.

Той се заслуша внимателно, докато Франсис добавяше няколко думи относно позицията, която щеше да заеме в Париж, после се

сбогува и затвори мобилния си телефон. Изкачи няколкото стъпала на сградата на улица „Честър“, където се намираще апартамента на Грейс Роуз, и натисна бутона на домофона. Съобщи името си на безплатния глас и веднага му отвори вратата. Няколко секунди по-късно го поканиха във всекидневната.

— Скъпи, ето те и теб! — извика Елизабет, когато той влезе, скочи и изтича да го целуне.

— Франсис си уреди среща с хората от „Дофин“ — съобщи й той, докато отвърщаше на целувката й. — Утре заминава за Париж и ще разговаря с тях в понеделник сутринта.

— Радвам се да го чуя.

Тя го отведе при Грейс Роуз, която засия от удоволствие, че го вижда. Робърт се наведе, целуна я по бузата, после се отдръпна и я загледа.

— Ти си чудо! Истинско чудо, Грейс Роуз — заговори той, изричайки всяка дума от сърце. — Никога не бих отгатнал възрастта ти. Изглеждаш великолепно. А роклята ти е прекрасна. Отива ти, синьото подчертава цвета на очите ти.

— За Бога, Робърт, нямам думи да опиша чара ти. — Тя стисна ръката му и добави: — Нaley си питие, ти ще се справиш по-бързо от мен. Има шампанско и всичко друго необходимо на масичката ей там.

— Щом е шампанско, с удоволствие. — Той се запъти към масичката и попита през рамо. — Да ти долея ли, Елизабет?

— Не, благодаря.

Грейс Роуз каза:

— Преди да забравя, Елизабет, в спалнята си съм приготвила два подаръка. За вашите рождени дни. Ще ги донесеш ли, скъпа?

— Разбира се. Връщам се след секунда. — Елизабет се изправи и се запъти навън, обръщайки се към Робърт, докато минаваше покрай него. — Няма да се бавя, Робин.

Той кимна, приближи се до Грейс Роуз и седна до нея.

— Смъртта на принцеса Даяна натъжи всички ни — отбеляза той и остави чашата си на ниската масичка. — Причини национална трагедия.

— Наистина — отговори възрастната жена. — Хората все още са в шок. Не могат да се опомнят и скръбта им е неописуема. Англичаните сигурно са се променили, щом дотолкова показват

чувствата си. Цветята пред двореца Кенсингтън стават все повече, заприличват на... планина.

— Зная. Гледах новините по телевизията тази сутрин, наистина е изумително.

— За какво говорите? — попита Елизабет, когато се върна във всекидневната, понесла два малки пакета, които постави на масичката за кафе.

— Планината от цветя за принцеса Даяна пред двореца Кенсингтън расте — обясни Грейс Роуз. — Сега е ред на подаръците. По-малкият пакет е за теб, Робърт, и ти го давам с много обич. Другият е за теб, Елизабет, скъпа.

— Благодаря ти много — отвърна Робърт. — Можем ли да ги отворим сега, или да почакаме?

Грейс Роуз се засмя и му хвърли поглед, пълен с нежност.

— Мисля, че съм те чувала да задаваш този въпрос и преди. Всъщност много пъти, когато беше малък. Естествено, че можеш да отвориш своя, както и ти, Елизабет.

— С нетърпение. Освен това, мисля, че е чудесно да видим подаръците си, докато сме с теб — промълви Елизабет. — Особено след като отменихме скромния обяд, който бяхме планирали за неделя. Никой от нас нямаше настроение предвид обстоятелствата.

— Така е. Цялата страна е в траур.

Робърт помоли:

— Отвори подаръка си първа, Елизабет.

— Добре.

След като прочете картичката с пожеланията и разкъса сребристата хартия, в ръцете ѝ остана малка кутийка, покрита с черна кожа. Очевидно съдържаше някакво бижу. Беше стара, поовехтяла, а на места кадифето бе протрито. Елизабет повдигна капака и ахна, като видя диамантената брошка вътре. — Прекрасна е! — извика тя. — Винаги съм се възхищавала на тези старомодни панделки. Благодаря ти. — Тя скочи от мястото си, приближи се до Грейс Роуз и я целуна по бузата.

— Радвам се. Исках точно тази брошка да е твоя, понеже баща ми ми я подари на една Коледа много отдавна. Зная, че изпитваш силни чувства към Едуард Деравенел, и реших, че е най-подходящият подарък.

— Така е. Толкова искам да го бях познавала. Винаги ще ценя тази брошка.

Грейс Роуз се усмихна и погледна към Робърт с възхищение. Както винаги остана поразена от необичайната му красота. Всеки път, когато го видеше, се удивляваше на очарователното му присъствие. Бе най-прекрасният мъж, когото някога бе виждала: висок, тъмнокос, с изваяни черти. Прилича на кинозвезда, помисли си тя. Мнозина го подценяваха именно заради външния му вид, но Грейс Роуз познаваше истинската му същност. Той бе интелигентен, проникателен и упорит.

Робърт внимателно махна панделката и хартията и ги остави настрана. След като прочете картичката с посвещението, отвори червената покрита с кожа кутийка и на свой ред ахна от изненада. Не можеше да откъсне очи от златните копчета за ръкавели, инкрустирани с диаманти и рубини.

— Грейс Роуз, глезиш ме! Благодаря ти.

Той стана, усмихна ѝ се топло и я целуна. Тя го погледна и тихо заговори:

— Много си ми скъп, Робърт, както и Елизабет. — После се обърна към племенницата си. — Щастлива съм, че израснахте близо до мен. Доставяхте ми такава радост.

— А ти ни дари вълшебни моменти — отговори Елизабет.

— Прекрасни са — промълви Робърт, докато разглеждаше подаръка си. — По кутията познавам, че са от „Картие“. Подаряваш ми нещо извънредно ценно.

— Бяха на съпруга ми, Чарлз. Подарих му ги, скоро след като се оженихме, и той винаги си ги слагаше за приема след премиерите. Беше убеден, че му носят късмет. Надявам се да ги носиш и ти.

— Обезателно.

Мобилният телефон в джоба му извънтя, той се смръщи, извини се и застана до прозореца, за да приеме разговора. Грейс Роуз се приближи до Елизабет.

— Трябва да ти кажа нещо. В залеза на живота си баща ти, Елизабет, бе не само извънредно горд с теб, от академичните ти постижения и достойното ти поведение, но и наистина те обичаше. С цялото си сърце. Искам да го запомниш.

Елизабет я хвана за ръката и крепко я стисна.

— Благодаря. За мен това означава много.

Елизабет и Робърт бяха решили да посрещнат у дома, в апартамента на Елизабет на площад „Итън“, рождения си ден на седми септември, неделя.

Бяха прекарвали деня в безделие. Отвориха подаръците си по време на късната закуска, радвайки се на компанията си, без да правят нищо особено, необичайно и за двамата, предвид постоянната им заетост.

Робърт настоя да се занимае с вечерята и Елизабет отиде да се преоблече. Той приготви бързо, просто ядене, което бе сигурен, че тя харесва. Излезе от кухнята, приближи се до камината, запали цепениците, отвори бутилка шампанско „Круг“ в кофичката с лед и намали осветлението. Липсва музика, помисли си ненадейно. За секунди откри любимия ѝ диск на Франк Синатра, пусна го и регулира силата на звука. Стоеше с гръб към огъня, когато чу токчетата на обувките ѝ да чаткат във фоайето. След малко тя се появи на вратата и му се усмихна. На лицето му се настани изражение на искрено изумление и за миг той остана като закован, неспособен да произнесе и дума.

— Хубава работа! Нали ми каза да се облека неофициално! — възкликна тя, когато забеляза изненадата, изписана на лицето му. — Така и постъпих.

Той отметна глава и избухна в смях.

— Неофициално ли! Имаш вид все едно си се запътила към някой скъп нощен клуб. Чудесна си, Елизабет.

Тя се присъедини към смеха му, знаеше как се е облякла и че той ще оцени шегата. Носеше бледосиня копринена нощница, пеньоар и обувки с високи токчета от „Маноло Бланик“. Бижутата придаваха на тоалета колорит: наниза перли от Южните морета и обиците в комплект с тях, гривната и пръстенът с перли, подарени от него тази сутрин, и брошката, наследена от Едуард, подарък от Грейс Роуз.

— Страхотно. Ти си страхотна — изрече той, прекоси стаята, взе я в прегръдките си и я целуна. После, заровил глава в косите ѝ, попита. — Ще ми подариш ли този танц, любов моя?

Тя кимна, но никой от двамата не помръдна. Стояха, притиснати един до друг, полюшваха се в ритъма на музиката, съзнавайки, че се

нуждаят само един от друг, за да бъдат щастливи. Най-после Робърт я поведе към един стол близо до камината, наля шампанско, седна до нея и чукнаха чаши.

— Честит рожден ден! — поздравиха се в един глас.

След миг Робърт промълви:

— Зная, че е на шега, но тоалетът ти ме разби, да знаеш. Изглежда, причината е в бижутата.

Елизабет кимна, в тъмните ѝ очи блесна дяволито пламъче.

— Премених се така заради теб, Робин, както имахме обичай, когато бяхме малки. — Тя изпъна крак, откривайки глезена си, и завъртя стъпало. — Дори си обух обувките с висок ток заради теб. Целта ми беше да ти е приятно.

— Приятно ми е и още как. — Той придърпа ръкава си, така че да се видят часовникът от „Филип Патек“, който тя му беше подарила по-рано, и рубинените копчета за ръкавели от Грейс Роуз. — Аз също се премених заради теб.

— Е, великите умове мислят еднакво! Винаги сме си били лика-прилика.

— Надявам се да мислим еднакво що се касае до вечерята.

— Сигурна съм, че е така, но не съм особено гладна.

Той кимна, без да добави нищо повече. Безпокояха го непостоянните ѝ навици на хранене и често си мислеше, че е прекалено слаба. Но знаеше, че тя никога не спазва диети, крехката ѝ фигура не се дължеше на суета. Липсата на интерес към храната у нея го накара да приготви именно това ястие за празничната им вечеря. Сега смени темата.

— Грейс Роуз прояви голяма щедрост, като ми подари копчетата за ръкавели на съпруга си. Силно се развълнувах, а зная, че и ти хареса брошката си. Подозирам, че се почувства така, защото я е избрал Едуард Деравенел.

— Имаш право. Въпреки че, да бъдем честни, накитът е уникален, Робин, и наистина се възхищавам от тези брошки с форма на панделка от времето на кралица Виктория и крал Едуард. — Размърдвайки се на стола си, Елизабет продължи: — Щастлива съм, че Грейс Роуз доживя до тази възраст в безупречно здраве и с незасегната мисъл. Приятно ми е да е около нас, тя е такава огромна част от миналото, нашето минало. Когато обърна поглед назад, съзнавам колко

мила е била с нас. Навярно защото тя нямаше собствени деца. — Елизабет ненадейно се разсмя. — Освен това е извор на информация за родовете Деравенел и Търнър! Ами че Грейс Роуз е семейният историк, не си ли съгласен?

След като кимна и се засмя, Робин отвърна:

— „Скандали, прелюбодеяния и тайни“ може да се превърне в мото на Деравенел. Както и на Търнър. Родителите ми разказваха доста пикантни истории, когато бях достатъчно голям, че да разбирам.

— Остави пикантните истории, те не са нищо. Има и друго. — Елизабет го погледна многозначително. — Ами убийствата, отвличанията и всевъзможните задкулисни игри? И не само те. Понякога ми се иска да знаех повече, но истината е, че не искам да я притискам. Следващия път, когато я видим, може би ще успее да измъкна повече от нея. Говоря за тайни.

Робърт стана, донесе шампанското и напълни чашите им, после върна шишето в сребърната кофичка. Елизабет го подкани:

— Хайде, кажи ми какво има за вечеря. Любопитна съм.

— Чай с мляко и ванилия.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. — Робърт я изправи на крака и я отведе в кухнята. — Погледни! Той посочи към претоварената количка за сервиране, после махна салфетките, покриващи многобройните блюда. — Любимите ти ястия, както неведнъж си ми казвала. Чай с всевъзможни добавки, сладка моя.

— О, Робин, колко чудесно!

Тя му хвърли любяща усмивка, приближи се до количката и надникна във всяко блюдо. Имаше разнообразни сандвичи с изрязани корички, както им ги приготвяше Кат. Те ѝ бяха любимите... Яйчена салата, краставица на кръгчета върху сирене, нарязани домати, пушена съомга, мариновано месо, пюре от сардини и дори кифлички с наденица.

— След сандвичите ще ти сервирам сладкиши с бита девънширска сметана и ягодов конфитюр и накрая любимото ти руло с мармалад. То ще ти бъде тортата за рождения ден.

— И за твоя. О, Робин, толкова те обичам.

— Аз те обичам повече.

Двамата тръгнаха един към друг и започнаха да се целуват страстно. Когато най-сетне се разделиха, Елизабет го погледна настойчиво.

— Имаме време да се любим, стига да искаш — промълви тя.

— И още как — отговори той без секунда колебание, хвана я за ръка и я поведе към спалнята.

29.

Франсис Уолсингтън напусна хотел „Плаза Атене“ на авеню „Монтен“ точно в девет часа в понеделник сутринта. Със старите си мебели хотелът му бе познат, тук се чувстваше у дома. Бе отсядал често през изминалите няколко години и познаваше мнозина от прислугата.

Срещата му в „Дофин“ беше чак в десет, но той искаше да подиша чист въздух и да помисли. Тръгна полека надолу по улицата по посока на „Шанз Елизе“. Сутринта бе прекрасна, свежа и уханна, синьото небе бе ясно и ослепително, каквото може да бъде само в Париж. След Лондон харесваше най-много френската столица, където обичаше да отсяда, независимо от времето. В дъжд и слънце тя бе уникална по красотата си, но в подобен ден му изглеждаше истински вълнуваща, пиршество за сетивата.

Замисли се за Елизабет. Тя доказва, че притежава всички качества на ръководител, на които той се възхищаваше — самоувереност, прозорливост и смелост. Бе един от най-дисциплинираните служители, с които някога бе работил, а всеотдайността и упоритостта ѝ бяха достойни за похвала. Наскоро Сесил бе споделил с него, че тя притежава онзи интелект, който отличава истински вдъхновените от просто способните, и той се съгласи. Знаеше, че тя е човек на честта: думата ѝ беше закон, както тази на баща ѝ. Ръкостискането на Хари Търнър в Ситито бе равносилно на договор.

Франсис бе доволен, че Елизабет има до себе си човек като Робърт Дънли. Не само като търговски съветник и ръководител, но и като партньор в любовта. Той се възхищаваше на Робърт и го уважаваше, имаше му безусловно доверие и бе убеден в качествата му. Знаеше, че е честен и надежден. Франсис съзнаваше, че често го подценяваха, взимайки го за нагизден паун. Нищо не можеше да бъде по-далеч от истината. Как ревността и завистта помрачават ума на някои хора, помисли си той, когато наближи широкия булевард, една от главните артерии на Града на светлината.

Трафикът по „Шан з’Елизе“ вече бе оживен, бележейки началото на първия работен ден на седмицата. Франсис зави надясно, продължи бавно, като крайната му цел бе голяма постройка, разположена в края на булеварда до „Рон-Поан“, недалеч от площад „Конкорд“.

Имаше предостатъчно време преди срещата в „Дофин“, реши да изпие чаша кафе и избра едно улично бистро недалеч от крайната си цел. След като си поръча кафе с мляко и кроасан, се облегна на стола си и се загледа в преминаващия свят. Но не след дълго мислите му се съсредоточиха върху младата двойка, с която скоро щеше да се срещне: Франсоа де Бур и съпругата му Мари Стюарт де Бур. Неотдавна си бе дал труд да научи за тях колкото се може повече, но агентите му в Париж не се бяха натъкнали на нищо особено. Привидно у тях нямаше нищо заплашително или злокобно. Но по характер и двамата бяха разглезени, а Мари — и своенравна. Франсоа бе галеният син на Анри и Катерина де Бур, починалият му баща бе французин, а майка му — италианка. Франсоа бе най-големият от няколко братя и сестри, наследник на необятната търговска империя. Според сведенията, които Франсис бе получил, Франсоа де Бур бе горделив младеж, по всеобщо мнение хитър, но мързелив и донякъде небрежен. Всички знаеха, че не е умен колкото съпругата си. След смъртта на баща си той бе оглавил „Дофин“.

Мари Стюарт де Бур, негова съпруга и съдружник, бе наследница на обширна шотландска търговска империя със седалище в Единбург. Майката на Мари оглавяваше фирмата от години и я поддържаше стабилна. Френска аристократка от благородно потекло и с изтънчено възпитание, тя имаше трима богати и влиятелни братя, заемащи видно място във френското общество, търговия и политика.

Мари Стюарт бе изпратена да живее при уважаваните си чичовци в Париж. Тя израсна сред ерудирани и интелигентни аристократи и привикна да говори само френски. Впоследствие ѝ осигуриха скъпо образование, изпратиха я в елитен колеж и ѝ втълпиха, че ѝ предстои велика съдба. Получените сведения подсказваха на Франсис, че тя е красива, млада жена, горделива и предвзета, прекалено амбициозна. Чичовците ѝ бях втълпили, че е редно да има високи критерии. Около нея нямаше скандали, нито около младия Франсоа де Бур, който се считаше за съпруг мечта.

Докато отпиваше от кафето си, Франсис се замисли за Елизабет и вътрешно се усмихна. Стана му ясно, че Мари Стюарт не може да се сравнява с жената, за която той работи. Елизабет Търнър Деравенел бе гений. Вече се бе доказала като блестяща бизнесдама за краткото време, през което въртеше руля на „Деравенелс“, и освен че бе високообразована, според Франсис бе минала школата на жестоката действителност. Беше дъщеря на един от най-великите магнати, които светът познаваше, и беше пила вода от извора. Притежаваше талант на завършена актриса и отдавна бе усъвършенствала дарбата да се преструва. Находчива и проникателна, Елизабет можеше да стане извънредно твърда, стигне ли се до свързани с бизнеса въпроси. Франсис знаеше, че тя винаги мисли с главата си и никога не позволява на чувствата да замъглят преценката ѝ. Наученото за Мари Стюарт де Бур му говореше, че тя не може да стъпи и на малкия пръст на Елизабет. Бе разглезената любимка на чичовците и съпруга си и при все че бе добре образована, нямаше никакъв опит в бизнеса. Влиятелна обществена фигура и в допълнение богата, тя имаше известна хубост и очарование. Но само толкова.

Няма спор, реши Франсис. Тя няма основание за претенции към „Деравенелс“, каквото и да си въобразява. На мадам де Бур ѝ се нрави идеята, че е наследница на компанията, наслаждава се на мисълта, че ѝ принадлежи по линия на баба ѝ Маргарет Търнър Стюарт, сестрата на Хари, но всичко се случва само във въображението ѝ. Обречена самоизмама. Допи кафето, посегна към джоба си за пари и направи знак на сервитьора.

Тя бе красива, но не толкова, колкото я изкарваха. Дотук с митовите, помисли Франсис, докато прекосяваше старинния килим в пастелни цветове, за да се срещне с Мари Стюарт де Бур и съпруга ѝ Франсоа.

В нея имаше нещо от Елизабет. Имаше телосложението на рода Търнър, беше висока, стройна и грациозна. Овалното ѝ лице с правилни черти бе бледо като на Елизабет, кожата ѝ бе безупречна, а очите ѝ бяха кехлибарени и красиви. Но най-привлекателното в нея бе косата ѝ. Червено-златиста, тя обрамчваше лицето ѝ и стигаше до

раменете. С Елизабет бяха братовчедки и бе пределно ясно, че в жилите им тече една и съща кръв.

— Добро утро, господин Уолсингтън — поздрави Мари Стюарт на английски с френски акцент, докато поемаше протегнатата му ръка в крепката си длан. — За мен е огромно удоволствие да ви приветствам в „Дофин“. Бих желала да ви представя съпруга си Франсоа де Бур, президент на компанията.

— Добро утро, мадам де Бур — отговори Франсис, обърна се и се ръкува с мъжа ѝ. — Мосю де Бур, bonjour.

— Добър ден, мосю Уолсингтън — промърмори Франсоа на изкълчен английски, но с нисък, приятен глас.

Дари Франсис с дружелюбна усмивка. По-дребен от жена си, той бе толкова тъмен, колкото тя — светла. Имаше незапомнящо се лице. На Франсис му се сториха странна двойка, най-вече заради несходството в ръста.

Мари Стюарт ги поведе към малък кът за срещи в далечния ъгъл на просторния кабинет. Тя кацна на ръба на стола си сякаш нетърпелива да започне и се поприведе напред, взряна във Франсис.

— Знаех, че Елизабет ще изпрати вас.

— Всъщност бордът на директорите, заедно с Елизабет, ме упълномощи да се срещна с вас, мадам де Бур. Както и адвокатите ни. Истината е, че всички сметнахме такава среща за добра идея след изявленията, които направихте. — Хвърли поглед към Франсоа и добави: — По-точно изявлението ви, че ще настъпите на пазара на Великобритания, като погълнете една международна компания, както прочетох в интервюто, наскоро дадено от вас пред „Ню Йорк Хералд трибюн“.

Франсоа побърза да отговори:

— Наистина това е желанието ни, мосю Уолсингтън. В духа на нашето време искаме „Дофин“ да се разпростре по целия свят.

— Като се опитате да погълнете „Деравенелс“?

— Не съм споменавал „Деравенелс“ — побърза да отговори французинът с леко възмутен тон.

— Абсолютно вярно, но „Деравенелс“ е най-голямата и преуспяваща световна компания и ние умеем да четем между редовете, както и нашите адвокати.

Фиксирайки Франсис с кехлибарените си очи, Мари Стюарт заговори с някак по-студен тон:

— За втори път споменавате адвокати, мосю. Да не би да ни... заплашвате?

— Ни най-малко, мадам. Но имаме обичай да се консултираме с адвокатите си дори и при най-слабия намек, че друга компания ни е хвърлила око като на възможна цел. И съвсем откровено, бордът на директорите реши да разговарям с вас най-вече, за да обясня колко сложна като организация е „Деравенелс“.

Тя го изгледа внимателно и попита:

— Какво имате предвид под „сложна“?

— Нека обясня накратко, мадам. Както съм сигурен, че ви е известно, „Деравенелс“ е частна компания, акциите не се предлагат публично и много рядко се продават. Фактически много рядко сменят собствениците си, преди всичко когато някой от акционерите ни почине и ги остави на член от семейството като част от наследството. И...

— Аз притежавам акции! — възкликна Мари Стюарт и му хвърли неприязнен поглед.

— Зная, мадам. Наследили сте ги от баба си.

— И чрез нея ставам наследница на „Деравенелс“.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Франсис продължи спокойно и невъзмутимо:

— Освен тази специфична и доста необичайна ситуация с акциите на „Деравенелс“ има и други правила, заради които всяко поглъщане на компанията става невъзможно. През последните седемдесет години бяха въведени определени закони. Тук не е нужно да дискутираме повечето от тях. Освен един, въведен от Хари Търнър. Той не допуска „Деравенелс“ да преминава в ръцете на чужденец... само англичанин има право да я наследи.

— Аз съм англичанка — заяви рязко Мари Стюарт, а лицето ѝ посиня.

— Едва ли, мадам, при всичкото ми уважение. Майка ви е францужойка, а баща ви бе шотландец, следователно не сте англичанка, колкото и да ви се иска. Освен това са ви довели във Франция на петгодишна възраст и сте възпитана като францужойка. Претенциите ви са безпочвени.

— Но баба ми беше англичанка! — гласът ѝ се извиси и стана писклив.

— Това не е достатъчно. Не е в съгласие с волята на Хари Търнър. Нещо повече, сигурно си спомняте, че той наследи „Деравенелс“ от своя баща, а в завещанието му ясно е написано, че компанията ще се наследи първо от сина му Едуард, после от дъщеря му Мери и най-после от Елизабет, ако другите му деца починат и не са оставили свои наследници. Вън от неговото завещание има още много правила, които абсолютно изключват възможността фирмата да бъде погълната. Всеки, наумил си да обсеби „Деравенелс“, е обречен на неуспех. Освен това Елизабет Търнър, нейният настоящ управителен директор, е най-големият самостоятелен акционер, притежаващ петдесет и пет процента от акциите. Никой не може да я надмине.

Мари Стюарт седеше облежната на стола си и не откъсваше очи от Уолсингтън. Колкото и да бе неопитна, не бе глупава. Но бе наивна и правата ѝ по отношение на „Деравенелс“ ѝ бяха втълпявани още от дете. Нейните френски чичовци и майка ѝ се бяха погрижили напълно да ѝ промият мозъка и тя нямаше намерение да се предаде толкова лесно.

— Обаче аз имам претенции, мосю Уолсингтън — най-сетне изрече тя с ясен и нетърпящ възражение тон, изведнъж изпълнена с увереност. — Заради прадядо си Хенри Търнър и съпругата му Бес Деравенел Търнър, моята прабаба. Заради тяхната дъщеря Маргарет, сестрата на Хари, аз съм тяхна наследница. Но понеже Елизабет, моята братовчедка, управлява компанията, нека ви обясня положението. Ако тя се разболее или почине, наследницата съм аз и никой друг.

— Но „Деравенелс“ не може да премине в ръцете на чужденка, както току-що ви обясних. Мадам де Бур, вие сте чужденка.

— Но не съществуват други потомци на Хенри Търнър — възрази пискливо тя.

Франсис Уолсингтън, който знаеше всичко за всеки, свързан с „Деравенелс“, бе съвсем наясно, но реши да прекрати този спор.

— Убеден съм, че обясних положението извънредно ясно и ви уверих, че по никакъв начин не можете да погълнете „Деравенелс“. Няма как да стане, просто няма как. Моля ви, повярвайте ми, правилата ни са ненарушими. Ще загубите време, усилия и пари. Вие и всеки друг, който се опита.

Мари Стюарт доби замислен вид и впери очи в ръцете си, отпуснати на скута. Франсис забеляза, че, досущ като Елизабет, тя има извънредно красиви ръце, с дълги, чувствителни пръсти. Най-накрая вдигна глава и го погледна открито.

— Бих желала да предадете почитанията и поздравите ми на братовчедка ми, мосю Уолсингтън. Моята братовчедка. Запомнете това. И ще ми направите огромна услуга, ако я замолите да спомене името ми като своя наследница в завещанието си.

За миг Франсис Уолсингтън остана като гръмнат и примигна. Но той бе отдавнашен майстор на преструвките и лицето му остана безизразно, когато отговори:

— Струва ми се, че е малко прибързано от ваша страна, мадам. Елизабет Търнър е само на двадесет и шест, предстои ѝ да се омъжи и...

— За Робърт Дънли ли? Та той е женен!

— ... и да има свои деца — продължи той, без да обръща внимание на прекъсването.

— Все пак ще я помолите ли? — настоя Мари Стюарт. — И ви моля да ѝ предадете, че искам да се срещна с нея.

— Ще предам целия ни разговор дума по дума — отговори Франсис и стана. — Извинете ме, но се налага да тръгвам. — Благодаря ви за любезността, мадам де Бур.

Франсис, Робърт, Сесил и Никълъс седяха с Елизабет в нейния кабинет. Петимата се бяха скупчили около масичката за кафе близо до прозореца.

През изминалите тридесет минути бяха съсредоточили вниманието си върху Франсис Уолсингтън, който им разказваше за пътуването си до Париж и предавайки случилото се дума по дума, ги осведоми за срещата си с Мари Стюарт де Бур и съпруга ѝ Франсоа. Разтревожени, всички бяха вперили погледи в Елизабет, която бе потънала в мисли. След миг тя тихо заговори:

— Не искам да се срещам с Мари Стюарт. Мисля, че така ще направя огромна грешка и ще си навредя в дългосрочен план.

— Такава среща ще даде повод да предяви претенциите си, че е твоя наследница — отвърна Сесил с неспокоен поглед. — А ти не можеш да я обявиш за своя приемница. В никакъв случай. Истината е, че точно в този момент не бива да назоваваш когото и да е.

— Ще се изложиш на опасност, ако обявиш за наследница Мари Стюарт де Бур — заяви Робърт Дъдли с напрегнат глас и тревожно изражение. — Много убийства изглеждат като нещастни случаи.

— Подозираш, че Мари Стюарт де Бур може да нареди да ме отстранят? — Елизабет го изгледа и продължи: — И двамата знаем, че заради правото на собственост над „Даревенелс“ са извършвани убийства, нали?

— Открай време се ширят слухове — обади се Никълъс Трокмън, преди Робърт да успее да отговори. — И според мен те се основават на истината. — За последните петдесет години има какви ли не подозрителни смъртни случаи. — Той се взря във Франсис и попита: — Нали не греша?

— Не. Смъртта на Обри Мастърс, който оглавяваше минния отдел, бе крайно подозрителна. Както и на Лили Овъртън, любовницата на Едуард Деревенел. По онова време тя носеше неговото дете. После синовете му необяснимо изчезнаха, а Ричард Деревенел беше намушкан на плажа под „Рейвънскар“. Почти сигурно

убийство, определено не се беше наръгал сам. Да не забравяме ненавременната смърт на Уил Хейстингс. Неколцина твърдят, че са се сбили с Ричард Деравенел в собствения му кабинет. В старите доклади пише, че е ударил жестоко главата си, когато паднал... и ударът причинил смъртта му. Аз бих го нарекъл убийство.

— Няма нужда да ни напомняш, че се извършват убийства за лична облага, пари или власт — отбеляза Сесил и хвърли поглед към Елизабет. — Не трябва да определяш наследник. Ако пък решиш да го направиш, нека бъде в тайна. Робърт е прав. Назовавайки приемник, ще се озовеш в непосредствена опасност. Да не забравяме колко безскрупулни са хората.

Никълъс се обърна към Елизабет и каза:

— В това, което Мари Стюарт е заявила на Франсис, има известна доза истина. Ако умреш, тя действително става твоя наследница, защото е пряка потомка на Хенри Деравенел.

— Не забравяй, че имаш и други братовчеди — намеси се твърдо Робърт. — Първи братовчеди, които са ти по-близки от Мари Стюарт. Тя не ти е истинска първа братовчедка.

— Прав си, Робин. — Тя му хвърли мимолетна полуусмивка. — Те са ми действителни първи братовчеди. — Съсредоточавайки вниманието си върху Никълъс, тя обясни. — Навярно си забравил, че най-малката сестра на баща ми, Мери, неговата любимка, се омъжи за Чарлз Бранд и им се родиха две дъщери. Едната от тях, по-голямата, е Франсис Бранд, моя първа братовчедка, омъжена за Хари Грейсън. Три от децата им са живи... Джейн, Катрин и Мери — предпочитани имена в нашия род. И естествено те фигурират в уравнението като „братовчеди“. И го уравновесяват.

— Без Джейн Грейсън — напомни й Робърт. — Тя почина.

— Да — отвърна тихо тя.

Джейн бе омъжена за един от братята на Робин и за нещастие и двамата загинаха при самолетна катастрофа. Сесил се обади:

— Мисля, че обстоятелствата изискват повишени мерки за сигурността на Елизабет, Франсис. Съгласен ли си?

— Не желая никакви бодигардове! — извика тя.

Франсис кимна.

— Според мен ще е по-умно, ако се съ согласиш да приемеш един шофьор, който едновременно ще ти бъде и телохранител. Помисли по

въпроса. А аз ти обещавам, че няма да е някой непохватен, който да ти се пречка.

— Добре — съгласи се тя с лека въздишка в желание да продължи. — Е, как преценяваш двамата де Бур? Ще ни ги опишеш ли с няколко думи, Франсис?

— Разбира се. Според мен и двамата са глупави негодници. Той е наивен и неопитен, особено по отношение на бизнеса. Както и тя. И двамата са млади и непоносимо разглезени. Бих казал, че са свикнали да става тяхното. Той не взе никакво участие в срещата. Говореше само Мари и подозирам, че тя е петелът вкъщи. Между другото е с шест месеца по-голяма от него. Бих охарактеризирал Франсоа де Бур като куха марионетка. Колкото до Мари Стюарт, стана ми пределно ясно, че е упорита, своенравна, донякъде властна и определено вманиачена относно връзката си с рода Търнър чрез покойната си баба. Обаче тази връзка като че впечатлява повече нея, отколкото всеки друг. Зная от достоверен източник, че служителите, които действително управляват „Дофин“, ни най-малко не се вълнуват от връзката ѝ с Търнър. Нито ги интересува „Деравенелс“. Снощи научих, че големите клечки в „Дофин“ не са във възторг от интервюто пред „Хералд трибюн“, нито от въображаемите претенции на компанията във Великобритания. В противовес на това, от което първоначално се опасявах, семейство де Бур не е наясно какво точно става в управлението ѝ. — Той им се ухили и сви рамене. — В пълна безопасност сме.

Никълъс и Сесил се засмяха, а Елизабет попита:

— Каква е тя всъщност? Какво е първото ти впечатление от нея?

— Наглед е приятна, но да не объркваме външността с характера — отговори Франсис. — Съпругът ѝ е слаб, от двамата явно по-силната е тя.

— Толкова ли е красива, колкото всички твърдят? — попита Елизабет.

— Не, но е извънредно привлекателна — отвърна Франсис. — Има телосложението на Хенри Търнър... висока и стройна, с гъвкави, грациозни движения. Наследила е и боята на Търнър. Бледо лице, червеникавозлатиста коса. Бих посмял дори да твърдя, че прилича на теб.

— Най-сетне добра новина — сбито отбеляза Елизабет.

— Работата е там, Сесил — обясни Елизабет по-късно същата сутрин, — че искам да се сдобия с колкото се може повече акции на „Деравенелс“.

— Но и така притежаваш повече от всеки друг — изтъкна той. — Петдесет и пет процента.

— Зная много добре. Но бих желала да притежавам седемдесет и пет процента от компанията. Ще се почувствам по-добре. В по-голяма безопасност.

— Силно се съмнявам, че някой ще ти продаде акции. Не защото си ти, а защото са изключително доходоносни, дори и сега, независимо от немарливото управление на Мери. Вече сме на печалба, а мерките, които взехме през изминалите единадесет месеца, направиха чудеса. Да стегнем коланите, да се освободим от ненужните служители и да пенсионираме други, бе чудесна твоя идея. Освен това спацентровете в американските хотели ни носят рекордни суми, както и самите хотели. Сега сме в постоянен възход и акционерите го знаят. — Сесил се облегна на стола и ѝ се усмихна топло. — Трябва да си горда от постигнатото, както и спокойна, знаейки, че управлението на „Дофин“ няма за цел да ни погълне.

— Така е. Франсис прекрасно поясни, че до голяма степен това поглъщане се случва в главата ѝ. Той ме убеди, че Мари Стюарт се самозалъгва.

— Чичовците ѝ и майка ѝ така успешно са ѝ промили мозъка, че могат да съперничат на постигнатото от Павлов с опитните кучета.

Елизабет избухна в смях. После, след като си пое дълбоко дъх, каза:

— И за нещо друго ми е нужен съветът ти, Сесил. За една компания, която мога да купя... Верига от спацентрове с името „Среци с блаженството“, собственост на една американка, Анка Палиц, която живее в Ню Йорк. За нея ме осведоми Ан Дънли. По всичко личи, че е склонна да продава. Мислиш ли, че трябва да я купя?

— Зависи от качеството на спацентровете, каква сума ти иска и как ще се отрази на спацентровете, които се готвиш да отвориш.

— Така предполагам. Казаха ми, че са от висока класа, луксозни и бляскави.

— Бих искал да чуя повече подробности — отговори Сесил.

— Аз също. След като ги науча, се надявам да обсъдим въпроса още веднъж. — Тя си погледна часовника. — Имам среща с хората от „Сотбис“ във връзка с разпродажбата, затова се налага да бягам. Благодаря, Сесил. Благодаря ти за всичко.

Той тръгна към вратата на кабинета и минавайки покрай нея, я целуна по бузата.

— Тръгвай, но не бягай — пошегува се той и я погледна с обич. — Работите ни вървят много добре, Елизабет. Наистина много добре.

— Зная и това е благодарение на теб и Робин. Добър екип сме, нали? Тримата мускетари.

— Триумвират — поправи я той.

— Толкова съм ти признателна, че се срещнахме днес, Грейс Роуз — говореше два часа по-късно Елизабет. — Наистина ми беше нужно да поговорим.

— Знаеш, че винаги ми е приятно, когато идваш, Елизабет. А най-вече, когато търсиш съвета ми. Обичам да се чувствам полезна. Известно ти е, че напоследък нямам много задължения. Както все ти повтарям, вода живот назаем.

— На заем или не, благодарна съм, че те има. Не зная какво ще правя без теб.

— И за миг не се съмнявам, че ще се справиш прекрасно. Всичко ще бъде наред... през целия ти живот. Но, разбира се, както винаги животът ти ще бъде необикновен. Предизвикателствата по пътя ти ще те вдъхновяват. И ще успееш.

Елизабет се засмя и отпи глътка от шерито, което Грейс Роуз бе настояла да налее и на двете.

— Наздраве — промълви тя, докосвайки с чашата си тази на пралеля си. — Само четири часът е, Грейс Роуз, малко рано е за пиене... — и остави гласът ѝ да заглъхне.

— Не се притеснявай за часа, Елизабет. Някъде по света може да е време за коктейл... В Париж или дори в Пенджаб. Освен това, мило момиче, няма да се напиеш от една чашка шери. — След като отпи от амонтилядото, Грейс Роуз изгледа въпросително Елизабет и продължи. — За какво искаше да поговорим? Без съмнение за „Деравенелс“, щом като за любовния ти живот така добре се грижи скъпият ни Робърт.

— Да, за „Деравенелс“. По-точно за акциите ми. Притежавам петдесет и пет процента и...

— С което ставаш най-големият акционер.

— Така е. Обаче искам още, за да мога да предпазя компанията от всякакви опити за поглъщане. Считам, че е мой дълг да осигуря безопасността ѝ.

— Никой не може да я погълне. Структурата на компанията е прекалено сложна — възрази Грейс Роуз с непресторено убеждение. — Винаги така съм я възприемала, преди много време така ми я обясни баща ми, както и прекрасният ми приятел Еймъс Финистър. А после и твоят баща. Нашите бащи промениха някои правила и ги осъвремениха.

— Да, зная и именно те ни предпазват от толкова различни опасности. — Елизабет замълча, пое си дълбоко дъх и забързано продължи: — Всъщност дойдох да те помоля нещо, Грейс Роуз...

— Искаш да изкупиш акциите ми, така ли?

Елизабет се стъписа и в първия момент не отговори нищо. После отвърна твърдо:

— Да. Съзнавам, че навярно ще предпочетеш да ги оставиш на племенника си Патрик, но ако поне размислиш, ще ти бъде крайно признателна.

— Не, не мога да ти продам акциите си, понеже...

— Не е нужно да ми обясняваш — прекъсна я бързо Елизабет, тъй като не искаше да притесни пралеля си. — Разбирам.

— Не, изобщо не разбираш и моля те остави ме да си довърша изречението. Елизабет, не мога да ти ги продам, защото вече съм ти ги оставила в завещанието си.

Младата жена седеше като ударена от гръм, зинала срещу Грейс Роуз, дотолкова развълнувана, че бе загубила дар слово. Грейс Роуз се разсмя.

— Успях да те накарам да замлъкнеш, крайно необичайно за теб, скъпа моя. Обикновено имаш коментар почти за всичко.

Очите ѝ блестяха; тя се радваше на мига. Знаеше, че току-що е съобщила на Елизабет, че ще получи онова, което най-силно желае на този свят — повече власт над „Деравенелс“. И се вълнуваше, че е направила племенницата си щастлива. Най-накрая Елизабет проговори:

— Никога не съм била по-изненадана през целия си живот. Изкара ми въздуха, Грейс Роуз. Не мога да повярвам. Колко чудесно и щедро от твоя страна. Благодаря ти, благодаря ти от сърце. — Тя скочи, приближи се до пралея си, прегърна я, после я погледна в очите, разтреसे се от смях и продължи да повтаря: — Не мога да повярвам...

— Налага се, защото е истина.

Елизабет седна обратно на стола си и се опита да се успокои. Бе обзета от смесени чувства, още малко и да се разплаче, така бе развълнувана от този изключителен подарък.

Грейс Роуз седеше и изучаваше с обич младата жена, която познаваше от раждането ѝ. Бе присъствала на кръщенето на Елизабет и я наблюдаваше как расте, често ужасена и гневна заради отношението на Хари Търнър към нея... детето, на което тя бе дарила сърцето си толкова отдавна и което обичаше като собствено.

Ненадейно Грейс Роуз почувства възхитително спокойствие и пълно доволство. Открай време се стараяше да компенсира отвратителното поведение на Хари Търнър и често успяваше, но навярно не така изцяло както днес. В каква чудесна жена се бе превърнала Елизабет... силна, смела и самоуверена. Протегна се и стисна ръката на Елизабет.

— Всичко, което имам, дължа на баща си, Едуард Деравенел, и е редно да се върне при друг потомък на рода. Това си ти, Елизабет. Ти си последната издънка и моя наследница.

ТРЕТА ЧАСТ ОПАСНИ ОБРАТИ

И да не се боиш от внезапен страх.
Притчи, 3:17

*Защото ще заповяда на ангелите Си да те пазят във
всичките ти пътища. На ръце ще те вдигат, да не би да
ударии в камък ногата си.*

Псалми, 91

*През нощта в леглото си потърсих онзи, който обича
душата ми. Потърсих го, но не го намерих.*

Песни Соломонови, 3:1

Късметът ме следва. И то както изглежда, постоянно. Поне досега тази година.

Най-важна за мен е връзката ми с Робин Дънли. Тя никога не е била по-вълнуваща. Двамата живеем в пълна хармония. И никога не сме били по-влюбени. Буквално го обожавам и той чувства същото към мен. Прекрасно го съзнавам. То е среща на умовете ни, мислим еднакво, говорим еднакво и понякога той ми взема думите от устата или изрича нещото едновременно. Толкова е необичайно и очевидно, че мнозина подозират, че предварително сме се наговорили. Колкото и да е глупаво, разбирам защо си го мислят.

Взема благополучието ми присърце, както аз — неговото. Има тайни мигове, докато съм сама или той спи, а аз съм будна, докато се питам какво ли ще е да родя от него... един малък, прелестен Робин, когото да обичам, за когото да се грижа и да наблюдавам как расте, докато стане мъж като баща си...

Няма друг като скъпия ми Робин. Има най-доброто сърце, най-нежния характер. Освен това е волеви, пламенен, понякога темпераментен и често властен. Труден опонент, заспорим ли за бизнес. Все твърди, че като работи, го прави за мен. Всичко, което иска, е да сключи най-успешните сделки за мен и всячески да ме предпази.

Той ме размива, друг път ме разплаква. Само той умее да ме успокои, когато съм ядосана или тревожна. С Робин изпитвам цялата гама от чувства. В секса сме в хармония, имаме еднакви желания, нужди и апетити и да съм с него, е абсолютно блаженство.

Той е центърът на моето съществуване, както аз — на неговото, ако има бракове, сключени в рая, нашият е точно такъв. Защото наистина приемам връзката ни за брак. Какво друго може да бъде? Партньори сме във всяко отношение. Нямаме нужда от някаква си хартийка. Той вече не споменава за узаконяване на съюза ни. Нито аз. Щастлив е колкото и аз, както сме сега.

От друга страна, съм щастлива и заради Грейс Роуз. Откакто миналия септември ми съобщи, че съм нейна наследница, летя в облаците. Оставила ми е каквото най-силно желая — акциите си на „Деравенелс“.

Никога не ми е хрумвало, че ще постъпи така, защото има племенник, нито знаех, че притежава десет процента от акциите на компанията. Онзи следобед тя ми обясни всичко. Първите акции ѝ е дал Едуард Деравенел. Броят им увеличил скъпият ѝ приятел Еймъс Финистър, който работел за Едуард. Именно той намерил Грейс Роуз в една каруца в Ийст енд, когато тя била четиригодишна, и ѝ останал верен цял живот. След смъртта на Вики и Стивън Форт, които я отгледали, тя наследила нови два и половина процента, с които общо станали десет.

Грейс Роуз ми довери, че е благодетелствала и други в завещанието си: благотворителни организации и слуги, а на племенника си Патрик е оставила картини и бижута. Той е внук на Мейзи Моран, сестрата на Чарли, която се омъжи за ирландски аристократ. Родил им се син, който почина наскоро след като навършил четиридесет. Патрик бе единствен син и наследник на титлата, земите и значителна сума пари. По мнението на Грейс Роуз Патрик притежава всичко, което някога би поискал или от което би се нуждаел, но все пак тя му завещава двете платна на постимпресионисти, на които той открай време се възхищава, заедно с няколко бижута на „Картие“ за бъдещата му съпруга.

— Останалото е твое, Елизабет — завърши тя през онзи ден и веднага смени темата.

Много от търговските ни начинания се развиха успешно, което накара Сесил, Робин и мен да изпитаме огромно удовлетворение, че значителните ни усилия пожънаха успех. Редно е да спомена и Амброуз, защото именно братът на Робин създаде този прекрасен курорт в Марбея. Открихме го през март. Заминахме за Испания за това важно събитие. Убедих се, че притежаваме златна мина.

Друго вълнение бе откриването на моите спацентрове през април в Лондон, Париж и Ню Йорк. За тях дължа благодарност на съпругата на Амброуз, Ан Дъдли. Тя ръководи работите в Лондон и Париж, Анка Палиц — в Ню Йорк. Благодарение на Ан, която помогна при преговорите, Анка управлява всичките ни спацентрове из цяла

Америка. Шест от тях бяха нейни. Купихме компанията ѝ през декември с уговорката Анка да работи пет години за „Спацентрове Елизабет Търнър“.

В началото на май се запознах с един руснак, Александър Маслеников. Той беше един от петимата клиенти за къщата в Челси. Знаех, че е костелив орех, но ми изглеждаше единственият склонен да заплати колкото исках, затова се спрях на него. И накрая го склоних. Поисках осемдесет милиона паунда, той предложи петдесет и пет. Отвърнах: „Не, благодаря“ и му обърнах гръб. Бях убедена, че той така отчаяно иска прекрасната ми къща, че ще увеличи офертата си. Така и стана. Ден по-късно се върна и ми съобщи, че окончателната сума, която е готов да плати, е седемдесет милиона лири стерлинги. Нито пени повече, добави. Приех. След като се споразумяхме за цената, работата потръгна. Земерерите и инженерите му направиха щателна оценка на имота, той подписа договора и ми връчи чек за седемдесет милиона. Това изчисти всичко. Сега красивата ми къща, пълна с лоши спомени, е негова, а парите му — мои... С тях ще осигуря безопасността на „Деравенел“, ако стане нужда.

Робин все твърди, че нищо не мога да объркам и че 1998 е моята година. Да се надяваме, че е прав, да се надяваме, че късметът ще продължи да ме следва...

Беше вторник двадесет и шести май. Тази вечер щеше да се състои първият търг на „Сотбис“... Щяха да се разпродадат платната на импресионистите и постимпресионистите от колекциите на Деравенел-Търнър. Робин бе отишъл да доведе Грейс Роуз и Елизабет вече трябваше да приключи с обличането. Носеше морава копринена вечерна рокля от „Шанел“ и златния медальон, принадлежал на Едуард Деравенел, който бе наследила. Докато се взираше в себе си в огледалото на вратата на гардероба, тя забеляза колко ѝ отива.

Когато се извърна, пластиката, която Робин ѝ бе подарил за Коледа, привлече погледа ѝ и както винаги я накара да се усмихне. Беше поставена на маса до отсрещната стена. Представляваше легло, разцепено наполовина по диагонал. Едната му половина бе направена от яркочервени рози, а другата — от пирони, забити с остро нагоре.

Творба на Едуина Сандис, скулпторка и художничка, внучка на Уинстън Чърчил и приятелка на Робин. Съвсем удачно бе наречена

„Брачно ложе“.

— Ето ги, Елизабет — обърна се към нея Бланш Парел, влизайки забързано в гардеробната. — Бяха в шкафа за обувки в спалнята. Вечерната чанта също сигурно е тук.

— Благодаря ти, Бланш, скъпа, да, наистина е тук. Видях я преди миг. — След като obu копринените обувки с високи токове, боядисани в мораво, за да подхождат на роклята, Елизабет продължи. — Кога ще те вземе Томас?

— Ще бъде тук до няколко минути заедно с Кат. Отиде да доведе първо нея. Помолих го да почака до колата. — Като отстъпи назад, Бланш огледа оценяващо Елизабет.

— На ниво ли съм? — попита Елизабет. — Очевидно не. Защо се мръщиш, Бланш?

— Обици — отвърна Бланш. — Ето какво ти е нужно. Златните халки, инкрустирани с диаманти. Сега ще ги донеса. Връщам се след секунда.

Елизабет намери моравата вечерна чанта от „Прада“, сложи вътре червило, носни кърпички, после взе копринения шал в подходящ за роклята цвят. Когато Бланш се върна с обиците, тя си ги сложи и каза:

— Готова съм, както виждам, и ти. Изглеждаш прекрасно, Бланш, винаги съм те харесвала в морскосиньо.

Бланш засия.

— Благодаря. Обзалагам се, че се вълнуваш, нали? Голямата нощ. Предполагам, че си на тръни.

— Имаш право, Бланш. Вълнувам се, притеснявам се, боя се и вътрешно треперя.

— Е, ако ще ти помогне, изглеждаш невъзмутима като сфинкс. Няма и следа от безпокойство или друго нежелано чувство. — Винаги си била актриса, дори и като малка. Често повтарях на Томас: „Да не забравяме, че е актриса, и то добра“. Трябваше да се отдадеш на сцената.

И двете се разсмяха като конспираторки, каквито открай време бяха. Докато излизаха от гардеробната, Елизабет ненадейно заговори:

— Някои хора мислят, че „Сотбис“ няма да получат високи цени тази нощ и че някои от платната дори няма да се продадат. Търговията с изкуство запада от началото на деветдесетте. Лек хлад витае във

въздуха заради рецесията. Обаче Сесил Уилямс смята, че тя е прехвърлила пика си и пазарът за изкуство се е върнал към нормалното си състояние. Уверен е, че цените довечера ще скочат.

— Сесил знае какво говори — отбеляза Бланш. — Но това ти е известно и без да ти го казвам.

Домофонът избръмча и Елизабет отиде да отвори. Чу се гласът на Робърт.

— Тук съм, скъпа, заедно с Грейс Роуз. И Томас току-що пристигна да вземе Бланш.

— Веднага слизаме — отвърна Елизабет.

Още от момента, в който пристигнаха в новата галерия на „Сотбис“ на „Ню Бонд стрийт“, Робърт знаеше, че вечерта ще бъде неповторима. Усещането се носеше във въздуха. Някакво жужене, недоловимо вълнение, подмолно течение от очакване, примесено с напрежение, чувство, че търгът, който скоро щеше да започне, бе артистичното събитие на годината. Преди всичко той се провеждаше вечер и според слуховете щеше да събере целия елит. Така и стана. Тълпата, която се стичаше отвсякъде, бе каймакът на лондонското общество, като всички жени бяха облечени във вечерни рокли, а мъжете носеха най-елегантните си костюми, ушити на „Савил Роуд“.

Робърт забеляза неколцина познати от бизнеса, приятели и колеги. Повечето от шефовете на „Деравенелс“ също бяха вече пристигнали и той вдигна ръка, за да поздрави Чарлз Броукс, Сидни Пейн и техните съпруги. Видя, че Джон Норфел говори с Джени Броудбенд, една от жените магнати на Ситито и известен колекционер на картини, а с крайчеца на окото си зърна Марк Лот и Александър Доусън. Елизабет също ги бе видяла и прошепна:

— И врагове, и приятели са се събрали, за да разберат какво ще се случи с прочутата ми художествена колекция. А тези двамата искат да се проваля с гръм и трясък.

Робърт топло ѝ се усмихна. В гласа му се долавяше голяма доза увереност, когато отвърна:

— Това ще бъде твоята вечер, Елизабет, ще видиш. Казах ти онзи ден, че това е твоята година и късметът те съпътства навсякъде.

Тя само кимна, без да отвърща, но тъмните ѝ очи проблясваха в очакване. Обърнат към Грейс Роуз, която го държеше подръка, Робърт продължи:

— А ти ще бъдеш звездата на събитието, Грейс Роуз. Изглеждаш поразително със сапфирените си обици.

— Благодаря ти, Робърт, определено знаеш как да стоплиш сърцето на една старица. Но според мен Елизабет ще бъде звездата на шоуто, а несъмнено то ще бъде впечатляващо.

Той се засмя, както и Елизабет, която изведнъж почувства голяма гордост заради своята пралеля. Висока, стройна и с изправена осанка, блестяща сребриста коса и безупречен грим, тя бе наистина удивителна и най-царствената от присъстващите жени.

Всички очи се приковаха в тях тримата, докато вървяха към залата, където щеше да се проведе търгът. На минаване през множеството Грейс Роуз изведнъж заяви:

— Струва ми се, че всички са дошли, за да купуват, Елизабет. Надушвам го във въздуха. Виждам търговци на изкуство, които познавам от Париж. Ще купуват, помни ми думата.

— Надявам се — промълви Елизабет, огледа се и помахна на братовчедите си Франк Ноулз и Хенри Кери. Забеляза и своя прачичо Хауърд с вид на патриарх.

— Зная, че преди няколко години световната рецесия нанесе удар на пазара на художествени предмети, Грейс Роуз — обади се Робърт, — но преди време ти ми обясни, че той постепенно се съвзема. Така е, нали?

— Да. Цените напоследък са значително по-високи, особено ако произведенията действително са стойностни. Това е важно, а лично аз съм убедена, че платната, които Джейн Шоу колекционираше, и онези, които тя избираше за Едуард, са от висока класа. Не забравяй и друго съществено нещо, Робърт. Картините на импресионистите и постимпресионистите винаги се търсят. Ни най-малко не се безпокоя. Мнозина от висшето общество са тук, за да се позабавляват, но ви гарантирам, че сред тях има и сериозни купувачи.

Когато влязоха в просторната галерия, където щеше да се състои търгът, им раздадоха каталози и картончета с номера, а после ги отведоха към местата, запазени за Елизабет и нейните гости. Миг по-късно Маркърс Джонсън целеустремено се запъти към тях, красивото му лице сияеше в усмивка, а цялото му същество излъчваше енергия и ентузиазъм. Тази вечер, за която прилежно бе работил, бе негов триумф. След като поздрави и тримата, той се погрижи да се настанят удобно, после се надвеси над Елизабет.

— Налага се да вървя, за да се занимая с пресата. Уредих коктейла за по-късно в клуб „Анабел“. След търга ще се срещнем там. — После я дари с широка усмивка. — И ще празнуваме.

Елизабет, която неочаквано бе започнала да се притеснява, дори да се бои, успя само да кимне. Когато Маркът изчезна, тя насочи поглед към вратата, откъдето прииждаха все повече хора, и седнала между Робърт и Грейс Роуз, с половин ухо слушаше разговора помежду им. Опита се да се овладее, но изведнъж почувства слабост. Нерви, каза си тя, дължи се само на нерви. Изведнъж забеляза Бланш и брат ѝ Том, Кат Аш и съпруга ѝ Джон и точно зад тях скъпото ѝ семейство Дъдли... Амброуз и Ан, Мери и нейния съпруг Хенри, сподирени от Сесил, Франсис и Никълъс и техните съпруги. Всички изостанаха, за да позволят на Сесил, Франсис и Никълъс да седнат на столовете до Елизабет. Като се взря в лицето ѝ, забелязвайки необичайната му бледност, Сесил Уилямс прошепна:

— Не се притеснявай, Елизабет, всичко ще мине по вода.

— Веднъж търгът да започне и да набере скорост, ще се поотпусна — промълви тя и стисна ръката му. Направи лека гримаса. — Да се отърва от всички тези семейни... реликви. Отговорността е голяма, нали? — Тя вдигна очи към тавана. — Обзалагам се, че всички ме гледат гневно.

Сесил се засмя.

— Отговорност е, да. Но решението ти е правилно, не се измъчвай заради него — отговори той. — И както не преставаш да повтаряш, правиш го заради „Деравенелс“ — в случай че ни потрябват пари.

Грейс Роуз се обърна към нея.

— Знаеш, че аукционерът контролира наддаването, нали? С други думи цените растат, ако пожелае. Или спадат пак по негова воля.

— Да, Алистър Гейнс ми го обясни — отвърна Елизабет. Размърда се леко на стола си и погледна Робърт, който се извърна и се усмихна. — Тук е много топло — промърмори тя — и ужасно шумно, чак е непоносимо.

Той кимна.

— Но залата вече е пълна и след минута ще затворят вратите. Шумът ще стихне и ще започне веселбата.

Елизабет се запита защо прие картончето с номера. Нямахше да наддава, а само да продава. Беше ѝ неудобно да го държи, затова го остави на пода, после се загледа в дебелия каталог в скута си. На

корицата му бе напечатано: „Колекция на Деравенел-Търнър. Импресионисти и постимпресионисти“.

Когато го прочете, неочаквано изпита силно чувство на гордост от произхода си и напълно се успокои. Цялото ѝ напрежение изчезна. Погледна нагоре, когато светлините изгаснаха, и веднага отново сведе поглед. Аукционерът застана на подиума. Той поздрави всички, красноречиво описа колекцията и уточни подробностите за първата картина. От самото начало Елизабет знаеше, че ще бъде... любимият ѝ Клод Моне. Тя се поизправи на стола си. Наддаването започна.

С поглед към галерията, пълна до пръсване с хора от хайлайфа, ненаситни любители на изкуството, потенциални сериозни купувачи и търговци, аукционерът посочи Моне на статива от дясната си страна.

— Пред вас е изящен образец на импресионизма. „Малък ръкав на Сена при Аржентьой“ на Моне. Моля започнете да наддавате.

За радост на аукционера едно картонче веднага се вдигна и той възкликна ентузиазно:

— Приемам цената отляво. Един милион паунда.

За частица от секундата очите му се промениха и той погледна към средата на залата.

— Един милион и двеста и петдесет хиляди.

Елизабет бе вкопчила ръце една в друга, вперила поглед пред себе си, гърлото ѝ бе сухо, а самата тя — изпъната като струна от разкъсващите я чувства. Аукционерът вдигна цената с двеста и петдесет хиляди паунда и тя разбра, че е имала право да мисли, че точно това платно е една от най-прекрасните картини в колекцията на Джейн Шоу.

След първото и второто предложение цената бързо растеше. Толкова бързо, че хората се постреснаха. През следващите дванадесет минути тя препусна бясно нагоре и аукционерът удари чукчето си на изумителните девет милиона паунда. Елизабет бе като ударена от гръм. Пресягайки се през Грейс Роуз, тя стисна протегнатата ръка на Робърт, а лицето ѝ сияеше.

— Не мога да повярвам! — Възкликна тя с тих, разтреперан глас. — Ти се оказа прав, Робин.

И неговите очи сияеха, искряха със същата възбуда, която чувстваше и тя, когато отговори:

— Казах ти, че успехът ще е неимоверен. Поздравления, любима.

Ентузиазмът, завладял и двамата, се разля из цялата галерия. В залата бушуваше неописуем възторг и наддаването за следващите картини бе оживено и бързо. Елизабет бе предложила дванадесет платна и те се продаваха като топъл хляб. Тя едва се съдържаше, а вътрешно трепереше. В един момент Грейс Роуз стисна ръката ѝ и промълви:

— Фантастично, Елизабет! Скъпа моя, ти осъществи най-смайващия търг! — Гласът ѝ трепереше и сълзи замрежваха избледнелите ѝ сини очи, когато добави. — Джейн Шоу имаше възхитителен вкус и мога само да добавя, че всички извадихме късмет!

След два часа цялата колекция бе разпродадена: любимият ѝ Писаро с неговите червени покриви, снежната сцена на Гийомен със зимните дървета, покрити с червени листа, двете други платна на Моне, едно на Мане, на Ван Гог, две на Сисле, едно на Реноар, едно на Руал и две картини от друг неин предпочитан художник, Анри Матис. Всички бяха продадени, а тя спечели милиони. Изпълни я чувство на огромно облекчение. Каквото и да се случеше „Деравенелс“ беше в безопасност.

Когато търгът свърши, Робърт скочи, помогна на Грейс Роуз да се изправи на крака, после взе в прегръдките си Елизабет. Целуна я по бузата и прошепна:

— Ти успя, Елизабет. Утре целият град ще говори за теб.

Тя се облегна на гърдите му, засмя се с него и отговори с неповторим тон, който той познаваше добре:

— Да не би да е нещо ново?

Сесил, Франсис и Никълъс я заобиколиха, поднасяйки ѝ поздравленията си, а Сесил ѝ показа бележника си, преди да го пхне в джоба си. Тя знаеше, че както винаги си е водил бележки, и се усмихна. Дънли пристигнаха след частица от секундата, а Бланш, Кейт и Томас стояха наблизко. Тя успя да си каже по нещо с всекиго и да им благодари за подкрепата.

Маркъс Джонсън забърза към нея, придружен от двете си страни от мъж и жена. Промъквайки се с лекота между най-близките ѝ приятели, той я попита:

— Елизабет, би ли споделила няколко думи с Фийби Джоунс от „Дейли мейл“ и Ангъс Тод от „Таймс“?

— Разбира се, с удоволствие — отвърна тя и заедно с Маркъс и двамата журналисти се насочи към ъгъла на залата.

— Какво чувствате, госпожице Търнър? — попита Фийби Джоунс. — Със сигурност сте развълнувана.

Елизабет кимна.

— Меко казано, госпожице Джоунс. Във възторг съм. Това е най-точната дума.

— Известно ли ви бе, че платно на Моне, озаглавено „Железопътният мост при Аржентьой“, считано за прекрасен образец на импресионизма, бе продадено от „Кристис“ тук, в Лондон, през 1988 година за дванадесет милиона и шестстотин хиляди долара? — попита Ангъс Тод. — Сумата беше рекордна.

— Не. Както знаете, моята картина се продаде тази вечер за тринадесет и половина милиона долара, така че очевидно се вълнувам, че е надвишила продадената преди десет години.

Двамата журналисти продължиха да ѝ задават въпроси, но скоро Маркъс се намеси, извини им се и обясни, че е време интервюто да приключи.

Маркъс и Робърт изведоха Елизабет и Грейс Роуз от пълната с народ галерия, прекосиха аукционната къща и излязоха на „Ню Бонд стрийт“. Елизабет, Грейс Роуз и Робърт влязоха в колата. Маркъс заяви, че ще се видят по-късно. Най-после, докато колата потегляше, Елизабет изпусна дълга въздишка и се усмихна. Продължи да се усмихва по целия път до клуб „Анабел“ на площад „Бъркли“, където даваше празнична вечеря за най-близките си приятели.

Сесил Уилямс се засмя, когато влезе в кабинета на Елизабет и я намери да проучва колони от цифри в някакъв черен тефтер.

— Виж ти — възкликна той, докато крачеше към писалището ѝ. — Виждам, че най-последно си послушала съвета ми и си започнала да си водиш бележки.

Елизабет му хвърли усмивка и кимна.

— Робин ми купи този чудесен бележник — нарича се молескин. Много прочути писатели и художници са използвали такива години наред, включително Ърнест Хемингуей, Анри Матис, Винсент Ван Гог и Брус Чатуин. Тук е записано всичко за четирите търга, така че лесно можем да обсъдим нещата, когато пожелаеш. Да прегледаме цифрите.

След като се настани срещу нея, той извади собствения си бележник, отвори го и се вгледа в първата страница. Вдигна поглед към нея и обясни:

— Както те уверих онзи ден, търгът мина извънредно добре. По мои пресмятания общите приходи възлизат на сто двадесет и три милиона паунда. Мили Боже, като го произнасям на глас, усещам, че си се справила отлично.

— Зная. И ако добавим седемдесетте милиона от къщата в Челси, общо съм спечелила сто деветдесет и три милиона. Бруто, разбира се, без данъците и обичайните удръжки.

— Направих всички пресмятания и можем да ги обсъдим, когато Мартин ги разпечата. Междувременно държа да ти кажа, че търгът, който ме изненада най-силно миналата седмица, бе втората вечер... на бижутата. Всичко се разпродаде на зашеметяващи цени. Надмина и най-смелите ми очаквания.

— Същото ми каза и Никълъс. Когато с Робин започнахме да разглеждаме съдържанието на многото кутии, които намерихме в хранилището на „Рейвънскар“, и двамата разбрахме, че сме се натъкнали на златна мина. Или ще е по-точно да я нарека диамантена? — тя поклати изумено глава. — Помисли за безценните накити, които се продадоха наведнъж... като започнем с двадесет и двете диамантени

диадеми, огърлицата с брилянти от Диамантите на френската корона... Колието и тиарите се продадоха за милиони. Имаше и множество скъпоценни пръстени от най-прочутите ювелири на света — поне пет от тях ни донесоха по милион всеки. — Хвърляйки поглед към бележника си, тя му напомни: — Двадесет милиона паунда от бижутата на Деравенел-Търнър и осемдесет милиона от художествените предмети, не е зле, нали?

Сесил кимна в съгласие.

— Всичко се продаде на астрономически цени. За мен е изумително. Девет милиона паунда за старинното сребро, златните подноси, шедьоврите от времето на крал Джордж, дело на велики бижутери и златари, плюс шест милиона от старинните килими, gobлените, мебелите и стотици други произведения на изкуството. Длъжен съм да призная, Елизабет, че съм съгласен с цялото си сърце с Грейс Роуз. От много години, вероятно никога, не е имало такъв търг. Да го наречеш „Колекцията Деравенел-Търнър“ бе чудесно попадение, защото според мен тези имена помогнаха да се продаде всичко.

— Както и необикновено находчивата реклама на „Сотбис“ — отбеляза тя.

— Да не забравяме брилянтния Маркърс Джонсън — добави Сесил. — По мое мнение е истински вълшебник в рекламата. Покани подходящите хора, вдигна нужния шум, внуши неподправен интерес към събитието.

— Струва ми се, че семейството ни открай време се е свързвало със скандали, не само с пари и власт. — Устните на Елизабет трепнаха и тя не се сдържа да не се усмихне, когато добави дяволито. — И около мен се оформи скандал. Не забравяй, че и аз дадох своето. А от един скандал винаги има полза.

Сесил ѝ се усмихна леко и тихо отвърна:

— Знаеш, че никога не надничам в личните ти дела, но как върви разводът на Робърт?

— Не зная и определено не ме е грижа. Знам, че следващата седмица заминава за Глостършър, за да се срещне с Ейми.

— Разбирам.

— Не очаквай от мен да хукна да се омъжвам, Сесил. Прекрасно знаеш, че нямам желание... и това няма нищо общо с чудесния Робин... Не искам да се омъжвам за никого.

Дълбоко в себе си Сесил знаеше, че тя никога няма да промени решението си. Останалите се надяваха на чудо, но той бе наясно. Откакто я познаваше, тя бе необичайно упорита. И все пак оставаше открит въпросът за нейния наследник... Кой щеше да я наследи, ако нещо я сполети? Представа нямаше, но напълно съзнаваше, че не сега е моментът да повдига подобен въпрос. Вместо това, променяйки темата, той прелисти няколко страници от бележника си и заяви:

— Доста дължиш на банката, Елизабет. Парите, които зае, за да откриеш първия от „Спацентрове Елизабет Търнър“, втория си заем изтегли, за да купиш спацентровете на Анка Палиц в Америка. Според мен трябва да се изплатиш на банката веднага, щом можеш, за да си спестиш парите от лихвите. Тези заеми са много скъпи.

— Точно това пресмятах, когато влезе. — Тя погледна втората страница на своя молескин и каза: — Взех заем от седемдесет милиона паунда от банката. Десет милиона, за да започна изграждането на спацентровете тук, след това ми трябваша петдесет, за да купя тези на Анка. Последните десет милиона вложих в собствената си компания... Нужни ми бяха като оперативен капитал за спацентровете тук и в Париж. Но да, сега мога да изплатя заема и да забравя. И пак ще ми останат предостатъчно пари, които да заделя, в случай че „Деравенелс“ някога има нужда от тях.

— Мислих и за това. Според мен трябва да ги вложиш внимателно. Една сигурна инвестиция е за предпочитане. Ще ти донесе повече пари.

— Зная и бях... — Тя млъкна и погледна към вратата, на която се почука. — Влез — извика и Франсис Уолсингтън прекрачи прага, затвори вратата след себе си и се облегна на нея за частица от секундата.

— Какво има? — попита тя, забелязала веднага мрачното изражение на лицето му. Познаваше го добре и четеше по него като по книга. Въпреки че Франсис успяваше да запази неразгадаемо изражението си пред всеки друг, изглежда, пред нея не му се удаваше.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но сметнах, че е редно да знаете. Взривил се е още един танкер. Втори за три месеца — добави той и прекоси стаята.

— Боже мой! — извика Елизабет.

— Не е наш — побърза да допълни той в опит да я успокои. — Но все пак по мое мнение е причина за тревога. Не ми харесва... Надявам се, че не ставаме свидетели на рецидив. Танкерът е бил на „Крестойл“ от Ню Джърси и е експлодирал недалеч от брега на Бали.

— Много ли са ранените? — бързо попита Сесил.

— Разбира се, от екипажа, а петролният разлив е отвратителен. Бали е туристически рай. През лятото към него се стичат младежи от цял свят. Възможни са екологични усложнения.

— Допускате ли да е терористична акция? — Елизабет погледна настойчиво към Франсис. — Не бих се изненадала, ако се окаже така. Напоследък се страхувам от терористични атаки и саботажи, особено след експлозията край Испания миналата година. Дори наскоро се замислих дали да не продадем „Деравко ойл“.

— Компанията е доходна — напомни ѝ Сесил и веднага се сети, че на нея няма нужда да ѝ се напомня нищо. — Златна кокошка.

— Зная. Но чувствам една постоянна заплаха, която дебне около нас... — Тя се облегна на стола и продължи: — Спенсър Томас ли ти предаде информацията?

— Всъщност не — отвърна Франсис. — Преди няколко минути случайно пуснах телевизора в кабинета си и хванах новините по CNN. Веднага позвъних на Спенсър, но той явно е заминал на почивка. Ще се върне следващия понеделник.

— Може би е редно да обсъдим продажбата с него? Как мислиш?

— За да продаваме, ни е нужен купувач — изтъкна Сесил. — Но определено можем да се срещнем със Спенсър, имам безусловно доверие на преценките му. Нека чуем какво е мнението му за петролния бизнес като цяло. Обикновено разполага с тонове сведения и то най-вече за ОПЕК.

— Добра идея — съгласи се Франсис. — Междувременно ще събера колкото се може повече информация за тази последна експлозия. И ще наредя на Ванс Кордил да вземе допълнителни мерки за сигурност на танкерите ни, въпреки че, честно казано, не съм сигурен дали има какво още да се направи.

— Зная, че си осведомен за всичко. — Елизабет му се усмихна, после се усмихна и на Сесил. — Ето какво. Ще наруша правилото си да не обядвам... да отидем в „Каприс“. Аз черпя. Да отпразнуваме големия успех на търговете.

— Къде е Робърт? Ще дойде ли с нас? — попита Франсис.

— Сигурна съм. Скоро ще се върне. Отиде да свърши малка услуга на леля ми, Грейс Роуз. — Тя хвърли поглед към часовника си. — Сега е единадесет. Да тръгнем към „Каприс“ около дванадесет и тридесет.

Сесил, който беше дори по-смаян от Франсис, че ги покани, стана.

— Ще наредя на Мартин да запази маса за четирима — промълви той и двамата излязоха от кабинета.

Отново сама, Елизабет се върна към бележника. Събра колонка от цифри и стигна до заключението, че може лесно да отдели един милион паунда за благотворителност тази година. Навярно и повече. Отвори чекмеджето на писалището си, извади лист, който Мери бе оставила за нея, и внимателно зачете. Беше списък на благотворителни организации, които помощничката ѝ бе решила, че ще я заинтересуват. Както обикновено сестрата на Робин бе прочела мислите ѝ. Отбеляза си Националното общество за предпазване на децата от жестокост. Не понасяше безчовечието към децата и към животните. Видя, че Мери е включила и Кралското общество за защита на животните, и си отбеляза и него. Когато си представеше, че умишлено нараняват беззащитно дете или животно, Елизабет потреперваше, както стана и сега, но пропъди ужасяващите мисли. Тези две благородни каузи щяха да се облагодетелстват от собствеността, която тя беше наследила, от огромния брой неизползваеми днес вещи.

Бе щастлива, че ги разпродаде. Със сигурност парите, които бе спечелила, щяха да бъдат по-полezni. А част от тях щеше да раздаде. Странно, но никой не се бе сетил да я научи, че е редно да дарява на бедните и нуждаещите се. Сама бе стигнала до този извод, когато беше значително по-млада. Отдавна искаше да помогне от милосърдие и сега имаше възможност.

Мислите ѝ се пренесоха към родовете Деравенел и Търнър и водена от ненадеен импулс, тя скочи, излезе от кабинета си и забърза по коридора към заседателната зала. Отвори тежките махагонови врати, влезе вътре и включи лампите.

Колко прекрасна бе тази стая с богатите си, покрити с патина старинни мебели, блестящите кристални полилеи, висящи от тавана над заседателната маса, и великолепните маслени платна по стените.

Всички те са мои предшественици, помисли си тя, докато прекосяваше помещението и четеше имената им, гравирани на малки метални табелки, прикрепени към богатите на орнаменти позлатени рамки.

В другия край на залата тя се изправи пред три добре познати лица: нейния пралядо Хенри Търнър, първият от рода, управлявал „Деравенелс“, баща ѝ Хари Търнър, вторият от семейството, поел юздите на компанията, и нейната полусестра. След като ги огледа за миг, тя продължи и спря пред удивителния портрет на пралядо си Едуард Деравенел.

— Боже, колко е бил хубав. Истински красавец! — възкликна тя на глас, после бързо се озърна, отдъхвайки си, че бе затворила вратата.

Но беше вярно, той бе най-прекрасният сред мъжете, а портретът му бе действително шедьовър. Приличам на него, помисли си тя.

Като отстъпи назад, тя се взря в трите внушителни портрета на баща си, дядо си и пралядо си и не можа да се удържи да не се запита какво биха помислили за последната ѝ самонадеяна постъпка... как продава собствеността им така леко, като че не я е грижа за нея. Не беше вярно, но за Елизабет вещите сами по себе си бяха безполезни. Подтикваше я желанието ѝ „Деравенелс“ винаги да разполага с неприкосновен запас. Със сигурност щяха да разберат това. А успехът ѝ бе истински триумф. Щяха да се възхищават на постижението ѝ, нали? Тя се усмихна на себе си. Те бяха врели и кипели бизнесмени, а тя просто следваше стъпките им. Ето каква беше истината: тя бе управителен директор и щеше да положи всички усилия да стане най-добра на всички времена. Отдръпна се още по-назад, загледа от разстояние трите портрета и възкликна на глас:

— Никой от вас не ми се сърди, сигурна съм. Аз съм една от вас. Направена съм от същото тесто, макар да съм жена.

Елизабет се разсмя. Ако някой я чуеше, щеше да я сметне за луда, да говори на портретите на трима мъртъвци.

— Да говорим по същество — завърши Никълъс Трокмън. — Доволен съм от развитието на събитията в парижкия ни клон. Персоналът е по-малоброен, но извънредно експедитивен. Разполагаме с прекрасни служители.

— Зная, че Сидни Пейн бе изключително действен в желанието си да намери способни хора, а никога не сме имали по-интелигентен от него. — Елизабет се усмихваше на Никълъс. — Не зная как бихме се справили без теб, стари приятелю.

Робърт влезе с бодра крачка откъм собствения си кабинет и се настани на стола до Никълъс.

— Съжалявам, че не дойде на вечерята по случай рождениците ни дни, Никълъс.

— Аз също, но знаете, че се налагаше да остана в Париж. — Той погледна съсредоточено Робърт, после премести очи към Елизабет. — Има известно... — Той замлъкна, когато вратата се отвори и Франсис Уолсингтън влезе заедно със Сесил Уилямс.

— Извинете, че закъсняхме, но трябваше да приключим с Чарлз Броукс и Норфел — каза Сесил, после махна към фотьойлите в единия ъгъл. — Може би е по-добре да седнем там.

След като стана и прекоси стаята, Елизабет попита:

— Наред ли е всичко между тях? Никакви противоречия и разногласия повече, надявам се.

— Всичко е наред — успокои я Сесил, докато сядаше до нея на канапето. — Сега, когато къщите в някои от лозята си спечелиха завиден успех като малки бутикови хотели, а спацентровете им са златна мина, до голяма степен между двамата настъпи разбирателство. Но вечно има едно едва доловимо напрежение. Мисля, че Чарлз не е във възторг, чуе ли за Джон Норфел.

— Не вярвам някой да изпада във възторг от него — промърмори Робърт, когато се присъедини към тях, последван от Франсис и Никълъс.

— Боя се, че те прекъснахме на средата на изречението, Никълъс. Извинявай.

— Няма нищо. Радвам се, че сте тук. Готвех се да съобщя на Елизабет и Робърт, че в Париж се носят слухове за Франсоа де Бур. Говори се, че здравето му е разклатено.

— Какво му е? — попита Елизабет с нарастващо любопитство.

— Чух, че страдал от злокачествена левкемия и че майка му е обезумяла от тревога — обясни Никълъс. — Мари — също, както личи по всичко.

— Да — намеси се Франсис. — Ако той ритне камбаната, тя остава на сухо. Майка му ще обсеби „Дофин“ и за нов глава на компанията ще тропоса някой от другите си синове. Катерин де Бур е доста умна и участва в управлението на конгломерата от години. Анри де Бур силно разчиташе на подкрепата ѝ, докато беше жив, както и синът ѝ.

— Ако Франсоа де Бур наистина почине, а Мари Стюарт вече не участва в ръководството на компанията, както и ще стане, означава ли, че ще се върне в Шотландия и ще поеме тамошния клон? — попита Елизабет, а умът ѝ както винаги препускаше. — Освен дете действително ѝ принадлежи, тя страда от болни амбиции и обича властта.

— Сигурен съм, че точно така ще постъпи. — Франсис размени с Елизабет многозначителен поглед. — И тогава наистина ще ни диша във вратовете.

— Защо отделяме толкова много време на тази жена? — попита Никълъс и в гласа му прозвуча ненадейна нотка на раздражение. — За нас тя е без значение и всички го знаем. Така че да не изпадаме в параноя.

В този момент телефонът на бюрото на Робърт иззвъня, той скочи и влезе в кабинета си в съседство, за да вдигне слушалката.

— Никой от нас не е параноик — възрази Сесил, обръщайки се към Никълъс. — Но в голяма степен си прав. Тя всъщност не може да ни навреди. Но е възможно да се превърне в досадна напаст...

Сесил неочаквано млъкна, когато Робърт се появи на вратата, виждайки го колко е слисан. От изопнатото лице на Робърт Елизабет разбра, че се е случило нещо сериозно.

— Какво има, Робин? — попита тревожно тя, скочи и забърза към него. — Какво се е случило?

— Ейми е мъртва — пророни тихо той. — Станала е злополука.

— Каква злополука? — извика тя и в същия миг го хвана за ръката.

— Паднала е по стълбите и си е счупила врата.

Той поклати глава, сякаш не бе способен напълно да осъзнае трагедията. Лицето на Елизабет доби ужасено изражение. Тя поведе Робърт към канапето, накара го да седне, разбирайки, че е в шок. Хвърли поглед към останалите мъже, които бяха разтревожени и поразени не по-малко от нея, и се обърна към Франсис:

— Мисля, че има бутилка с бренди в бюфета в кабинета на Робин. Ще му налееш ли една чаша, ако обичаш?

— Веднага — Франсис скочи на крака и забърза навън.

— Кой ти се обади? — обърна се Сесил към Робин. — От полицията ли?

— Не, Антъни Форест — отговори Робърт, успял да си възвърне самообладанието, да поизправи гръб и обърне очи към Сесил. — Познаваш го. Мой стар колега, грижи се за личните ми дела. Управляваше финансите ни с Ейми. И той живее в Чиренчестър.

— Значи му се е обадила глостършърската полиция, така ли? — попита бързо Сесил, смръщвайки лице — вече го обземаше тревога.

— Не, поне не и преди той да ми се обади. Но съм сигурен, че ще ме потърсят, полицията ще ми се обади всеки миг. — Робърт пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, и обясни. — Икономката на Ейми, Кони Мелър, позвънила на Антъни, след като се обадила на бърза помощ и в полицията. Към два часа се върнала от пазар и намерила... трупа на Ейми. — Робърт се обърна към Елизабет. — Просто не мога да повярвам.

— Нито аз — отвърна мрачно тя.

Франсис донесе чашата с бренди на Робърт, който му благодари, изпи го на един дъх, после си погледна часовника.

— Пет и половина е. По-добре да позвъня на Кони и на Антъни, за да го уведомя, че довечера пристигам в Чиренчестър.

Елизабет бързо заговори:

— Мисля, че ще е добре Амброуз да те придружи.

Тя прекоси кабинета, вдигна телефона и нареди на Мери да открие Амброуз, обяснявайки, че иска спешно да се срещне и с двамата, понеже е възникнал неочакван проблем.

После седна зад писалището си с тревожно лице, по-бледо от всякога. Разбираше защо Робърт не може да проумее смъртта на Ейми. Тя напълно я осъзнаваше, но бе изненадана и шокирана също колкото него. Беше наясно, че Робърт се е срещал с Ейми през август, както и че наскоро няколко пъти бе говорил с нея за развода и свързаните с него документи. Сведе очи и се загледа в малкия настолен календар пред себе си. Беше вторник, осми септември, точно ден след общия им рожден ден, който отпразнуваха със стотина приятели и роднини с голямо и весело тържество през изминалия уикенд.

Тя мълчаливо се облегна на стола си. Останалите мъже в стаята също не обелваха и дума. Всеки мълчеше, потънал за миг в собствените си мисли. Секунда по-късно вратата рязко се отвори и Амброуз и Мери забързано влязоха в кабинета, и двамата с угрижени лица. Взела както винаги положението в свои ръце, Елизабет стана от писалището и заяви:

— Боя се, че ще ви съобщя потресаваща новина. Робин току-що научи от Антъни Форест, че Ейми е починала при трагична злополука. Паднала е по стълбите в дома си.

Мери ахна и втренчи очи в Елизабет, като че не можеше да повярва на думите ѝ.

— Боже мой!

Амброуз изведнъж се раздвижи, приближи се до Робърт и стисна ръката му. Мери го последна с ужасено изражение.

— Трябва да замина възможно най-скоро — обясни Робърт на Амброуз. — Ще дойдеш ли с мен?

— Знаеш, че ще те придружа. Не бих те оставил да пътуваш сам, за Бога!

Телефонът на писалището на Елизабет иззвъня и тя веднага вдигна.

— Елизабет Търнър.

— Добър ден, госпожице Търнър. Безпокои ви инспектор Колин Лоусън от полицейския участък в Глостършър. Опитвам се да се свържа с господин Робърт Дънли.

— В кабинета си е, инспектор Лоусън. Ще го извикам. Изчакайте за момент. — Тя натисна бутона за изчакване и стана от бюрото. — Обажда се някакъв инспектор от полицията в Глостършър — съобщи тя на Робърт. — Казва се Лоусън.

Робърт вдигна слушалката.

— Добър ден, инспектор Лоусън. Очаквах да ме потърсите вие или друг ваш колега. Само преди няколко минути мой колега ме извести, че по-рано днес трагичен и фатален инцидент е сполетял съпругата ми. Съобщи ми подробностите, че е паднала по стълбите в дома си.

— Точна така, господин Дънли — отговори инспекторът. — Налага се да говорим с вас. Трябва да отговорите на няколко въпроса.

— С брат ми се готвим да отпътуваме за Чиренчестър. Ще тръгнем с кола. Желаете ли да дойдем директно в полицейския участък? Или предпочитате да се срещнем в къщата на господин Форест?

— Последното е за предпочитане, господин Дънли. Така или иначе е необходимо да говорим и с господин Форест и можем да проведем и двата разговора едновременно.

— Струва ми се практично, инспекторе. Ако мога да попитам, къде се намира в момента трупът на съпругата ми? В болницата или в моргата?

Робърт долови колебанието на инспектора, преди той да отговори. Лоусън се изкашля и най-после каза:

— Предполагам, че трупът на госпожа Дънли е в лабораторията на патологоанатома... за аутопсия. Но докато пристигнете, ще получим точна информация.

— Благодаря, инспектор Лоусън. Ще пристигнем след около три часа, в зависимост от движението.

След като се сбогува и затвори телефона, Робърт впери поглед към останалите и обясни:

— Полицейският инспектор иска да зададе няколко въпроса на мен и на Антъни. — Той се намръщи и се обърна към Франсис. — Когато го попитах къде е тялото на Ейми, като че се подвоуми, беше уклончив. Не ти ли се струва подозрително?

— Всъщност не — отвърна Франсис. — Най-вероятно не знае къде се намира трупът на Ейми точно в този момент. Предполагам, че

линейка го е отнесла в местната болница, а после са го пратили при патоанатома. Възможно е и да е на път за там. Честно казано, в думите му не долавям нещо злокобно, Робърт.

— Защо иска инспекторът да говори с теб? — обърна се Мери към брат си. — Искам да кажа, как би могъл да хвърлиш някаква светлина върху злополуката? Ти беше в кабинета си цял ден.

Робърт сви рамене, после я успокои:

— Убеден съм, че това е обичайната практика, Мери. Все пак още съм й съпруг и най-близък роднина.

Франсис се обади:

— Робърт е прав, Мери, такава е практиката. Полицията се обръща първо към съпруга на починалата, особено ако въпросната личност е загинала при подозрителен инцидент.

— Защо използваш тази дума? — Елизабет се втренчи във Франсис. — Какво подозрително има в падането на Ейми?

— За полицията — много, мога да те уверя, Елизабет. Как точно е паднала? По това време сама ли е била в къщата? Възможно ли е някой да я е блъснал? Има ли вероятност в дома да е присъствало външно лице? В какво състояние е бил разсъдъкът ѝ? Наистина ли е било злополука? Възможно ли е да е било убийство? Или самоубийство? Била ли е депресирана? Била ли е душевно или физически болна? Взимала ли е някакви лекарства? А наркотици? Пиела ли е? Мога да ти изредя доста въпроси, които ще хрумнат на полицията — завърши категорично той.

Всички мълчаха. Бяха поразени от думите на Франсис Уолсингтън. Седяха и ги обмисляха. Елизабет заговори първа. Изглежда Франсис дълго и многозначително, все едно бяха конспиратори, и промълви:

— Може би трябва да отидеш с Робърт и Амброуз, за да присъстваш довечера на срещата с този инспектор Лоусън в къщата на Антъни.

— Не смятам, че ще е разумно — възрази на часа Франсис и решително поклати глава.

— И защо?

— Защото може да намекне за... параноя и че съм тръгнал да защитавам Робърт. В „Деравенелс“ съм началник на сигурността, но не забравяй, че съм и адвокат. Уверявам те, че полицията ще се сети, и...

— Но той не е извършил нищо! — Гласът на Елизабет се извиси както винаги, когато беше разтревожена или обезпокоена. — И ти го знаеш!

— Но не и полицията. И да, Робърт бе в кабинета си през целия ден и всички сме с него от тържеството по случай рождения ви ден в събота и обяда в неделя. Но според полицията това не е достатъчно, за да е невинен. Все още е заподозрян... ако допускат, че има нещо подозрително. А защо е заподозрян? Защото ѝ е съпруг. Току-що обясних как ги гледат под микроскоп в случаи на загадъчна смърт.

— За загадъчна ли намираш смъртта на Ейми, Франсис?

— Не, Елизабет, но полицията разсъждава различно.

— Може да съм наел някого да извърши убийството, Елизабет — отбеляза Робърт и се приближи към нея в желанието си да я успокои.

— Не ставай глупак! — викна тя. — Никой няма да допусне подобно нещо.

— Напротив — възпротиви се той и се оказа прав.

35.

Алиша Форест, съпругата на Антъни, ги посрещна на вратата на Гослинг енд, типична провинциална къща, собственост на семейството на съпруга ѝ от няколко столетия.

— Пристигнахте по-рано, отколкото ви очаквахме — промълви тихо тя, след като ги поздрави и ги прегърна. Бяха стари и близки приятели на семейството.

— Нямахте много задръствания — отговори Робърт. — Благодаря, че ще ни настаниш за през нощта, Алиша. Много мило от твоя страна, че ни приемаш без предварително предупреждение.

— Не ставай глупав, скъпи. Сякаш ще допуснем да отидете на хотел. Хайде, Антъни чака в библиотеката. — Обръщайки се към Амброуз, тя попита: — Как е Ан?

— Добре е и ти изпраща поздрави. Кажи сега, какъв е този тип, инспекторът?

— Изглежда доста симпатичен, въздържан, изискан и учтив. Навярно възпитаник на „Итън“ или „Хароу“. Несъмнено джентълмен.

— От новата порода полицаи — намеси се Амброуз.

— Може би — отговори Алиша и отвори вратата на облицованата с ламперия библиотека, после добави. — Ето ги Робърт и Амброуз, по-рано, отколкото ги очаквахме.

Робърт и Антъни бяха близки приятели от много години. Поздравиха се топло, със сърдечна мечешка прегръдка, после Антъни се ръкува с Амброуз.

— Радвам се да ви видя отново — заговори Антъни. — Жалко, че не е при по-щастливи обстоятелства. Да ви представя инспектор Лоусън и сержант Фулър от полицията в Глостършър.

След като всички се поздравиха и седнаха, инспекторът се обърна към Робърт:

— Разбрах, че с бившата си съпруга сте били разделени, господин Дънли.

— Да. От пет години, дори малко повече.

— Като приятели ли се разделихте?

— Да, инспекторе. Оженихме се млади и по-късно се отчуждихме един от друг...

Робърт рязко млъкна, спомняйки си съвета на Франсис: не разкривай нищо, кажи им каквото искат да узнаят, отговаряй само на въпроси. През останалото време се пази от капаните им, бе последното му предупреждение.

— Работите в „Деравенелс“ като главен търговски управител.

Робърт килна глава и заразглежда Коли Лоусън, за когото заключи, че е прехвърлил четиридесетте. Хубавеляк, изискан и както спомена Алиша, истински джентълмен.

— От дълго време ли сте на тази длъжност, господин Дънли?

— От 1996.

— Откакто госпожица Търнър оглави компанията, нали?

— Да.

— Но нали работите в компанията от преди години?

— На периоди, в лондонския клон и в чужбина.

— Фактически следвате примера на баща си и дядо си, така ли?

— Самата истина.

— Значи познавате госпожица Търнър от дълго време?

Робърт разбра накъде бие инспекторът и реши да пренебрегне съвета на Франсис точно по този въпрос. Връзката му с Елизабет бе всеизвестен факт, документирана от много списания и вестници. Облегна се на стола си и отговори спокойно:

— С Елизабет се познаваме от осемгодишни, инспектор Лоусън. Приятели сме от деца.

— Кога за последен път видяхте покойната си съпруга, господин Дънли? — Лоусън хвърли на Робърт продължителен поглед.

— През август. На шести, доколкото си спомням. Дойдох да обсъдим развода, на който Ейми беше съгласна.

— Разбирам. Както току-що споменахте, сте се разделили като приятели. Прав ли съм?

— Да. Категорично като приятели.

— Значи постигнахте задоволително споразумение с госпожа Дънли? И нямахте никакви разногласия?

— Не, инспекторе, по отношение на развода нямахме никакви противоречия. С господин Форест работехме върху споразумението за издръжка.

— Значи никога не сте се карали за развода и споразумението?
— попита полицаят повторно, макар и дружелюбно.

— Категорично не. Ако сте чули друго, не е истина. — Робърт хвърли поглед към Антъни. — Можеш да ме подкрепиш по този въпрос, нали?

Антъни кимна и отвърна, наблягайки на думите си:

— Господин Дънли говори истината, инспектор Лоусън. Относно развода нямаше разногласия. Със съпругата ми добре познаваме госпожа Дънли. Тя бе напълно доволна от живота си в провинцията. Мисля, че който я познаваше, би го потвърдил. А всеки, твърдящ противното... лъже.

— Благодаря, че изяснихте въпроса, господин Форест.

Робърт попита:

— Инспектор Лоусън, този следобед господин Форест ми позвъни, за да ми съобщи, че госпожа Дънли си е счупила врата при падане. Вярно ли е това?

— Да, сър. Има и други наранявания, като дълбока прорезна рана на главата и натъртвания по тялото.

— Възможно ли е тези наранявания да се дължат на падането ѝ по стълбите? Доколкото разбрах, е починала вследствие на падането.

— Възможно е, да — съгласи се инспекторът.

— По телефона ме уверихте, че ще ми съобщите местонахождението на тялото на съпругата ми тази вечер.

— Така е наистина, намира се в моргата, господи Дънли, при патоанатома. Можете да го видите утре.

— Обезателно. Предполагам, че ще има разследване — каза Робърт и изгледа полицая твърдо и проницателно. Питам се кога ще приключи.

— В момента не съм сигурен, господин Дънли. До седмица. Нормално за обстоятелствата и в случай че се съберат всички доказателства.

— Разбирам. Тук ли ще се проведе?

— Тук няма следовател по убийствата. Ще се наложи да се проведе в Челтънхам. А сега още няколко въпроса. Кога за последен път разговаряхте със съпругата си? Виждахте ли се след шести август?

— Не. Но говорихме по телефона няколко пъти през последните няколко седмици. Не помня точните дати.

— През август или септември?

— Говорих с Ейми в края на август и на първи или втори септември.

— И съгласието помежду ви не бе нарушено? — Лоусън се облегна и го заоглежда.

— Не. — Робърт се намръщи и доби озадачен вид. — Намеквате, че е другояче ли? Или друг е намекнал, че между нас е имало противоречия за пари или във връзка с развода?

— Не, не, господин Дънли, никой не е подхвърлял нищо подобно.

Колин Лоусън стана, последван от сержант Фулър, който бе мълчал през цялото време.

— Допускате ли госпожа Дънли да е била в депресия заради развода? — попита сержантът.

Робърт не само се стъписа, като го чу да говори, но и бе изненадан от въпроса.

— Не, сигурен съм, че не беше — успя да отговори той. — Защо?

— Хрумна ми, че може да се е хвърлила по стълбите, а не да е паднала. Че е било самоубийство, а не нещастен случай.

— Не беше ни най-малко потисната! — възкликна Алиша Форест, възмутена от това неуместно предположение, и се приближи към мъжете. — Познавам я много добре. Тя беше изключително трезвомислеща.

— Разбирам, госпожо Форест — отвърна сержант Фулър.

Двамата полицаи поблагодариха и най-после се сбогуваха, след като инспектор Лоусън уведоми Робърт, че ще поддържа връзка с него по време на разследването.

Алиша ги изпрати и се върна в кухнята, за да се погрижи за вечерята.

Когато останаха сами, Антъни се приближи до масата с напитките и възкликна:

— Сега всички се нуждаем от по едно силно питие! Какво да бъде?

— Чаша бяло вино, ако обичаш, Антъни — отвърна Робърт и се приближи.

Амброуз обяви:

— Ще пия същото — и попита озадачено: — Какво, по дяволите, беше това?

Докато наливаше шабли в три високи кристални чаши, Антъни отговори:

— Според мен ловеше риба в мътни води. От друга страна, нищо чудно Кони Мелър да е споменала, че Ейми не е била щастлива. Имайте предвид, че не съм напълно сигурен, но преди седмици пред мен направи странна забележка, свързана с развода, и може да е подметнала нещо подобно на Лоусън. Открай време тя си е малко интригантка. Знам, че днес инспекторът е бил в къщата и е говорил с Кони.

— Какво ти спомена, Кони? — Робърт взе чашата с шампанско пред себе си и задържа поглед на приятеля си.

— Че на Ейми ѝ харесвало да бъде госпожа Робърт Дънли и се е съгласила на развод само защото си настоявал. Добави, че Ейми е искала да ти угоди, понеже все още те обича, въпреки че ти си изстинал към нея.

— Каква велика глупост! — възкликна гневно Робърт и лицето му се зачерви. — Преди всичко никога не съм притискал Ейми и второ, тя не целеше да ми доставя удоволствие. Искаше само пари. Сподели с мен, че възнамерява да си купи апартамент в Париж, в Южна Франция или на друго приятно място. Точно така се изрази. Освен това не ме обича вече.

— Вярвам ти, Робърт, честно. Казах на Кони, че дрънка в рели-некипели. Но знаеш, че може да е повторила репертоара си и пред Лоусън. Наздраве. — Чукнаха чаши, бавно се приближиха към канапето и столовете, наредени около ниска масичка, и седнаха. Мълчаливо отпиваха от бялото вино и разпускаха. Изведнъж Робърт възкликна:

— Не можах да повярвам, когато най-после Фулър изплю камъчето. Абсолютно сигурен съм, че Ейми не се е хвърлила по стълбите. Самоубийството не беше в кръвта ѝ.

Амброуз, който седеше замислен, отговори:

— Забравяш нещо, Робърт. Любовта на Ейми към обувките с високи токчета, най-вече от „Маноло Бланик“ и „Джими Чо“.

Наистина е паднала по стълбите. Било е нещастен случай, сигурен съм.

— Сега пресата ще точи ножовете — отбеляза Сесил към Франсис над масата за хранене, а после се обърна към Елизабет, която седеше до него. — Ясно ви е какво ще последва. По-добре е да се подготвите, да се стегнете.

— Сигурно ще хвърлят няколко сензационни заглавия — съгласи се Елизабет. — Отсега ги виждам... щеzakлеймят и Робин, и мен. Предстои нов скандал. Но няма как да им попречим. Налага се да стиснем зъби, да търпим и да се издигнем над нещата.

Франсис отпи глътка шампанско и премести поглед от Сесил към Елизабет.

— Ако полицията подхвърли предположението, че в смъртта на Ейми Робсън Дъдли има нещо подозрително, вестниците ще гръмнат. Но за щастие сме заобиколени от адвокати.

Елизабет не отговори, нито Сесил. Мълчаливо пиеха шампанското си. Елизабет се бе втренчила в отсрещната стена, покрита с красиви картини, изобразяващи кучета от всевъзможни големини и породи. Марк Бърли, собственикът на клуба на улица „Чарлз“, където вечеряха, от години бе страстен колекционер. Акварелите и маслените платна бяха уникална особеност на клуба, която всички обичаха. След като откъсна очи от стената с картините, Елизабет се обърна към Франсис.

— Надали си мислиш, че някой, например полицията, ще се опита да разследва смъртта на Ейми като убийство, организирано от Робин?

— Не могат, ако няма доказателства за нещо гнило, а такива няма. Постарай се да не се тревожиш, Елизабет. След няколко дни всичко ще бъде забравено.

— Надявам се. — Тя сви устни. — Някой може да опита да пробута в пресата идеята, че Робърт е поръчал убийството на Ейми, за да се ожени за мен. Но, разбира се, и двамата знаете до каква степен разводът им бе без значение, защото аз не желая да се омъжвам.

— Никой не може да напише подобни измислици — увери я Сесил. — В тази страна има закон против клеветата. Франсис е прав,

не само и двамата сме адвокати, в „Деравенелс“ гъмжи от такива. Само не се набивайте на очи и не хуквайте към Чиренчестър. Обещай ми, Елизабет.

— Обещавам. Освен това Робин не иска да се въртя около него в момента. Смята, че е по-добре да не се виждаме известно време.

— Умно — отсече Сесил и мълчаливо благодари на Бога.

36.

Нито Робин, нито аз имаме нещо общо със смъртта на Ейми. Не сме убийци, нито подстрекатели към убийство, но мнозина ни завиждат и се мъчат да ни навредят, като измислят неприятни и неверни истории и бръцолевят без никакви основания зад гърба ни.

Злостни клюки, как ги мразя. Разпространяват се като степен пожар, след като се разчу за неочакваната и трагична смърт на Ейми. Тя почина на осми, на девети гръмнаха вестниците и оттогава не са спрели да бълват какви ли не истории. Но все пак пресата внимава да не ни клевети. Статиите се основават на предположения и недостоверни източници и Франс твърди, че това няма да престане, докато случаят не се забрави, тоест след като следователят по смъртни случаи в Челтънхам приключи разследването. Нямам търпение да се свърши. Предполагаше се това да стане в петък, но се проточи до понеделник, двадесет и първи, заради съдебни протоколни проблеми. Не се тревожа. Нямам причини. Има две възможни заключения: смърт в резултат на нещастен случай или самоубийство. Робин твърди, че Ейми не би посегнала на собствения си живот. Другите настояват на същото — че е била в добро здраве и приповдигнато настроение. Освен това е редно да вярваме на Алиша Форест и съпруга и Антъни. И двамата са чисти като сълза, известни с благородния си характер и уважавани заради почтеността си. Никой няма да се усъмни в тях. Самата Алиша ме увери, че Ейми не е страдала от нелечима болест и е била щастлива и безгрижна два дни преди смъртта си. Не се безпокоя за Робин. Не е извършил нищо лошо и полицията не му предяви никакви обвинения. Доколкото знаем, няма злодеяние.

Но ми липсва любимият, моят най-скъп приятел. Зная, че и аз му липсвам. Говорим по телефона по няколко пъти на ден, но съм самотна и доста потисната без милото му присъствие, шегите и смеха му. Той е на мили далеч от мен, отседнал е в „Стоунхърст фарм“ по предложение на Грейс Роуз. А аз съм в любимия си

„Рейвънскар“. Сесил и Франсис решиха, че е благоразумно да избягаме поотделно от тормоза на пресата. Сега ни разделя цяла Англия.

— Никакви половинчати мерки, такава си ти — подкачи ме Робин, когато му съобщих къде отивам и защо и му обясних, че не искам да съм наблизко, ако ми хрумне да наруша обещанието си и да се завтека да го видя. Сесил ме посъветва да бъда благоразумна и аз го слушам.

Още не съм променила мнението си за брака. Искам да имам свобода... нея все едно и също от години. Ненадейната смърт на Ейми не променя нищо за мен. Робин сега е свободен да се ожени, но не и аз. И защо? Често се питам през изминалите няколко години. Отговорът е прост... Не желая да предприема тази стъпка.

Днес е седемнадесети, четвъртък. Остават само няколко дни до края на разследването. Когато то приключи, Робин ще дойде при мен в Йоркшир. Мери искаше да ме придружи и да ми прави компания, но предпочетох да съм сама. Освен това, както ѝ обясних, искам да остане в Лондон да ръководи кантората. Робин има за другар в „Стоунхърст фарм“ свой братовчед на име Томас Блът. Той е най-довереният сред близките му и през по-голямата част от живота си най-старателно се е грижил за семейството.

Днес имаше нови статии във вестниците, не особено вредни, но дразнещи. Ще си отдъхна, когато шумотевицата заглъхне. Понякога се чудя как такава индустрия се крепи на непотвърдени клюки...

Елизабет тръгна по плажа под скалите да се наслади на чистия въздух. Бе прекрасен септемврийски ден. Небето бе безоблачно и искрящо синьо, слънцето топлеше, из въздуха се носеха аромати. Циганско лято, открай време го обичаше. Рядък ден за Йоркшир. Доста често по тези брегове слънцето изчезваше и тъмни облаци покриваха небето, а въздухът студенееше заради острия вятър откъм Северно море.

Този следобед това не можеше да се случи и Елизабет продължи пътя си, погълната от красотата на празния плаж и от чувството на свобода, което усещаше тук, на собствената си земя. В един миг тя вдигна глава и се загледа в блестящото небе, засенчила очи с длан. Чайките, построили гнездата си в скалите, се стрелкаха на фона на

ясносиньото небе, а писъците им разкъсваха тишината. Красивите птици живееха тук от векове, досущ като нейните прадеди. От повече от осемстотин години родът Деравенел обитаваше „Рейвънскар“. Преди да построят красивото елизабетинско имение, имало друга къща, единствената останка, от която е полуразрушената крепост, издигаща се на скалния ръб. Замисли се за всички свои предци, към които изпитваше силна обич. Възхищаваше им се, откакто се помнеше.

Тя и Грейс Роуз бяха последните потомки. Изведнъж мислите ѝ я понесоха към Ричард Деравенел и всичко, което бе научила за него от пралеля си. Бяха го обвинили в престъпление... в изчезването на двамата му невръстни племенници и вероятната им гибел. И все пак до ден-дневен Грейс Роуз вярваше в неговата невинност. Още една мистерия, която надали някой някога щеше да разгадае.

Смъртта на Ейми за мнозина също щеше да остане загадка, независимо от решението на съда следващата седмица. Има хора, които се хранят с конспиративни теории... Кой уби Мерилин Монро? Кой застреля Джон Кенеди? Кой причини смъртта на принцеса Даяна? Кой? Кой? Кой? Последвано от защо, защо, защо? Тя чуваше безумните гласове в главата си. Нима Ейми щеше да се превърне в още една култова фигура? Независимо от решението на съдебния следовател, винаги щеше да остане сянка от подозрение към Робърт Дъдли и неговата любовница Елизабет Деравенел Търнър. Тя тихичко въздъхна, понеже знаеше, че с нищо не може да попречи... Бе Деравенел и скандалите и клюките я следваха по петите.

Франсис Уолсингтън седеше заедно със Сесил Уилямс в сепаре в „Уилтън“, любимия им рибен ресторант на улица „Джърмин“. Докато подпъхваше вилицата си под тлъстата колчестърска стрида, Франсис подхвана тихо:

— Убеден съм, че трябва да присъствам в Челтънхам, Сесил. Като наблюдател. Робърт може да има нужда от мен.

Сесил, който доскоро не искаше да се съгласи, отсече:

— Добре, върви тогава и дръж Робин под око. Откровено казано, не мога да си представя друго заключение, освен смърт при нещастен случай, а ти?

— Аз също. Но не знаеш какво може да ти поднесе животът най-неочаквано.

Последното бе изречено с мрачен тон и Франсис се намуси. Сесил избухна в смях.

— Четеш прекалено много жълти вестници, приятелю, пълни с всякакви ужасии, скандали и лоши новини.

— Затова са вестниците, Сесил, да ни осведомяват за чернилката на света. Впрочем Никълъс ми събщи, че онзи ден е видял Джон Норфел в Париж.

Сесил погледна стария си приятел и колега с изражение на пълно недоумение. После се намръщи.

— И какво от това? Норфел има право да ходи, където си поиска.

— Естествено, но Никълъс го е забелязал да излиза от сградата на „Дофин“ до „Шан з’Елизе“. Как ти се струва това?

— Я да видим. — Умните сиво-сини очи на Сесил леко се присвиха. — Какво ще търси нашият Джон в „Дофин“? Среща с мадам Де Бур? Или със снаха й Мари? Струва си да се позамислим, нали?

Франсис отговори:

— Или може би преследва претенциите си към... Мари? Подсигурява си бъдещето? Нали Мери Търнър го държеше в малкия си джоб.

— Не ми се вярва, шотландските полички не са му слабост.

— Мери Търнър не му беше слабост, но отдавна имам подозрение, че искаше да й влезе под кожата, и така щеше и да стане, ако тя не се бе омъжила за испанското жиголо.

Франсис най-последно пхна стридата в устата си, наслаждавайки се на аромата ѝ.

— Робърт все ме предупреждаваше, че по отношение на Норфел трябва да си отваряме очите на четири, а той рядко греши в преценките си. Надушва двойната игра и предателството. — Сесил също изяде една стрида, после зарея поглед в далечината, преди да добави угрижено: — Норфел е ужасно амбициозен, няма съмнение. И ако Франсоа де Бур умре, а фустата хукне към шотландските планини, могат да му хрумнат разни идеи...

— За шотландския клон — завърши Франсис вместо него.

— По-добре го дръж под око — предложи Сесил.

— Още по-добре ще е да му пуснем опашка.

— Постъпи както намериш за уместно, Франсис. Няма нужда да зная методите ти... Изобщо колкото по-малко ми е известно, толкова по-добре. Само действай бързо.

— Считай работата за свършена — отговори Франсис и дояде стридите си.

37.

В понеделник сутринта Робърт Дънли, придружаван от Антъни и Алиша Форест и Франсис Уолсингтън, застава пред съдебната палата на Челтънхам.

— Хубаво, че дойде, Франсис — каза Робърт и го запозна със семейство Форест. След като всички се ръкуваха, Робърт продължи: — Антъни и Алиша познават Ейми от години и както ви е известно, Антъни се грижи за някои от финансовите ми дела. Следователно той често виждаше съпругата ми. Затова е тук да даде показания пред съдебния следовател заедно с Алиша.

— Разбирам — отвърна Франсис и се загледа в една висока тъмнокоса жена, която приближаваше към тях. — Познаваш ли я? Струва ми се, че се е запътила към нас.

Робърт проследи погледа му.

— Това е Кони Мелър, икономката.

— Значително по-млада е, отколкото очаквах, и доста хубавка, нали? — Франсис се обърна към Антъни. — За нея смяташ, че фабрикува измислици, така ли? Разправя на полицията вретинки?

— Тя е — потвърди Антъни, след което не му оставаше нищо друго, освен да я поздрави, когато тя се спря до тях.

— Добро утро — каза той и представи Франсис Уолсингтън.

След като на свой ред поздрави всички, Кони Мелър се отдръпна настрана.

— Помолиха ме да дойда в девет и тридесет и не искам да закъснявам.

Без да добави и дума, тя бързо се отдалечи. Франсис я проследи намръщен.

— Малко рязко, бих казал.

Робърт му хвърли многозначителен поглед.

— Може би се чувства гузна, ако наистина е разнасяла клюки. Както и да е, права е за едно, трябва да влезем в девет и тридесет. Да вървим.

Влязоха в сградата на съда. Посрещна ги широкоплещест мъж, който, изглежда, ги чакаше.

— Добро утро, господин Дънли — поздрави той, разпознал Робърт. — Името ми е Майкъл Андерсън. Следовател съм по смъртни случаи.

Размениха си любезности и господин Андерсън ги поведе през малко фоайе в просторно помещение, наподобяващо концертна зала, пълно със столове, наредени в редици. В далечния му край върху издигнатата платформа бе поставена скамейката на следователя. Наблизо бе мястото за свидетели. Господин Андерсън ги поведе към предния ред и обясни:

— Моля настанете се удобно тук. След миг ще пристигнат още свидетели, но както виждате, има място за всички. Господин Дънли, онези места там са за пресата.

— Не ми беше дошло на ума, че и пресата ще присъства — отговори Робърт с изненадано изражение.

— Всяко разследване е открито за пресата и обществеността. Имате ли някакви въпроси?

— Не.

Следователят се усмихна, кимна и добави:

— Налага се да се погрижа за някои неща, но ще се върна скоро.

Франсис приближи глава към Робърт и промълви:

— Не се тревожи за пресата. Изслушването ще мине гладко. Следствията се водят, за да установят кой е покойникът, как е починал и кога. А не защо.

— Разбирам.

Робърт се огледа и видя, че съдебната зала се пълни с народ. Забеляза инспектор Лоусън и сержант Фулър, както и личния лекар на Ейми доктор Нормън Алъртън. На друг ред седеше сама Кони Мелър. Останалите не познаваше, но предположи, че също са свидетели.

За изненада на Робърт следствието започна внезапно. Чу господин Андерсън да нарежда:

— Всички да станат.

Влезе изискан мъж, тръгна направо към издигнатата платформа и седна на скамейката. Робърт разбра, че това е съдебният патоанатом доктор Дейвид Уентуърт. Патоанатомът обяви, че целта на присъстващите е да изяснят смъртта на жена, паднала по стълбите и

починала от счупване на врата. После хвърли поглед към пристава и го подкани да започне процедурата. Господин Андерсън се закле да казва истината, даде името и адреса на починалата и обясни как е настъпила смъртта ѝ.

Един съдебен служител разясни предстоящата процедура. През това време Робърт сякаш изключи... Мислите му се понесоха към Ейми и ужасния начин, по който бе починала. Подобни злополуки не биваше да се случват. Завладя го чувство на тъга... Тя бе само на двадесет и шест, всичко се бе случило за частица от секундата. Какъв глупав инцидент, който можеше да се избегне. Но тя все бързаше нанякъде, трескава и енергична. На погребението миналата седмица, скромна церемония в църквата на Чиренчестър, Амброуз си бе припомнил темперамента ѝ. Присъстваше Ан, дошла да придружи Амброуз, както и полубратът на Ейми, Джак, единственият ѝ жив роднина, освен Робърт. Малко и тъжно погребение.

Затръшването на вратата изтръгна Робърт от унеса му и той поизправи гръб. Секунда по-късно патологоанатомът извика първия свидетел — Кони Мелър. След като се закле да говори истината, тя съобщи името и адреса си и когато я попитаха, отговори, че е работила като икономка на госпожа Ейми Дънли през последните четири години. Доктор Уентуърт попита икономката тя ли е открила трупа на покойната.

— Да, ваша чест.

— Ще бъдете ли така добра да ни дадете пълните подробности и да ни разкажете за случилото се през онзи ден.

— Разбира се, ваша чест. Ами стана така. След като сервирах обяд на госпожа Дънли, отидох на пазар. Нямахме ме около час, върнах се към два. Извадих продуктите и потърсих госпожа Дънли да обсъдим вечерята. Следобед обикновено работеше в кабинета си на горния етаж, затова се отправих натам. Видях я да лежи в основата на стълбите, разкривена в неестествена поза. Изтичах към нея, бях много изплашена... мислех, че се е наранила тежко. Но когато коленичих до нея, разбрах... — Кони Мелър замълча, прокашля се няколко пъти, а когато продължи, гласът ѝ трепереше. — Разбрах, че е мъртва, по очите ѝ. Дори не се наложи да ѝ премеря пулса.

— А след това, госпожо Мелър? Какво направихте после? — попита тихо следователят.

— Вдигнах телефона и се обадох на Бърза помощ и на полицията. Пристигнаха бързо. Едновременно. Един от парамедиците ме попита местила ли съм трупа и аз отговорих, че не съм, зная прекрасно, че не бива.

— Официално разпознахте госпожа Дънли и съобщихте на полицията, каквото сега съобщавате на този съд?

— Да, ваша чест. Друг парамедик ме уведоми, че госпожа Дънли е умряла вследствие на счупване на врата. Не след дълго линейката я отнесе, после инспектор Лоусън поговори с мен. Малко по-късно позвъних на господин Форест, за да го уведомя за нещастиято, и той ме увери, че веднага ще се свърже с господин Дънли.

— Благодаря ви, госпожо Мелър. Сега бих искал да ви попитам за психическото състояние на госпожа Дънли през онзи ден и най-вече за настроението ѝ. Беше ли щастлива? Или потисната?

— Не, този ден бе добре, ваша чест. Беше във ведро настроение. Дори ми съобщи, че може да замине за кратко, навярно за Париж, и ме попита възразявам ли да остана сама в къщата. Но в други дни беше... как да го изразя? Някак не на себе си заради развода.

— Мътните да го вземат, какви ги говори? — прошепна Антъни на Алиша.

Тя кротко му изшътка и го хвана за ръката в опит да го успокои.

— Точно с тези думи ли ви го обясни, госпожо Мелър? — попита следователят отново, съсредоточавайки се върху икономката.

— Не точно, ваша чест, но аз знаех причината.

— Струва ми се, че трябва да окачества изявлението ви като предположение, не мислите ли? — Следователят хвърли към Кони още един пронизителен поглед на живите си сини очи. — Или като догадка?

Кони Мелър като че се постресна.

— Така изглежда — съгласи се тя донякъде неохотно.

— Госпожа Дънли споменавала ли ви е изрично, че е разстроена заради предстоящия развод? Или пък че е гневна?

— Не, Ваша чест.

— Благодаря, госпожо Мелър. Свободна сте да си седнете.

Когато Робърт чу да викат името му, скочи на секундата и забърза към свидетелското място. Закле се да казва само истината и зачака въпросите на следователя.

— Виждам от предишните ви показания пред полицията, че с покойната си съпруга Ейми Робсън Дънли сте се разделили като приятели. — Започна доктор Уентуърт, поглеждайки към Робърт с очевиден интерес. — Също е известно на съда, че сте уговаряли финансовите аспекти на развода. Прав ли съм, господин Дънли?

— Да, доктор Уентуърт. Съпругата ми и аз си останахме добри приятели, заедно взехме решение да се разведем и нямахме пререкания по финансови въпроси. Още когато се разделихме, ѝ отстъпих къщата.

— Кога за последен път видяхте покойната? — попита следователят.

— На шести август. Пристигнах от Лондон, за да обсъдим подробностите по развода — отговори Робърт.

— И не сте се срещали с нея след тази дата?

— Не, доктор Уентуърт. Но разговаряхме по телефона и както току-що спомена госпожа Мелър, тя предвиждаше да прекара известно време в Париж.

— Виждаше ли ви се паднала духом или потисната?

— Не. Не беше такава по природа, а разводът ни никак не я тревожеше. Затова съм убеден, че Ейми е паднала случайно, че смъртта ѝ е нещастен случай. Със сигурност не се е хвърлила по стълбите.

Следователят сякаш се поизненада от забележката на Робърт, но не направи никакъв коментар. Само попита:

— Имате ли някаква причина да предполагате, че покойната е страдала от психическа или телесна болест?

— Не. Доколкото зная, беше в цъфтящо здраве — отривисто отвърна Робърт.

— Благодаря, господин Дънли, седнете на мястото си.

Третият свидетел бе доктор Нормън Алъртън, който се представи като личен лекар на Ейми и добави:

— Много рядко боледуваше от нещо сериозно. Лекувах я от простуда, грип или дребни неразположения.

— Кога за последно прегледахте починалата? — попита доктор Уентуърт.

— В края на юни.

— Оплака ли се от нещо необичайно, доктор Алъртън?

— Не. Дойде при мен, понеже беше време за годишния ѝ профилактичен преглед.

— И установихте, че е в добро здраве?

— Състоянието ѝ беше безупречно.

— А какво беше психическото ѝ състояние по време на този преглед?

— Напълно нормално. Покойната госпожа Дънли не страдаше от нищо. Беше съвсем здрава, физически и психически.

— Благодаря, доктор Алъртън, заемете мястото си.

И така продължи... извикваха свидетели и им задаваха едни и същи въпроси. Робърт и приятелите му слушаха внимателно, процедурата им се струваше рутинна и някак проформа, най-вече скучна.

Изненадващо извикаха един от парамедиците, Артър Тарлътън, на свидетелската скамейка, за да опише контузиите на покойната.

— Когато влязох в преддверието, видях разкривеното тяло на госпожа Дънли да лежи в долния край на стълбите. Казах си, че навярно се е опитала да омекоти падането. Веднага я прегледах и установих, че си е счупила врата. Освен това на задната част на главата си имаше широка отворена рана, беше се ударила в пода на преддверието или може би на ръба на някое стъпало, когато се е търкаляла надолу. Имаше кръв по мраморния под на фоайето, за която последвалият ДНК тест доказа, че принадлежи на госпожа Дънли.

— Господин Тарлътън, по ваше мнение падането по стълбите ли е причинило смъртта на покойната? Или нещо друго? Или някой друг, проникнал в дома ѝ?

— Съмнявам се. След като я прегледах на мястото на инцидента, се убедих, че е паднала по онези стълби, които между другото са доста стръмни, и се уверих, че е починала в резултат от счупване на врата.

— Значи не смятате, че отворената рана на тила е причинила смъртта, нито е допринесла за нея?

— Не, ваша чест.

— Благодаря, господин Тарлътън.

— Госпожо Алиша Форест, моля заемете мястото на свидетеля.

Доволна, че най-после я викат, Алиша буквално изтича до свидетелското място. Господин Уентуърт, който я познаваше единствено по репутацията, заговори:

— Доколкото ми е известно, сте били близка приятелка на починалата.

— Да, господин Уентуърт, и съм съгласна с всичко, което лекарят ѝ току-що каза. Ейми Дънли бе щастлива, жизнерадостна и общителна млада жена, която не би посегнала на живота си. Освен това между нея и съпруга ѝ нямаше разногласия. И двамата искаха развод и всички знаеха, че бяха останали много добри приятели. Нямаха и финансови проблеми.

— Благодаря, госпожо Форест, можете да напуснете свидетелското място — заяви господин Уентуърт, разбрал с кого си има работа.

Образована жена с огромна самоувереност, на която трудно можеше да се повлияе, Алиша не допускаше възражения.

Следователят призова Антъни Форест, който повтори дословно думите на Робърт, съпругата си и доктор Алъртън. След това на свидетелското място застана инспектор Лоусън.

— Моля разкажете за случилото се през следобед, когато се отзовахте на повикването от страна на госпожа Кони Мелър, икономката на покойната.

Свидетелските показания на Лоусън изцяло съвпадаха с информацията, дадена от парамедика Артър Тарлътън.

— Както господин Тарлътън ви осведоми, тялото на починалата бе разкрито до неузнаваемост и съм съгласен, че може би е посегнала да се хване за перилата и заради това се е преметнала надолу по стълбите с още по-голяма сила — обясни инспекторът. — Господин Тарлътън ме информира, че вратът ѝ е счупен, и ми показва раната на задната част на главата ѝ. По-късно патологоанатомът ме уведоми, че покойната е умряла от счупване на горните прешлени на гръбначния стълб. Токсикологичните изследвания сочат, че в кръвта ѝ няма нито опиати, нито барбитурати, нито алкохол.

— Благодаря ви, инспектор Лоусън. От доклада ви разбирам, че няма следи от влизане с взлом в Тайм лодж и че според госпожа Мелър всичко вътре в къщата си е било на мястото. Прав ли съм?

— Да, ваша чест. Сигурен съм, че нямаше следи от влизане с взлом. Според мен няма нищо съмнително.

— Имате ли нещо да добавите, инспектор Лоусън?

— Не, доктор Уентуърт. Освен че покойната носеше обувки с извънредно високи токчета. Хрумна ми по-късно, всъщност едва преди два дни, че може би те са причинили падането. Особено ако е бързала.

Алиша Форест се надигна от стола си и така се засуети, размаха ръце, в желанието си да заговори, че господин Андерсън веднага се приближи към нея.

— Госпожо Форест? Проблем ли има? — попита разтревожено той, стремейки се да я успокои.

— Не, но бих желала да ме извикат на свидетелската скамейка. Позволено ли е? Искам да добавя нещо извънредно важно към първоначалните си показания.

— Не съм убеден...

— Господин Андерсън, какво не е наред? — попита следователят, проточвайки врат, за да види какво става.

— Ваша чест — отвърна запитаният и забърза към него, — госпожа Форест твърди, че иска да добави нещо.

— О, Боже. От това се боях. Повикайте я да се върне на свидетелската скамейка.

Миг по-късно инспектор Лоусън бе слязъл и Алиша Форест бе заела мястото му. Гледайки в очите следователя, тя заговори тихо, с много по-спокоен тон:

— Доктор Уентуърт, бих искала да добавя нещо. Отнася се до забележката на инспектор Лоусън за обувките с високи токчета, които покойната е носила, когато е паднала. Госпожа Дънли винаги ходеше със страшно високи токчета и все подтичваше, бързаше накъдето и да тръгнеше. Често я предупреждавах, особено за онези стръмни стълби. Знаете ли, аз едва не се пребих там миналата година. Аз също бях с много високи токове — и както бързах, се преметнах през глава по стъпалата. Омекотих падането си, защото успях да се вкопча в перилата, но си навехнах глезена. Паднах именно заради обувките, тези токчета могат да бъдат опасни.

— Разбирам. Благодаря ви за допълнителната информация, госпожо Форест. Според мен хвърлихте още светлина върху

инцидента, както и инспектор Лоусън. Можете да се върнете на мястото си.

Робърт стисна ръката на Алиша, когато тя се върна и седна до него, а Франсис и Антъни ѝ се усмихнаха. Седяха и чакаха, докато следователят прегледа бележките си и проучи различните доклади. После започна да изготвя становището си и след двадесет минути бе най-сетне готов. Той заяви:

— От представените ми преди свидетелски показания и от чутото в съдебната зала съм убеден, че тази смърт е резултат от нещастен случай.

Приятелите на Робърт го чакаха на улицата. Той набра номер на мобилния си телефон, изчака да чуе гласа ѝ и каза:

— Всичко е наред. Всичко свърши, скъпа. Следователят заключи смърт при нещастен случай... с други думи, било е злополука.

— О, Робин, слава Богу — прошепна през сълзи Елизабет.

— Стой където си. Ще се видим скоро.

— Това ще ви отива, госпожице Търнър — уверяваше я продавачката. — Винаги съм ви харесвала в червено.

Елизабет й се усмихна.

— Благодаря ти, Кларис. Това пашмина ли е? — Тя разглеждаше един дълъг шал в ярък пурпур, украсен с едри мъниста и дантела.

— Не, изработен е от кашмир и коприна, но все пак в Индия. — Кларис откри етикета и кимна, после го показа на Елизабет. — От прочут майстор е, ръчно бродиран.

— Вероятно ще го взема за себе си, но всъщност дойдох да направя коледните си покупки — обясни Елизабет. — Нека погледна и другите, ако обичаш. Ако имате в морскосиньо, пастелносиньо и черно, тези цветове ще подхождат на три от приятелките ми.

— Ето там, госпожице Търнър.

Кларис я поведе към друга част на магазина. Елизабет обичаше да пазарува във „Фортнъм и Мейсън“. Стоките бяха с високо качество, оригинални и стилни, а магазинът открай време бе сравнително тихо място. Тук можеше да пазарува бързо, да разчита да я обслужат лично и да се върне в кабинета си за рекордно време.

— Този е особено красив — увери я Кларис, докато й подаваше един пурпурен шал, също богато декориран с мъниста и панделки. — Погледнете и този. Зеленото е великолепно, не сте ли съгласна?

— Чудесни са! — възкликна Елизабет, мислейки за Грейс Роуз, докато докосваше пурпурния, и за Ан Дънли, която изглеждаше превъзходно в ябълковозелено. — Категорично ще ги взема. А ако ми предложиш в черно и морскосиньо, ще съм доволна от коледния си пазар.

— Зная, че имам точно в тези цветове. Дайте ми само миг. И между другото имаме великолепни ръкавици от Париж, ако желаете да ги погледнете. Изложени са ето там, на остъкления щанд.

— Благодаря, Кларис, ще им хвърля едно око. С малко повече късмет ще напазарувам всичко в твоя отдел.

Продавачката се усмихна и бързо се отдалечи, обяснявайки, че ще се върне колкото се може по-бързо.

— Защото зная, че винаги бързате, госпожице Търнър.

— Днес имам време — отвърна Елизабет.

Чу звъна на мобилния си телефон, зарови из чантата, докато най-после го намери, и отговори.

— Елизабет?

— Ти ли си, Франсис?

— Аз съм. Търсих те в кабинета ти и Мери ми съобщи, че си излязла. Къде си в момента?

— Във „Фортнъм“.

Франсис Уолсингтън се разсмя.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо, имах нужда да поговоря с теб и познай! Аз съм само на хвърлей камък, при шивача си на „Савил роуд“.

— Спешно ли трябва да говорим?

— Не, но на четири очи. Да се срещнем в „Риц“, и двамата сме наблизко. Да кажем след половин час?

— За какво искаш да говорим, Франсис?

— Не по телефона, Елизабет, особено по мобилен. Ще се срещнем ли в „Риц“ на по пиение?

— Ще дойда, Франсис, дочуване.

Тя затвори телефона и го пусна в чантата си заинтригувана. Чудеше се с какво ли сведение щеше да я угости Франсис тази сутрин.

Приближи се до щанда с ръкавиците и се взря в колекцията с надеждата да открие пурпурен чифт, който да подхожда на шала. Прекрасен комплект за подарък на Грейс Роуз. Кларис се върна с шаловете в морскосиньо и черно, изработени от модна къща в Индия, и Елизабет взе и двата. След като избра няколко чифта ръкавици, които да подхождат на шаловете, заяви:

— Мисля, че това е всичко, Кларис. Поне за днес.

— Много добре, госпожице Търнър. Да ви ги опаковам ли като подаръци? На дъното на всеки пакет ще поставя белег, за да знаете в какви цветове са шаловете и ръкавиците.

— Благодаря. Запиши ги на сметката ми и ги изпрати в апартамента ми, ако обичаш. Боя се, че трябва да бягам.

— Няма проблем, госпожице Търнър. Ще ги изпратя по куриер по-късно днес.

Франсис, който стоеше във фоайето на хотел „Риц“, забърза да посрещне Елизабет. Целуна я по бузата, хвана я подръка и я поведе към бара с думите:

— Да пийнем тук, какво ще кажеш?

— Чудесно. Истината е, че обичам това фоайе. В него се чувства атмосферата от времето на крал Едуард. Но какво искаше да ми съобщиш?

— След като се настаним и поръчаме, ще ти кажа. Съгласна ли си?

— Страшно съм заинтригувана, Франсис. Не ти е присъщо да бъдеш толкова тайнствен. Обикновено нямаш търпение да ми съобщиш лоша новина, а подозирам, че тази е именно такава.

— Просто не исках да говоря по телефона. Погледни, има чудесна маса до онази палма, да седнем там.

След секунди пристигна сервитьорът. Франсис поръча чаша шампанско и Елизабет последва примера му, с което го изненада. Като останаха сами, Елизабет се наклони към него и го погледна в очите.

— Давай, стреляй. Искам да зная за какво е цялата работа.

Франсис погледна часовника си и отвърна:

— Сега е точно дванадесет и пет. Към единадесет без десет ми се обадиха от Париж. Половин час преди това е починал Франсоа де Бур.

Тя зяпна насреща му стъписана, после възкликна:

— Наистина новината е долетяла при теб за нула време. Сигурно имаш свой човек в „Дофин“.

— Прекрасно знаеш, че не мога да отговоря на този въпрос, Елизабет. Колкото по-малко знаеш... и така нататък. Но действително имам хора на ключови позиции в Париж и мога да те уверя, че всяка минута френската телевизия ще съобщи новината.

— Жалко, беше толкова млад. — Елизабет въздъхна и се облегна на стола си. — Смъртта му те безпокои, така ли? В това се крие всичко, нали?

— Да, понеже няма съмнение, че вдовицата му ще премине Ламанша...

— Кога мислиш, че ще пристигне в Шотландия?

— Трудно е да се прогнозира. Няма място за нея при семейство де Бур, поне не задълго. Познавам Катрин. При все че възлага големи амбиции на синовете си, не е без сърце. Ще има период на траур и тя ще се отнася мило към снаха си. Но мине ли срокът, вдовицата ще трябва да си тръгне. Просто е, Катрин няма да я иска около себе си.

— Искаш да кажеш, че ще напусне „Дофин“? Но не е задължително да напусне Париж? Нито Франция? — Елизабет хвърли на Франсис въпросителен поглед.

— Предполагам, че може да остане във Франция, но защо би поискала? Без капчица власт и без покрив над главата, така да се каже, къде другаде да отиде, освен в Единбург? В края на краищата наистина шотландският клон е неин. Няма съмнение, че ще иска да си го вземе от своя полубрат Джеймс, който го управлява, откакто майка ѝ почина.

— Той няма да се противи, така ли? — настоя Елизабет.

— Не съм сигурен. Джеймс дълго работи с майка ѝ и се справяше отлично.

— Убеден си, че Мари де Бур ще ми причини неприятности, нали?

Елизабет замлъкна и се облегна назад, когато сервитьорът пристигна с две чаши розово шампанско. Миг по-късно Франсис вдигна своята.

— За теб, шефке.

— И за теб, Франсис. Не зная какво бих правила без теб.

— Честно казано, и аз. И да, тя ще надигне глас срещу теб, за „Деравенелс“ и... — той млъкна наред изречението, а тя го загледа внимателно — винаги красноречив и изразителен, изведнъж той сякаш загуби дар слово.

— Всъщност тя не може да постигне нищо, нали Франсис? Всички ме убеждават, че е невъзможно да има претенции към „Деравенелс“.

Той поклати глава.

— Възможно е заради прабаба си. Ако ти не си сред живите, тя е законна наследница.

— Ами братовчедките ми Грейсън? Те със сигурност могат да предявят претенции.

— Да. Брат ти Едуард също вярваше в това, но Мари де Бур има преднина, тъй като прабаба ѝ Маргарет е най-голямата сестра на Хари, Мери Търнър Бранд е най-малката сестра на баща ти, а дъщеря ѝ Франсис е майка на сестрите Грейсън. Затова накрая шотландската фуста може да спечели..., ако ти си мъртва.

— Но съществува завещанието на баща ми! — изтъкна Елизабет.
— Той внесе изменение, според което чужденец не може да наследи „Деравенелс“, а тя не е англичанка.

— Знаеш, Елизабет, че някои хора могат да бъдат амбициозни, упорити и глухи за истината, а Мари е една от тях. Тя е сребролюбива, жадна за власт, а самолюбието ѝ е безкрайно. — Той въздъхна. — Откакто свят светува са убивали за богатство и привилегии.

— Допускаш ли, че омразата ѝ ще я подтикне да ме убие? — попита тихо Елизабет.

— Не зная и не искам да градя хипотези. Но много убийства са замаскирани като нещастни случаи. Казвал съм ти го много пъти и преди. Освен това знаеш, че убийствата следват семейството ти като хрътки.

— Трябва да си взема телохранител, така ли?

— Дяволски права си.

Тя се облегна на масата и го хвана за ръката.

— Вярвам на всяка твоя дума, Франсис, безусловно ти вярвам и зная колко се тревожиш. Но... тя все пак ми е братовчедка...

— Тя е твой враг! — възкликна той с тих, но разпален тон — никога не го забравяй, Елизабет Деравенел Търнър. Знаеш добре, че кръвта не е по-гъста от водата, което може да потвърди историята на рода ти. Искам да си вземеш телохранител и то най-добрия. Не някакъв си шофьор, на когото се надяваме, че ще те опази при злополука. Искам телохранител, който да седи до шофьора, а не да кара проклетата кола. Искам... — Той млъкна и я погледна настойчиво. — Да ти разкажа ли една от историйките си от света на развлекателната индустрия?

Тя кимна.

— Разбира се. Но какво общо има с бодигарда?

— Ще разбереш след минута. Имам стар приятел, който работи в едно от студиата на Холивуд. Един ден преди много години поискали от някакъв продуцент да интервюира млад актьор от Ню Йорк, чийто

известен агент считал, че той притежава голям потенциал и може да стане звезда. Агентът се надявал големите клечки да видят, каквото вижда и той и да дадат роля на неговия човек в предстоящ филм, суперпродукция. Но не знаели как да определят амплото му и дали става да играе мачо, любовник или е комедиен тип, или е подходящ за драматична роля. Не знаели какво да го правят. Естествено не можели да действат на сляпо. Моят приятел имал доверие в преценките на една журналистка, шеф на рекламния отдел, затова ѝ уредил среща с актьора. Идеята му била, че може би тя ще успее да прецени младежа и да подскаже как да го използват. След половин час, прекаран с него, тя изхвърчала от кабинета си, хукнала при приятеля ми и казала: „Не зная за каква роля става, нито за какъв филм е подходящ. Не съм сигурна дали изобщо умее да играе. Но ми е ясно като две и две четири, че е опасно копеле. Веднага го вземете.“ И те я послушали. Такъв тип искам да ти бъде телохранител. Опасно копеле. Човек, който няма да се спре пред нищо, за да те защити. Корав, организиран, решителен и опасен, от когото хората се плашат и който не се страхува да натисне спусъка, когато се налага.

— Не обичам оръжия — промълви Елизабет.

Франсис я изгледа и се разсмя.

— Ще се наложи да свикнеш с въоръжен бодигард. Ще ми направиш ли тази услуга? Моля те.

— Да.

— Не ме попита кой е актьорът.

— Предпочитам да разбера станал ли е велика звезда, както агентът му се е надявал.

— Да.

— И как му е името?

— Брус Уилис.

— В такъв случай ще си взема телохранител — отвърна тя и се усмихна. Но гласът ѝ бе сериозен, когато добави. — Зная, че днешният свят е опасен и че съм уязвима заради положението си, а не само, защото някоя като Мари де Бур си въобразява, че по право ѝ се пада да заеме мястото ми. — Отпи глътка шампанско и завърши. — Не съм глупава, Франсис, досега сигурно си го разбрал. Ясно е, че съм мишена.

— Погледни колко е красива тази трапезария — говореше Франсис двадесет минути по-късно, докато обгръщаше с поглед ресторант „Риц“. — Не се ли радваш, че се съгласи да обядваш с мен, Елизабет? Най-малкото да се порадваш на това изумително място. А и храната не е никак лоша — завърши той и ѝ се усмихна.

Освен дето ѝ се възхищаваше, Франсис Уолсингтън изпитваше топли чувства към Елизабет и нужда постоянно да я защитава. Бе напълно отдаден на каузата да се грижи за нея и да я пази невредима.

— Винаги ми е приятно с теб, Франсис, знаеш, че си от любимците ми. А трапезарията действително е прекрасна. Както и изгледът към Грийн парк. Виж, вали сняг. Може би тази година ще имаме бяла Коледа.

Той проследи погледа ѝ и видя, че се вие снежна вихрушка.

— Къде ще бъдете с Робърт на Коледа? — попита той, обръщайки очи към нея. — Нали не в чужбина?

— Не, не се безпокой. Ще я посрещнем в „Стоунхърст фарм“ заедно с Грейс Роуз. Обещахме ѝ преди цяла вечност... — Елизабет замълча и поклати глава. — Стара е, та с Робин решихме да ѝ гостуваме тази година. Кой знае колко още ѝ остава да живее. Деветдесет и осем е солидна възраст.

— Да, а на теб една почивка в провинцията ще ти се отрази добре. Ти си истински работохолик, Елизабет.

— Но нали знаеш, че ми харесва, дори понякога с Робин ни е забавно.

— Радвам се, че отново ще попътувате. Няма от какво да се срамувате, никой от вас не е извършил нищо лошо. Трябва да се повеселите заедно.

— Но слуховете не стихват и предполагам, че ще продължат вечно. На някои им се иска да вярват, че ние сме виновни за смъртта на Ейми.

— Няма значение. Те не могат да обвинят нито теб, нито Робин. Освен това е известно, че винаги около най-прочутите семейства, да не говорим за твоето, се вихрят скандали. — Той се разсмя. — И те са без значение.

Тя се засмя заедно с него и попита:

— След като Мари де Бур си изтрие сълзите, обзалагам се, че Джон Норфел ще тръгна по петите ѝ, а ти?

— Той вече не стои със скръстени ръце, но сигурно Сесил те е уведомил.

— Спомена ми го мимоходом. Ако Джон Норфел се сближи с нея, а това е лесно, понеже сега тя е вдовица, има ли как да се отървем от него? Да го уволним?

— Само ако бордът на директорите докаже, че е действал в ущърб на „Деравенелс“.

— Да изчакаме и да видим, нали?

— Не ни остава нищо друго... — Гласът му стихна, тъй като сервитьорът пристигна с първото блюдо. — Веднъж да се зарадваш при вида на чиния с храна. Като че никога не ядеш.

— Напротив, хапвам. — Тя взе лъжицата си, опита доматиената супа и тихо промълви: — Действай и ми намери телохранилел, Франсис. Както винаги си прав. Трябва ми сериозна защита.

— Не мога да повярвам, че се намираме на „Даунинг стрийт“ десет — прошепна по-късно същата вечер Елизабет на Робърт. — Нетърпелива съм да се запозная с Тони Блеър и Чери, а ти?

— Не по-малко от теб, скъпа. — Робърт топло ѝ се усмихна. — Радвам се да забележа, че успехът не ти е повлиял. — Той я хвана подръка и я поведе през залата за приеми на горния етаж на официалната резиденция на министър-председателя, където течеше предколеден прием. Елизабет се озърна и възкликна:

— Да му се не знае, колко знаменитости имаме тази вечер... филмови звезди, прочути писатели, телевизионни и медийни магнати и попзвезди. Погледни, Робин, това там не е ли Стинг със съпругата си?

Той проследи погледа ѝ и кимна.

— Да, а току-що забелязах Дейвид Хокни, един от любимите ми художници, да разговаря с Ема Томпсън и Алън Бенет. А там, близо до елхата, е Джени Сийгроув, една от любимите ми актриси.

— Не е ли красавица? А кой е мъжът с нея?

— Приятелят ѝ Бил Кенрайт, театралният импресарио. Има хора от всички области на изкуствата и културата. Както и доста спортни звезди.

— Толкова съм доволна, че дойдохме. Не бих пропуснала този великолепен прием за нищо на света.

Един сервитьор се приближи към тях, понесъл поднос с напитки, и двамата си взеха по чаша шампанско. Чукнаха се и Робърт каза:

— За цвета на Британия, както се изразява министър-председателят. — Изражението му стана малко по-сериозно, когато добави: — Наистина стават сеизмични промени, откакто новите лейбъристи дойдоха на власт, а семейство Блеър се засели на „Даунинг стрийт“. Цялата страна се оживи. Чувствам се сякаш всичко е възможно... сякаш можем да управляваме света.

— Мислех, че вече сме негови господари — отвърна Елизабет, после добави по-сериозно: — Но да се върна към предишната ти забележка, Робин, според мен всички чувстват същото. За себе си съм сигурна... идва нов ред.

— Съгласен съм — отговори Робин и като хвана Елизабет подръка, я поведе през помещението. — Да поговорим с Джени Сийгроув.

Смяна на хилядолетията. Преживяхме го и двехилядната година дойде с гръм и трясък. Поне за „Деравенелс“. Дадох огромен бал и поканих всички служители и което е по-важно, всички дойдоха до един. Организирах го в балната зала на хотел „Дорчестър“... коктейл, вечеря и танци. Не пожалих средства и всички се радваха на веселбата. Най-вече аз. Наслаждавах се на всяка минута.

Балът трябваше да ознаменува не само започването на новото хилядолетие, но и успехите на „Деравенелс“, която направих достойна за двадесет и първи век. Но не бях сама. Имах най-добрите помощници на света. Длъжна съм да кажа, че Сесил, Робин и аз го постигнахме заедно. Тримата мускетари. Сесил винаги ме поправя с присмехулна усмивка. Нарича ни „триумвират“. Подкрепяха ме Франсис Уолсингтън, Никълъс Трокмън и Амброуз Дънли. Оглавих фирмата през 1996 и за четири години успяхме да я вдигнем на крака. Момчетата от Ситито ни се възхищават, а аз има с какво да се гордея.

„Деравенелс“ отново е изключително стабилна. Всеки отдел е печеливш. Хотелите процъфтяват, същото се отнася до лозята и пръснатите из тях бутикови хотели. Моите спацентрове се считат за най-разкошните и красивите на света и спечелиха многобройни награди. В резултат от успеха на курорта „Марбея“ създадохме нов отдел и изграждаме подобни курорти в различни красиви кътчета на света.

Движеща сила на това ново начинание е Амброуз. Той доказва ума, находчивостта си и оригиналната си мисъл, докато работеше по проекта „Марбея“, и бе логично да оглави новия отдел. Братът на Робин е истинско съкровище. Но такива са и мъжете, и жените, съставляващи основния ми екип.

Да, миналата година имахме неприятности с Джон Норфел, който се поддаде на чара на Мари де Бур, когато тя се засели в Шотландия. Не ѝ оставаше друго. Франсис ми каза, че свекърва ѝ грубо ѝ наредила да напусне и „Дофин“ и Париж.

Явно Мари знае как да влиза под кожата на мъжете, но Джон Норфел научи за голямо свое разочарование, че е използвачка, която го манипулира за собствена изгода. Не след дълго му стана ясно, че тя няма намерение да спи с него, камо ли да се омъжва. Това разби всичките му надежди, че може да управлява шотландския клон заедно с нея.

Норфел призна, че така и не станал неин любовник. Твърди, че когато разбрал, че е неискрена и на нея не може да се разчита, бързо побягнал на юг към Англия. Всички тези сведения стигнаха до мен директно от Франсис, който посъветва нас, триумвирата, да си затворим очите за своенравието на Норфел. Изтъкна, че не е причинил никакви вреди. Съгласихме се и решихме Сесил и Робин да се срещнат с него, да му прочетат едно конско и да го предупредят да се държи прилично.

Именно Робин ми каза какво му е признал Джон. Мари де Бур била истинска изкустителка и по неговите думи „апетитно парче“. Какво унижително описание за жена. Създадох си нова представа за Джон Норфел. След като Сесил и Робин го предупредили, че ще го изхвърлят от „Деравенелс“, ако отново сгази лука, той цяла година пази поведение. Не го изпускам от поглед.

Понякога мисля за нея, за тази моя странна братовчедка, която иска да бъде мен и жадува да заеме мястото ми в „Деравенелс“. Каква наглост и безсрамие. И все иска нещо... да се срещне с мен, умолява ме да ми дойде на гости, настоява да я посоча като своя наследница в завещанието си, но така ще си подпиша смъртната присъда.

Не можях да повярвам, когато ми изпрати своя снимка. Разгледах фотографията и се възхитих на красотата ѝ, но тя по никакъв начин не подсказва истинската сила на така наречения ѝ сексапил. Само Никълъс Трокмън има куража да ми обясни, че Мари де Бур, без да произнесе и дума, го накарала да вярва, че ще бъде негова. Добави, че тя била красива и елегантна жена, унищожителна на мъжки сърца.

Едно е сигурно, моето сърце няма да получи. Затова съм решила да я държа на една ръка разстояние. Изгорих снимката ѝ и останах глуха за молбите ѝ да се срещнем. Франсис напълно ме подкрепя. Тя никак не му е по сърце, твърди, че отчаяно си търси съпруг, и

предсказва гибелния ѝ край. За разлика от повечето мъже, стигне ли се до жени, Франсис Уолсингтън държи очите си отворени и е наясно с всевъзможните им хитрини. Открих, че неприязънта му към Мари де Бур има дълбоки корени. Познава нейния полубрат, роден преди Джеймс Стюарт да се ожени за майка ѝ. Той е с дванадесет години по-възрастен от Мари. При все че е незаконороден, участва в управлението на шотландския клон на „Дофин“, откакто е навършил пълнолетие. Франсис му вярва, счита го за умен и способен. Но на глас се пита възможно ли е партньорство в бизнеса между тези половинчати роднини, както ги нарича.

Но като цяло 2000 година беше добра. Поне досега. Управлявах „Деравенелс“ без затруднения. Франсис е по-спокоен, откакто осъществи идеята си за идеалния телохранител, един наистина силен и решителен мъж, който напълно отговаря на изискванията му. Със сигурност Гари Хилтън отговаря и на моите очаквания. Тих, възпитан и „неподвижен“... Не мога да търпя присъствието на някой приказлив шавливец. Той е спокоен, съсредоточен и винаги нащрек. Кара ме да се чувствам в безопасност и съм сигурна, че ще ме пази.

Робин също одобрява Гари Хилтън и признава усъвършенстваните му умения, а и с него е по-спокоен за сигурността ми. Всичко между нас върви добре и най-после успяхме да се отърсим от сянката, която ненадейната и трагична смърт на Ейми хвърляше върху нас и живота ни. Благодарни сме, че клюките стихнаха, а пресата си намери по-интересни събития. От време на време Робин ме подкача, че сме се прочули.

Сега двамата сме в Ню Йорк. Дойдохме за няколко седмици в манхатънския клон на „Деравенелс“, а аз имам уговорени срещи с Анка Палиц във връзка със спацентровете... Единствената беда е, че тръгнах от Лондон в най-ужасния студ и не мога да се освободя от него...

Елизабет не преставаше да кашля, затова седна на един стол и закри устата си с ръка. Миг по-късно Робърт влезе в спалнята с угрижено изражение на красивото си лице.

— Как си? — попита той с натезжал от тревога глас. — Изглеждаш ужасно, Елизабет.

— Не зная какво стана — най-сетне успя да изрече тя с отпаднал глас. — Кашлицата ме връхлетя ненадейно. После също така неочаквано си отиде. Добре съм, Робин, наистина.

— Да не би да имаш бронхит?

— Убедена съм, че не. — Тя се изправи, изпъна полите на червената си вълнена рокля и се приближи до гардероба. — Закъсняваме. Имаме среща с Анка в „Ла Гренуий“ след половин час. — Дари го с най-жизнерадостната си усмивка, на която бе способна, в желанието си да го успокои.

— Ако ще идваш, побързай, любима. Аз съм готов. — Той ѝ помогна да си облече палтото. — Гари ни чака долу.

Анка Палиц, руса, красива и много шик, бе вече в ресторанта и се усмихна топло, когато Шарл, собственикът, доведе Елизабет и Робин до масата.

— Прекрасно е, че ви виждам — поздрави ги тя, докато Елизабет се настаняваше на канапето до нея, а Робърт заемаше стола от другата страна на масата.

— Съжалявам, че закъсняхме, не взехме предвид задръстванията — оправда се Елизабет.

— Няма нищо. Какво ще желаете за пиене? Шампанско, вино, нещо безалкохолно?

— Благодаря, само вода. Не мога да пия алкохол по обяд, приспива ме.

— Робърт, ами ти?

— И за мен само вода — отвърна той.

Анка направи знак на сервитьора, даде поръчката, а Робърт се загледа в Елизабет и установи, че вече изглежда съвсем болна. Лицето ѝ бе по-бяло отвсякога, а погледът ѝ — леко замъглен. Той реши, че има висока температура. Взираше се в нея така разтревожено, че Елизабет промълви:

— Добре съм, Робин.

Тя винаги знаеше какво мисли, а и изражението му не оставяше нищо на въображението. Анка се обърна, загледа я и веднага забеляза ужасната и бледнина.

— Сигурна ли си? Добре ли се чувстваш?

— От глупавия студ е, който донесох със себе си от Лондон. Нищо ми няма. Впрочем това е за теб. — Елизабет бръкна в чантата си и извади кафяв плик. — Цялата програма, която съм замислила за тукашните спацентрове. Проучи я и ми кажи какво мислиш. Не бързам, но ми се иска да науча мнението ти, докато сме в Ню Йорк. Искам също така да ми кажеш ще продължиш ли да работиш с нас. Нищо няма да се промени, очевидно ти и сега работиш с мен.

— Разбирам, че е така, и съм напълно сигурна, че ще остана, Елизабет, но искам да прегледам всичко и по-късно тази седмица да поговорим отново.

— Разбира се и...

Елизабет замлъкна, за да потисне нов пристъп на кашлица. Притиснала кърпичка до устата си, тя кашля, докато лицето ѝ почервенея. Най-после успя да се овладее и си пое дълбоко дъх. В същия миг трепна и притисна гърдите си с ръка.

— Какво има? — попита Робърт, притеснен от очевидното ѝ страдание.

Елизабет отговори:

— Боли ме, когато си поема дълбоко дъх. — Тя се облегна уморено. — Вие ми се свят, Робин.

— Май трябва да те заведем на лекар — отбеляза той разтревожено и погледна Анка, повдигнал вежди.

— И аз така мисля, по-добре веднага да тръгваме — отривисто заяви Анка, поела положението в свои ръце. — Имам отличен лекар, Робърт, и съм сигурна, че ще приеме Елизабет незабавно. Отивам да се обадя в кабинета му.

— Добре, ще дойда с теб. Трябва да телефонирам на Гари, колата е паркирана някъде наблизо. — Той стана, подаде ръка на Анка и се взря в Елизабет. Идвам след секунда, скъпа.

— Добре съм. Не се готвя да умирам, Робин.

От обяснението на Анка Палиц по телефона доктор Андрю Смоленски разбра, че случаят е спешен. След пристигането им в кабинета, докато Анка ги запознаваше, Елизабет започна да кашля и доктор Смоленски силно се разтревожи. След като тя се успокои, попита:

— Откога имате тази кашлица, госпожице Търнър?

— От миналата седмица... — Тя спря, тръсна глава и прокара ръка през лицето си. — Извинете, малко съм сънлива.

Робин се намеси и бързо обясни:

— Пристигнахме в Ню Йорк на двадесети, миналия петък. Когато тръгнахме от Лондон, Елизабет имаше тежка простуда. Но кашлицата се появи тук, някъде през уикенда.

— Разбирам. — Лекарят си записа нещо, после отново се обърна към Елизабет. — Когато си поемете дълбоко дъх, болят ли ви гърдите?

Елизабет кимна.

— Имате ли хрочки? Изхвърляте ли секрети?

— Рано тази сутрин, но не много.

Той се изправи и заобиколи бюрото си.

— Налага се да ви прегледам. Моля, влезте тук. — Той отвори вратата на амбулаторията и добави: — Съблечете палтото и роклята си. Сестрата ще ви помогне.

Елизабет се изправи и прекоси кабинета. Доктор Смоленски я въведе в амбулаторията и я остави сама. Сестрата влезе през друга врата, усмихна се и каза:

— Прегледът е рутинен, госпожице Търнър, не се тревожете. Сложете тази нощница.

Миг-два по-късно прегледът започна. Премери температурата и пулса ѝ, преслуша ѝ гърдите със стетоскоп и провери нивото на кислорода в кръвта ѝ. Когато свърши, кимна и я подкани:

— Облечете се, госпожице Търнър, и се върнете в кабинета ми.

Когато Елизабет се появи, лекарят говореше на Анка и Робин със сериозно изражение.

— Имате 37.6 температура и трудно доловим, доста ускорен пулс. Дишането ви също е учестено, а кислородът в кръвта ви е осемдесет и четири процента. Изглежда, дробовете ви не поемат достатъчно въздух. Господин Дънли току-що ме попита дали нямате бронхит и аз му отговорих отрицателно. Обаче сте развили пневмония, затова настоявам да ви приемат в болница по спешност. За още изследвания.

— О! — възкликна тя и го погледна стресната.

— Аз ще уредя всичко — заяви лекарят с твърд и нетърпящ възражения глас.

В нюйоркската болница „Корнел“ подложиха Елизабет на многобройни изследвания. Поставиха ѝ диагноза сравнително бързо след рентгенов преглед на гърдите и кръвна картина. Имаше тежки симптоми на пневмония.

Доктор Мелани Роланд, която проведе изследванията, влезе в малкия кабинет, където Елизабет чакаше заедно с Робърт и Анка, за да обясни положението.

— Искаме да ви приемем за двадесет и четири часа в болницата. Ще започнем лечение с антибиотик, докато чакаме резултатите от тъканните проби.

— Не искам да оставам в болница дори и за една нощ — запротестира Елизабет, обръщайки се към Робърт.

— Най-правилно е да постъпите така, госпожице Търнър — увещава я доктор Роланд. — Симптомите ви са доста тежки. Развивате пневмония.

Робърт се приближи до Елизабет и я прегърна.

— Само за една нощ — прошепна той, за да я утеши. — Ще отида до хотела да взема каквото ти е нужно и ще се върна. — Той хвърли поглед към доктор Роланд. — Нали мога да остана при нея няколко часа?

Доктор Роланд се готвеше да откаже, но вместо това кимна и топло му се усмихна.

— Разбира се, господин Дънли.

— Нали е възможно да настаните госпожица Търнър в самостоятелна стая, докторе? — помоли той.

— Веднага ще се погрижа.

Анка се обади:

— Ще остана с теб, докато Робърт се върне.

— Благодаря ти. Ще ти бъда признателна.

На следващата сутрин Робърт се върна в болницата и установи, че са преместили Елизабет от самостоятелната ѝ стая. Бяха ѝ поставили система и бе на изкуствено дишане.

— Какво се е случило? — попита той доктор Роланд, която го пусна да види Елизабет, но само за миг.

Лекарката го изведе в коридора и отговори:

— Дадохме ѝ силно успокоително. — После седна с него на близкото канапе и обясни: — През нощта температурата ѝ се покачи, нуждата ѝ от кислород се повиши, а досега не реагира на антибиотика.

Обзет от тревога, Робърт някак си успя да запази спокойствие. Попита:

— Ами тъканните проби? Какво открихте?

— Още чакам резултатите, господин Дънли. Междувременно опитвам да лекувам госпожица Търнър с различни антибиотици с надеждата да постигна по-добри резултати. Но съм длъжна да ви уведомя, че състоянието ѝ е критично.

— Но защо? Какво е станало?

— Засега болестта побеждава и лекарствата не помагат. Надяваме се новите антибиотици да подействат, всъщност съм убедена в това — увери го тя, усещайки безкрайната му тревога.

Робърт потри лицето си с длан и си пое дълбоко дъх.

— От пневмония се умира... Елизабет няма да умре, нали?

— Както ви обясних, състоянието ѝ е критично, но правим всичко по силите си, за да помогнем на госпожица Търнър. След като получим резултатите от тъканните проби, със сигурност ще знаем повече.

— Да остана ли тук да чакам, докато се събуди? — попита той с нотка на отчаяние в гласа.

— Не ви препоръчвам. Тя може да спи с часове, в което се надявам.

— Разбирам — отвърна той. — Благодаря ви, доктор Роланд.

40.

През следващите няколко дни състоянието на Елизабет остана критично, а Робърт бе обезумял от тревога и не знаеше какво да прави. Копнееше да ѝ помогне, а нямаше как. Не беше лекар, но бе достатъчно умен, за да разбере, че тя е поверена в най-добри ръце. Доктор Смоленски следеше болестта ѝ и го информираше за развитието. Имаше огромно доверие и в Мелани Роланд. От момента, в който се запозна с нея в спешното отделение, разбра, че тя е лекар, посветил се на професията си.

Робърт ходеше в болницата по два пъти на ден, за да разбере как е Елизабет, после си тръгваше унил. Знаеше, че може само да чака. Не преставаше да се моли и постоянно говореше с Лондон. Сесил бе смазан и обезпокоен не по-малко от него и бе готов всеки момент да грабне следващия самолет за Ню Йорк.

— Почакай още един ден, докато излязат резултатите от тъканните култури — увещаваше го Робърт.

Но когато най-сетне ги получи, той бе ужасен. Доктор Роланд му обясни, че Елизабет страда от една от най-редките форми на пневмония, с най-висок процент на смъртност.

— О, Боже, не! Не можете ли да я спасите?

— Разбира се, че можем — успокояваше го Мелани Роланд, без да чувства нужната увереност.

Елизабет лежеше на системи със затворени очи и безизразно лице.

Робърт се взираше в нея, изпълнен с обич, без да е в състояние да направи каквото и да е. Обърна се и излезе, шепнейки молитви. Тя трябваше да се спаси. Длъжна бе. Как щеше да живее без нея?

Умирам. Сигурна съм. Не искам да умра. Аз съм само на двадесет и девет. Искам да поживея още. Заради Робин. О, Боже

мой! РОБИН. Какво ще стане с него, ако умра? Той има нужда от мен. Значи трябва да живея. А ако не стане така? Длъжна съм да се боря с тази смъртоносна болест. Защото ако умра, той ще стане уязвим. Не мога да го оставя на произвола на съдбата. Как да постъпя? Трябва да му осигуря солидно място в „Деравенелс“. Най-доброто. Да, положение и богатство. Точно това ще му подсигурия. Нужен ми е Сесил и свидетел. Сесил трябва да дойде. Трябва ми Сесил, свидетел и адвокати. Ще направя изменение в завещанието си.

Ден по-късно Сесил Уилямс пристигна в Ню Йорк.

— Да ме беше оставил да дойда по-рано — упрекна той Робин, хвърляйки му укорителен поглед над масата за закуска в ресторанта на „Карлайл“. — Тревожех се до смърт за Елизабет и продължавам да се тревожа.

— Зная. Но никой от нас не може да помогне. Всичко зависи от лекарите.

— Какво е истинското ѝ състояние, Робърт? — В сивите очи на Сесил блесна безпокойство.

— Слабо се подобрява. Най-последно я преместиха в друго отделение и вече не е на системи, изключват ѝ изкуственото дишане, но още не е прескочила трапа.

— Защо? — попита Сесил с мрачен тон.

— На този етап винаги съществува опасност състоянието ѝ да се влоши. Но да не мислим лошото, а да се надяваме на най-доброто.

Сесил остави салфетката си на масата и стана.

— Готов съм да отидем в болницата, стига да си привършил.

— Да вървим. Тя много ще се зарадва да те види — увери го Робърт, докато излизаха от ресторанта.

За ноември времето бе приятно. Повървяха до края на улицата и успяха да хванат такси на авеню „Медисън“. Робърт даде на шофьора адреса на болница „Корнел“, влезе и се обърна към Сесил:

— Отслабнала е и е по-бледа отвсякога, не се стряскай от вида ѝ.

— Обещавам, няма — отвърна Сесил, но се стъписа, когато най-последно я видя.

Елизабет бе измършавяла, а лицето ѝ бе бяло като тебешир. Той забърза към леглото ѝ, наведе се и я целуна по бузата, взе ръката ѝ и я

стисна, а усмивката, която озари тъмните ѝ очи, веднага повдигна духа му.

— Пристигнах веднага, щом Робърт ми разреши. Понякога е доста опърничав.

Елизабет махна кислородната маска и отговори:

— Зная. И е прав. За кратко не бях на себе си. Щеше да се побъркаш от скука, докато чакаш да се събудя.

Робърт целуна Елизабет, издърпа един стол за Сесил и отиде да донесе друг за себе си. Сесил поговори с нея главно за „Деравенелс“, разказа ѝ за най-различни събития, а тя внимателно слушаше и кимаше от време на време. Чувствителен към всяка промяна в настроението ѝ, Робърт скоро забеляза, че тя започва да се изморява. Докосна рамото ѝ и каза:

— Мисля, че е време да си вървим и да те оставим да си починеш. По-късно ще дойдем да те видим отново.

Елизабет кимна и свали маската.

— Трябва да поговоря със Сесил, Робин. Ще ни оставиш ли за момент?

— Разбира се — отговори той и отново я целуна.

И да беше изненадан, не го показа. Спокойно излезе от стаята и ги остави насаме.

— Какво има, Елизабет? — попита Сесил и се приближи към нея. — Нещо важно ли искаш да ми кажеш?

Тя кимна и махна маската.

— Ако нещо се случи с мен, ако не оздравея, искам Робърт Дънли да стане управителен директор на мое място. Обещай да го изпълниш.

— Не мога, Елизабет, колкото и да искам да ти угодя. Не забравяй, че се налага да промениш правилата на компанията, ако искаш желанието ти да се изпълни. Нали разбираш, той не е Деравенел, а само член на семейството може да стане управителен директор.

— Тогава да променим правилата. — Тя бързо върна маската на лицето си, изведнъж почувствала нужда от кислород.

— За това е нужно събрание на борда на директорите. Да измислим друга длъжност. Администратор може би, както Едуард Селмер е бил на мястото на малкия Едуард.

Тя се плъзна напред и го сграбчи за рамото.

— Искам той да оглави компанията, в случай че умра. Трябва да го уредим сега, Сесил. Защото може и да не оживея.

— Ще направя, каквото е по силите ми — обеща той, после нежно я нагласи върху възглавниците, оправи кислородната маска и потърси Робърт, за да ѝ кажат довиждане и да я оставят да си почива.

За всеобщо облекчение и радост Елизабет Търнър бе изписана от болницата точно три седмици след като я приеха в спешното отделение. Беше по-слаба отвсякога, немощна, сякаш не хвърляше сянка, но бе оздравяла от пневмонията, която бе нанесла тежки поражения на организма ѝ и едва не бе причинила смъртта ѝ.

— Ето ме, жива и здрава — възкликна тя, сядайки на канапето във всекидневната на апартамента им в „Карлайл“. — И благодаря, че бяхте до мен. — Усмихна се на Робърт и на Анка Палиц, после потупа седалката до себе си. — Седни до мен, Сесил — обичта трептеше в гласа ѝ. — Толкова съм щастлива, че си тук. Е, ще поръчаме ли следобеден чай! Точно това ми се иска най-много.

Останалите се съгласиха и Робърт се обади на румсървиса. Анка се извини и затършува в чантата си за документите, които бе донесла на Елизабет. Сесил се доближи и каза:

— Не исках да се обръщам към адвокатите на „Деравенелс“, Елизабет. Затова уредих да те представлява отделна юридическа фирма с мнението Робърт да бъде наречен администратор, ако се окаже необходимо. — Той говореше с поверителен тон, използвайки момента, че са сами. — Трябва да определиш дата, на която да се срещнем с тях.

Елизабет изведнъж доби замислен вид, зарея поглед в далечината, после тихо отговори:

— Мисля да променя правилата на компанията, Сесил, така че Робърт да може да стане управителен директор, ако умра. Когато се възстановя и се върна в Лондон, ще свикам извънредно събрание на борда на директорите. Сигурна съм, че няма да има пречки, бордът ще направи каквото аз поискам.

Сесил не бе съвсем сигурен, но кимна в съгласие.

Робърт Дънли най-после си отдъхна, че Елизабет оздравя толкова бързо, но все пак остана бдителен за здравето и доброто ѝ физическо състояние. Доскоро бе изплашен, дори ужасен, че тя бе с единия крак в гроба, и настояваше да намали темпото.

Веднага щом доктор Смоленски ѝ разреши да пътува, отлетяха за Калифорния, за да посрещнат Деня на благодарността с приятели. Искаше тя да се възстанови на топлия климат и в спокойна среда. Когато се върнаха в Лондон за Коледа, бдителността му не отслабна. Начерта ѝ програма и тя нямаше друг избор, освен да се придържа към нея... Все пак живееха заедно и той я наблюдаваше през цялото време. Настояваше да прекарва само определени часове в „Деравенелс“, да се храни както трябва и да не работи през уикендите. Режимът даде резултати и с изтичането на 2001 година тя най-накрая влезе във форма. Бе минала цяла година, но Елизабет изведнъж се изпълни с предишната си жизненост и енергия.

— Отново съм старата Елизабет — каза тя на Робин една сутрин през декември 2001, докато влизаше в неговия кабинет. — Искам да кажа, здравата Елизабет. — Тя се повъртя около вратата и му се усмихна със закачливо изражение.

Той стана и я прегърна.

— Изглеждаш... великолепно — прошепна и леко я целуна по устата. — Имам нещо за теб. — Върна се до бюрото си. — Да го наречем предколеден подарък.

Заинтригувана, с изненадано изражение на лицето, Елизабет пое кутийката, която ѝ подаде, отвори я и изпусна лека въздишка.

— О, Робин, колко са красиви! — Тя се взираше в чифт смарагдови обици във формата на идеален квадрат с по четири малки диаманта, инкрустирани в долната част. — Благодаря ти, много ти благодаря.

Пристъпи към него, прегърна го и го целуна по бузата.

— Защото беше добър войник и изпълняваше заповедите ми — пошегува се той с усмивка.

Тя се засмя заедно с него. Толкова силно го обичаше. Около него се въртеше животът ѝ... целият ѝ живот, както знаеше, че неговият се върти около нея.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ВРАГОВЕТЕ ДЕЗЕРТИРАТ

Вгледай се продължително в онова, което те радва, и още по-дълго в каквото те мъчи.

Колет^[1]

Да! И в долината на мрачната сянка ако ходя, няма да се уплаша от зло. Защото Ти си с мен, Твоят жезъл и Твоята тояга — те ме утешават. Приготвяш пред мен трапеза в присъствието на неприятелите ми, помазал си с миро главата ми, чашата ми прелива. Наистина благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми и аз ще живея завинаги в дома Господен.

Библия, псалм 23

Робърт и брат му Амброуз стояха по средата на новоиздигнатия хамбар в едно от просторните полета на „Уейвърли Корт“ в Кент. През изминалата седмица тук беше построен манеж за езда на закрито и сега те оглеждаха всеки ъгъл.

— Свършили са дяволски добра работа, Робърт — отбеляза Амброуз. — Ще ти хареса през зимата, особено в лошо време. Можеш да усъвършенстваш язденето сред пълен комфорт. Забелязах, че строителите поставиха и радиатори.

— Прекрасно хрумване. Тук става доста хладно, а от морето над блатото Ромни постоянно духа леден вятър. Постройката, която изградихме миналата година, се оказа прекалено студена в лошо време. Ще поискам и там да монтират радиатори.

Робърт хвана брат си подръка и още веднъж обиколи арената, после излязоха навън. Бе прекрасна съботна сутрин през септември 2002. Яркосиньото небе бе осеяно с пухкави облачета, златното слънце грееше и топлеше земята. Робърт вдигна поглед към синевата.

— Когато времето е хубаво, няма по-красиво място от Англия, нали?

— Дяволски си прав — съгласи се Амброуз, взря се в брат си и се намръщи. — Така и не ми каза какво е да си земевладелец, собственик на тази прекрасна земя.

Робърт се засмя.

— Чудесно е, защо не? И честно казано, още не съм се отърсил от изненадата. Смях се, когато Елизабет ми подари „Уейвърли Корт“, понеже самата тя открай време обича тази къща.

— Зная и бях изумен не по-малко от теб.

— Не че я даде на чужд човек — отбеляза Робърт. — Идва тук всеки уикенд. Истината е, че ще наследи „Стоунхърст фарм“, когато Грейс Роуз си отиде. Тя е помолила Елизабет да не я продава. Нито да я подарява. Иска да остане в семейството.

— Явно Елизабет се е съгласила?

— Да. И защо не? Грейс Роуз я определи за наследница, остави ѝ буквално всичко, всъщност цялото си имущество.

— Разбирам. Сигурно издръжката на „Уейвърли Корт“ е скъпа — предположи Амброуз, докато вървяха по посока на розовата градина, която Робърт бе засадил.

— Не чак толкова. Нямаме много слуги, само Тоби и Мъртъл, и докато сме тук, идва чистачка. Тоби се грижи за конете и поддържа имота в прилично състояние, но сега имам и градинар. Освен това Елизабет основа фонд за поддръжката на „Уейвърли Корт“, както Едуард Деравенел постъпи с „Рейвънскар“. В допълнение учреди и мой личен фонд, който ми осигурява достатъчен приход.

Амброуз бе очарован от тази новина и възкликна:

— Радвам се, че Елизабет се грижи за теб както трябва, Робърт. Работиш като роб за „Деравенелс“, отдаден си на компанията и на Елизабет. В края на краищата връзката ви си е истински брак, само дето нямате онази хартийка.

Робърт тихо отвърна:

— Да, надявам се, че е така, не че не исках да го узаконя, както съм длъжен. Елизабет отказа. Затова не я притискам повече. По-добре е да я оставим на мира, а и аз съм доволен от положението. Не че тя не иска да се омъжи за мен. Не желае да сключва брак с никого, категорична е.

Амброуз замълча за миг, но макар да му бе ясно, че не бива да се меси в личния живот на брат си, не успя да се удържи да не попита:

— Но не искате ли деца?

Робърт остана смълчан. Продължи да върви, като ускори ход. Амброуз го настигна и след миг промълви:

— Прости ми, не исках да си пъхам носа, където не ми е работата.

— Зная — въздъхна Робърт. — Аз бих искал деца, но за мен тя има по-голямо значение от всичко друго. Редно е да имаме деца, защото ѝ е нужен наследник, но заговоря ли, не иска да ме чуе. И двамата сме само на тридесет и една, така че има време. Можеш ли да повярваш, че с Елизабет живеем заедно от шест години? *Tempus fugit*^[2], нали?

— Да, времето наистина лети — съгласи се Амброуз. — А къде е Елизабет тази сутрин?

— С Грейс Роуз. Отиде да я види в „Стоунхърст фарм“, където е отседнала за цялото лято. Вече е на сто и две, но няма да повярваш. Изглежда прекрасно, а умът ѝ реже като бръснач. Между другото нали ще останеш за уикенда? Не видях да носиш куфар.

— Тоби го грабна от ръцете ми в мига, в който пристигнах. И понеже съпругата ми е в Ню Йорк по работа, разбира се, че ще прекарам уикенда тук. Донесох огромен куфар.

— Значи вече са го качили в стаята ти и са го разопаковали. Мъртъл е доста чевръста. Да се върнем на разговора. Елизабет бе извънредно щедра и към Сесил Уилямс. Основа фонд и за него, подари му своя земя, за да си построи къща, и му купи „Бентли“. Кое не съм сигурен, че иска, понеже е непретенциозен и умерен. — Робърт сложи ръка на рамото на брат си. — Елизабет се отблагодари не само на мен.

— Така е. Основа пенсионен фонд и за мен, за Франсис и Никълъс... щедра е към всички ни, дори прекалено. — Междувременно бяха стигнали до градината и Амброуз се убеди в напредъка на Робърт. — Но тя е чудесна! И какви красиви рози!

— Последните за сезона — обясни Робърт. — А градината действително е уникална. Разрових тавана на къщата и открих стара книга за градинарството. Влюбих се в нашите градини. Тази е в стил Елизабет I, каквато е била модата през шестдесетте години на шестнадесети век. Само трябва да пипна тук-там.

По-късно, докато хапваха лек обяд навън на терасата, Робърт неочаквано заговори:

— Известно ли ти е какво стана с Марк Лот и Александър Доусън?

Амброуз остави вилницата си, свъси вежди и поклати глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Франсис ми съобщи, че доста пъти са отскачали до Шотландия, но невинаги заедно. Дали не кроят заговор с Мари?

— Франсис не е ли разбрал? — Амброуз хвърли на брат си озадачен поглед. — Нали заговорите и интригите са неговият занаят?

— Не, което е странно, само ми намекна, че нещо се готви. Твърди, че в Единбург всичко е спокойно, въпреки че не пропусна да спомене, че се пита дали това не е затишие пред буря.

— Какво става? — попита Амброуз в още по-голямо недоумение.

— Не зная, но вероятно наемква за „шотландката“. Спомена, че Мари де Бур работи със своя полубрат Джеймс в шотландския клон. И че, както изглежда, между тях невинаги царят мир и любов, а често се случват пререкания. Тя, както ме увери Франсис, отчаяно си търси съпруг.

— Надали се интересува от Лот и Доусън, нали? По мое мнение те са подставени лица! — заяви Амброуз.

— Не бъди толкова сигурен — предупреди го Робърт. — И двамата са изпечени двуличници. — Той сви рамене. — Е, несъмнено сега тя има работа колкото щеш.

— Едно е хубаво — напоследък не повдига темата за „Деравенелс“. А и Норфел като че държи ръцете си далеч от кацата с меда.

— Само да припари, ще го обесим, удавим и разкъсаме на четири! — Робърт не успя да устои да не се разсмее, когато добави. — Сесил и аз го вкарахме в пътя. Заплашихме го..., че ще му отнемем мъжествеността, да го кажем по-благовъзпитано.

През всичките години, откакто идваше в „Стоунхърст фарм“, Елизабет не бе виждала мястото толкова красиво. Въпреки че бе септември, градините бяха великолепни, пълни с прекрасни цветя и екзотични растения, обкичени с цветове храсти и удивителни дървета. Типична английска градина, от онези, които Елизабет харесваше. През годините Грейс Роуз я бе превърнала в поразителна гледка.

Вътре в къщата всичко блестеше. Слънчевите лъчи се отразяваха в зрелите цветове на старинната мебел, полираните дървени подове и множеството грамадни огледала. Всички стаи бяха красиви и облени от светлина. Многобройни кристални и сребърни вази с рози бяха наредени по маси и скринове, а цветовете им, присъщи за късното лято, изпълваха с уханье стаите. И други възхитителни аромати се носеха из въздуха... от кухнята долитаха апетитни миризми... печеха се ябълки и хляб... режеха се билки и мента. Долята и дъх на печено сирене. Елизабет възкликна, обърната към пралеля си:

— Грейс Роуз, глезиш ме! Имам чувството, че за обяд ще има суфле от сирене. Любимото ми!

— На мен — също. Да, точно това ще обядваме.

— Преди да съм забравила, искам да знаеш, че послушах съвета ти за благотворителните организации и най-сетне се спрях на предпочитаната от теб „Родители и похитени деца“. Направих дарение и ще продължавам в същия дух, защото каузата е справедлива.

— От две години правя същото — каза Грейс Роуз, после замълча, внимателно заразглежда Елизабет и заяви: — През последната година си станала кожа и кости. Добре ли си, скъпа?

— Радвам се на цветущо здраве — побърза да я успокои Елизабет.

— Понякога ми се струваш... *разсеяна*. — Грейс Роуз наблегна на думата. — А зная, че не се тревожиш нито за „Деравенелс“, нито за Робин. Но чувствам, че нещо те смущава.

— Честно казано, често мисля за Мари Стюарт де Бур. Когато не ѝ чувам гласа, ставам подозрителна, а сега мълчи като риба там. Франсис също се тревожи.

При тези думи Грейс Роуз се разстрои.

— Защо?

— И той като мен смята, че това мълчание не е на добро. От друга страна, да си спомним, че той не може да я понася. Все повтаря, че рано или късно ще си покаже рогата, а аз му възразявам, че не е оракул.

— Но аз му вярвам, Елизабет. Той е извънредно умен и знае какво върши. Умее прозорливо и реално да преценява хората. Слушай, когато ти говори. Запомни, следвай инстинкта си и споделяй с него. Винаги съм постъпвала така.

— Аз също. — Елизабет се размърда на стола си. — Какво искаше да ми дадеш?

— Този ключ — отговори Грейс Роуз и ѝ го показа — от големия черен куфар в гардероба в моята спалня. Той е пълен с документи, много от които са принадлежали на Едуард Деравенел и са безценни. В известен смисъл те са историята на рода Деравенел, а донякъде и на Търнър. Реших ти да бъдеш техният пазител, след като си отида. — Забелязала тревожния поглед на Елизабет, Грейс Роуз побърза да добави: — Страшно се гордея със семейната ни история... — Гласът ѝ секна и тя ѝ подаде ключа.

— Разбирам — отвърна Елизабет и грижливо прибра ключа на сигурно място в чантата си. — Нямам търпение да ги прочета. Знаеш как родът Деравенел ме е интригувал цял живот.

В този момент икономката Мади се появи на вратата и им съобщи, че обядът е готов. Елизабет помогна на Грейс Роуз да се изправи и заедно тръгнаха към трапезарията. Мади им сервира суфлетата със сирене, от които се вдигаше пара, направо от фурната, бухнали и кафеникави отгоре върху белите чинии.

— Изглеждат превъзходно — възкликна Грейс Роуз. — Моите поздравления за готвачката.

— Това съм аз, госпожо Моран — отговори със смях Мади. Грейс Роуз се усмихна и ѝ намигна.

След обяда двете седнаха на дългата покрита тераса с изглед към моравите, заобиколени от огромните дъбове и чинари, с които се славеше „Стоунхърст фарм“. Дърветата бяха на стотици години, поразително красиви с тъмнозеления си листак.

Отпиваха чай от маракуя и разговаряха за семейство Деравенел, което открай време бе любима тема на Грейс Роуз. Елизабет долавяше, че тя е обладана повече от всякога от миналото, живееше с историята и се отдаваше на спомени. За минута между тях настъпи тишина, после ненадейно Грейс Роуз заяви с ясен и уверен глас:

— Ще успееш, скъпа моя Елизабет. Каквото и да ти се случи, винаги ще побеждаваш... нищо няма да те спре.

Елизабет стисна ръката ѝ, мека и суха като стар пергамент.

— Убедена съм, Грейс Роуз..., защото съм Деравенел, също като теб.

Старата жена ѝ се усмихна и лицето ѝ се озари от обич. Седяха и се държаха за ръце, докато Грейс Роуз най-сетне се изправи.

— Ще вляза вътре. Навън ми стана прекалено топло, въпреки че обичам да гледам градината. Нали е изумително красива?

— Прекрасна е — отвърна Елизабет.

— Всъщност това е градината на Вики. Майка ми я посади, нали знаеш... — Грейс Роуз леко залитна и се вкопчи в Елизабет. Разтревожено промълви. — Струва ми се, че няма да успея да вляза.

— Седни пак.

Елизабет успя да настани старата жена на стола, после се отдръпна с намерение да повика Мади.

— Не ме оставяй, Елизабет — прошепна Грейс Роуз.

Елизабет седна до нея и пое ръката ѝ.

— Не се ли чувстваш добре?

Грейс Роуз ѝ се усмихна с най-сияйната си усмивка, а избледнелите ѝ сини очи изведнъж блеснаха по-ярко.

— Никога не съм била по-добре, скъпа — промълви и затвори очи.

След миг заговори отново:

— Всички те са тук при мен... обичният ми Чарли... ето те... с Бес... татко... чакайте ме... идвам при вас... Чарли... почакай... прегърни ме...

— Грейс Роуз! Грейс Роуз! — извика Елизабет, надвесена над нея.

Пралеля ѝ не отговори. Бе напълно неподвижна. Елизабет я целуна по бузата, по лицето ѝ се затъркаляха сълзи и покапаха по старческата кожа. Избърса очите си с ръка, приближи се до лицето на старицата и тихо промълви:

— Най-накрая дойдоха за теб. Всички, които така силно си обичала цял живот. И ти си отиде с тях. Колко ли щастлива си сега... Сбогом, Грейс Роуз, сбогом.

[1] Сидони-Габриел Колет (1873 — 1954) — френска писателка, пристрастена към темата за женската сексуалност, често критикувала обществото, създадено от мъжете. — Б.пр. ↑

[2] Времето лети (лат.). — Б.пр. ↑

42.

— Тя роди в събота през нощта — каза Франсис Уолсингтън и премести поглед от Елизабет към Робърт. — Момче... ще го кръсти Джеймс, на името на дядо си Джеймс Стюарт. И един ден шотландският клон ще бъде негов.

— Значи ме победи. Сдоби се с наследник — промълви най-после. Облегна се на стола и продължи: — Взе си белята, когато се омъжи за Хенри Дарли, което знаехме от самото начало. Но сега поне ще е доволна. Но въпреки че ми е роднина по линия на майка си, това не я приближава към Деравенел. — Тя хвърли поглед към Сесил и завърши. — Да не забравяме другата клауза от завещанието на татко.

Сесил отвърна на погледа ѝ, а очите му леко се присвиха.

— Безсмислено е да настоява, че не знае за нея. Тя съществува в завещанието на баща ти, имаш право, Елизабет, а то е абсолютно недвусмислено и законно. Хенри Търнър не само не допуска чужденци да наследяват „Деравенелс“, но тази забрана се простира и върху потомците на сестра му Маргарет. А знаем, че е решил така, защото е обичал най-малката си сестра повече, били са по-близки. Освен това тя е била омъжена за другаря му от детинство Чарлз Бранд, останал негов най-добър приятел за цял живот.

— Ето защо и брат ми, както ви казах, и аз сме благосклонни към техните потомци, нашите братовчедки Грейсън — отговори Елизабет.

— При всички положения Мари Стюарт де Бур не представлява заплаха за теб — отвърна отривисто Сесил.

— Сесил е прав — намеси се Франсис. — От шотландската фуста не сме чули нищо смислено. Наистина няма основания да се тревожиш. Освен това сега тя си има други грижи с Хенри Дарли и новороденото.

Елизабет не можа да не се засмее на доволното изражение на Франсис.

— А и притежавам шестдесет и пет процента от акциите. Да не забравяме този факт.

— Изненадан съм, че успя да доноси това дете — вметна Робърт, обръщайки се към Франсис. — Много жени щяха да пометнат, ако убият личния им асистент на улицата пред очите им. Кръвта ми се вледенява, като си помисля за този потресаващ инцидент.

— Съгласна съм — възкликна Елизабет. — Представете си, да наръгат с нож Дейвид дел Ренцио пред нея. И да откраднат куфарчето му с документи. Питам се какво ли са допускали, че има вътре?

— Най-вероятно пари... а полицията не залови никого — изтъкна Франсис. — Въпреки че Никълъс има собствена хипотеза за това убийство.

— Кой споменава името ми напразно? — попита Никълъс Трокмън, който влезе в кабинета на Елизабет. — Несъмнено заради чудесиите, случващи се отвъд граница. Подозирам, вече сте дочули, че шотландският клон има нов наследник. Сякаш някой би пожелал да наследи тази компания...

— Не й върви особено, нали? — намеси се Франсис и се отмести на канапето, за да може Никълъс да седне до него. — Едва ли заслужава названието „конгломерат“.

— Точно преди Мари Стюарт да се омъжи за Дарли, нейният полубрат ми се оплакваше, че познанията ѝ за бизнеса са нулеви, а идеите ѝ — безумни — осведоми ги Робърт. — Не му бе приятно тя да му се меси, дори сподели, че му е нужен заем за компанията. — Робърт направи гримаса. — Искаше ми препоръка за банката.

— Трябваше да му предложиш заем — промърмори Сесил и весела усмивчица заигра на устните му. — Постепенно щяха да попаднат под властта ни и да ги погълнем — сухо завърши той.

Робърт се засмя, последван от Франсис и Никълъс, но Сесил запази каменното си изражение. Елизабет възкликна:

— Не бих го разрешила! И не бих докоснала шотландския клон и с ръжен. Фактически те дори не могат да ми го дадат. — Обръщайки се към Никълъс, тя продължи. — А какво се чува за убийството?

— Най-вече слухове за ревнив съпруг. Но съм убеден, че Франсис знае повече от мен.

— Не е много. Случило се е през март, преди два месеца, но полицията не е открила нищо. Естествено подозират Дарли. Но няма доказателства, че е замесен. Двама маскирани мъже нападнали Дейвид дел Ренцио, намушкали го, отмъкнали куфарчето му с документи и

побягнали сякаш дяволът ги гони. Изчезнали без следа. Мари Стюарт стояла сама на улицата, докато личният ѝ асистент лежал окървавен в краката ѝ. А била в напреднала бременност.

Никълъс кимна.

— Чух да се приказва... клюки... Мълвят, че Дарли безумно ревнувал от Дейвид дел Ренцио, погрешно смятал, че е любовник на Мари, и наел убийци да свършат мръсната работа. Мари Стюарт се разкайва, че не си остана вдовица на де Бур. По всичко личи, че съжالياва, че изобщо се е омъжила за Дарли. Никой не харесва Дарли, чийто живот са виното и жените, които все не му достигат.

— Плейбой — промърмори Елизабет. — По-млад е от нея.

— И както разбирам, доста покварен — намеси се Робърт.

— Чувам и за наркотици.

— Каквото си посял, това и ще пожънеш — обади се Сесил.

— Докато се усети, Дарли ще иде на дъното. Между другото, след няколко минути имам среща. Извини ме, Елизабет, и вие, господа.

Елизабет заговори на Никълъс:

— Струва ми се, твърдиш, че ако Дарли е замесен в убийството на дел Ренцио, ще му се размине. И да е извършил убийство, ще остане ненаказан.

— Именно. Обаче, както ви казвах и преди, няма какво да умуваме за онова девойче от планините. Послушайте думата ми. Днес е понеделник, двадесет и първи юни две хиляди и четвърта година, през септември ти навършваш тридесет и три и ти гарантирам, че ще остарееш на това кресло. Ще седиш на него и на шестдесет, помни ми думата.

— О, Никълъс, винаги успяваш да ме разсмееш — заяви Елизабет. — Няма друг като теб.

Няма друг като Никълъс, това е абсолютната истина. Няма друг и като моя скъп Робин, любовта на живота ми. Снощи, когато се прибрахме вкъщи, бях разстроена, защото мразя насилието. А убийството на Дейвид дел Ренцио не ми дава мира цял ден. С Робин се питаме какво ли е извършила Мари Стюарт, за да предизвика подозрението на съпруга си. Нямам отговор на този въпрос, Робин ми обясни, че някои мъже по природа са безпричинно ревниви и

подозрителни към съпругите си. След това ми напомни, че моят ексцентричен братовчед Хенри Дарли се слави като разглезен, нахален и плиткоумен. Неустоимата му красота говори за кръвта на Търнър, течаща във вените му, добави също Робин, за да ме подкачи. Съгласих се с Робин, че подозренията са били нелепи, понеже съпругата му бе в напреднала бременност. Колко ли е отмъстителен Дарли, за да изпрати убийци по петите на дел Ренцио, когато двамата с Мари Стюарт са заедно. Колко лесно тя можеше да загуби детето.

Дете. Снощи, след като се любихме, Робин ме попита дали някога съм искала дете. Избегнах отговора, за да не нараня чувствата му, ако отговоря „не“. Щях да отвърна точно така. Вместо това отговорих на въпроса му с въпрос. „А ти?“ — попитах, а той ми призна, че често е мислил за това, но че няма особено да съжалява, ако не стане баща.

Тази сутрин Робин замина за Париж с Никълъс Трокмън, за да ревизират тамошния клон на „Деравенелс“ и да назначат нов управител. Ще отсъства няколко дни. А аз ще продължа да преглеждам семейните документи, които Грейс Роуз ми остави да пазя. Не мога да повярвам, че почти две години вече не е между живите. Мъчно ми е за нея.

Колкото до Мари Стюарт, налага се да я изхвърля от мислите си. Вчера изпитах известно съчувствие към нея, докато обсъждахме обстоятелствата около убийството, но мисля, че трябва да го потисна. Франсис ми напомни, че тя е мой враг. Навярно най-заклетият ни неприятел. Франсис все предрича, че тя ще свърши зле, а Грейс Роуз дълбоко вярваше в проникновеността и способностите му. Е, да видим. Историята на Мари Стюарт още не е приключила.

— Може би трябва да накараме Норфел да си подаде оставката — тихо каза Сесил Уилямс на Елизабет.

— Защо? Да не би пак да си пъха носа в шотландските интриги? — попита тя и сподавено се засмя. — Надали, Сесил, защото госпожата отвъд северната ни граница е обсебена само от новия си съпруг.

— Не, няма нищо общо с Шотландия, Елизабет — отвърна Сесил и отпи глътка вино.

Двамата вечеряха в клуб „Маркс“ на Мейфеър. Сесил я бе поканил да хапнат, понеже Робърт бе още в Париж, и реши, че моментът е подходящ да поговорят на четири очи.

— Като не става въпрос за Мари, тогава за какво? Какво ти е направил Норфел, та искаш оставката му?

— Ще бъда прям, ще ти отговоря направо, без заобикалки. Норфел не ти е приятел.

— Не съм изненадана, понеже ми е само далечен роднина — отвърна тя с крива усмивка. — Изглежда, всички те искат да ми навредят. Но продължавай, Сесил, кажи ми повече.

— Той не ти е приятел, понеже е враг на Робърт, в което съм сигурен.

Тя се втрени в него, а на лицето ѝ се изписа внезапна смесица от раздражение и изненада, после възкликна:

— Робин винаги твърди, че не бива да го изпускате от очи! Значи е бил прав, така ли?

— Именно. Преди всичко той е завистлив. Зловиди му се успехът на Робърт в „Деравенелс“. Както чух, крои всевъзможни интриги, само и само Робин да загуби твоята благосклонност.

— Последното е невероятно, да не кажем невъзможно. Ако искаш да уволниш Норфел, давай. Но да не забравяме, че прави чудеса в туристическия ни отдел. Няма ли как да ограничим властта му, но да остане на работа при нас?

Сесил си отдъхна, че тя приема въпроса така спокойно, без да изпада в ярост, както често ставаше, и си позволи да се засмее с нея.

— Единственият начин е да го пратим надалеч. Той обича такива пътувания.

Елизабет хвърли към Сесил бдителен поглед, после широко му се усмихна.

— Взе ми думата от устата. Отдавна искам да построя нещо във Фиджи или някъде в района, да речем хотел със спацентър. Защо не изпратим Джон Норфел във Фиджи? Или където решим, за да проучи обстановката.

— Сериозно ли говориш? — Сесил се облегна и кимна на себе си.

— Разбира се. Но бих искала да го обсъдя първо с Робин.

— Ще му кажеш ли каква е причината?

— Обезателно. Редно е да знае, нали? Ако ние, триумвиратът, решим да задържим Норфел, като го пратим на края на света — тя се засмя неочаквано весело и продължи — във Фиджи, Бали или където и да е, нека го направи Робин.

Сесил не отговори и тя попита:

— Не? Да? Какво?

— Според мен идеята е превъзходна и ще бъде най-дипломатично, ако Робърт му я съобщи.

— Значи се разбрахме. — Тя набоде една скарида и погледна Сесил право в очите. — Обзалагам се, че Чарлз Броукс е накуснал Норфел, нали? Не са особено близки, въпреки че предпочитат да мислим, че е така. Предполагам, че Чарли също го мрази.

— Не, не беше Чарли Броукс.

— Хайде, кой беше, Сесил?

— Марк Лот.

Елизабет зяпна насреща му в пълно недоумение.

— По дяволите! — възкликна тя, използвайки един от любимите изрази на Франсис. — Никога нямаше да се досетя. — И защо му е на Марк да доносичи?

— Нямам представа — отговори кратко Сесил. — Но добре стана.

Франсис Уолсингтън седеше в пълно мълчание и слушаше сътрапезника си. Лицето му бе неразгадаемо, лишено от изражение, независимо че тревогата му нарастваше.

— И това е всичко — най-после завърши Джайлс Фрейн и отпи голяма глътка вода.

— Мога да ти отговоря, че всичко, което ми съобщи, ми се струва пълна небивалица, Джайлс, абсолютно неправдоподобно.

— И аз бях стъписан, когато започна всичко.

— Да поръчаме. Сигурно умираш от глад. И благодаря, че долетя от Шотландия. Оценявам старанието ти.

— Предполагах, че е по-умна, Франсис. Далеч от очите, далеч от сърцето, както казваше старата ми майка.

Франсис се поусмихна и махна на един сервитьор, който се приближи с менюто. Дватама мъже обядваха в „Бръшляна“, седнали в далечния край на ресторанта в един тих ъгъл, където можеха да разговарят насаме, без да ги виждат и подслушват.

— Тук треската е вълшебна — промърмори Франсис едва ли не на себе си, докато умът му препускаше в опит да нареди отделните парченца от мозайката. Истинска главоблъсканица.

Джайлс се обади:

— Мисля да последвам примера ти — пържена треска и картофи звучи апетитно, но ще започна със стриди.

— И аз.

Франсис кимна на сервитьора, който взе поръчката им и му подаде листата с вината.

— Ще желаш ли чаша вино, Джайлс? — попита Франсис.

— Не, благодаря.

— Нито пък аз — Франсис върна листа и каза: — Благодаря много, ще останем на вода.

Облегнат на масата, Франсис продължи към Джайлс с тих глас:

— Прав си, не бива да ни виждат заедно в Единбург. Това ще издаде играта ни. Разбрахме се да се чуваме по телефона, но при

сегашните обстоятелства предпочитам да се срещаме лично. Искам да ти дам нещо — посегна към вътрешния джоб на самото си, извади един плик и го подаде на Джайлс.

— Благодаря — каза Джайлс и го пъкна в джоба на панталона си.

— Събитията се развиват значително по-бързо, отколкото очаквах — продължи Франсис. — Дори бих казал, че се движат със скоростта на светлината. Ще се наложи да направя няколко пируета, за да овладее положението и предотвратя катастрофата.

— Съгласен съм. Междувременно какво искаш от мен?

— По дяволите, Джайлс, да си стоиш на мястото! Да се окопаеш там! Нужно ми е да зная точно какво става и то през цялото време. Ти си най-добрият агент под прикритие, който някога съм имал. — Франсис се облегна и го изгледа преценяващо. — Никой не те подозира, нали?

— Абсолютно никой. Невидим съм. Не се безпокой.

Джайлс Фрейн, около трийсетгодишен, тоест с няколко години по-млад от Франсис Уолсингтън, бе добър актьор и умееше да се преструва. Високият му интелект и значителният му опит в бизнеса го правеха още по-ценен. От години бе на първо място в списъка на Франсис, щом се стигнеше до важни и деликатни задачи.

— Предполагам, че е трудно да се досетим какъв ще бъде следващият им ход. — Франсис потърка брадичка и се намръщи. — Дяволски невъзможно — промърмори той в отговор на собствения си въпрос.

— Мразя да разбирам кой какъв е със закъснение, а ти? — Джайлс изглеждаше объркан. — Всичко може да се случи. Във всеки един момент. Те са непредсказуеми.

— Връщаш се довечера, нали?

— Да. Както се разбрахме. Нужен съм ти там, където ми е мястото... утре сутрин.

Франсис кимна.

— Днес сме четвърти април. Да се срещнем в събота на девети, става ли?

— Става. Ще доведе жена си и дъщеря си в Лондон за уикенда... подходящо прикритие, а и те ще се позабавляват.

— Как ще се измъкнеш за срещата с мен?

— Лесна работа. Да се видим за по питие в събота вечерта. Удобно ли ти е?

— Естествено, Джайлс. Шест часа в „Риц“. А, идва обядът ни.

По-късно същия следобед Франсис Уолсингтън седеше зад бюрото си в седалището на „Деравенелс“ и обмисляше всичко, което Джайлс му беше съобщил.

Бе ужасен от събитията, които агентът му бе преразказал с точни подробности, и се питаше какво можеха да означават по отношение на Елизабет. Как щяха да ѝ повлияят? Как той да се намеси? Можеше ли да ѝ осигури безопасност, ако се наложеше? Дълбоко в себе си той знаеше. — Задаваше се беда и бе длъжен да намери начин да я предотврати.

В шест часа същата вечер Франсис почука на вратата на кабинета на Елизабет.

— Здравей, Франсис! — възкликна Елизабет, когато го видя. — Не стой така, влез.

Още докато той сядаше, Елизабет разбра, че нещо не е наред. Очите му бяха тревожни, лицето — необичайно мрачно.

— Франсис, какво има! По вида ти съдя, че ми носиш лоша вест.

— Така е. Къде е Робърт? Редно е и той да чуе, както и Сесил.

— Заедно са в кабинета на Сесил. — Докато отговаряше, тя вдигна телефона. — Франсис е в кабинета ми, Сесил — заговори тя, когато той вдигна. — Има новини за нас — доколкото разбирам, лоши. — След като остави слушалката, Елизабет се облегна и отбеляза. — Никога не можеш да скриеш нищо от мен.

Той ѝ се усмихна уморено, после безрадостно се изсмя.

— Не съм искал нищо да крия. Само не зная как да постъпя, там е трудното.

Миг по-късно Робърт и Сесил влязоха в кабинета на Елизабет с разтревожен вид. Робърт го подкани:

— Да седнем там, Франсис, по-удобно е.

Настаниха се на канапето до прозореца и Сесил попита:

— Какво се е случило, Франсис?

Обръщайки се към Елизабет в другия край на стаята, Франсис възкликна:

— Тази проклета глупачка! Намерила си е нов мъж, който нищо добро няма да ѝ донесе. Навярно и на нас. Сигурно е полудяла.

— Мари Стюарт! — извика Елизабет. — За нея ли говориш? Твърдиш, че си е намерила нов мъж... че тя едва-що овдовя за втори път! — Елизабет бе изумена.

— Зная... целият свят знае — отвърна Франсис. — Очевидно тя не дава и пукната пара какво мислят за нея.

— Кой е мъжът? — попита Сесил.

— Джими Ботуид.

— Шотландският магнат? — недоверчиво попита Елизабет.

— Въобразява си, че е Господ Бог, но мога да ви уверя, че не е — обади се Сесил. — Франсис е прав, новината е лоша. Участвал е в повече тъмни сделки, отколкото мога да си представя. Цяло чудо, че не е в затвора.

Робърт се втренчи във Франсис.

— Ако не греша, е женен, нали?

— Да не мислиш, че това е от значение за шотландската фуста? Дори не я е грижа — отвърна Франсис.

— Дарли загина при експлозия през февруари. Новият излезе на сцената през април. — Елизабет повдигна вежди. — Така ли е?

— О, според източниците ми дълго преди това — отвърна Франсис. — Говори се, че са любовници, отпреди да убият Дарли и че експлозията и пожарът в провинциалната му къща не са нещастен случай. Твърдят, че е добре планирано престъпление.

— Палеж? — прошепна Елизабет. — Или бомба?

— Нещо такова — отговори Франсис. — Мълвят, че са искали да се отърват колкото се може по-скоро от Хенри Дарли, за да могат да се насладят на любовта си, без някой да им пречи.

— Те? — Елизабет хвърли на Франсис остър поглед. — Носят се слухове, че и тя е съучастник, така ли? Допускат, че е замесена в убийството на съпруга си?

— Мнозина — да.

Елизабет потрепери, но не изказа мнение. Робърт попита:

— Излиза, че Мари Стюарт де Бур Дарли ще се сдобие с пореден съпруг? Това ли ни казваш, Франсис?

— Не зная ще се омъжи ли за Ботуид, но е с него във всеки смисъл на думата и то отдавна. Работата е, че както ни е известно, е в конфликт със своя полубрат и изглежда, се готви да го изтика и да вкара Джими Ботуид в шотландския клон.

— Но това никак не ни засяга — изтъкна озадачена Елизабет.

— Така е. Обаче от достоверен източник зная, че Ботуид се перчи из цял Единбург и разправя наляво и надясно, че ще се погрижи Мари Стюарт да получи каквото ѝ принадлежи. А това е постът ти в „Дравенелс“. Готви се да постави нея на твое място.

— Няма как да стане! — възрази Ричард.

— Зная. Но отново в играта влиза факторът безпокойство. Джими Ботуид може и да е съмнителен, но не е глупак. В някои отношения е доста умен. Много добре му е известно, че като дава интервюта и говори пред пресата, ще ни извади от търпение. — Франсис поклати глава. — Самолюбие. Това е фаталният недостатък на Джими Ботуид. Все се оприличава на Джими Голдсмит и Джими Хенсън, двама от най-преуспелите магнати, които е виждал светът, управлявали през седемдесетте и осемдесетте...

— Може малкото му име да е същото, но приликата свършва дотам — отбеляза Сесил. — Какъв глупак.

— В миналото Мари Стюарт се опитваше да ни дразни и не постигна нищо. Сега ще стане същото, нали? Имам предвид, ако с Ботуид се опитат да повторят номера.

Елизабет погледна Франсис, а после Робърт и Сесил, седнали на канапето.

— Отговорът е да — отвърна Франсис и бързо продължи: — Докъде стигнахме със сделката с „Норсеко ойл“?

— Договорите пристигнаха преди около две седмици и в момента ги гледаме под лупа — отговори Робърт. — Защо питаш?

— Съобщиха ми, че Джими Ботуид притежава компания, наречена „Белведере холдингс“, и друга — „Касълтън капитал“. А тези две компании солидно инвестират в „Норсеко ойл“. Много солидно.

В стаята настъпи пълно мълчание. Най-накрая Робърт заговори бавно и замислено:

— „Норсеко“ има много акционери и не мога да кажа, че тези имена ми напомнят нещо. Но бързо можем да разберем от Спенсър Томас.

— Според мен е задължително — възкликна Сесил, след което си погледна часовника. — Макар да се съмнявам, че Спенсър е още тук в този час. По-скоро мисля, че този следобед е на училищната пиеса на дъщеря си, спомена ми го мимоходом.

— Ако „Белведере холдингс“ и „Касълтън капитал“ действително притежават значителен пакет от акции на „Норсеко“, това означава, че се готвим да изкупим компания, която е отчасти собственост на Джими Ботуид — каза Елизабет. — И няма да се отървем от шотландската фуста. Да не забравяме, че крупните акционери винаги искат място в борда на директорите.

— Имаш право — отбеляза Франсис и стана. Направи няколко крачки и продължи: — Ще проверя някои факти, така че нека се срещнем в четвъртък. Дотогава ще ми е ясно всичко, но ми трябва два-три дни.

— Кога предпочиташ, Франсис, сутринта или следобед? — Докато говореше, Елизабет стана, приближи се до бюрото си и погледна в работния си дневник. — Свободна съм цял ден, а съм сигурна, че Сесил и Робърт ще се съобразят с нас.

— Нека бъде късния следобед — отговори Франсис. — Така ще разполагам с повече време.

— Мога ли да те попитам нещо? — обади се тихо Робърт и хвърли на Франсис предпазлив поглед.

— Давай.

— Абсолютно ли си сигурен за онези две компании?

— Източникът е благонадежден. Нямам причини да се съмнявам в точността на сведенията.

— Можем да попитаме Джейк Соренсън, президента на „Обединена петролна компания на Северно море“. Той знае кой има акции от неговата компания.

— Разбира се — съгласи се Франсис. — А ако не ги знае наизуст, може да провери в списъка на акционерите. Бедата е, че Соренсън не знае чии са „Белведере холдингс“ и „Касълтън капитал“. Нито аз. Информаторът ми ме убеждаваше, че собственикът е Ботуид, но чрез подставени лица, които действат от негово име. Мошеник от класа.

— Кой е твоят източник? — попита Елизабет.

Франсис я погледна и се усмихна.

— Дори и да беше английската кралица, пак нямаше да ти кажа и ти го знаеш, Елизабет.

— Обажда се Франсис.

— Всичко наред ли е? Звучиш ми страшно напрегнато — отговори Елизабет и стисна слушалката на телефона.

— Няма проблеми, но искам да отменя срещата за днес следобед.

— Така ли? Защо?

— Защото стана излишна. Но бих искал да те посетя в кабинета сега. Отдели ми само десет минути.

— Добре. В момента работя върху благотворителните си дарения, но не е нищо спешно.

Три минути по-късно Франсис Уолсингтън влезе в кабинета на Елизабет Търнър и седна срещу нея.

— Ще ти кажа как да постъпиш. Затова слушай внимателно.

И тя го изслуша.

— Надявах се тази година да бъде мирна! — въздъхна Елизабет и хвана ръката на Робърт, отпусната на масата. — Но изглежда, че 2005 ще бъде трескава, както и останалите.

Робърт поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Какво ти каза Грейс Роуз... че животът ти винаги ще бъде вълнуващ.

— Знаеш колко ми липсва. Бе прекрасен съветник.

— Сега имаш само мен. И Сесил... мъже, които не разбират жените!

— О, двамата ме разбирате прекрасно, както и Франсис. Наистина ми дожаля за него в понеделник, като че бе побеснял?

— Не можеше да си намери място заради Мари. Но тя наистина е безсърдечна, след като си развява опашката с Ботуид, а Дарли още не е изстинал в гроба. Боже, колко е бърза. Чак ми се завива свят.

— Не разбирам полицията. Не е ли извършила подобаващо разследване?

— Сигурен съм, скъпа. Но ако едно престъпление не се разкрие през първите четиридесет и осем часа, обикновено не е... — Той махна на сервитьора, поръча още две чаши розово шампанско, после продължи. — Най-вероятно отива в архива, както са ми казвали.

— Надявам се, че няма да възникне ново усложнение. Само то ни липсва. Между другото отложих срещата със Спенсър Томас за следващата седмица. Той се изненада, дори се поразтревожи, но аз бях твърда, както Франсис ме посъветва.

— Добре. Съобщи ли на Сесил?

— Не, ще му кажа утре. Между другото кога отново заминаваме за Париж?

— След като ликвидираме настоящия си проблем.

— Струва ми се доста скоро — промълви тя, усмихна му се и сведе глава, когато двойка мина покрай масата им на път към бара.

— Кои бяха тези? — попита Робърт. — Не ги познах.

— Не си ги срещал, не познавам нито нея, нито съпруга ѝ. Всъщност нея съм я виждала. Притежава верига от салони за красота, които се надявам да купя... Заради спацентровете.

Шампанското пристигна, те докоснаха чаши, после Елизабет попита:

— Щастлив си с мене, нали, Робин?

— Да, сладка моя. Идвало ли ти е наум, че вече девет години сме заедно?

— Като зрели хора, искаш да кажеш. Ако си спомням правилно, за първи път ме целуна, когато бях на осем, под големия дъб в „Уейвърли Корт“.

— Не, ти първа ме целуна, хитрушо!

— Но ти направи първата стъпка, Робин Дъдли.

— Не е вярно. Беше истинска палавница, доколкото си спомням. Лепна ми се като дъвка.

Засмяха се за първи път от няколко дни. Елизабет се доближи до него и промълви:

— Можеш ли да си представиш... шотландската фуста да наговори всички тези гадости за мен. Да ме порицае, че имам скандална връзка с женен мъж. А сега върши съвсем същото с Джеймс Ботуид.

— Франсис винаги е бил прав за нея... надуши нещо странно още първия път, когато я срещнахме в Париж. Още бе омъжена за Франсоа де Бур.

— Допускаш ли, че има пръст... в смъртта на Дарли?

— Няма как да зная, но да си кажа истината, скептичен съм относно обвиненията и клюките. — Той я погледна. — В края на краищата да не забравяме онези, които ме посочиха с пръст и твърдяха, че съм убил жена си. А знаеш, че не бях. Може би и Мари Стюарт няма вина за това престъпление.

Елизабет тръгна по коридора към съвещателната зала в „Деравенелс“, а когато отвори вратата, лицето ѝ бе неразгадаемо. Сесил седеше на масата заедно с Робърт и Спенсър Томас, председателя на „Деравко“, тяхната петролна компания. Когато тя влезе, тримата преустановиха разговора си и станаха. Спенсър побърза

насреща ѝ да я поздрави. След като я целуна по бузата, я поведе към масата. Елизабет седна, постави папките, които носеше, на масата и се извини:

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Забави ме телефонен разговор с Ню Йорк.

— Няма нищо — отговори Спенсър и се усмихна. — Представи си, че скоро ще бъдеш гордата собственица на „Норсеко ойл“, една от най-големите компании в Европа. Поздравления!

— О, не, не бързай толкова, Спенсър! Боя се, че съм суеверна, и не се поздравявам, преди сделката да е сключена, подпечатана и подписана. — Тя потупа купа папки пред себе си. — Отново прегледах всичко. Всички тези документи се отнасят до „Норсеко“. Натъкнах се на някои факти.

Лицето на Спенсър помръкна.

— Така ли? Но миналата седмица бе във възторг. Има ли нещо нередно?

— Не бих използвала тази дума. — Тя поклати глава. — Не нередно, Спенсър, просто не е правилно. За нас, за „Деравенелс“.

Спенсър Томас, наскоро надхвърлил петдесетте, младееше с гладкото си лице, сини очи и руса коса. Тексасец, сърдечен и общителен, ветеран на петролния бизнес, той работеше в „Деравенелс“ от осемнадесет години. Елизабет го харесваше и му вярваше, но не дотолкова, че да му доверява тайните си. Винаги бдителна, предпазлива, дори потайна, сега се прикриваше.

— Съжалявам, Спенсър, но се налага „Деравенелс“ да пасува. Не можем да продължим.

Той се намръщи и доби напълно озадачен вид.

— Какво искаш да кажеш? Не разбирам. — В объркването си едва ли не заекваше.

— Ще го обясня с най-прости думи. Няма да купим „Норсеко ойл“ — заяви Елизабет с безстрастен глас.

Спенсър седна обратно на стола си така стъписан, че загуби дар слово. След малко попита с нисък, дори прегракнал глас:

— Но защо не? Сделката е прекрасна. Ти сама го каза.

— По много причини. Компанията не е подходяща за нас. Поначало е прекалено голяма, а аз се страхувам от терористични атаки. Освен това ми беше доверена секретна информация от държавен

експерт по тероризма. Различни екстремистки групи планират атаки върху танкери. Най-вече американски и английски. Искат да причинят екологична катастрофа в допълнение към вредите, които ще нанесат на петролния бизнес — катастрофа, струваща милиарди. Неподлежащ на съмнение източник ме посъветва да откажа тази сделка. И точно това правя.

— Велики Боже! Това е ужасно. Какво ще кажа на Джейк Соренсън.

— Дословно моите думи, Спенсър. Понеже истината е такава. И естествено ще му напиша писмо, с което му се извинявам.

Беше топъл майски ден, когато Франсис Уолсингтън влезе в кабинета на Елизабет, затвори вратата след себе си и заяви:

— Омъжила се е.

— Не се изненадвам — отговори Елизабет със същия равнодушен тон, на който Франсис бе свикнал. — Винаги си твърдял, че тя не е особено умна.

— Явно съм бил прав. Продължава да трупа грешка подир грешка. Както и да е, тази сутрин затегнаха примката и несъмнено ще има последствия. Отстранила е брат си, който е готов на всичко, за да си отмъсти, а Джими Ботуид командва кокошарника.

Елизабет му се усмихна.

— Петел наврѣх камарата с тор, а?

— Може и така да се нарече. Но тя си е създала доста врагове. Произхожда от знатно шотландско семейство... връща се от Франция и започва да прави поразии. Наскоро овдовяла, бързо се омъжва пак и съпругът ѝ загива при странна експлозия. Или пожар — както и да го наречеш, е пълна мистерия. Едва го полагат във вечното му жилище и тя трѣгва с местен набеден магнат, който получава незабавен и съмнителен развод и се жени за нея. Днес. Преди да се омъжи за Джими Ботуид, тя го вкарва в семейния бизнес, като междуременно се отървава от брат си, който буквално е изтикан, без да му се даде втори шанс.

— Докато е заета да безчинства из Единбург, тя ме оставя на мира — не се сдържа да не изтѣкне Елизабет.

— Винаги съм твърдял, че краят ѝ ще е лош — отбеляза Франсис, пренебрегвайки коментара ѝ. — Няма съмнение. Разбирам, че от месеци Джими участва активно в управлението на шотландския клон и са извършени множество измами. Сключени са някои крайно съмнителни сделки. Докладваха ми, че част от тях могат да се считат за престъпления. Дватама спокойно могат да бъдат изправени пред съда.

Елизабет се поизправи на стола си и се облегна на бюрото.

— Накъде биеш?

— Имам изобилие от информация и за него, и за нея и какво вършат с шотландския клон.

— Откъде се сдоби с нея? От нейния полубрат ли?

— Задаваш ми подобни въпроси от години и аз все ти повтарям, че не искам да обсъждаме методите ми. Аз съм шеф по сигурността и няма да те допусна на моя територия. По този начин не могат в нищо да те обвинят, нито ще си отговорна за действията ми. Разбираш ли?

— Да. Няма нужда от повече приказки. Но не съм и наивна. Сведенията, които обикновено получаваш, идват отвътре, от компанията. И ако информаторът не е брат ѝ, следователно си внедрил свой човек, което напълно одобрявам. — Елизабет отпи от водата и продължи: — Искам да зная само едно. Какво си наумил да правиш с информацията, която имаш за Джими Ботуид?

— Не съм сигурен, но смятам, че съм длъжен да я докладвам. Пих по чашка с един приятел, който работи в отдела по измамите. Едно време е бил инспектор в Скотланд Ярд, после се насочил към интелектуални престъпления. Днес следобед ме посъветва да поговоря със съответния офицер от шотландската полиция. Смята, че това е мой дълг. Никой не бива да задържа подобни сведения.

— Ще го направиш ли, Франсис?

— Какъв друг избор имам?

— Какво ще стане с Джими Ботуид?

— Ще го арестуват и изправят на съд. Най-после. Полицията винаги му е дишала във врата.

— А Мари Стюарт?

— Същото. През всичкото време са били дупе и гащи, та нищо чудно тя да е съучастничка в убийство. Най-малкото му е била

съдружничка в бизнеса... семейния бизнес, който са опропастили през последните няколко месеца.

— Значи ще ги осъдят и изпратят в затвора? Това ли ми казваш?

— Боя се, че да. — Той обърна очи към нея. — Защо ме гледаш така?

— Как?

— Сякаш изведнъж я съжали и ти стана мъчно за падението ѝ. Само не ми започвай, че ти е братовчедка. Тя е твой враг, Елизабет.

— Не я съжалявам — възпротиви се Елизабет.

— Радвам се да го чуя. Тя си заслужи съдбата.

Една неделна сутрин към края на юни Робърт докосна нежно рамото на Елизабет.

— Събуди се — прошепна в ухото ѝ той. — Събуди се, сладка моя.

Елизабет на часа се разсъни, вдигна очи и видя лицето, което обичаше най-силно на света.

— Робин, какво има? За Бога, успях ли се?

— Не, но имам вест за теб. От Франсис. Току-що те потърси по мобилния.

— В този час?

— Осем часът е.

— Снощи едва се държах на краката си. — Тя седна и пушна краката си на пода. — Ох, ние сме в „Стоунхърст“. Забравих, че дойдохме тук снощи.

— Хайде, скъпа, да прием кафе.

— Какво има да ми съобщава Франсис? Несъмнено лоша новина.

Двамата слязоха заедно, но той не ѝ отговори. Беше я прегърнал, когато влязоха в трапезарията. Наля две големи чаши кафе и ги отнесе на масата. След като отпи голяма глътка, заговори:

— Франсис ни телефонира, за да съобщи, че Мари Стюарт току-що е арестувана от полицията в Единбург. В затвора е, където чака дело за измама. Има и други обвинения, които Франсис ще уточни по-късно.

Елизабет потръпна въпреки топлината в трапезарията и ръцете ѝ настръхнаха. Някой се разхожда по гроба ми, помисли си тя и се

разтрепери.

— Добре ли си? — попита разтревожен Робърт.

— Да. А Ботуид? Нали са арестували и него?

— Не. Франсис ме уведоми, че избягал преди няколко дни. В Дания.

— Защо там? Колко странно.

Елизабет се облегна на стола си и потъна в мисли с очи, зареяни в далечината. Ненадейно почувства, че гърдите ѝ се свиват и непознатата тъга болезнено я сграбчва. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя извади кърпичка от джоба си и ги избърса.

— Какво има? Какво те тревожи? — попита обезпокоен Робърт, забелязал, че лицето ѝ е побеляло като платно.

— Ужасно ми е тъжно... Колко ли непоносимо е да те изоставят така... как ли го понася, Робин? Не мисля, че аз бих могла.

С желание да смени темата той предложи:

— Да отидем на терасата. Сутринта е прекрасна. — Докато говореше, взе чашите им с кафе и излезе навън.

Елизабет бавно го последва, осъзнала за пореден път какъв късмет е извадила с този забележителен мъж.

Застанаха един до друг и се загледаха към великолепните градини, създадени отдавна от любящи и грижовни ръце. В един миг Елизабет се обърна към Робърт и докосна лицето му.

— Обичам те... и ти благодаря за живота, който ми даваш.

Той погледна нежно лицето ѝ, което обичаше още от детство, и я прегърна.

— Да те обичам, е единственото, от което имам нужда на този свят..., а да ме обичаш, е всичко, което някога съм искал.

ЕПИЛОГ

ЖЕНА НА ГОДИНАТА

... той никога няма да проумее колко го обичам не защото е красив, Нели, а защото е все едно второто ми аз. От каквото и да са направени душите ни, неговата и моята са еднакви...

Емили Бронте „Брулени
хълмове“

*Ликът ми в твоите очи е, а те се в моите оглеждат.
Сърцата ни любящи в лицата ни се отразяват...*

Джон Дън

*Тоз път сърцето ми не ще да трепне,
понеже смръзнали са другите сърца.
Дори и вече необичан,
нека да обичам!*

Джордж Байрон

ЕПИЛОГ

Когато Елизабет влезе в кабинета си в „Деравенелс“, по навик погледна вратата, водеща към Робърт, но за първи път в последно време тя бе затворена. Съси вежди и седна на бюрото си.

Прекара няколко часа при фризьорката, защото предстоящата вечер беше важна за нея... Международната асоциация на директорите на компании щеше да ѝ връчи наградата „Жена на годината“, която всички считаха за сериозно отличие.

Тя издърпа бележника с ангажиментите си за деня и го отвори. Беше деветнадесети май 2006 година. Боже мой, през септември ще стана на тридесет и пет, както и Робърт. Не мога да повярвам, помисли тя.

Деветнадесети май... миналата година по същото време Мари Стюарт се оплете в измами заедно с Джими Ботуид и извисяващата се кула на уж бляскавия ѝ живот се сгромоляса като къщичка от карти. Елизабет въздъхна при спомена за тази объркана жена, безразсъдна и импулсивна, водена от сърцето, а не от ума. Мнозина в Шотландия твърдяха, че бракът ѝ с Хенри Дарли не вървял, затова Мари Стюарт се влюбила до полуда в Джими Ботуид.

— Който я изостави в най-тежкия момент — промълви Елизабет на глас.

Какъв негодник, да постъпи така, след като я манипулира дълго време, обсеби властта над шотландския клон, оплячкоса компанията ѝ, извърши банкови измами от нейно име, склучи непочтени сделки със съмнителни партньори. Той бе последният ѝ провал.

И така Мари Стюарт де Бур Дарли Ботуид чезнеше в един от новопостроените затвори за финансови престъпници, където условията не бяха така тежки както в другите места за лишаване от свобода. Малкото ѝ момченце растеше при роднини.

— Ако не внимаваш, това дете един ден ще стане твой наследник — бе я предупредил Франсис по време на шеметното падение на Мари, след като ѝ бе хвърлил един от своите стряскащи погледи. Тя не бе му отговорила.

Бе признателна на Франсис, защото я предпази да не направи непоправима търговска грешка. С помощта на невинаги законни методи бе предотвратил катастрофата. Елизабет не се интересуваше как се бе сдобил с информацията за „Белведере“ и „Касълтън“, но действително Джими Ботуид притежаваше тези компании чрез подставени лица. Ако бе купила „Норсеко ойл“, той и Мари Стюарт, тогава негова съпруга, щяха да настоят да участват в борда на директорите и да имат тежката дума в управлението на петролната компания.

Ботуид имаше почти същия брой акции, колкото и председателя Джейк Соренсън, който бе и основател. Това не го спаси от затвор за незаконни сделки, недопустимо обсебване на пари от компанията, данъчни измами и други престъпления. А тя щеше да затъне с него, ако бе закупила „Норсеко“.

Измъкнах се на косъм, каза си. Куршумът мина покрай мен благодарение на Франсис Уолсингтън... Нейният верен колега и приятел, който й желаше доброто от цялото си сърце. Дълбоко в себе си тя бе убедена, че той бе заложил капан на Мари Стюарт и я бе подмамил в него. Не я интересуваше дали е така, нито как го бе постигнал.

Сега бе наложително да поработи върху речта си. Взе лист и химикалка, но скоро установи, че не може да се съсредоточи. В мислите ѝ бе Робин. Тя стана от стола си, отвори вратата към неговия кабинет и надникна вътре. Нямаше го. Лампите не светеха. Бе необичайно. Той обикновено ги оставяше запалени.

Елизабет въздъхна. Бе хукнала рано тази сутрин към фризьора. Робин бе под душа и тя му остави бележка. Днес едва размениха и дума; къде ли бе той? Върна се на бюрото си и потъна в мисли.

От дълго време Робин не е същият. Станал е... по-тих, по-безучастен и равнодушен... избягва да спори дори и да не е съгласен с мен. Като се замисля, ми се струва, че се започна миналата година по това време, когато бяхме погълнати от Мари Стюарт и нейното безумие. Имам ужасното чувство, че се отъждествяваше с нея заради... необяснимата и подозрителна смърт на Дарли. Собствената му съпруга почина при необикновени обстоятелства,

нелепата ѝ кончина се стори съмнителна на мнозина. Обвиниха него, както обвиниха Мари Стюарт за смъртта на Дарли.

Но Робърт Дънли и Мари Стюарт са различни като деня и нощта. Тя е своенравна и лекомислена в отношенията и делата си. Скъпият ми Робин е сериозен, мил и грижовен и никога не взема прибързани решения. Вече не.

Напоследък не е много деен. Намали ездата, упражненията и дресировката на коне на закрито. Защо? Уморен ли е? Или болен? Нито едно от двете. И все пак... Вече не е на двадесет, в апогея на силите и здравето си, но е само на тридесет и пет. Забавил е ритъм... губи интерес... долавям в него... разочарование.

Питам се свързано ли е с „Деравенелс“? Може би трябва да го подтикна да създаде нов отдел и да го оглави, както брат му управлява курортния отдел. Но Робин притежава толкова власт. Не, надали е работата. Но нещо не е наред... не е на себе си от дълго време... Вътрешният ми инстинкт ми го подсказва...

Звънът на телефона я накара да изправи гръб и тя автоматично вдигна слушалката.

— Ало?

— Аз съм — обади се Робин.

— Къде си? — попита Елизабет, облекчена да чуе гласа му.

— Имах да свърша няколко неща.

— Какви неща?

— Да се отбия при шивача си, да се подстрижа, обичайното.

— Кога ще дойдеш?

— Не съм сигурен, скъпа. Може би няма да идвам. Знаеш колко дълго ме държи шивачът, а се налага да ми преправи два костюма. Пък и денят е кратък. До четири и тридесет трябва да съм се върнал в апартамента, за да се преоблека. Както и ти, Елизабет.

— Да, зная.

— Добре тогава. Ще се видим по-късно в апартамента, скъпа — отговори той и затвори.

Тя се загледа в слушалката в ръката си и озадачено се намръщи.

Елизабет застана пред огледалото в гардеробната си и за миг се загледа в отражението си. Носеше тъмноморава дълга рокля от „Валентино“ с висока талия, падащи на меки вълни поли, равно овално деколте и дълги ръкави. Бе обула морави копринени обувки с високи токчета. Доволна от роклята, тя си сложи великолепната златна верижка с медальона на Едуард Деравенел, кръгли златни обици с инкрустирани диаманти и златна гривна. После взе копринената вечерна чантичка и отиде във всекидневната, за да потърси както обикновено одобрението на Робърт.

Той стоеше до камината. Пиеше вода, но остави чашата, когато Елизабет се появи на вратата.

— Изглеждаш прекрасна, Елизабет! Пленителна.

— Ти също — отвърна тя. — Виждам ново вечерно сако. Стои ти безупречно. Ти си просто съвършен, толкова си красив.

— Взех го този следобед — промълви той и посегна към джоба си. — Избрах и нещо за теб.

— Нима?

— Да. — Той я целуна по бузата, отвори малката покрита с кожа кутийка в ръката си и извади един пръстен. — За теб е — обяви той, взе лявата ѝ ръка и го постави на средния ѝ пръст. — Ето! Как ти харесва?

Елизабет ахна, като видя грамадния солитер от поне четиридесет карата да проблясва на пръста ѝ.

— Робин! Скъпи! Разкошен е. Благодаря ти, благодаря ти много. Никога не съм очаквала подобен подарък. — Тя протегна ръце и го прегърна.

Той ѝ се усмихна дяволито.

— Е, вече сме сгодени. *Най-после.*

Хваната неподготвена, Елизабет се поддаде на удивлението си и възкликна:

— Виждам. Ами сега!

Всички погледи бяха вперени в тях, докато пресичаха фойето на хотел „Савой“. Прекрасната червенокоса жена, така поразителна в наситените цветове, и невероятно красивия мъж с безупречно скроено вечерно сако от „Савил роуд“, висок, тъмен и излъчващ самоувереност.

В залата за приеми, където сервираха коктейли, произведоха същия ефект. Главите се обръщаха след тях, докато бавно минаваха и поздравяваха приятели и познати. Колегите от „Деравенелс“ бяха в пълен състав. Сесил бе резервирал две маси за по десет души. Елизабет се движеше между гостите и разговаряше... Франсис, Сесил, Никълъс и Амброуз топло я поздравиха. Тя забеляза Спенсър Томас и се приближи да му каже две думи в опит да не пропусне никого.

Шампанското се лееше, сервираха им хапки и времето, определено за коктейла, неусетно отлетя. На Елизабет ѝ се струваше, че току-що са пристигнали, когато ги поканиха в балната зала за церемонията по връчването на наградите.

Харви Едуардс, президентът на Международната асоциация на директорите на компании, застана на подиума в единия край на помещението.

— И така — започна той — време е да обявя наградата за отлично представяне в бизнеса. Тази година честта се пада на една изключителна и неповторима жена... която всички познаваме и се възхищаваме на необикновените ѝ качества, идеи и умения да ръководи. Една жена, направила на пух и прах всички стереотипи. Дами и господа, за мен е огромна чест да ви представя госпожица Елизабет Деравенел Търнър, управителен директор на най-стария конгломерат в света... „Деравенелс“.

Гръмнаха бурни аплодисменти.

Сърцето на Елизабет щеше да изхвъркне, докато вървеше към подиума, и потрепери, докато изкачваше стъпалата. Бе написала речта си тази сутрин, но в последната минута реши да не я взема със себе си, понеже щеше да бъде много по-непосредствено и съдържателно, ако импровизираше.

Харви Едуард топло я приветства, целуна я по бузата и ѝ връчи наградата — изящен кристален обелиск, гравирани с нейното име.

Елизабет му благодари, постави обелиска на трибуната и придърпа микрофона към себе си. След като благодари на Асоциацията за оказаната ѝ чест и на всички гости за присъствието им, започна речта си.

Първо заговори за баща си, покойния Хари Търнър, един от най-прочутите магнати в света. После спомена и дядо си Хенри Търнър, държал руля на компанията в трудни времена, и изрече няколко мили думи за працядо си Едуард Деравенел, човека допринесъл толкова много, за да стане „Деравенелс“ една от най-големите световни компании в ранните години на двадесети век. След това говори с много плам за жените в бизнеса и приноса им през новото хилядолетие.

Бе красноречива, убедителна и забавна, често караше публиката да се залива от смях, което я радваше. И изведнъж усети, че е казала всичко, което е чувствала нужда да изрече... Остана само да благодари на колегите си от „Деравенелс“, като ги назове по име. След кратка пауза започна с ясен и бликащ от енергия глас:

— Длъжна съм да благодаря на Робърт Дънли, мой партньор както в живота, така и в бизнеса. — Тя го потърси с очи и ги прикова в него. — Робин, без теб нямаше да постигна нищо. Именно ти ми посочи пътя... Научи ме как да бъда Елизабет Деравенел Търнър. Благодаря ти от цялото си сърце.

Тя долови, че нещо не е наред, когато се прибраха вкъщи. Той влезе във всекидневната и застана пред камината с мрачно лице. Елизабет разбра, че е напрегнат като струна. А може би ядосан? Но защо?

— Какво има, Робин? — тихо попита тя, като го последва в стаята.

Отначало не й отговори. Само я гледаше, свъсил вежди. Най-после отвърна:

— Защо ме нарече свой партньор, а не годеник, какъвто съм за теб от тази вечер?

— Не се замислих... писах речта си сутринта... Прости ми, наистина съжалявам.

— Има и друго, Елизабет, което не разбирам. Ти смени мястото на пръстена. Свали го от лявата си ръка и го постави на дясната. Означаваш ли това, че повече не сме сгодени? Отлетя ли моят вълшебен миг?

— Робин, моля те, изслушай ме! Притеснявах се как ще мине тържеството и речта ми. Преместих пръстена на дясната си ръка, за да

не се налага да обяснявам нищо на никого. Не и тази вечер, когато трябваше да застана пред многобройна публика. Искях просто всичко да свърши.

— Ясно защо ме нарече партньор, за да не се налага въобще да обясняваш какъв съм ти!

Тя пристъпи напред в желанието си да го прегърне, да го докосне и да го успокои. Беше и поуплашена. Никога не го беше виждала такъв.

— Не се приближавай — предупреди я той с рязък глас и гневен поглед.

— Робин, ако съм те обидила, ужасно съжалявам. Трябва да ми повярваш. Обичам те. Никога няма да ти изменя...

— О, я се разкарай! Върви по дяволите! — извика той. — Не зная защо търпя това, наистина не зная. — Гласът му секна и тя видя как изведнъж под тъмните му мигли блеснаха сълзи. — Напускам те. Завинаги.

И преди тя да успее да отвърне и дума, той профуча през стаята и затръшна външната врата. Елизабет стоеше, вперила очи в нея, и поклати глава в пълно недоумение. Завинаги. О, Боже, той я бе напуснал! За секунди изскочи от апартамента и полетя с асансьора надолу. Блъсна вратата към улицата и наполовина тичешком, наполовина препъвайки се, заслиза по предните стъпала. Виждаше го в далечината да маха за такси.

— Робин! Робин! — извика тя и затича по-бързо.

Той не ѝ обърна внимание, продължи да стои с вдигната ръка в опит да спре кола.

— Робин! Робин! Моля те, почакай. Чакай. Робин Дънли, спри! Не си отивай.

Сграбчи полите на роклята си с две ръце и хукна, крещейки името му колкото ѝ глас държи. О, Боже, не, помисли тя, когато видя едно такси да спира. Ръката му хвана дръжката на вратата. Щеше да си тръгне.

— Робин, почакай! Почакай! Моля те!

Той най-после се обърна с един крак в таксито.

— Не бих ѝ отказал, шефе — избъбри шофьорът, подал глава през прозореца. — Хайде, върви при нея. Обзалагам се, че няма да съжаляваш.

Робин отстъпи, затръшна вратата и се обърна към Елизабет, която летеше към него като фурия, а косата ѝ се развяваше зад гърба ѝ. Когато стигна до него, той я притисна в прегръдките си. Бе останала без дъх, поемаше си въздух на пресекулки, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Бе така обезумяла от отчаяние, че не можеше да говори. Докато я подкрепяше с едната си ръка, той извади копринена кърпичка от джоба на самото си и изтри сълзите от бузите ѝ.

— Налага се да ме заведеш до вкъщи — измънка тя, долепила лице до гърдите му. — Нямам ключ.

— Няма да те оставя на улицата в този вид — отговори рязко той. — Ще те отведа до апартамента и после си тръгвам.

След като влязоха във всекидневната, Елизабет се облегна на вратата и дрезгаво промълви:

— Върви си, щом така искаш. Надали мога да те спра. Но ми кажи какво извърших.

От гърдите му се изтръгна дълбока въздишка. Той застана до камината.

— Обясних ти преди няколко минути.

— Съжалявам, ужасно съжалявам — започна тя и от очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Не можеш ли да разбереш каква паника изпитвах от връчването на проклетата награда, прости ми, извини ме... — Изречението ѝ остана недовършено.

— Страшно съм изморен — промълви той толкова тихо, че тя едва го чу. — Омръзна ми. До гуша ми дойде. Заедно сме почти от десет години, живеем като съпруг и съпруга и сега реших да го узаконим. Ами деца? Знаеш, че си длъжна да родиш наследник. Е, няма да мълча... Омъжи се за мен, Елизабет.

— Знаеш... знаеш колко ми е чуждо...

— О, да, зная всичко за неохотата ти. Но ми идва наум, че не можеш да се омъжиш за мен, защото си омъжена за „Деравенелс“. Обичаш бизнеса си повече, отколкото обичаш мен — извика обвинително той.

— Не е вярно! — кресна тя в отговор. — Обичам те. Винаги съм те обичала. Ти си единственият мъж, когото съм имала, единственият, когото съм желала.

— Чувал съм го и преди. А сега трябва да тръгвам. — Той направи крачка към преддверието.

Тя се втурна след него, сграбчи ръката му и го завъртя с лице към себе си.

— Толкова те обичам... моля те, дай ми още една възможност... ще се помъча да преодолея... страха си от брака. Помогни ми... нека за кратко бъдем годеници и ще направя всичко по силите си...

— Ти не можеш да забравиш баща си, нито отношението му към майка ти и останалите му жени. Заради него не си годна за брак, което ми е пределно ясно, Елизабет.

Тя заплака, притисна се до него и накрая той я взе в прегръдките си и започна да гали косите ѝ.

След миг тя се отдръпна, измъкна копринената кърпичка от горния му джоб и избърса очите си. Преглътна и каза:

— Никого не съм обичала така, както обичам теб. Заедно сме от двадесет и седем години. Дори браковете не продължават толкова.

Робърт се вгледа в нея, видя разрошената ѝ коса, подгизналото ѝ от сълзи лице, размазания грим и тогава разбра. Не бе в състояние да я напусне. Душите им бяха еднакви и слети в едно. Той я притегли към себе си, обхвана с ръце раменете ѝ и се взря в тъмните ѝ загадъчни очи.

— Не мога да те напусна. И как бих могъл? Твой съм, както ти си моя. Принадлежа ти, както ти ми принадлежиш, понеже никога няма да обичам друга...

— Нито аз — друг — прошепна тя. — Моля те, не ме оставяй, Робин. Без теб ще умра.

Когато той не отговори, тя се замоли:

— Умолявам те, не ме напускай.

Робърт докосна нежно бузата ѝ и кимна.

— Обещавам ти винаги да бъда до теб... до деня на смъртта си.

И той изпълни клетвата си.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Започнах романа „Господарката на Рейвънскар“ през 1996 г. и го завърших през 2006. Романът разказва историята на Елизабет Търнър, млада, двадесет и пет годишна жена, която наследява семейния конгломерат „Деравенелс“, призвана да възвърне предишната му слава и успешно да го въведе в двадесет и първи век.

Елизабет Търнър, както съм нарекла героинята, е измислена от мен. Но в голямата си част образът ѝ е вдъхновен от Елизабет Тюдор — според мен най-великия английски монарх.

Накратко целта ми бе да създам съвременен разказ за жена от нашия свят, който повтаря случките от живота на Елизабет Тюдор през първите десет години от нейното царуване. Наложих се да приспособя и попроменя историческите събития, за да прилягат на условията, в които живеем днес.

Историческите факти са следните: на 17 ноември 1558, когато Елизабет се възкачва на трона на двадесет и пет, тя има до себе си двама верни и предани съюзници — приятеля си от детинство лорд Робърт Дъдли, когото тя по-късно ще провъзгласи за граф на Лестър, и Уилям Сесил, бивш управител на земите ѝ. Сесил направила държавен секретар, а Робърт Дъдли станал началник на конницата. И двамата ѝ служили вярно до края на живота си. Кралицата дала и на Сесил благородническа титла и той станал граф Бърли.

През следващите тридесет години до смъртта на Дъдли през 1588 г. Елизабет, Дъдли, Сесил и Франсис Уолсингтън, началник на Кралската шпионска служба, заедно управлявали Англия. Ръководили я като фирма. Елизабет разчитала на тримата мъже, най-вече на Робърт Дъдли, който се превърнал в най-важният мъж в живота ѝ. Той не само бил най-ранният ѝ приятел от тревожното ѝ детство, но когато се възкачила на трона, станал неин съветник, довереник, телохранител, придружител, командващ армията и началник на конницата. Ценял този пост, който му осигурявал огромна власт.

Дъдли ѝ бил най-приближен и рядко се отделял от нея. В живота били партньори, както и в работата. Историческите документи доказват, че единствено той е имал влияние над нея, защото я е разбирал по-добре от всеки друг. Само Дъдли успявал да ѝ подсказва разумно решение във време на криза и да я убеди да подходи по различен начин, зададе ли се катастрофа. Били ли са любовници? Много от съвременниците им вярвали в това. Сигурно е, че те не са се притеснявали да показват обичта си пред хората. За мен е трудно да повярвам, че не са били и интимни. Но няма доказателства и този въпрос завинаги ще остане без отговор. Лично аз мисля, че едва ли силната им страст е останала неконсумирана.

Още нещо: когато Дъдли починал, тя се затворила в покоите си и тъгувала за него сама, без да излиза дни наред. Показала се чак когато съветниците ѝ разбили вратата, за да се уверят, че е жива. Естествено, смъртта му коренно я променила. До края на живота си Елизабет Тюдор пазила последното писмо, което получила от Робърт Дъдли, в едно ковчеже до леглото си. На мен не ми е нужно друго доказателство, че той е бил единственият мъж на сърцето ѝ.

В моя съвременен разказ за Елизабет Търнър и приятеля ѝ от детинство Робърт Дъдли главните герои наистина са любовници, което е естествено за нашия век.

Защо Елизабет Тюдор никога не се омъжила за Робърт Дъдли, граф Лестър? Той бил мъжът, комуто вярвала, когото обичала и когото обсипала с толкова почести и богатство. Не заради липса на желание от негова страна. Правил ѝ е предложение много пъти и бил извънредно разстроен, когато тя отказвала. Когато и двамата били на осем, тя го уверила, че никога няма да се омъжи, и по всичко изглежда, не променила решението си. През годините отхвърлила мнозина обожатели, всичките — важни политически съюзници на Англия в една размирна Европа, разкъсвана от войни.

Много историци приемат, че Елизабет е имала причини да се откаже от брака, с които аз съм съгласна. Не е искала да дели трудно завоювания трон с никой мъж, освен това е имала страшния пример на баща си като съпруг. Имала е непреодолима нужда да владее всяко положение и най-вече собствената си съдба.

Зная, че много автори, които са писали за Елизабет Тюдор, са стигали до същото заключение като мен, когато приключих

проучването си. А то е: най-великата английска кралица от династията на Тюдорите е била умна, независима и трудолюбива жена, движена от амбицията си. Навярно жена, изпреварила времето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.